

LY THAO NHẢ
THE ANH (biên dịch)

Người Săn Áo Quý

Người Săn Ác Quỷ

Lý Thảo Nhã

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5 - 6](#)

[Chương 7 - 8](#)

[Chương 9 - 10](#)

[Chương 11 - 12](#)

[Chương 13 - 14](#)

[Chương 15 - 16](#)

[Chương 17 - 18](#)

[Chương 19 - 20](#)

[Chương 21 - 22](#)

[Chương 23 - 24](#)

[Chương 25 - 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)

[Chương 71](#)

[Chương 72](#)

[Chương 73](#)

[Chương 74](#)

[Chương Kết 1](#)

[Chương Kết 2](#)

[Chương Kết 3](#)

[Chương Kết 4](#)

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 1

“Huệ Bân, tớ chẳng phải đã nói không uống nổi thì đừng uống nhiều sao! Cậu nhìn mình đi, say bí tỉ, đi đứng siêu vẹo. Hôm nay cậu làm sao thế? Sao uống nhiều vậy. Cậu đừng trách tớ độc miệng. Nếu cậu cứ lắc tới lắc lui thế này, tớ đập cậu một cái bây giờ. Nếu cậu bị đụng, bị thương, tớ mặc kệ.”

“Tú Nhi, đồ nhần tâm! Còn nói là bạn bè?”

“Nếu không phải là bạn bè, tớ đã vứt cậu bên đường và về nhà từ lâu rồi... Này! Tớ đã bảo cậu đi thẳng rồi mà?”

Vì Tú Nhi cứ nói mãi bên tai tôi, nên tôi rất bực mình. “Trên miệng cậu có đậu con ong à? Tại sao cậu lại nhai mãi thế?” Tôi xem lời nói của Tú Nhi như gió thoảng bên tai và cố gắng không đi thành hình chữ”S”...

“Tớ chẳng phải bảo cậu đi thẳng rồi à?”

Nó cứ lại nhai, nước bọt bắn ra làm tôi cứ tưởng là trời đang mưa râm.

“Tớ quả thực đang đi thẳng mà!”

“Cậu mà đi thẳng?!”

“Sao hả! Thế này chả phải rất thẳng sao!”

“Này, này! Nhìn về phía trước kìa!”

Tú Nhi đứng cách tôi mấy bước, lúc nó la lên thì đã muộn .

Tôi rõ ràng là đang mở to mắt bước đi mà! Nhưng trước mắt sao lại có cột điện nhỉ! Hay là thần tiên ở đâu hiển linh? Này. Không thể lại gần cột điện, không được!

“Coong!”

“A...”

Tôi hoa cả mắt, hai tay xoa trán. Tú Nhi lo lắng chạy đến. Ôi, bạn thân mến của tôi ơi, bạn lo cho tôi như vậy sao?

“Này, cột điện đâu say rượu phải không? Cậu biết làm hỏng cột điện bị phạt bao nhiêu tiền không? Còn có thể bị bắt nữa đấy! Ai da, cột điện đáng thương. Này, may là nó không hư hỏng gì. Sao thế? Cậu làm gì nhìn tớ như thế?”

Theo tính cách xui xẻo của nó, tôi nên sớm đoán ra kết cục này. Tôi tiếc lúc đầu đã không làm khác.

Tôi vẫn cảm thấy vô cùng hoảng loạn, nhưng để chứng tỏ cho Tú Nhi thấy mình không sao, tôi đứng dậy ngay! Trời đất quay cuồng, còn Tú Nhi càng lợi hại hơn. Nó biết thuật phân thân ư, có đến ba Tú Nhi?! Hừ, có lẽ tôi nên lượng sức mình mà uống, sao lại uống nhiều như vậy chứ, xui thật!

Nhưng các bạn có biết người hôm nay cùng uống rượu với tôi là ai không? Là mấy bạn nam học cấp 3 rất nổi tiếng, vì tôi rất vui, hơn nữa sức khoẻ đang rất tốt, nên cứ uống liên tục, say đến bộ dạng như thế này! Nhưng, tôi không bị xui xẻo vô ích.

“Này, đi đâu? Tớ gọi taxi giúp cậu!”

Chỉ nói là gọi giúp xe thôi? Chắc chắn là tôi tự trả tiền xe, rồi ngày mai, lại còn phải trả thù lao phục vụ cho nó nữa?! Đây là sự thật không thể thay đổi ...

Không để ý đến tiếng gọi của Tú Nhi, tôi đi về hướng nhà mình. Không bao lâu, tôi đã cách Tú Nhi một đoạn xa, đã hơn 12 giờ đêm rồi.

Ôi, nếu không tỉnh rượu ngay, tôi có thể mất mạng. Ông bố tôi chắc là còn

ngồi trên ghế nệm đọi, hơn nữa, còn liên tục nhìn đồng hồ treo tường. Quý xuống xin tha thứ? Hay là giả vờ xỉu? Uống rượu quá nhiều làm tim ngừng đập? Bỏ nhìn xác tôi, buồn một chút ,sau đó, đem đi chôn. Trời ạ... nghĩ đến những chuyện thâm này, tôi rùng mình, nổi da gà.

Một con chó nhỏ nhìn tôi, mắt láo liên, dường như nó đang hỏi tôi: cảm thấy thoải mái lắm sao mà lắc lư như thế? Chẳng lẽ trong mắt nó, tôi là đồng loại của nó? Tôi có chỗ nào giống nó chứ?

“Này, con chó chết tiệt kia, muốn vào nôi hả?”

Tôi giậm chân, cuối cùng cũng dọa được nó! Tất nhiên tôi không giết nó, chỉ đuổi nó đi. Tôi đặc ý bước đi, không ngờ phía sau vang lên những giọng nói đáng sợ.

“Ái chà! Hoá ra là cô gái xinh đẹp.”

“Chà! Còn mặc đồng phục học sinh nữa! Hay quá!”

“Ái chà! Táo xanh chua đấy! Thú vị đây, đã lâu rồi không gặp cô gái nói khiến anh hứng thú cả. Chơi với bọn anh một lát nhé?”

Dáng vẻ bọn họ nhếch nhác, miệng ngậm thuốc nhả khói phì phèo, nhìn giống như những tên ăn mày với mái tóc bết lại như bánh kem. Tổng hợp các yếu tố trên , tô điểm thêm một chút, bọn họ cùng lắm là những tên lưu manh trong đám ăn mày.

“Gọi các người là anh à? Thế chẳng phải có lỗi với nếp nhăn trên mặt các người sao?”

“Trẻ con bây giờ đều thế cả! Nói em đẹp, khen em hai câu thì đã phồng mũi lên rồi.”

Sáu người ư? Là 3 cặp sinh đôi sao? Không phải, hoá ra có 3 tên. Ôi, tôi say đến nỗi không nhìn rõ bọn rác rưởi đứng trước mặt đó có mấy tên nữa. Tôi vẫn lạnh lùng nhìn bọn chúng một cách mơ hồ.

“Ái chà! Khuôn mặt xinh đẹp mà tròng mắt lencũng thật đáng sợ nhỉ?”

“Hoa hồng có gai, không biết à! Đi chơi với bọn anh đi. Đi, anh dẫn em đến chỗ này rất là hay.”

Một tên kéo tay tôi, tôi lập tức bẻ ngoặt tay hẳn.

“A!”

“Ồn ào quá! Bản cô nương đã lấy lại tinh thần rồi!”

Nhìn thấy công phu của tôi, hai tên còn lại ngấn người ra vài giây. Nhưng ngay sau đó, chúng gào lên: “Con ôn! Bọn ta đã nể mặt mà còn không biết liêm sỉ nữa, muốn đánh nhau một trận à?” Sau đó, chúng cũng lao vào tôi. Đầu tôi nhức quá, nhưng nếu ngã xuống lúc này, không thể tưởng tượng được mình sẽ thế nào.

Tôi hối hận đã để Tú Nhi đi, cả con chó lúc này. Biết đâu nó có thể giúp tôi cản mấy tên này? Dù sao tôi cũng hạ quyết tâm!

“Ồi !”

Một tên bị tôi đánh trúng vai, kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống. Trời xanh còn xoay vòng vòng, tôi chóng mặt quá. Thật không may, hai tên trước mặt tôi vẫn không hề hấn gì. Tôi liều mạng chống lại đòn tấn công của chúng. Nhưng, quả thật là không thể chống đỡ nổi nữa...

“Ồi!”

Tôi lãnh một úc đã trúng cằm, ngã ra sau. ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, tôi còn có thời gian để mừng vì bên trong mặc quần thể thao.

“Ái chà! Hôm nay tao thật sự được chơi đùa thỏa thích rồi!”. Bọn chúng nhân cơ hội tôi chưa đứng dậy được, từng bước từng bước tiến đến gần tôi. Nhìn ánh mắt đáng sợ của chúng như có thể đốt cháy cả người tôi.

Bố yêu quý của con. Con gái đáng yêu của bố thà cắn lưỡi tự sát còn hơn bị bọn rác rưởi làm nhục. Tôi tưởng tượng đến cảnh hy sinh oanh liệt của mình. Để chuẩn bị cắn lưỡi, trước lúc bọn chúng đến gần, tôi đã thè lưỡi ra, bây giờ mọ ciệc đã sẵn sàng, chỉ cần cắn một cái...

“Này, ba tên kia, làm gì đấy?”

Rốt cuộc là thần tiên ở đâu dự đoán trước được tình hình mà giáng xuống thế? Tôi mở mắt nhìn, nhưng khuôn mặt anh ta bị khuất ánh đèn. Tôi không thấy rõ, cái duy nhất nhìn được là mái tóc mà có thể chụp để quảng cáo dầu gội đầu và đôi môi.

“Mày là ai?”

“Chúng mày muốn biết không?”

“Mày điên phải không? Hay là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?”

Anh chàng này không rõ từ đâu đến? Bon lưu manh mới đầu hoang mang một chút, nhưng rồi chúng lập tức như ruồi bu, vây lấy anh ta.

Còn tôi đang làm gì? Tôi rất đau vì chót cắn lưỡi nên cứ lăn lộn dưới đất, vốn dĩ cảm đã bị thương, giờ lại thêm lưỡi nữa. Thật là tai họa cứ liên tiếp ập xuống đầu.

Anh chàng đó nhanh chóng hạ được hai tên và nói với tên đang lúng túng ngồi dưới đất: “Ta không có hứng thú sử lí bọn cặn bã. Hạn cho người trong 5 giây phải vác hai tên khốn này đi khuất mắt!”

Tên này bật dậy như lò xo, dùng sức mạnh như của quái vật kéo hai tên kia đi. Tên này hồi tối chắc là ăn cái bó xôi? Hẳn có thể nâng hai tên kia lên mà đi, đằng này lại kéo giống như đẩy chổi lau nhà vậy, nhìn không thuận mắt chút nào, thật chẳng có tình bằng hữu.

“Muốn nắm vạ ở đó tới bao giờ?”

“Cái gì? Tôi? Vừa rồi là nói tôi sao?”

“Nói thừa! Nằm ỳ trên đất ngoài cô ra thì còn ai vào đây nữa?”

Mũi tên của hắn bắn trúng tôi rồi. Không, tôi chưa gặp tên vô lại nào như thế, cái tên này đáng bị băm vằm từng mảnh.

Tôi rên hừ hừ, khó khăn lắm, mới nhắc nổi người dậy. Cầm thì đau nhức. Nhưng tôi sẽ đứng dậy được cho hắn thấy, tôi sẽ trừng mắt nhìn thẳng vào hắn và đáp trả lại một câu. Nhưng những hành động tôi tưởng tượng đã tan tành mây khói.

Anh ta cao lớn như thế, tôi có phải đã chọc giận ông trời không? Tôi cứ tưởng trên mặt anh ta sẽ có mấy vết thương, còn có thể dán mấy miếng keo dán... ai da, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Người mặt trắng trẻo này là ai? Ai chứ?

“Làm trò gì thế hả? Không có lẽ độ gì cả.”

“Ừ! Nhưng cậu đã gặp tôi lần nào đâu? Cậu cũng không lẽ độ.”

“Khuyên cô bớt lăn lộn mà nên ngoan ngoãn về nhà đi!”

“Này! Tôi hỏi cậu tại sao không lẽ độ với tôi?”

Tôi dường như đã tỉnh rượu rồi vì đã nhìn rõ được khuôn mặt trắng trẻo, đẹp trai của anh ta.

“Đã hơn 1 giờ sáng rồi, là con gái nên về nhà sớm.”

“Phải lẽ độ!”

“Tôi đi đây!”

“Này! Nói chuyện với tôi phải lễ độ chứ! Cậu không muốn sống hả?!”
Hắn quay lưng đi, khoát tay: “Lần sau, nếu có khả năng trừ khử tôi thì cố mà trừ khử nhé!”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 2

Tối qua về nhà trễ quá, hôm nay trời vừa sáng đã phải ra ngoài rồi. Bước vào lớp, tôi không thấy có ai cả, ngay cả con kiến cũng không có. Đây có phải là phòng học của lớp 12 không? Tôi thấy những khối lớp khác đã đến được mấy người, chỉ có lớp tôi là không thấy bóng dáng một ai. Ngồi vào bàn, tôi cảm nhận được nỗi cô đơn một mình, rồi muốn ngủ một giấc, nào ngờ có giọng nói của ai từ đâu vang đến. Tiếng bước chân nay, không nhìn cũng đoán ra được.

“Giờ này lại có người ngồi trong lớp? Ờ... chắc là ảo giác.” Tròn mắt nhìn tôi đúng 30 giây, Tú Nhi mới xác định là không phải ảo giác. Tiếp sau đó, nó vỗ tay, tồ tồ hơn nữa là nó cất cao giọng...

“A! Mặt cậu sao thế? Ha ha, tức cười quá!”

Sáng sớm gặp nhau, không chò nhau một tiếng thì thôi, nó cũng không nên nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại chứ? Lại còn vỗ tay, cười lớn? Lý Tú Nhi, hừ? Quả thật là! Tôi làm người thật thất bại...

Tú Nhi vừa nhìn thấy vẻ mặt của tôi liền làm ra vẻ yêu thương, đến ngồi trước mặt. “ái chà! Lý Huệ Ân! Tiến bộ nhanh thật đấy? Lại học được cách hóa trang nữa?”

Vừa nói, nó sờ mặt tôi, định lột da. Trời...

”Â! Ai! Đau, chị hai! Sao cậu lại véo vào vết thương trên mặt tớ?”

“Ái chà! Diễn xuất cũng tiến bộ nhỉ? Rất tốt, đáng chúc mừng. Tớ biết những vết thương này đều là hóa trang thôi, mau bôi sạch đi.” Tú Nhi giả vờ rất hiểu và vỗ vai tôi...

Ánh nắng buổi sáng hôm nay rất đẹp. Nếu tôi phải ra tay với bạn mình vào buổi sáng đẹp thế này quả là việc đau buồn, cũng là bất đắc dĩ thôi. Tôi nhìn Tú Nhi hồi lâu, mắt đờ đờ sát khí. Tú Nhi lúc này mới chợt hiểu ra, tròn mắt hỏi: “Má ơi! Đây đều là vết thương thật sao? Thật không?”

“Chẳng lẽ tôi tự làm ra?”

“Câu từ trên cột điện té xuống à?”

Bây giờ cậu lại xem tôi là đứa nghịch ngợm nữa? Thật không hiểu sao người thông minh tuyệt đỉnh như tôi lại xem người như vậy là bạn?

“Phải không? Bị té à?”

“Bị đánh.”

Nghe giọng điệu bình thản, lạnh lùng của tôi, phản ứng của Tú Nhi là ôm bụng cười, cười muốn vỡ bụng...

Bạn gặp qua tình huống này chưa? Bạn thân bị đánh đến sống dở chết dở, mình lại ôm bụng cười...?

Tú Nhi đột nhiên nín cười, nói:

“Điện thoại của bệnh viện thần kinh là số mấy?”

“Này! Cậu bị điên à? Tớ bị đánh mà tìm bệnh viện thần kinh làm gì? Nên gọi xe cứu thương chứ!”

“Cậu có thể bị đánh sao? Chẳng phải cậu đánh nhau giỏi lắm à?”

“Là bị đánh, thật đấy.”

“Gạt người.”

“Tớ nói là tớ bị người ta đánh.”

“Nói dối.”

“Tớ bị đánh thật mà!”

“Chuyện cười thế gian?!”

“Này!”

“Được... được được, xem như cậu bị đánh...”

Tôi phải hét lên, Tú Nhi lúc này mới vội vàng thay đổi tư duy cứng nhắc. Tôi không muốn đập cho nó một cái, nên cố nén nỗi bức dọc trong lòng, kể lại hết những việc rùng rợn tối hôm qua. Chuyện lúc say đến nỗi trông gà hóa cuốc, gặp phải ba tên lưu manh rác rưởi, suýt chút nữa hại đến mình và kể cả về chàng trai tuấn tú từ trên trời giáng xuống cứu tôi.

Thông thường, sau khi tôi nói hết những chuyện xui xẻo này, là bạn thân thì đầu tiên nên xem bạn mình có bị thương ở đâu nữa không, đằng này, Tú Nhi bạn thân của tôi thì...

“Ồ! Thật không? Chàng trai tú à?”

“Tai cậu chỉ nghe được chuyện này thôi sao?”

“A, phải, phải, hôm qua, cậu say mèm, chuyện này là có thể. Cậu xem, nếu tớ không đưa cậu về nhà thì có xảy ra chuyện li kì vậy không? Thế chắc rượu trong người cậu vẫn chưa tan hết đâu, sao lại còn đi học?”

“Tớ là học sinh gương mẫu mà.”

Vừa nghe tôi nói xong, Tú Nhi trở nên nghiêm túc: “Phải đó! Quả thật tôi cũng cảm thấy thật kì lạ. Một cao thủ võ lâm như cậu lại ngoan ngoãn đến trường như thế, lại học khoa nhân văn nữa. Cậu học hành tầm tạm, kể cũng rất lạ. Cậu lại bị rượu đốt cháy cả bao tử mà cũng đến trường, quả là hiếm thấy.”

“Phải. Cậu cảm thấy lạ, tớ không quan tâm. Nhưng tớ xin cậu, cậu bỏ cái bề ngoài giả vờ nghiêm túc đi được không?”

“Được, nhưng hôm nay cậu về nhà như thế nào?”

“Không biết.”

“Hôm nay, cậu về nhà chắc chắn sẽ bị đánh chết.”

“Ừ. Vừa nghĩ tới là tớ ê ẩm cả người.”

Tối hôm qua, tôi cuối cùng cũng bảo vệ được mạng mình. Hôm nay, nếu bị tóm thì đầu tôi chắc chắn sẽ rơi xuống đất.

Bố tôi rất mong tôi ngoan ngoãn không lớn, sau này lập gia đình sẽ trở thành dâu hiền vợ thảo. Ông là chủ tịch một công ty nổi tiếng, vật mà, kỳ vọng ở con gái lại nhỏ bé, giản dị như thế. Thật không hiểu, tôi thật lòng không hiểu.

Không bao lâu sau, các bạn trong lớp đi vào. Tôi không nói nữa, bởi vì ở trường, tôi ít ra cũng là học sinh gương mẫu mà!

*****

Không thể nào, thật không thể như thế được! Ông trời ơi! Bố sao lại bảo tôi đến công ty? Buổi tối, bố đột nhiên bảo tôi đến công ty!

Trên thế gian này, người duy nhất tôi sợ là bố. Bố tuyệt đối không bao giờ đánh hoặc lớn tiếng với tôi. Nhưng như thế mới càng đáng sợ.

Tôi đứng trước cửa văn phòng và dán mắt vào tay nắm cửa. Lúc này, tôi mới hiểu cảm giác của người sắp đối diện tử thần.

Cộc cộc!

“Vào đi!”

Bố có lẽ đã gắn camera. Tôi không còn cơ hội chạy trốn nữa, đành bước vào “mộ” mình, văn phòng của bố.

Tôi ngồi trên ghế nệm cách bố không quá 1 mét, cứ như ngồi trong địa ngục, cứ thấp thỏm không yên như đang ngồi trên bàn chông. Chỉ cần tôi không gây họa, bố là người cha vô cùng hiền từ, nhưng một khi tôi gây ra chuyện gì, bố sẽ dùng phương pháp kì lạ, cổ quái để phạt tôi. Đây là sở trường của bố.

“Con đã bao nhiêu tuổi?”

“Dạ, 19 tuổi.”

“Con đang học lớp 12, chừng nào thi tốt nghiệp?”

“Có lẽ... khoảng 1 năm nữa.”

“Không phải 1 năm, 7 tháng thôi!”

“...?”

“Dự định gì chưa?”

“Dạ, con đang suy nghĩ.”

“Chỉ học thôi thì có tác dụng gì? Đã định học chuyên ngành gì và sẽ thi vào trường đại học nào chưa? Rốt cuộc là có dự định gì hay không vậy?”

“Ừm...”

Nói thật, cho đến bây giờ, tôi chỉ một lòng muốn tìm ratên hung thủ sát hại mẹ. Tôi chỉ cố gắng để ngày càng khỏe mạnh, trước giờ không có lý tưởng gì cả.

“7 tháng nữa phải thi tốt nghiệp rồi, con nên suy nghĩ chọn ngành học đi. Con có nghĩ rằng mình sẽ bắt đầu cuộc sống ở đại học nào không? Tối qua con về nhà lúc mấy giờ?”

“Tối qua...con ở thư viện học bài!”

“Bây giờ thư viện cũng có bán rượu à?”

“Ờ... uống rượu là vì con mệt quá, muốn giải trí một chút. Ngay đến nhà cũng tìm không được đường về.”

Chắc lúc tôi ngủ say, bố vào phòng tôi để “thăm thính tình hình”. Hôm qua uống nhiều vậy mà không trở tài xóa dấu vết, chắc là mùi rượu xông ra nồng nặc. Vẫn còn may, bố không biết chuyện tôi đánh nhau. Tôi nuốt nước bọt.

“Bố đặc biệt cho con...”

“Bố, được rồi mà. Con không muốn thứ gì đặc biệt cả!”

“Nghe bố nói hết!”

“Dạ...”

Tôi nhấn mạnh lại lần nữa là, tôi rất sợ bố. Có lẽ vì bố là người thân duy nhất của tôi.

“Bố thật ra không muốn dùng cách này với con. 7 tháng nữa con thi tốt nghiệp rồi, cần có người bảo vệ.”

“...?”

“Bố sẽ tìm người bảo vệ cho con?”

“Hả? Bảo vệ? Bố suy nghĩ lại đi. Bảo vệ con? Trời ạ! Bố cứ tùy tiện hỏi người nào đó ngoài đường xem con có cần người bảo vệ không!”

Về chuyện đánh nhau, tôi “võ nghệ đầy mình”, có cần ai giúp chứ?

“Vào đi!”

Xem lời tôi như gió thoảng qua tai, bố hướng ra cửa nói lớn, giọng uy nghiêm. Cửa văn phòng từ từ mở ra, xuất hiện một gương mặt trắng trẻo nhìn rất quen...

“Hả?! Là cậu!”

Cái tên tóc đen bóng, da trắng, mũi thẳng, không chút lẽ độ? Tên huênh hoang ấy?

“Làm quen nhau đi, đây là Hạ Ngân Hách”

Chẳng phải chính là tên tối qua? Cái tên mà có đánh chết hấn, hấn cũng không lẽ độ...

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 3

Quả là sét đánh giữa trời quang! Ra khỏi văn phòng bố, tôi rất kích động. Không giấu được sự sợ hãi hoang mang, tôi dường như quên mất chức năng ngôn ngữ con người.

“Ngân Hách, Huệ Bân xảy ra chuyện gì, dù là chuyện nhỏ cũng phải nhắn tin cho tôi. Nếu chuyện gấp, cậu gọi điện thoại di động cho tôi.”

Sao bố lại có thể nghĩ ra chuyện nhảm nhí thế này? Bố thật là... con sắp muốn điên rồi, sắp điên rồi.

Tôi đưa mắt nhìn người đứng bên cạnh. Không việc gì thì cao lớn như thế làm chi? Tôi phải ngửa cổ ra sau mới nhìn thấy mặt hăn.

“Này, cậu ở đâu?”

“Nhà cậu.”

“Tốt, nhà tôi... cái gì?”

“Có thể sẽ thường xuyên gặp mặt nhau đấy, vì cùng ở tầng một mà.”

Trước giờ chỉ mình tôi độc chiếm tầng một, nay lại phải chia sẻ quyền sử dụng với hăn? Tôi tức đến nổi mũi muốn lệch đi, muốn nói một câu thật tàn nhẫn. Nhưng nếu tôi nói fig không hài lòng, chọc giận hăn, hăn sẽ báo cáo với bố, cho nên, thế nào cũng phải nhịn. Nếu bây giờ tôi gây sự thì sx xảy ra chuyện lớn...

Tôi cố nở nụ cười thật tươi mà ngay đến bạn bè cùng lớp cũng khó nhìn thấy được, nói với hăn: “Tôi không phải đứa trẻ hư hỏng, cũng không hút thuốc...”

“Chỉ có uống rượu là giỏi?”

Vô lại, tên vô lại...

Tuy nhìn ánh mắt hăn có vẻ như đang đùa, nhưng hăn tuyệt đối không phải đang đùa, mà là rất thật lòng. Cơn giận của tôi đã lên tới đỉnh điểm. Cố dần xuống, tôi lại nở nụ cười thật tươi: “Này, đó chẳng qua là giải trí để lấy lại sức lực. Sau này, tôi sẽ ngoan ngoãn học hành. Đừng nghĩ tôi như thế, tôi là

học sinh gương mẫu đấy!”

“Thế người đánh nhau với 3 tên lưu manh tối qua là nữ quỷ à?”

“Ơ...”

Lùi một bước là trời cao biển rộng, cho nên phải nhịn. Huệ Bân, phải nhịn!

Từ giờ phút này trở đi, hôm nay là ngày tôi ngứa ngứa tay chân nhất.

“Đừng đánh giá tôi như thế, tôi học rất khá.”

Hắn nhìn tôi trân trân, tỏ vẻ không tin: “Xem ra là nhờ điểm này nên mới chống đỡ được tới nay phải không? Tôi cứ thắc mắc, cuộc sống bên ngoài của cậu lôn xộn vậy mà sao cậu vẫn chưa bị đuổi học chứ?”

“Này!”

“Hả?”

Tôi nổi cáu lên. Không ngờ, hắn hỏi lại như thế làm tôi không biết đáp thế nào. Thật kì lạ, nếu là người khác thì sớm đã bị tôi đánh sống dở chết dở rồi, nhưng cảm giác của tôi về hắn hơi đặc biệt. Chắc có lẽ vì hắn quá đẹp trai, lại thêm có ảnh hưởng của bố.

“Tầng 1 xưa nay chỉ mình tôi sử dụng.”

“Có nghe nói.”

“Nếu cậu làm việc gì xấu, cậu chết chắc.”

“Tôi căn bản không nghĩ đến. Nhưng nghe cậu nói thế, tôi cảm thấy như cậu muốn tôi làm việc gì thì phải?”

“Cái gì?”

Chỉ mới tiếp xúc mà đã hiểu được tôi, hắn có cặp mắt nhìn thấu được người khác à? Chưa nói được mấy câu, tôi cảm thấy như mình bị lột trần trước mặt hắn ta.

“Cậu cũng phải bắt đầu giám sát tôi từ hôm nay sao?”

“Đúng.”

“Này, với 3 người đàn ông cao lớn, tôi chỉ cần vài chiêu là giải quyết xong, còn cần gì bảo vệ chứ!”

“Ai nói bảo vệ cậu?”

“...?”

“Bởi vì tất cả những người có thể bị hy sinh do cậu, đều nằm trong phạm vi bảo vệ của tôi.”

A! Gặp đối thủ rồi.

Lúc nói những lời này, hắn vẫn bình thản, rồi bước nhanh về phía trước.

Tôi nhìn chăm chăm vào gáy hắn một hồi rồi mới bước đi.

Trời tối rồi, gọi taxi đi vậy, không ngờ hắn cũng lên xe.

“Cậu lên xe làm gì?”

“Chẳng lẽ mạnh ai nấy đi?”

Tôi cảm thấy không thoải mái chút nào. Nhưng tôi không có quyền từ chối. Tiền hắn sai chắc cũng là tiền mồ hôi nước mắt của bố, cho nên, để tiết kiệm, tôi đành phải cùng hắn về nhà.

Dì giúp việc vừa nhìn thấy mặt tôi đã khóc rống lên: “Ôi, Huệ Bà! Mặt con sao thế? Nhìn xem, khoe môi con rách nát rồi!” Nghe cứ tưởng tôi là người tàn phế bị ai đó cột dây thừng vào cổ kéo đi.

Sáng nay, Tú Nhi đã bôi thuốc cho tôi, vết thương đỡ nhiều rồi, mặt tôi không nên có nhiều vết thương. Dì nhìn thấy đã nhận ra ngay.

“Không sao cả! Con lên lầu trước đây.”

“Ái chà! Anh chàng cao ráo, đẹp trai này là ai thế?”

Có thể Dì chưa nhận được lệnh của bố. Dì cứ nhìn Ngân Hách chăm chăm.

“À , dì không cần để ý đến cậu ta.”

Dì ngắt lời tôi: “Bạn trai à?”

“Hả? Không phải, không phải. Tuyệt đối không phải!” Hoảng hốt, tôi khua tay lia lịa, Ngân Hách lập tức sa sầm nét mặt lại.

“Không phải à? Thật không? Lần đầu tiên Dì thấy Huệ Bà dẫn bạn nam về nhà, nên cứ tưởng là bạn trai. Thế cậu ta là ai?”

Lúc tôi sắp nói cậu ta là thần tiên nơi nào, Ngân Hách đã cắt ngang lời tôi . Nghe anh ta trả lời, tôi súyt ngắt đi.

“Không có quan hệ gì cả, chỉ là người phải ở cùng tầng 1 với cô ấy .”

*****

“Này, cậu nói thế là có ý gì?”

“Chẳng phải, hiểu lầm, cuối cùng đã được giải quyết rồi sao?”

“Tôi súyt xiu đấy.”

Trước khi bố gọi điện thoại về, dì buộc tôi ngồi trên ghế nệm. Dì là một

trong những người tôi có thể thổ lộ nỗi lòng, cho nên tôi không thể không quan tâm.

“Này! Tôi ra ngoài một chút.”

“Lúc này, tôi không thể cứu cậu nữa.”

Muốn tên này lễ độ quả thật là nằm mơ giữa ban ngày. Tôi nhìn gương mặt điển trai của hắn đang toét miệng cười...

“Không cần cậu lo.”

“Không phải lo, mà là nếu chuyển trường thì phải đi cùng cậu. Tôi không muốn đến trễ.”

“Cái gì? Cậu đến trường tôi? Đến trường tôi làm gì!”

“Lẽ nào bảo vệ mà học trường khác?”

“Tôi cũng cần như vậy.”

Thế này mới gọi là: nghĩ đến tương lai là một màu đen tối, muốn kết thúc cuộc sống lúc này thì lại không nỡ bỏ tuổi xuân...

Cùng nhà, cùng trường... đừng nói là cùng lớp chứ? Bố sẽ không bỏ con mà rút áo ra đi đâu? Bố không đem con chôn xuống đất mà không chút lưu luyến gì? Tôi học lớp 4 khối 12, hắn...

“Này, cậu học... lớp ... nào?”

Tôi run run, cẩn thận thăm dò, lại thêm nhìn Ngân Hách bằng ánh mắt van xin. Ngân Hách giả vờ suy nghĩ vài giây, nói:

“Lớp 4.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 4

Từ đó, tôi giống như xác chết, như đồ bị thối! không, quả thật đây là quá trình đau khổ nhất từ trước đến nay, cũng có thể nói là sống dở chết dở!

Đã hai ngày liên tục, tôi uống rượu với Tú Nhi và Thái Nguyên. Bây giờ, lục phủ ngũ tạng chững lại tôi.

Thái Nguyên không cùng trường với chúng tôi. Nghe nói cạnh tôi có thêm người giám sát, hẳn tỏ vẻ thương hại. Có điều, hẳn thương hại Ngân Hách, người giám sát của tôi. Những người chung quanh tôi sao lại như thế. Tôi đã sống 19 năm vô ích?

“Không khỏe à?”

“Hả? Không có, vẫn khỏe.”

Tú Nhi lại chọc giận tôi...

“Đau chết cũng đáng, chịu cực hình hai ngày liên tục.”

“Tú Nhi!”

Tôi trừng mắt, Tú Nhi dẫu môi. Tú Nhi à! Chỉ có trẻ con làm thế mới là nũng nịu đáng yêu, cậu làm thế quả thật giống như đang nói: “Kéo miệng tôi đi.”

Tôi nằm nhoài trên bàn. Ngân Hách có lạc đường không nhỉ? Hay là đến trường rồi?

May mà hôm qua về nhà trễ, nên mới không chạm mặt Ngân Hách. Sáng hôm nay, tôi đi học sớm như bình thường, bởi vì, nếu lọt vào tay bố thì rắc rối to. Bắt đầu từ hôm nay, tôi phải sống cuộc sống bị giám sát.

Tôi muốn biết Ngân Hách rốt cuộc có đến trường không, thế là, ra ngoài thăm dò tình hình. Thánh thần ơi! Tôi hy vọng biết bao, khi mở cửa hươns sẽ không xuất hiện trước mặt tôi. Trời ạ...

Cạch!

“Trò Hạ Ngân Hách, ở trường cũ thành tích học tập rất xuất sắc.”

Vừa mở cửa là nhìn thấy hẳn. Ông trời ơi! Rốt cuộc là sao? Không chỉ để

tôi nhìn thấy hần, lại thêm thấy thầy giáo đang khen ngợi hần! Xem ra tên này không tệ, đến trường sớm thế, lại không bị lạc đường. Tôi nhìn sững Ngân Hách.

“A, đến đúng lúc quá, mau vào đi.”

Tôi được thầy giáo chào đón nồng nhiệt, đến đứng cạnh Ngân Hách. Cậu ta làm ra vẻ ngoan ngoãn.

Thầy nhìn tôi và Ngân Hách, nói: “Nghe nói hai em là chị em họ, nhưng không giống nhau chút nào.”

“Cho nên, em cảm thấy may mắn vô cùng.”

Ngân Hách trả lời thế đấy! Tên vô lại này. Có đem bản tôi, tôi cũng hận hần.

“Huệ Bân may thật, có thể học cùng trường với em họ.”

“Dạ phải... cái gì?”

Tôi chưa kịp hỏi lại, thầy đã nhìn hần: “Ngân Hách, em học lớp 4 khối 11.”

*****

Ô, sao có thể như thế được. Người “hiền lành, yếu đuối” như tôi lại bị hần đùa giỡn? Hần không phải học lớp 4 khối 12 mà là lớp 4 khối 11. Hóa ra hần nhỏ hơn tôi 1 tuổi.

“Ừm...”

Rắc!

“Huệ Bân. Có việc gì không vui à? Sao lại làm hư bút chì?”

“Hả? À, không có, ruột bút chì không biết sao bấm không ra.”

May là sáng nay, hần học 3 tiết liền. Lúc thầy cô giảng bài, tôi không nghe lọt chữ nào cả, lại thêm cây bút chì cũng bị hư. Tôi đưa ra một quyết định trọng đại: trốn học! Tuy nếu không may gặp phải giám thị thì tôi chế chắc, nhưng với tâm trạng như thế này, tôi quả thật không thể kiên trì đến hết tiết học thứ 8.

Xong tiết thứ 3, tôi xách cặp đi tìm thầy chủ nhiệm. Thật không may.

“Thầy chủ nhiệm của em ra ngoài rồi.”

Hết cách, tôi đành phải mang cặp đi xuống lầu. Tôi căm giận nhìn bức tường. Nữ sinh bình thường không trèo qua được. Nhưng đừng quên, tôi có phải nữ sinh bình thường đâu.

Tôi dừng cảm bước ra. Để leo lên, tôi với hai tay lên tường, nhưng đúng lúc này, điện thoại trong túi rung.

“Chết tiệt...”

Lấy ra xem, tin nhắn của “số máy cá nhân”. Tôi mở nội dung.

“Nhìn lên trên. Ngân Hách”

Tôi lạnh cả sống lưng, từ từ ngẩng đầu lên nhìn. Hả đang đứng bên cửa sổ hành lang, chăm chú quan sát nhất cử nhất động của tôi. Cảm giác của tôi lúc này giống như một tên gián điệp bị phát hiện. Lạy trời, sao lại đáng sợ đến thế?!

Tôi muốn hét to lên, nhưng sợ thầy giáo phát hiện, im lặng và quyết định gửi tin nhắn thật cay độc cho hả. Nhưng vì số máy của hả không nhận. Lúc tôi định mở miệng nói gì đó với hả thì hả đã nói trước:

“Đi lên!”

“Này! Sao cậu biết?”

“Không có cặp cậu trong lớp”

“Đồ chết tiệt.” Tôi nói thầm trong miệng, đứng ngẩn ra nhìn điện thoại một hồi lâu, Sau đó, đóng nó lại vì không có cách nào cả.

Dù sao, tôi cũng là đến chỗ bố mà?

Tôi kiên quyết với tay lên tường. Quên chưa nói với các bạn là, tôi đang mặt váy. Chính lúc đang tôi leo lên, phía sau có tiếng.

“Người đang leo tường là em à!”

Giọng nói này nghe rất quen, không cần quay đầu lại cũng đoán ra được, chính là thầy hiệu phó, nổi tiếng khắp trường, có biệt danh là “Cẩu”.

Tôi quay người lại, đứng đối mặt với thầy, Ngân Hách đứng trên kia nhìn xuống. Trong tình hình khẩn cấp này, tôi lại nghĩ: nếu như bị mắng ở chỗ không có mặt Ngân Hách thì hay quá.

“Ồ! Lớp 12 à? Sắp bắt đầu tiết 4 rồi, học sinh lớp 12 lại mang cặp? Không thể tha thứ được! Khoan đã, em chẳng phải là Lý Huệ Bản sao? Tôi cứ tưởng em là học sinh ngoan. Ai ngờ lại muốn trèo tường à, chẳng ra thể thống gì!”

“Em thật sự có chuyện gấp.”

“Đi theo tôi!”

Tim như đang rỉ máu, nhưng tôi còn có thể làm được gì chứ?

Tôi đi theo “Cầu” hiệu phó đến hành lang và quỳ ở đó.

Theo tính cách của tôi, nhất định sẽ gào lên.

“Có nhiều cách phạt như vậy, sao lại cứ bắt em quỳ trên hành lang lạnh lẽo này. Em không cảm thấy hành vi này là phạm lỗi, trái lại, việc làm này của thầy là chà đạp lên lòng tự trọng của em”. Nếu là bình thường, tôi sẽ lớn tiếng phản kháng lại như thế, sự việc sẽ truyền đến tai bố. Nếu bố biết, cuộc đời mình sẽ chấm dứt tại đây.

“Viết kiểm điểm vào đây!”

Tờ giấy vừa trắng, vừa rộng đặt trước mặt tôi không phải khổ A4 mà là B4. Theo tôi thấy, một con ngựa hoàn toàn có thể chạy được trên đó. Tôi cố gắng đè nén cơn giận, không ngờ dường như có ai đang đứng trước mặt tôi. Ngẩng đầu lên, ra là Ngân Hách đẹp trai.

“Là cậu mách thầy phải không?”

“Căn bản không phải, tôi đang chuẩn bị”

“Chuẩn bị gì?”

“Chuẩn bị nhắn tin cho chủ tịch”

“Đều tại cậu việc mới không thuận lợi. Nếu cậu không nhắn tin cho tôi, tôi đã có đủ thời gian rồi! Tóm lại, tôi bị “Cầu” hiệu phó bắt tại trận rồi, không cần báo với bố tôi đâu. Hử?”

“Ừm. Tất nhiên không phải báo cáo.”

“Này. Tên nhóc kia!”

“Tớ chỉ nói với chủ tịch chuyện cậu định trèo tường, kết quả gặp phải “Cầu” hiệu phó, thế là, phải ngồi chơi ở hành lang và viết kiểm điểm trên giấy B4”

“Ồ...”

Tôi sắp văng tục, nhưng kịp thời nhịn. Ôi, bố! Lẽ ra bố phải là chỗ dựa cho con, sao lại trở thành người cản trở đường tiến của con.

“Ừm... cũng không phải không có cách.” Hắn nở nụ cười nham hiểm.

“Sao? Tôi phải làm sao thì cậu mới không nói với bố tôi?”

Ngân Hách nhìn tôi. Với khuôn mặt đẹp trai nhưng lại có chút nham hiểm, hẳn nói một câu chẳng khác “nằm mơ giữa ban ngày” : “Cậu cầm cặp của tớ, nếu về nhà trước chín giờ rưỡi thì tớ sẽ giữ bí mật.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 5 - 6

“Lấy máy may khâu miệng cậu lại được không?”

“Không chịu thì thôi”

“Không!”

Trong từ điển sống của tôi không có từ thấp kém này. Từ nhỏ, tôi có niềm tin rất mãnh liệt, lại ganh đua hiếu thắng hơn cả con trai, để trở nên mạnh mẽ hơn, tôi đã cố gắng không biết mệt mỏi. Cho nên, trong 19 năm qua, người duy nhất trị được tôi, không ai ngoài bố. Trong cuộc đời hy hoàng của con người, việc lật vạt này có đáng là gì.

“Rốt cuộc có cầm không? Tối, giờ tự học kết thúc lúc 9 giờ, thế thì trước 9 giờ 10 phút đứng đợi tôi ở cổng trường.”

“Này, khoan đã. Cậu chẳng phải bảo tớ về nhà trước 9 giờ rưỡi sao? Vậy thời gian tôi về đến nhà chỉ có 20 phút?”

“Không chịu à?”

Chuyện quỳ gối trước phòng giáo vụ đã đủ làm tôi buồn bực rồi. Nhưng... tên này không học tiết thứ 4 hay sao? Sao cứ lượn qua lượn lại trước mặt tôi! Chuông vào lớp reo rồi mà! Tôi cũng có lòng tự trọng, trong 20 phút làm sao có thể về tới nhà? A? Không thể, tuyệt đối không thể...

“Phù, phù... Phù...”

“Cũng nhanh thật.”

“Mấy phút?”

“29 phút.”

Cuối cùng, vì sợ bố, tôi chạy băng băng về nhà trong 20 phút. Quãng đường này bình thường phải đi mất 40 phút đấy! Đây là lần đầu tiên trong 19 năm qua, tôi chạy nhanh như bay. Tôi mệt quá, ngồi bệt xuống nền nhà...

“Đồ khốn khiếp, bàn chân tôi sắp cháy rồi.” Tôi lồm bồm trong miệng, mắt

nhìn chăm chăm cái tên đang đi vào bếp. Loại người này lúc bái kiến thần thánh, chắc cũng sẽ đùa giỡn tới sáng, tôi hoàn toàn tin tưởng điều này. Tôi vừa thở dốc, vừa cởi giày. Ngân Hách đột nhiên đưa cho tôi cái gì đó.

“Gì thế?”

“Uống nước đi. Tớ thấy cậu thở không ra hơi nữa.”

“Ừ...”

Hắn cũng có chút lương tâm? Nhưng vừa cầm ly nước hắn đưa, tôi trở mắt nhìn: “Tên khốn kiếp này!”

“Để cậu uống từ từ.”

“Này, nước nóng vậy bảo tôi làm sao uống!”

“Từ từ vừa thổi vừa uống, uống nước lạnh bị sặc thì sao.”

Tôi thà bị sặc chết vì uống nước lạnh, còn hơn nổi giận đến nổi sinh bệnh vì vừa thổi, vừa uống nước nóng. Nhưng vẫn cầm ly nước hắn đưa và thổi phù phù, bởi vì, quả thật không còn sức để đi vào bếp.

Rồi tôi hỏi: “Phải rồi. Trong cặp cậu có gì thế? Trọng lượng đó tuyệt đối không phải trọng lượng cặp sách mà người mang.”

“Một hộp bút chì.”

“Ừ, phù phù... bút chì? Phù phù... một hộp?”

“Một cái muỗng, Một đôi đũa.”

“Một đôi đũa, một cái muỗng? Phù phù...” sau đó, chính là lúc tôi muốn uống một hơi nước mà khó khăn lắm mới thổi nguội được.

“... Hai quả tạ tay.”

“Phù! Này! Cặp vỡ mà bỏ tạ làm gì! Tạ đó phải 4 kg không?”

“Không, 5 kg.”

“Hả! Hai quả tạ 5 kg? Tôi cứ thắc mắc sao nặng thế?”

Lúc tôi định tuôn ra sự bất mãn của mình nữa thì cửa mở, hóa ra là bố về.

“Bố! Bố về sớm vậy?”

“Ừ. Con ở đó làm gì thế?”

“Bố! Con có chuyện muốn nói với bố. Thật ra là...”

Đột nhiên máu dồn xuống hai nắm tay tôi! Tôi đứng dậy, bất chấp mình đã hao tổn sức lực mang hai quả tạ 5 kg chạy quãng đường dài. Tôi nói bố đợi một lát để tôi lên lầu thay quần áo rồi trở xuống.

Bố đang trò chuyện với Ngân Hách. Hấn không còn vẻ mặt lạnh lùng như khi đối mặt với tôi và cả nụ cười sảo trá thích hành hạ tôi cũng biến mất. Bây giờ trên mặt hấn chỉ có hai chữ “dịu dàng”. Các bạn mà nhìn thấy tên xảo trá này cũng nghĩ như tôi.

“Bố!”

“Gì thế?”

Tôi ngồi xuống ghế. để kìm nén cơn giận đang sôi sùng sục, tôi đã đến thăm hơn 10 lần chữ “nhịn”, sau đó, điềm đạm nói: “Bố, cái tên... không, hóa ra Ngân Hách nhỏ hơn con một tuổi. Là em con.”

“Tất nhiên, thế thì sao?”

“Bố, bất luận thế nào, bố cũng không thể đem sự an toàn của con gái mình giao cho tên nhóc nhỏ tuổi hơn con chứ? Thật ra, bảo vệ chỉ là bề ngoài, cho dù là giám sát đi, bố sao có thể tên nhóc nhỏ hơn con làm người giám sát chứ?”

“Tìm người cỡ tuổi con thì cũng đang học lớp 12, cũng chuẩn bị thi tốt nghiệp, cho nên không dễ gì tìm được. Tìm người lớn tuổi hơn con thì là sinh viên, sinh viên thì người giả tạo quá nhiều, phiền phức lắm. Cho nên, bố quyết định chọn cậu ấy. Con có chỗ nào không vừa ý?”

“Nói thế nào cũng được, lại giao con cho tên nhóc nhỏ hơn 1 tuổi ! Bố có biết hấn hành hạ con thế nào không trong đầu hấn toàn là những biện pháp xấu xa. Thật đó. Trước khi đến trường con, hấn chẳng nói tiếng nào chuyện hấn nhỏ hơn con 1 tuổi. Hấn giấu nhem đi, thật là người đáng sợ!”

Ngân Hách ngồi im nghe, không nói tiếng nào. Không, thật ra là không để ý, không quan tâm đến. Tôi hận không thể huơ mái chèo, đánh hấn rơi xuống nước.

Bố chậm rãi uống hớp trà, nói: “Đó chẳng phải là đương nhiên sao? Muốn bảo vệ con, nếu không bình tĩnh, không can đảm, không có thực lực thì được sao?”

Đúng, nói thế nào cũng là bảo vệ, hấn nên có sự bình tĩnh và khả năng áp chế được tôi. Chỉ có điều, tôi không muốn ở cạnh một người giống như kẻ thù không đội trời chung một giây một phút nào!

“Bố! Cứ xem như... cứ xem như... A! Phải rồi! Tìm bạn nữ thì được rồi!

Giống như Tú Nhi vậy, học cùng lớp, lại có thể làm bạn con. Bố tìm bạn nữ bằng tuổi con thì tốt quá! Con là con gái mà, bố không thấy quá đáng sao! Hần cùng ở lâu 1 với con, lại là con trai. Bố, lẽ nào bố không lo lắng cho đứa con gái yếu đuối của bố chút nào ?”

“Ồ...”

Bố “ồ” lên một tiếng, sau đó nhìn tôi, bình thản đáp: “Không lo, không lo chút nào.”

Tôi nghe lòng bùng nổ tai.

Hóa ra, tôi đây chính là đứa con bị bỏ rơi trong truyền thuyết. Dem một tên con trai lạ hoặc đến ở chung tầng, bảo ở cùng giống như sống chung nhà bình thường, sau đó, nói không lo lắng chút nào?

“Bố...”

“Lên lầu đi. Bố không nghĩ sẽ đổi người khác. Nghe con nói như thế, ngược lại, bố cảm thấy tính cách anh ta, thật thẳng thắn. Trong 7 tháng, bố sẽ không đổi người khác, cho nên con hãy tập trung vào việc học đi, chăm chỉ học hành.”

Nghe giọng bố cương quyết như thế, tôi biết mình không còn hy vọng gì nữa, ngơ ngác nhìn theo bố đang đi vào vòng sách. Tôi dựa vào ghế mà trái tim như sắp vỡ vụn, rồi nhìn Ngân Hách chăm chăm.

Tên xấu xa, tôi hận không tìm được những lời khó nghe nhất trên đời để chửi hần, vì thế, đành phải thể hiện tâm trạng đó qua ánh mắt. Không ngờ, Ngân Hách nhìn lại tôi bằng ánh mắt hung dữ, nói: “Thứ con gái như cậu, tôi cảm thấy không có gì đáng để lo lắng cả.”

6.

Việc đến nước này, không còn cách nào nữa, tôi đành phải tự mình ra tay

thôi. Đích thân tôi phải ra ray, để hẳn thấy khó mà rút lui và chịu khuất phục tôi.

Hắn lại nói ra những lời ngang ngược như thế! Còn tỏ ra thản nhiên, thật khiến người ta không thích chút nào... cũng không phải. Khuôn mặt, giọng nói, dáng cao thật hợp ý tôi. Nhìn bề ngoài mà nói, hẳn cao lớn, khoẻ mạnh như thế, người làm chủ như tôi cũng phải nở mày nở mặt. Chỉ có điều, hễ nghĩ đến đó chỉ là hư danh, tôi lại nổi da gà khắp người.

Cạch.

“Ăn trái cây không?”

“Ngay cả phép lịch sự tối thiểu là khi vào phòng con gái phải gõ cửa mà cũng không biết à? Sau này, khi vào phòng con gái phải gõ cửa.”

“Sao? Thế không ăn trái cây à?”

Thay đổi chủ đề... cao thủ.

“Tôi ra ngay! Cậu đi ra cho tôi!”

“Không học lại giả vờ ngồi vào bàn làm gì chứ?”

“Thế cậu giả vờ thử xem?”

“Tôi giả vờ làm gì?”

Hắn hỏi lại như thế, tôi không biết trả lời thế nào. Đừng nghĩ tôi như thế, chỉ cần ra khỏi khuôn viên trường, tôi là nữ hiệp không sợ trời, không sợ đất! Không ngờ lại gặp phải tình cảnh này...

Tôi ngồi trong phòng khách ăn trái cây. Đã hơn 11 giờ khuya rồi, bên ngoài trời tối đen, những ngôi sao đang nhấp nháy, chúng nhiều giống như ai đó vừa đập vỡ vụn tấm kiến ra.

“Đẹp quá!”

“Cái gì?”

“Ngôi sao.”

“...”

“A! tôi phải đi tập thể dục đây.” Tôi ăn xong trái cây, đứng dậy, hẳn nhìn tôi chăm chăm.

“Đi đến phòng trong cùng phải không?”

“Ừ, sao?”

“Những máy tập trong đó đều là cậu sử dụng phải không?”

“Tất nhiên.”

“Nhìn vóc dáng cậu không giống người hay tập thể lực nhỉ?”

“Phía đó. Tôi tập thể nào cũng không biểu hiện ra ngoài. Nói thế nào thì cơ thể con trai và con gái cũng không giống nhau mà.”

“Cậu có vẻ thích tập thể dục nhỉ?”

“Ban đầu ép buộc mình tập, sau đó thì thích tập.”

“Ép buộc à?” Hấn dục vào ghế hỏi tôi.

“Ừ, tập thể dục là một trong những nỗ lực để tôi trở nên khoẻ mạnh.”

“Khỏe mạnh để làm gì?”

“Bảo vệ mình, bảo vệ bố, bảo vệ những người tôi yêu thương.”

Tôi cũng không ngờ người mẹ mà tôi yêu thương lại mất đi như thế, tôi phải trả thù những kẻ đã giết mẹ!

Hấn đứng dậy, đi thẳng đến phòng tập và mở cửa.

“Chẳng trách, lúc cậu đánh nhau với ba tên côn đồ đó, tôi cảm thấy có gì đó không giống...”

“...”

“Xem ra vấn đề đó không đơn giản.”

“...”

“Có học môn võ nào không?”

“Qua loa! Từng học nhu đạo, kiếm đạo cũng học qua.”

“Hoá ra là thế.”

Cứ như Ngân Hách vô tình hỏi vài câu rồi nhìn các dụng cụ trong phòng một lượt, ra vẻ như không quan tâm. Nhưng tôi cảm nhận được sự sắc bén trong ánh mắt hấn. nhìn ánh mắt của hấn... Tên nhóc này, lẽ nào hấn muốn lấy một cái trong số những dụng cụ này?

Tôi vỗ vỗ vai hấn, nói: “Này nhóc, muốn tập dụng cụ nào thì vào tập đi.”

Tôi chỉ hơn 10 dụng cụ đặt trong phòng: nào là máy chạy bộ, tạ tay, tạ nâng... Không ngờ, Ngân Hách từ từ quay qua nói với tôi:

“Tôi không thích đồ mồ hôi.”

“Này, nhìn thân cậu như thế làm sao bảo vệ được tôi? Sau này đừng lượn qua lượn lại trước mặt, nếu cản trở việc của tôi thì cậu chết chắc!”

Tôi nắm chặt nắm đấm để cho hấn thấy, không ngờ Ngân Hách chẳng để ý

gì đến. Tên này rốt cuộc hẳn có gì chứ, sao cứng đầu vậy? A, bố tôi là chỗ dựa của hẳn mà.

Tôi vào phòng, đứng lên máy chạy bộ.

“Cậu tập không?”

“Tôi đã nói không thích đồ mồ hôi mà.”

“Ừ, phải.”

“Góp ý với cậu nên vận động não trước.”

“Đủ trình độ rồi!”

“Bây giờ mà đã thế này, không tưởng tượng được cậu lúc 60 tuổi trơ trên thế nào.”

“Cậu muốn kiểm chuyện phải không?”

“Kiểm chuyện gì chứ?”

“Này, cậu định khi nào mới gọi tôi là chị?”

Ngân Hách nhìn mặt tôi, vẻ mặt cứ như giẫm phải phân chó vậy.

Tôi vừa bước chầm chậm trên máy chạy bộ, vừa nhìn hẳn: “Sao thế? Thế cậu không định gọi tôi là chị à? Không ra thể thống gì! Gọi tôi là chị đi, tôi lớn hơn cậu một tuổi đấy, cậu biết tôi đã ăn bao nhiêu chén cơm không?”

“ Bao nhiêu?” Hẳn đột nhiên hỏi lại như thế làm tôi luống cuống. Ngân Hách nhìn điệu bộ của tôi, lắc đầu nói: “Tôi tuyệt đối không gọi tên ngọc bằng chị.”

* * * * *

“Có chuyện gì không vui thế? Hả?”

“Hả? Không có.”

Tuy miệng nói như thế, nhưng vẻ mặt của tôi vui như trúng số độc đắc vậy. Bạn hỏi tôi tại sao ư? Bởi vì tối hôm qua, tôi cuối cùng cũng nghĩ ra một kế hoàn hảo đến mức bắt hẳn phải “giơ tay đầu hàng.”

Ha ha ha... Kế hoạch này sẽ làm Ngân Hách phải nộp đơn từ chức thôi! Đừng trách tôi đưa ra hạ sách này. Thứ 6, tan học sớm, đó là ngày ta đày đoạ người! Làm người sức tàn lực kiệt, hành hạ người đến chết! Còn phải đi dạo phố, mua sắm nữa, việc mà đàn ông đau đầu nhất. Dạo vài tiếng đồng hồ, bảo hẳn theo sau xách đồ cho tôi! Thực ra, tôi cũng không thích thú gì.

“Máy ngày nay, cậu có gì đó là lạ?”

Tôi thong thả trả lời Tú Nhi: “Có gì đâu, tớ vẫn thế.”

“Con bé này hình như trở nên lãng mạn rồi thì phải.”

“Vốn dĩ như thế mà.”

“Máy ngày nữa thi, cậu biết chưa?”

“Hả? Thật không?”

Tú Nhi nhìn tôi một lúc: “Thay đổi rồi, thay đổi rồi. Máy ngày nay, cậu kì lạ thế? Cậu đã nói là thi vào đại học mà. Con bé này, sao lại trở thành cái xác không hồn thế?”

“Đều tại hần.”

“Tên đó hả?”

“Không có... Thầy chủ nhiệm sao vẫn chưa đến nhỉ? Tớ phải về gấp.”

“À! Huệ Bân rảnh cùng tớ vào nội thành chơi.”

“Tớ bận lắm.”

“Sao hả? Máy ngày nay, cậu không gọi điện thoại cũng không nhắn tin. Tớ nghe nói mấy hôm trước, cậu còn xóa tin nhắn của Thái Nguyên phải không?”

“Ừ...”

“Thật quá đáng!” Tú Nhi nổi giận.

Tôi vỗ vai nó: “Nếu bực bội thế, ngày mai, cậu với Thái Nguyên đến công viên Tỉ Tuyết Lan Đặc đi.”

“Tỉ Tuyết Lan Đặc?”

“Ừ, tớ bao!”

“Có chuyện gì vui à?”

Tú Nhi mở to mắt hỏi tôi, nhưng quả thật tôi không biết làm sao trả lời. Tôi không thể nói nguyên nhân là vì tên Ngân Hách chết tiệt đó.

Cho dù là Tú Nhi, cũng không thể nói nguyên nhân này với nó. Nếu nói cho Tú Nhi biết, nó nhất định bảo tôi giới thiệu Ngân Hách cho nó, cho nên, tôi quyết không để lộ ra. Tất nhiên, tôi cũng giữ bí mật với Thái Nguyên. Dù sao, ở trường, Ngân Hách cũng phải giả vờ như không biết tôi.

Thầy chủ nhiệm tổng kết nội dung bài hôm nay rồi cho tan học. Tôi bay ra khỏi lớp nhanh như viên đạn và chạy đến cổng trường tìm hấn. Nhưng sao không thấy tên khốn đó nhỉ? Không, chỗ mà đáng lẽ là hấn đứng đợi tôi thì lại là chú tài xế đang đứng đợi.

“Chú, chuyện gì thế? Tên đó đâu rồi?”

“Tiểu thư, lên xe trước đi.”

“Có chuyện gì? Sao hấn không đến?”

“Hình như cô không xem tin nhắn. Hôm nay chủ tịch mời cơm tiểu thư và cậu Ngân Hách hấn cơm tối, cho nên dặn cô cậu rồi.”

Tôi nghe chú tài xế nói rồi đặt tay lên trán. Hấn may mắn thật!

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 7 - 8

“Bố, có việc gì thế? Sao lại kêu con đi ăn tối ở đây?”

Thoáng nhìn là một nhà hàng sang trọng, sao bố lại gọi chúng tôi đến đây? Điều đáng giận là bố lại đưa hẳn đến nhà hàng lộng lẫy như được xây bằng vàng này. Tôi nhú mày.

Không nhú mày mới lạ! Kế hoạch hoàn hảo mà mới nghĩ ra đã bị tin nhắn của bố phá hỏng. Nó tan tành giống như người cá biến thành giọt nước tan vào đại dương vậy, mất biệt tăm. Đâu chỉ là cười cui, mà ngay cả cười gượng gạo cũng không nổi.

Một anh chàng phục vụ đẹp trai nhẹ nhàng kéo ghế mời tôi, sao tôi lại được ưu đãi như thế? Sau sự ân cần của người phục vụ, tôi ngồi đối diện với Ngân Hách.

“Thêm một người trong nhà nữa mới đến, sao lại vội vàng thế?” Bố nói.

“Ai là người nhà? Còn nữa, nếu là họp mặt gia đình thì ăn ở nhà cũng không được sao?”

“Sao con bực bội dữ vậy?”

“Con không bực gì cả, con đói rồi, mau ăn cơm đi.”

Tôi tiếc ánh mắt dịu dàng, xinh đẹp của mình, không thèm nhìn Ngân Hách. Lại còn cộc cằn kết thúc cuộc trò chuyện với bố. Bố dường như còn muốn nói tiếp, nhưng có lẽ, ông cảm thấy không thể phá hỏng buổi họp mặt nên không tính toán với con gái yêu quý. Bố nhìn Ngân Hách, hỏi:

“Ở trường Huệ Bản thế nào?”

“Có thể nói là tốt.”

“Đánh giá của nhà trường thì sao?”

“Đều nói là học sinh ngoan, nhưng...”

“Nhưng sao?”

“Nghe nói thỉnh thoảng không tham gia giờ tự học buổi tối.”

“Hừ...”

Không học giờ tự học? Một tháng, tôi không trốn quá hai lần. Sao cậu lại báo cáo như thế?

“Thành tích học chú đều biết, còn về bạn bè thì sao?”

“Thật ngại quá, về phương diện này cháu chưa kịp.”

“Ừ, được rồi. Chú chọn món rồi, một chú nữa sẽ mang lên.”

“Món của con cũng gọi rồi à? Con không có ở đây sao bố tự ý quyết định?”

Tôi hỏi lại một cách bức dọc, nhưng bố không để ý đến, chỉ đơn giản gật đầu. Bố dường như rất tin tưởng hẳn. Nếu không thì một chủ tịch tính toán kỹ lưỡng, việc gì cũng muốn có lợi, tí mĩ chu đáo như bố sao lại quan tâm và thân thiết với Ngân Hách như thế.

Đáng giận nhất là bố lại nói Ngân Hách là người nhà? Tôi một lòng muốn hẳn giơ tay đầu hàng, tự đưa đơn từ chức, nhưng bố lại đón “thành viên mới” trong gia đình nhanh như vậy?

“Bố, ngày mai con ra ngoài chơi.”

“Đi đâu?”

“Bố yên tâm, con sẽ dẫn hẳn theo.”

“Bố hỏi con đi đâu?”

“Công viên Tỉ Tuyết Lan Đặc. Con đã hẹn với Tú Nhi, Thái Nguyên cùng đi, cho nên bố không cần lo. Con xin phép.”

Tôi tức giận trả lời một câu rồi đứng dậy đi thẳng vào phòng vệ sinh. Rửa tay xong, tôi nhìn mình trong gương. Hai má tôi phồng lên, chuông cảnh báo trên mặt đang reo inh ỏi, như đang hiện lên dòng chữ: “Đừng chạm vào tôi, chạm vào sẽ nổ tung.”

Mấy khi tôi mới có dịp ăn cơm ngoài với bố, không ngờ lại có tên đáng ghét này đi cùng. Chỉ điều này thôi đã đủ làm tôi nổi giận, vậy mà buổi tiệc này lại đặc biệt tổ chức vì hẳn?! Đối với tôi, việc này không thể chấp nhận được, cũng không muốn chấp nhận.

Khó khăn lắm, tôi mới dập tắt được ngọn lửa trong lòng và kiềm chế được

hai gò má sắp nổ tung. Tôi mở cửa phòng ăn mà bố và Ngân Hách đang ngồi.

“Bố tôi đi đâu rồi?”

“Ra ngoài nghe điện thoại rồi.”

“Thế cậu đang làm gì thế?”

“Ăn cơm.”

Hắn kiên quyết không rời khỏi chỗ của mình mà cầm cúi ăn, thật là dở khóc, dở cười. Tôi nhìn Ngân Hách nói: “Vốn dĩ đã xấu rồi, lại còn làm bộ mặt như thế, tôi ăn không nổi nữa.”

Ngân Hách nói lại: “Cậu có thể la to như vậy, xem ra không ăn cơm một tuần cũng không sao.”

“Người... thật là...Ta nhất định sẽ đuổi người đi!”

Ngân Hách ngừng ăn, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Tôi cứ tưởng hắn sẽ như lúc bình thường, không đếm xỉa gì đến. Không ngờ, hắn ngừng lại. Lúc này, tôi đột nhiên thấy hồi hộp. Ngân Hách nhìn tôi chăm chăm, nói: “Ngoài tôi ra, cậu còn muốn hy sinh ai nữa à?”

“Này! Thấy cách người nói chuyện như thế, cũng không thể không đánh người! Người muốn chết phải không?”

“Không thể đánh tôi, làm sao để tôi chết?”

“A! Làm thế nào, tên này thật là xui xẻo.”

Tôi chỉ mất lí trí duy nhất là lúc nói chuyện với tên đáng chết này. Chưa kịp ngồi xuống ghế tôi đã đứng dậy. “Tôi đi đây”

“Sao thế?”

“Dùng cơm với cậu tôi không tiêu hoá nổi! Gọi mấy người bạn đi chơi tôi sẽ về sớm.”

Nói rồi, tôi định nghênh ngang bước đi. Không ngờ, hắn nắm chặt cổ tay tôi.

“Làm gì thế? Bỏ tay tôi ra!”

“Ngồi xuống ăn cơm.”

“Tại sao? Tôi chẳng phải đã nói ăn với cậu tôi ăn không vào sao?”

“Cậu biết rõ, cậu đi tôi cũng phải đi. Tôi muốn ăn cơm cho nên cậu phải ngồi yên ở đây.”

“Cậu đang nói gì? Cậu ăn, tôi phải ngồi đây đợi cậu? Con chủ thuê cậu là tôi! Nếu cậu muốn hoàn thành trách nhiệm của mình mà không có sai sót gì, thì nên làm những gì tôi bảo phải không? Phải kkkhông?”

La hét cả ngày trời, Ngân Hách vẫn chậm rãi ăn cơm. Tôi vừa nhúc nhích, hắn đã lấy cánh tay chặn ngang eo tôi. Nếu là đứa con gái khác thì chắc chắn sẽ hét toán lên, nhất định sẽ phản ứng như thế. Nhưng còn tôi, tôi chỉ trừng mắt nổi giận với hắn.

“Tay cậu đang đặt ở đâu đó?”

“Eo cậu nhỏ hơn tôi tưởng tượng đấy.”

“Đây chẳng phải là tất nhiên sao? Không nên nói chuyện này. Tại sao mỗi lúc nói chuyện với cậu, tôi luôn để mình bị chi phối?”

“Đó là vì não cậu có vấn đề, nói đơn giản là đồ ngốc.”

“Cậu đang nói gì thế! Tóm lại là mau bỏ tay ra! Bây giờ thân thể tôi rất muốn đi ra khỏi nhà hàng này!”

“Tôi ăn xong sẽ đưa cậu đi chơi. Vì vậy, cậu ngoan ngoãn ngồi đợi.”

Hoang đường...Nhảm nhí...Nhảm nhí!

“Ai nói muốn đi chơi với cậu? Không được, tôi đi cậu cũng đi. Nếu không thì, cậu mua chút rượu cho tôi đi? Như thế bản cô nương có thể suy nghĩ lại, thế nào?”

Tôi chưa nói xong, hắn đã đứng dậy. “Tôi ăn xong rồi.”

“Hừ...phiền chết được.”

“Có gì mà phiền?”

“Tôi bực muốn chết đi được, sao đáng ghét thế, phiền thế?”

Thật ra, cũng không có chuyện gì to tát cả, mà vì Ngân Hách nên tôi không vui, nổi giận đến tận mây xanh.

“Tôi ăn xong rồi. Bây giờ đưa cậu đi chơi, cậu muốn chơi gì?”

“Rượu.”

“Sâm panh à?”

“Rượu!”

“Không, coca.”

“Hả? Được, biết rồi. rượu và đánh nhau, hai thứ này tôi sẽ tạm thời không đụng đến trong 7 tháng. Tôi thấy cậu cũng có trách nhiệm với công việc

của mình, tôi sẽ nể mặt cậu một chút... ừm, chơi gì nhỉ? Rốt cuộc chơi gì nhỉ? Game? Karaoke? Hay vào thành phố đi dạo?”

Tôi suy nghĩ một hồi. cửa phòng mở, chú tài xế vừa nhìn thấy chúng tôi đã giật thót mình. Là vì chỉ có hai người nên làm người ta giật mình sao? Hả? Sao lại giật mình?

Chú tài xế cười nói: “Xem ra thời gian này, hai người này sinh tình cảm rồi? Hai người xem ra rất thân thiết, tốt quá!”

“Chú nói gì thế? Này!”

Không biết từ lúc nào, hăn khoác cái tay dài như tay vượn lên vai tôi. Hai vai tôi sao bỗng nhiên nặng quá chừng.

Ngân Hách nói: “Không cảm thấy gì sao? Vậy mà còn nói là võ lâm cao thủ. Sao cậu lại phản ứng chậm chạp thế nhỉ? Nếu như bị đâm một dao ở đầu đó, chắc có thể mang cả con dao đó đi về nhà.”

“Cậu nói gì?”

Tôi đang muốn chẻ hăn làm tư. Chú tài xế đột nhiên nói một câu: “Tình cảm chính là được nuôi dưỡng như thế.”

“Phải đó, nuôi dưỡng tình cảm với cô ấy mới có thể chịu đựng nổi.” Hăn lại còn làm ra vẻ ta đây.

Tôi nắm chặt hai nắm tay, hạ quyết tâm: có phải liều mạng cũng phải đuổi hăn ra khỏi cửa.

8

Hôm sau, tôi chạy thẳng đến công viên Tỉ Tuyết Lan Đặc. Tú Nhi vs Thái Nguyên chắc đang đợi ở đó .

Phía sau tôi còn có thêm Ngân Hách . “Không học bài à?”

“Đừng lo! Thời gian còn dài mà! Bình thường, thành tích của tôi rất tốt. Lý Huệ Bản tôi không sợ trời không sợ đất, khi nào thi tốt nghiệp cũng chẳng sao! Ngậm miệng lại, đi theo tôi. Cậu chẳng phải đi theo tôi sao?”

Nhìn mặt Ngân Hách có thể đoán được hăn không thích chỗ ồn ào đó. Hahahahahaha....Để bắt người giơ tay đầu hàng, ta sẽ không từ thủ đoạn nào.

Tối qua, tôi đã kể tỉ mỉ tất cả về Ngân Hách với Tú Nhi và Thái Nguyên trước rồi, đồng thời kèm theo một câu: “Xin giúp đỡ”. Có như thế họ mới

không ngạc nhiên về sự suất hiện của Ngân Hách.

“Huệ Bân, bên này!”. Người đang vẫy tay đó chắc là Tú Nhi. Anh chàng đẹp trai cách tú Nhi không ai khác ngoài Thái Nguyên .

Tú Nhi vừa nhìn thấy người bên cạnh tôi, vẻ mặt lập tức khẩn trương. Nói đơn giản, cậu ấy giật mình. Nha đầu này không thềm chào hỏi gì cả, đi thẳng lại kéo tôi đi

“Này, làm sao thế? Cậu rốt cuộc đang làm gì thế?” Tôi hỏi.

“Này!Cậu không nói anh ta... đẹp trai thế!”

“Thế thì sao?”

“Tôi qua nghe cậu nói thế, tớ tưởng cậu sẽ dẫn đến một tên Trư Bát Giới xấu xí chứ!”

“Đúng thế, tính cách hằn quả rất tệ.”

“Nhưng hằn rất đẹp trai!”

“Này có qua đây không ?” Nghe tiếng Thái Nguyên, hai chúng tôi đi đến chỗ Ngân Hách và Thái Nguyên đang đứng. Rồi chúng tôi ăn một ít ở tiệm sau đó bắt đầu tìm trò chơi giải trí.

“Này, cậu thích trò nào?” Ngân Hách hỏi.

“Nếu thích thì mua vé cho tôi à?”

“Hỏi cậu có chơi không. Cái đó nhé?”

Cái mà Ngân Hách chỉ là vòng đu quay ngựa gỗ, tên này nhát gan hơn tôi tưởng.

“Không, cái đó!”

Tôi hiên ngang chỉ đoàn tàu hình con rồng màu xanh. Thật ra, tôi không thích những trò ở công viên giải trí này, đặc biệt là tàu hải tặc. Nhưng tất cả vì kế hoạch hoàn hảo của tôi! Vì cố hết sức đuổi hằn ra khỏi nhà! Tôi đồng ý trả bất cứ giá nào, đồng ý xông vào nước sôi lửa bỏng...

Lúc tôi và Ngân Hách đang bàn cãi, Tú Nhi và Thái Nguyên đứng bên cạnh nhìn. Hai người cũng không quên bàn tán, phát biểu cảm nghĩ.

“Nói thật tôi cảm thấy tiếc cho Huệ Bân.”

“Có gì đáng tiếc? Anh ta đẹp trai, đáng người hơn cả người mẫu.Anh ta và Huệ Bân...”

“Cùng là con trai tôi cũng cảm thấy anh ta rất đẹp trai, nhưng Huệ Bân

cũng rất đẹp, người lại mảnh mai.”

“Đẹp thì có tác dụng gì? Cùng là con gái tôi cảm thấy tính cậu ấy giống tính ăn mày.”

Tú Nhi, xem ra cậu muốn đoàn tàu kéo chạy khắp công viên? Tôi trừng mắt nhìn Tú Nhi, Ngân Hách cũng nhìn chăm chăm vào Tú Nhi. Nhưng Tú Nhi không biết cả 4 con mắt chúng đều nhìn cậu ấy, cậu ấy vẫn đứng đó nói chuyện trên trời dưới biển.

“Nha đầu đó nếu làm bạn thì 100 điểm đủ 100 điểm, nếu làm người yêu thì không đủ tư cách! Huệ Bân đẹp thì có đẹp, nhưng tính cách thì... Mạnh đến nỗi đủ sức làm một người đàn ông bình thường ngã lộn nhào, lại còn chửi thề cũng lợi hại hơn người bình thường, hai từ khốn kiếp luôn treo ở cửa miệng.”

“Này này...” Thái Nguyên thấy vẻ mặt của tôi khều khều tay Tú Nhi vẫn không dán miệng lại.

“Tớ nói lại lần nữa tính cách rất tồi tệ.”

“Người bạn tồi tệ muốn bị người bạn đó đánh cho một trận không? Hả?”

“Hả? Huệ... Bân? Xin... xin chào...”

Tú Nhi cười vẻ mặt lúng túng. Bỗng nhiên nói “ Xin chào” làm gì chứ? “Xin chào” ? Vớ vẩn! Nếu như ngừng lại ở đây, tớ có thể bỏ qua cho cậu. Nhưng vì tên Ngân Hách đó, tôi suýt chút nữa lửa giận bốc tận trời cao. Tôi quay qua hét vào mặt Tú Nhi:

“Này! Cậu đi đi!”

“Này cho dù thế nào, cậu cũng không nên đối xử bạn bè như thế!”

“Còn nói tiếp phải không? Muốn bị đánh hả? Hay muốn tự đi?”

Tú Nhi có lẽ muốn lớn tiếng với tôi. Nhưng thấy tôi gằn giọng, nắm chặt tay, cậu ấy cứ lắp bắp. Thái Nguyên nói với Tú Nhi:

“Này, Huệ Bân chẳng phải đã nói muốn ở cùng anh chàng đẹp trai này sao? Cho nên tránh đi. Còn tớ, tớ nên ở bên cạnh nói tốt vài lời về Tú Nhi với anh ta, vì thế, tớ phải ở lại.”

“Thái Nguyên , cậu cũng đi, cậu cũng đi đi!”

“Cậu không hiểu thật hay giả vờ không hiểu? Hả? Không cần cậu nói tốt, cho nên cậu cũng đi đi?”

Sự hồi thức của tôi cuối cùng cũng làm Thái Nguyên im miêng. Tú Nhi lúc này mới hiểu rõ tình hình, kéo Thái Nguyên:

“Đi! Cậu bảo đi thì bọn mình đi. Đi thôi, Thái Nguyên.”

Lột da tôi, lột tẩy tôi chính là sai lầm của các cậu. Đuổi đi những người bạn hện lúc đầu, tôi đành phải cùng Ngân Hách Ngồi vào đoàn tàu hình con rồng. Kỳ thực, người sợ khiếp vía là tôi. Tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Đó quả là cả một vấn đề! Không đạt được mục đích thì sao...

“Xem ra rất thú vị nhỉ?”

“Ừ, dường như rất hay, chơi trò này phải không? Nó giống con giun đất nhỉ?”

“Giun đất? Là rồng xanh, đoàn tàu hình rồng”

“Hả, hóa ra là rồng à?” Ngân Hách ngạc nhiên.

Ngồi hàng đầu tiên, tôi đặt tay lên đầu rồng màu xanh đen, nói với giọng không tự tin lắm: “Nhìn thế nào mà nói con giun màu xanh đen?”

“Được rồi mọi người kiểm tra lại dây an toàn, tàu sắp chạy rồi.” Chú ấy vừa dứt lời, tàu xuất phát rồi. Lúc mới bắt đầu là lắc lư lên dốc, sau đó là xoay quanh một vòng, tiếp theo là vào hang cộp. Tóm lại tôi sắp chết điếng rồi! Mở mắt thì chóng mặt, tối quá, tôi nhắm mắt lại. Đoàn tàu chạy với tốc độ kinh người.

“A!A!A...”

Đưa con gái sau tôi sợ rồi. Còn tôi? Tuy không hét thành tiếng, nhưng tiếng rên cứ bật ra miêng như không theo sự chỉ huy của bộ não. Lúc tôi sắp mất hết cảm giác, đoàn tàu dừng lại. Tôi giả vờ không sao, việc giả vờ này tốn rất nhiều sức lực, hỏi Ngân Hách:

“Thú vị không? Ha ha ha...”

Ngân Hách nhìn thẳng về phía trước, ngồi một lúc cứ như bị mất hồn vậy. Sau đó, hần thì thềm trong miệng: “Ừ, hay thật, mình chơi trò khác đi.”

“Hả...?” Tôi cứ tưởng hần ghét những thứ này, không ngờ hần lại đòi chơi nữa! Được, đoàn tàu quá đơn giản rồi, đi tàu hải tặc anh hùng của công viên Tỉ Tuyết Lan Đặc. Nếu đi cái này, hần sẽ không dám ngông cuồng như thế nữa. Mặt Ngân Hách trắng bệch chắc sợ mất nửa phần hồn rồi.

“Đi! Chúng ta đi tàu hải tặc đi!”

“Tàu hải tặc?”

Nhìn chiếc tàu to lớn lắc lư trước mặt chúng tôi, Ngân Hách hỏi một câu đần độn: “ Cái này phải không?”

“Cậu có phải là học sinh trung học Hàn Quốc không đấy?Sao lại không biết tàu hải tặc? Không phải lần đầu tiên đến công viên trò chơi chứ?”

“Lần đầu tiên đến, nhưng có thấy qua cái này trên truyền hình.”

“Hả? Lần đầu?”

“Ừ.”

Xem ra tên nhóc này sinh ra ở nông thôn hay sao? Bố giao tiếp rộng thật. Sao lại xuống nông thôn dẫn về một tên nhóc?

“Cậu sống ở nông thôn à?”

“Không. Này , đi thôi.”

Tới chúng tôi rồi, chúng tôi ngồi ở hàng sau cùng. Nếu ngồi ở đây, hẳn sẽ chịu thua thôi. Ha ha ha ha....

“Ngân Hách, nói cho cậu biết, trò này hay cực kỳ.”

“Ừ, hình dáng nó thú vị thật.”

“Cậu nên đứng đưa chân, thoải mái chút đi, biết không hả?”

“Ừ, nhưng mà, nựng mặt cậu được không?”

“Cậu?...”

Tàu bắt đầu chạy rồi. Cùng với thời gian, tàu hải tặc lắc lư càng dữ dội và leo càng lúc càng cao. Có phải vì lâu quá không đi, tôi không thể nào ngẩng đầu lên được. Lục phủ ngũ tạng hình như rối tung lên, đầu nhức mắt hoa.

“Ừ..”

Một lúc sau, tàu dừng lại. Tôi đang muốn ngẩng đầu lên, Ngân Hách nắm chặt tay tôi, hẳn chắc cũng chóng mặt đầu đầu không ít, ha ha ha.....

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, Ngân Hách nói:

“Hay quá, tụi mình đi thêm lần nữa đi!”

“ ?!...”

* * * * *

“ Về thôi.” Tôi cảm thấy quá đủ.

“Nhanh vậy?”

Ngân Hách thật thích mấy trò chơi này, hẳn gần như chơi hết các trò chơi ở

đây. Tôi chịu không nổi nữa.

Thua rồi, tôi đầu hàng rồi. Tôi đã mang biết bao hy vọng, bây giờ mới biết đến đây là sai lầm to lớn.

Khó khăn lắm mới chấn tĩnh lại được vẻ mặt của mình, tôi đi ra khỏi công viên. Thật là họa vô đơn chí, ông trời bắt đầu mưa.

“Phiền thật, mưa rồi à!”

“Ừ, phải rồi.”

Nếu bây giờ bị ướt mưa chắc chắn sẽ bị cảm.

“Mau đi đón xe thôi.”

Nhưng hình như ông trời đang đùa giỡn với chúng tôi thì phải? Taxi cũng không có. Không, kỳ thực là từng chiếc từng chiếc cứ lướt qua trước mặt.

“Phiền thật, phải gọi điện cho chú tài xế thôi.” Bị ướt sũng nước mưa, tôi lấy điện thoại ra xem. Hết pin rồi! Tức chết được, tuy là mùa xuân, nhưng dầm mưa lạnh như vậy, răng tôi bắt đầu đánh vào nhau.

“Cậu có điện thoại không? Đưa điện thoại cho tôi. A, tôi không nhớ số điện thoại của chú tài xế. Tôi sắp chết rồi.”

“Không gọi được xe à.”

“Chết rồi, chết rồi, quả thật là...”

Đứng cạnh tên Ngân Hách, hơn nữa lại còn dầm mưa đợi xe! Thật không có mùi vị gì. Tôi kìm chế cơn lạnh đang xâm nhập vào cơ thể và đợi xe một cách vô ích. Bỗng nhiên có cái gì đó khoác lên người tôi. Tôi nhìn lại, là áo khoác của Ngân Hách.

“Cậu ướt mưa bị cảm, chẳng phải là trách nhiệm của tôi sao? Cho nên cậu mặc vào đi, chút nữa sẽ đón được xe.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 9 - 10

Cả người Ngân Hách ướt sũng nhưng vẫn kiên nhẫn đứng đợi. Hồi lâu sau, chúng tôi cuối cùng cũng đón được xe. Vừa ngồi lên xe, tôi cởi áo khoác Ngân Hách để lên đùi anh ta, Ngân Hách không nói gì.

Thật ra, biểu hiện của anh ta làm tôi kinh ngạc. Tôi cho rằng nếu tôi có lạnh run, anh ta cũng sẽ vứt tôi vào tủ lạnh mà bỏ đi. Thật không ngờ, lại có tinh thần trách nhiệm như vậy. Tôi có hơi động lòng, nhưng cho dù thế nào, tôi cũng không thể tha thứ.

Về đến nhà, tôi tắm rửa, thay quần áo. Quần áo khô ráo mềm mại làm tâm trạng tôi đỡ hơn nhiều.

Reng reng... chủ nhân nghe điện thoại...?

“Alô, xin chào.”

“Ai đấy?”

Không hiện số điện thoại gọi đến à? Chỉ có thể là Thái Nguyên đại nhân vừa đẹp trai, vừa vĩ đại, vừa tàn nhẫn của Huệ Bân nhếch nhác này thôi.

“Bảo tớ gác máy phải không? Biết rồi.”

“Không, không, đợi đã!”

“Bắt đầu từ chiều hôm nay, tớ sắp bị cậu hành hạ phải không?”

“Này, hôm nay ngay cả tớ cũng đuổi đi, thật là!”

“Thật là thế nào? Thế nào?”

Dù sao, Thái Nguyên cũng không phải học cùng trường. Tú Nhi, Thái Nguyên và tôi, ba đứa là thanh mai trúc mã. Cho nên, về tính nết tôi, họ rõ như lòng bàn tay, tôi cũng không bận tâm nhiều. Thái Nguyên cũng biết, một khi tôi nổi giận thì sẽ trở thành như thế nào.

“Thật là... cậu rất đẹp...”

“Tầm thường! Cậu gọi điện cho tớ làm gì?”

“À, phải rồi, tớ đã điều tra Đơn Nhất Phái...”

Lúc đầu, những lời Thái Nguyên nói, tôi nghe bên tai này thì lọt qua tai kia

bay đi mất. Nhưng vừa nghe thấy “Đơn Nhất Phái”, tôi lập tức vênh tai lên. “Tớ nhờ chú điều tra tên cầm đầu và tổ chức Đơn Nhất Phái. Tớ luôn cảm thấy không có liên quan gì với mẹ cậu.”

“Thế hình xăm trên cánh tay tớ nhìn thấy là gì?”

Về bọn côn đồ giết mẹ, tôi chỉ nhớ một điểm. Đó là hình xăm cây thánh giá trên cánh tay, chỉ nhớ điểm này.

“Tổ chức Đơn Nhất Phái cũng có hình xăm thống nhất, nhưng không phải hình thánh giá như cậu nói mà là hình chữ X.”

“Hừ...”

“Đừng nên thất vọng, tớ sẽ điều tra lại. Tuy tớ là Thái Nguyên vừa đẹp trai, vừa vĩ đại, vừa tàn nhẫn không xứng đôi với cậu...”

“Lúc nói chuyện điện thoại với hạng người như cậu, những lời muốn nói với hạng người như cậu, những lời muốn nói với cậu chỉ có một câu: tiếc tiền điện thoại quá!”

“Này, nhưng mà... Cậu không thể từ bỏ à? Hôm qua, lúc về cùng tớ, Tú Nhi rất lo cho cậu. Nghe nói, mấy ngày gần đây cậu hay đi sinh sự ở khắp nơi nhiều hơn. Tớ biết, cậu là người con gái khoẻ nhất trong số những người tớ quen. Nhưng, tớ luôn cảm thấy cậu mạo hiểm quá.”

“...”

“...”

“Này...” Tôi nói

“Hả?”

“Lúc cậu nằm mơ có khóc không?”

“Hử? Hỏi chuyện này làm gì? Nằm mơ sao phải khóc chứ?”

“Bỗng nhiên thức dậy, tớ phát hiện mình khóc. Mỗi lúc như thế, tớ muốn phát điên lên được. Thấy trong lòng buồn bực và tim mình đau buốt, tớ biết mình nằm mơ thấy mẹ.”

“...”

“Nghĩ đến mẹ...khi ngủ tớ cũng khóc...”

“...”

“Cho nên không thể tha thứ, nỗi nhớ 10 năm nay đã kết thành mối hận trong tim tớ. Tớ biết không thể bỏ qua.”

“Huệ Bân... thôi được, tớ sao có thể thuyết phục được cậu. Tớ chỉ khuyên cậu đừng tổn hại mình, đừng tự đào mồ chôn mình.”

“Biết rồi, đừng lo.”

“Ừ, còn nữa...”

Thái Nguyên nói với giọng trầm.

“Cậu cũng là con gái, thái độ đừng cứng cỏi thế. Ừm... gọi một tiếng anh Thái Nguyên, nũng nịu một chút...”

“Đồ khốn, muốn bị đánh mấy cái.”

“Không biết cậu đánh mấy cái. Dù sao bị cậu đánh, tớ sẽ chết chắc. Cậu ngày nào cũng mang theo năm đấm à? Thật là sao quả tạ!”

“Này!”

“Lại nổi cáu rồi, cậu nóng cứ như lửa vậy.”

Thái Nguyên ý không đứng trước mặt tôi, lại muốn chọc giận tôi?

“Này, gác máy đi. Nói chuyện điện thoại một lúc với cậu như vậy, tớ cũng giận mình lắm rồi. Lần sau gặp.”

“Bạn, chúc cậu một ngày vui vẻ!”

Cạch!

Chưa nghe tôi nói hết, hẳn đã gác máy rồi.

“Khốn kiếp, tớ sẽ cắt sạch tóc trên đầu cậu!”

“Cắt sạch cái gì?”

“Hử! Cậu đến lúc nào?”

Ngân Hách dựa vào cửa phòng tôi, tay bưng đĩa trái cây.

“Từ lúc nào đó.”

“Từ lúc nào dựa vào cửa phòng tôi!”

“Không biết.”

“Tại sao lại không biết, cậu! Lúc nào...không, cậu cầm gì thế?”

“Không biết.”

Trái với giọng điệu vội vàng của tôi, Ngân Hách vừa chậm rãi ăn trái cây, vừa cúi đầu nhìn tôi.

“Này! Tại sao chưa được cho phép, cậu lại dựa cửa phòng con gái nghe trộm người ta nói chuyện!”

Tôi vừa nói xong, Ngân Hách hình khắp phòng tôi hỏi:

“Con gái đâu?”

“Đồ... Tôi! Là tôi!”

“Ha ha, vậy à?”

“Tên nhóc này...”

“Coi như không nghe thấy gì cả.”

Lửa giận ngút trời hoá ra là thế, cảm giác hàng vạn sợi tóc dựng đứng lên. Ôi, da đầu tôi...

Hắn đi đến phòng khách. Lúc tôi nhìn thấy đĩa trái cây mà hắn đang ăn, tôi suýt chửi thề. “Đồ...Hừ...trái cây đâu hết rồi? Trái cây của tôi? Cậu ăn hết?”

Ngân Hách lấy nĩa xâu vào miếng táo và nói với tôi thế này: “Xem ra rất ngon”. Tôi lại gằn, giật cái nĩa. “Được, tôi ăn, nhất định rất ngon.”

Tôi mỉm cười. Ngân Hách có lẽ vì bị tôi dành mất miếng ăn nên nổi giận, giọng nói trầm xuống: “Hoá ra cậu còn có cái nghề ăn trộm. Thế này mới là ăn trộm!” Ngân Hách thò tay ra, giật lại cái nĩa. “Này, tôi cũng ăn một miếng.” Tôi vừa nói vừa lao vào hắn, nhưng hắn giấu cánh tay dài ngoẵng ra sau lưng. Tôi cách hắn cái bàn. Để giành lại cái nĩa, tôi không nản lòng. Lúc Ngân Hách đứng dậy tránh, tôi nhân cơ hội này, nắm kéo hắn. Kết quả, tôi trượt chân, ngã xuống.

Cơ chónng mặt trôi qua, tôi mở mắt nhìn: người tóc đen có lông mi dài, có làn da trắng, có sống mũi thẳng này là ai?

“Cậu nhìn gì thế?”

Trước mặt tôi, ở khoảng cách gần đến nỗi có thể cảm nhận được hơi thở là mặt của Ngân Hách. Tôi lo chỉ cần tôi khẽ động dậy, môi sẽ chạm vào hắn, cho nên, không dám trả lời. Tôi vẫn ngơ ngác, cứng đờ.

“Lẽ nào chết cứng rồi?” Tên này nhìn thấy vẻ mặt tôi rất khôi hài, liền toét miệng cười, sau đó, dang hai tay ôm chặt eo tôi.

“Ơ...”

“Ha ha ha!”Ngân Hách thấy phản ứng của tôi thì cười ha ha, vẫn ôm chặt tôi. Lúc này, lí trí tôi bắt đầu vùng đục, để thoát ra, tôi cố hết sức. “Này... này, này...”

“Huệ Bân, cậu Ngân Hách, ăn trái cây xong chưa, đem cái đĩa... Ôi !”

Tuyệt diệu, không đúng lúc chút nào! Dì lấy cái đĩa, đúng lúc gặp chúng tôi đang làm cảnh khó coi này. Dì nhìn thấy chúng tôi thì luống cuống quay đi...

Dì, tại sao dì đỏ mặt? Chúng con là học sinh mà?

Dì ngại ngùng vân vân tạp đề nói: “Thật ngại quá, làm thế nào bây giờ, trẻ ... trẻ chút nữa thì hay quá.”

*****

10.

Cái gì...”trẻ chút nữa thì hay quá”, cái gì chứ?!

Dì vội vàng chạy xuống.

Tay Ngân Hách cuối cùng cũng thả tôi ra.

“Này, đều tại cậu!”

“Chuyện gì?”

Ngân Hách vẫn thản nhiên như không có gì. Hắn chậm rãi nhặt từ trong góc ra ngoài nỏ gây nên chuyện này, là miếng táo, đặt lên đĩa.

Chỉ có mình tôi cuống cuồng, bối rối thế sao?

“Tại sao cậu bỗng nhiên ôm hông tôi? Không, lúc tôi bảo cậu đưa miếng táo, nếu cậu ngoan ngoãn đưa cho tôi thì tốt rồi.”

“Tại sao tôi phải đưa cho cậu?”

“Làm thế nào? Làm thế nào bây giờ?”

“Lại trở thành bộ dạng lúc nãy rồi.”

“Tên khốn, đừng nhìn tôi với vẻ mặt thiên hạ thái bình đó được không? Cậu cũng phải lo chút xíu chứ. Dì nhất định hiểu lầm rồi! Làm sao đây?”

“Phải đó, làm thế nào nhỉ?”

“Lẽ nào đây là thái độ lo lắng à?”

Ngân Hách miệng nói lo lắng, nhưng vẻ mặt dửng dưng, chẳng hề động lòng. Hắn ngả người nằm xuống ghế, hành động đó làm cơn giận của tôi bốc lên cao.

“Này, tôi cảnh cáo cậu. Sau này, cậu nên ngoan ngoãn tuân thủ việc gì nên làm, việc gì không nên làm theo ý muốn của tôi. Không, tôi bảo cậu thế nào thì cậu làm như thế ấy. Nếu cậu làm những việc mà không phải tôi bảo làm

thì cậu chết chắc!”

“Phải dùng hết sức à?”

“Sử dụng toàn bộ sở trường của cậu. Tóm lại, sau này tôi bảo cậu làm gì thì cậu làm đấy!”

“Cũng được.”

Ngân Hách đi vào phòng tắm.

Hôm sau, khi mặt trời đã lên cao, tôi vẫn còn ngồi bó gối ở bàn ăn. Không thể chịu được ánh mắt không tự nhiên của dì, khuôn mặt dì như bị ngọn lửa cháy ngùn ngụt làm cho đỏ lên. Bất luận thế nào, dì cũng không dám nhìn thẳng vào tôi.

“Dì, bố con đâu?”

“Đi... đi làm rồi.”

Lại còn nói lấp nữa... Lúc nướng mực cũng nướng cả tóc sao? Chỉ có một đêm, tóc dì xoắn đến thế. Không biết trong cái đầu bị bao bọc xung quanh bởi nhiều lọn tóc xoắn như thế đang nghĩ gì?

Tôi miễn cưỡng bỏ hai chân xuống để đi đến trường, thời gian còn sớm. Thế là, tôi có thể vẫ ung dung bước đi, lẻo đẻo bên cạnh là Ngân Hách.

“Bất luận thế nào cũng phải mau chóng xoá bỏ sự hiểu lầm chết người đó của dì.” Tôi nói.

“Tự mình làm đi.” Hả đáp.

“Này, không phải ai làm mà cả hai cùng làm chứ?”

“Tại sao?”

Đồ khốn, đều tại trò đùa ác của người mới làm ra nông nổi này. Lại hỏi “tại sao”?

Mọi người đang bước đi trên đường. Bỗng nhiên, tôi cảm nhận được những ánh mắt xung quanh. Quay nhìn tứ phía, những người nhìn tôi và Ngân Hách không ít, nói chính xác, số người nhìn chúng tôi nhiều không đếm xuể. Tóm lại rất nhiều. Trong đó, các nữ sinh khối lớp dưới cũng đông đảo. Cái gì thế, tình huống khó xử này?

“Đầu óc viển vông.” Ngân Hách nói.

“Muốn chết hả?”

“Tớ bảo cậu rồi mà? Đừng cố chấp thế, cậu cũng đồng ý phải không? Suy

ngũ viên vòng...” Trên mặt Ngân Hách, vẻ bướng bỉnh quấy phá không chỉ hiện rõ mà còn quá thật tràn lan. Tên đáng chết này, nhét hẳn vào bao gạo, đem vứt xuống biển cũng còn thấy tiếc cái bao. Chôn sống người mới hả dạ.

“Ta muốn chôn sống người!”

“Này, nói thế nào? Với sức của con gái thì việc này không thể.”

“...”

“... Tuyệt đối không thể, tớ thấy cậu vậy đấy.”

Tôi xin cậu! Có thể đừng nhìn tôi với vẻ mặt nghiêm túc và nói những lời tàn nhẫn như thế được không? Nhưng theo tôi thấy thì hẳn rất chân thực. Tôi phớt lờ lời nói và vẻ mặt hẳn mà cố tỏ ra bình thường.

Việc đầu tiên là phải hoá giải hiểu lầm của dì, sau đó là cố gắng đuổi tên này đi!

Không biết từ lúc nào Ngân Hách im lặng, không nói câu nào và đứng sát bên tôi, sau đó, hẳn bước theo tôi.

“Hạ Ngân Hách. Tóm lại, nhiệm vụ của ta hôm nay là hoá giải hiểu lầm của dì, tiếp theo là cố hết sức đuổi người đi!”

“Cả hai việc đều phải gắng sức. Muốn bắt cá hai tay, hai tay phải cứng cỏi.”

“Bây giờ, tôi không phải nói chuyện nhà người ta! Cậu hãy vênh tai lên, chú ý lắng nghe được không?”

“Sắp đến trường rồi.”

“Phải, sắp đến trường rồi. Này, không được đánh trống lảng.”

“Sao lần nào cũng bị tôi chuyển qua chuyện khác hết vậy?”

Quả thật, tôi cũng thấy lạ. Tại sao tôi dễ bị người khác lôi vào chủ đề của họ vậy chứ?

“Này, cậu biết không? Hôm nay phải hoá giải hiểu lầm của dì, biết chưa?”

“Học về tôi phải ngủ một chút.”

“Này, biết chưa hả?”

“Không biết.”

“Này! Sao có thể thế được. Tên nhóc này không gọi tôi bằng chị? Chuyện này tôi đã nể mặt cậu rồi. Này, nếu không muốn giúp tôi, thì phải gọi tôi bằng chị.”

“Tôi gọi bạn được không?”

“Bạn? Gọi chị!”

Thình lình, Ngân Hách cời cà vạt của tôi, chớp mắt, hăn đã giật qua rồi.

“Sau khi tinh thần cậu trở lại bình thường rồi thì đến lớp tôi đòi lại cái này.”

“Này...cậu ... cậu!”

Tôi hoa chân múa tay kêu ầm ỹ: “Cà vạt... tài tháo cà vạt xem ra không chỉ làm một, hai lần! Cậu rốt cuộc làm bao nhiêu nữ sinh phải khóc rồi?”

Nghe tôi nói, phản ứng đầu tiên của hăn là cười ha ha, tiếp theo, trả lời tôi:

“Đại tì à, tôi cũng đang đi học mà.”

“Hả? A...hóa ra là thế, trả cà vạt lại cho tôi!”

“Tôi chẳng phải đã nói là sau khi tinh thần cậu bình thường lại rồi thì đến lớp tôi lấy lại cà vạt sao?”

Nói rồi, hăn bắt đầu chạy. Gì thế? Sao lại ấu trĩ, vô liêm sỉ, tức cười thế?

Tôi nhìn hăm hăm tên chạy trước mặt và hét lớn: “Này! Trả cho tôi! Trả đây!” Tiếng hét của tôi vang dội nguyên một quận. Tên này, nếu bị tôi tóm được thì chỉ có con đường chết! Nhất định phải đập nát ngón tay người trước.

Hăn chạy với bước không nhanh lắm, nhưng chân hăn quá sức dài nên khoảng cách ngày một xa. Cho nên, tôi vì cố hết sức vận động hai chân chạy tới trước, sắp bị chuột rút rồi.

“Đưa đây, đưa đây! Nếu không có cà vạt, tôi có thể bị “Cẩu” hiệu phó đánh chết! Hôm nay “Cẩu” hiệu phó trực ban! A... Tôi bắt được rồi!”

Tôi nắm chặt lấy hăn và cười khoan khoái. Không ngờ, có cái gì đó vỗ vỗ vai? Khó khăn lắm mới tóm được mồi ngon, là ai đang chạm đến tinh thần tôi?

“Đây rốt cuộc là ai đây? Chẳng phải Lý Huệ Bân, người gặp tôi mấy hôm trước khi trèo tường sao?”

Hôm nay thật không may mắn. Bắt đầu từ sự hiểu lầm của dì, rồi đến “Cẩu” hiệu phó đứng trước mặt tôi!

Tim tôi đập liên hồi, bỏ hết những gì không vui trong lòng mà quay lại nhìn Ngân Hách. Mặt hăn lộ vẻ đùa cợt, cả một màu đen tối trước mặt tôi.

“Thầy... thầy...”

“A ha! Lại không có cà vạt.” “Cầu” hiệu phó nói.

“Thầy, chuyện là... chuyện là...”

“Lý Huệ Bân lớp 4 khối 12 phải không? Tôi nhớ mặt em rồi. Đi!”

“Thầy!”

Tiếng kêu oan của tôi vang khắp trường. Nhưng “Cầu” hiệu phó chẳng đã động gì đến. Không chỉ la mắng, “Cầu” hiệu phó còn phạt tôi rất nghiêm khắc.

“Bắt đầu từ hôm nay, em phải dọn dẹp nhà vệ sinh lầu 1 dãy phía tây một tuần lễ!”

“Cầu” hiệu phó quay đi. Tôi biết mình không còn hy vọng gì nữa, đành phải nuốt cơn giận vào lòng, bước đi, miệng câm như hến. Sau đó, tôi cắn chặt môi dưới và đi qua sân tập. Lúc sắp bước vào lớp, Ngân Hách nắm chặt vai tôi và xoay tôi đứng đối mặt với hắn.

“Đồ khốn kiếp!” tôi gào lên.

“Giận rồi à?”

“Khốn kiếp! Cậu là tên mà trước khi ném xuống địa ngục phải cho nổ tung bộ não thì mới hả dạ! Thật là, trong 19 năm qua, lần đầu tiên tôi gặp phải người kỳ lạ cỡ quái như cậu. Vì là lần đầu tiên, nên tôi không biết nên đối phó với cậu như thế nào! Cậu như thế còn gọi là bảo vệ sao? Bảo vệ suốt một ngày mà không làm việc gì, lại hành hạ con ông chủ mình như thế à? Cậu điên rồi phải không? Cậu phải nhận mấy cú đấm của tôi thì mới trở lại bình thường? Chọn đi chứ? Ở đâu lại có người khốn nạn như thế? Ta tức đến chết là không thể đánh chết người!”

“Nói xong chưa?”

“Chưa! Chưa nói xong! Hôm nay, tôi cảnh cáo cậu, về nhà, nếu cậu không thể hóa giải sự hiểu lầm của dì, thì không cơm canh gì cả! Cậu nên chuẩn bị không có gì bỏ vào miệng cả. Đồ khốn, biết chưa? Lập tức trở về giải thích với dì cho tôi!”

Ngân Hách cứ mỉm cười. Đợi tôi nói xong rồi, hắn đặt cà vạt tôi vào tay tôi: “Hai đứa mình bị người ta hiểu lầm thành quan hệ như thế, cậu nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Tính cậu như thế, tên con trai nào dám lại gần cậu chứ?”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 11 - 12

9 giờ 10 phút tối, học sinh lục đục rời khỏi lầu học. Chính lúc này, tiếng hét xé toạc đường chân trời của một nữ sinh vang dội cả dãy lầu phía tây.

“Á! Mùi này, tôi thật chịu không nổi!”

Tay xách thùng nước, không ai khác, chính là tôi. Mùi trong nhà vệ sinh tầng một của dãy phía tây đủ để giết chết một thiếu nữ 19 tuổi. Không dọn, về nhà? Không thể được! Còn dọn ư, thật cảm thấy có thể bị mùi này làm cho chết ngạt. Bình thường, khi tan học tôi liền về nhà tập thể dục đến 11 giờ, hôm nay, vì một cái cà vạt mà rơi vào tình cảnh này? Quy luật sống của tôi đều bị chiếc cà vạt phá hỏng rồi. Nếu cứ tiếp tục thế này, tôi bị mùi này làm cho không thể vận động nổi. Xem ra, “Cầu” hiệu phó không phải không suy nghĩ đã giao cho tôi nhiệm vụ này.

Huệ Bân... Huệ Bân...”

Bên đó phát ra tiếng của “nữ quỷ” gọi tôi, người thành linh thò đầu ra là Tú Nhi.

“Sao không giật mình? Lúc này, tớ đi đến mà không có tiếng động nào, không phải chuyện tức cười sao?”

“Tớ sợ gì chứ?”

“Cũng phải. Trước mặt cậu, nếu ma nói một câu Hello? Cậu chắc chắn sẽ trả lời: Chào Bạn?”

“Cậu biết rồi thì sau này đừng giở trò đùa, không có kết quả đâu. Phải rồi, cậu không học giờ tự học à?”

“Sao lại không? Là tớ lạng lẽ trốn ra! Ừa? Mình cậu thôi à? Bảo vệ của cậu đâu? Tớ đến thăm anh chàng bảo vệ của cậu. Hu hu... anh chàng bảo vệ có thể sưởi ấm tâm hồn cô nữ sinh lớp 12 đang mệt lả đâu rồi?”

“À...không có, đi đâu rồi nhỉ?”

“Không biết à? Tiếc quá, làm sao đây, tớ rất muốn gặp cậu ấy.”

“Nó sẽ không muốn gặp cậu đâu.”

“Này! Cậu thật không biết cậu ta ở đâu sao?”

“Ừ, không biết.”

“Này, nhưng ở đây... Ôi! Cái mùi này không phải đùa đâu. Hôm nay, bọn chúng rốt cuộc ăn gì thế, nhà vệ sinh lại có mùi này? Này! Cậu xịt thêm chút nước lau sàn đi!”

“Xịt rồi ai rửa đây?”

“Lau ở đây chưa? Thật chịu không nổi. Ưm... Đây là đây của học sinh lớp 10 phải không? Cũng phải. Cơ thể đang phát triển mà. Ăn nhiều, bài tiết nhiều, quá đáng thật. Ọe!” Tú Nhi đứng bên cạnh cứ liên tục nôn ọe. Nha đầu này, vốn dĩ tôi đã cố chịu đựng, nó còn đứng bên cạnh nôn ọe gì chứ? Tớ sẽ nhốt cậu trong nhà vệ sinh này!

“Này, để rác qua một bên rồi đi thôi.”

“Cầu” hiệu phó sẽ đánh tớ chết.”

“Này, cậu đã từng tuổi này rồi, thà bị đánh chết còn hơn chết ngạt ở đây.”

“Cũng có lý.”

“Này, bắt đầu ngay đi.”

“Được, cậu giúp tớ đi.”

“Điên à? Không được! Quần áo sẽ dính mùi này.”

Thật muốn lấy thùng nước nhét miệng cậu ta lại.

Tôi đá rác qua một bên rồi chạy ra khỏi nhà vệ sinh, cho dù bị thầy “cầu” đánh chết, cũng không muốn hành hạ mũi mình nữa. Tôi đã chịu đựng đến mức không thể chịu được nữa, đầu tôi kêu o o. Tôi không khó khăn, bỏ lại được Tú Nhi ở đằng sau và vội vàng chạy đến cổng trường.

Cái tên mọi ngày đeo sát bên cạnh tôi không có ở đây. Tôi cảm thấy như bỏ quên cái gì vậy, giống như mất cái gì vậy. Thật kỳ lạ, lúc tôi đang muốn nhanh chóng về nhà.

“Bạn ơi! Bạn... cái này bạn xem cái này!” Không được mấy giây sau khi câu nói này lọt vào tai tôi, cùng với tiếng thở phò phò, có một nữ sinh đụng phải vai tôi và chạy đi mất. Bạn đã gặp chuyện xui xẻo thế này chưa? Một câu xin lỗi cũng chả có?

Nhìn một hồi lâu theo hướng cô gái biến mất, tôi chợt quay lại và thấy có “cái gì” đó chắn ngay trước mắt. Hóa ra là Ngân Hách, anh ta đang cầm

phong bì màu hồng phấn.

“Này, cậu đi đâu thế!”

Thật ra cũng không có lý do gì quan tâm đến vấn đề này, cũng không phải nhớ hẳn, nhưng tôi cũng không biết tại sao lại hỏi Ngân Hách. Nếu đổi lại người khác, nghe tôi lớn tiếng như thế, anh ta chắc chắn sẽ nhú mày hoặc trả lời bằng giọng điệu phiền chán. Nhưng biểu hiện của tên cổ quái ở nhà chúng tôi quả thật khác với người bình thường.

“Tất nhiên là đợi ở đây rồi.”

“Ồ, thế à.. A... cô đó tỏ tình với cậu phải không? Hóa ra nhân vật chính trong tình yêu của bạn nữ lúc này là cậu à? Cho tôi xem, cho tôi xem đi!”

“Xem đi.”

Hả? Chẳng thèm từ chối gì cả, hẳn lại đưa cho tôi. Có thể lấy xem dễ dàng vậy, tôi cảm thấy hơi lạ. “Này, thứ này đưa tôi xem cũng có quan hệ gì chứ?”

“Cậu bảo muốn xem mà?”

“Phải, cho tôi xem thì tôi xem, không cho xem thì không xem.”

“Trong cặp còn nhiều, cậu cầm luôn đi được không?”

“Không cần. Đủ rồi, lá thư này đủ rồi.”

Tôi mở thư tình mà hẳn nhận được. Đập vào mắt tôi là từng nét từng nét chữ con gái được nắn nót viết rất cẩn thận. Tôi xem sơ qua, nội dung đại khái là: hẳn mới chuyển đến trường này, số lần gặp nhau không nhiều, nhưng mỗi lần nhìn thấy hẳn thì tim đập loạn xạ, hình bóng hẳn luôn hiện lên trong tâm trí. Từ nội dung trong thư có thể thấy, tên nhóc này không chỉ ở khối 11 mà ở cả khối lớp 10 cũng rất thích hẳn...

“Ha ha... Máy đưa này không biết bộ mặt thật của cậu, biết rồi chắc sẽ quay ngoắt 360 độ.”

“Phiền chết được, cậu nói với bọn họ đi.”

“Này điên à? Chúng ta chẳng phải đã thỏa thuận rồi sao? Ở trường thì làm như không quen biết nhau.”

“Nhưng thông tin liên quan đến cậu tôi rõ như lòng bàn tay.”

“Có phải cậu đặt camera trong cặp tôi không?”

“.....”

Ngân Hách im lặng nhìn tôi, ánh mắt hẩn lộ vẻ bất đắc dĩ. Tôi nhìn chăm chăm vào bức thư tình màu hồng, nói thầm: “Tôi chưa lần nào nhận được bức thư kiểu như thế này... À! Có!”

“Chắc là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng trong đời.”

“Tên khốn, mới gần đây thôi.”

“Một tháng trước?”

“Không phải, hai năm trước.”

“Vậy mà bảo là gần đây à? Theo như cậu nói, năm Cao Câu Lê, Tân La, Bách Tế thời Tam Quốc cũng là năm ngoái à?”

“Cậu đang nói gì thế! Dù sao, thằng nhóc đó tôi rất ghét, nó là em họ Tú Nhi. Mọi người đều nói nó rất đáng yêu. Nhưng tôi không thích nó chút nào, hình như nhỏ hơn tôi hai tuổi thì phải? Bây giờ có lẽ học lớp 10 rồi. Tôi quả thật rất chán nó, nó lại tặng tôi tấm thiệp vào lễ Noel, trong thiệp viết những lời đại loại như: chúng ta quen nhau đi. Lúc đó, tôi lớp 10, nó lớp 8. Tôi có thể thích tên nhóc nhỏ hơn tôi hai tuổi sao? Hơn nữa, “bạch mã hoàng tử” trong lòng tôi phải là người mạnh mẽ.”

“Người mạnh mẽ?”

“À, tức là có thể bảo vệ bản thân và không gây phiền toái cho tôi. Đó chính là bạch mã hoàng tử của tôi. Hay, cho dù thế nào, đó cũng là lần đầu tiên tôi nhận được thư tình. Nhưng không ngờ, tâm trạng tôi không vui. Bởi vì là em họ Tú Nhi nên không thể cắt đứt sự qua lại. Nhưng bỗng một ngày nọ, nó đi du học. Đáng sợ là, lúc sau cùng, nó nói: Em sẽ trở về đón chị! Nghĩ đến mà nổi da gà.”

“Một kỉ niệm đẹp tạm tạm.”

“Kỉ niệm gì. Nay, nhớ đến chuyện này là tôi lạnh cả sống lưng. Nhưng sau tên nhóc đó... người tôi ghét nhất là cậu!”

“Tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Bởi vì tôi đã nhận trước tiền lương 7 tháng rồi, đã nhận tất cả rồi.”

“Cái gì?”

“Đuổi tôi đi cũng chẳng sao, là các người chịu thiệt thòi. Tôi không phải hạ người nhận tiền rồi không làm việc, cho nên, đang chăm chỉ hoàn thành nhiệm vụ. Nếu đuổi việc tôi, thế thì tôi cầu cũng chẳng được.”

“Thật không? Có thật đã nhận hết rồi không?”

“Ừ, tôi cho cậu xem sổ tiết kiệm nhé?”

Thất bại ê chề, tôi nghe như đất trời sụp đổ. Cái tên đáng bị băm vằm trăm mảnh.

Tôi vốn định hôm nay thuyết phục dì, ngày mai sẽ triển khai kế hoạch đuổi hẳn ra khỏi cửa. Tại sao lại như thế? Bố đã trả tiền lương 7 tháng cho người này! Hôm nay quả thật là một ngày cực kỳ xui xẻo. ông trời làm khó tôi cũng không đến nỗi như thế đâu? Ôi, tôi phải về nhà ngủ một giấc.

“Cuộc sống con người thường không được như ý mình.”

“Cho dù trên thế gian này không còn người nào, tôi cũng không muốn anh an ủi tôi, Hạ Ngân Hách!”

“Cuối cùng cũng bắt đầu lẽ độ rồi.”

Thật là, nói chuyện với tên này thì sẽ uer oái rã rời, thương tích đầy mình. Nói thế nào nhỉ? Hẳn luôn đưa chủ đề theo hướng nhằm nhí, hoang đường. Tôi cứng họng, thở dài mà lê bước về nhà.

Tôi muốn ngủ. Tôi muốn chìm vào trong giấc mộng, muốn quên hết những buồn phiền. “Bố, dì, con về rồi. Con lên lầu ngủ đây.”

“Chị!”

“Chắc là vì tôi mệt quá, quá buồn ngủ? Tên nhóc đó hiện đang ở Mỹ mà?”

“Chị, em về nước rồi!”

Tôi từ từ ngẩng đầu lên. Tên nhóc đó hiện lên trước mặt, tôi suýt ngời bệt xuống đất mà khóc. Tên nhóc đứng trước mặt chẳng phải chính là em họ Tú Nhi sao? Tên này hai năm trước đã tỏ tình với tôi, rồi sau đó biến mất dạng.

Hắn ôm chầm lấy tôi: “Em thật sự rất...rất...nhớ chị!”

“Rốt.... cuộc, tại sao lại đến... đây?”

“Em không nói gì với chị Tú Nhi mà đi thẳng đến đây. Em nhớ chị quá!”

Thánh thần ơi! Tôi buồn ngủ quá nên mới chạy nhanh về nhà. Người ở trên trời đã nhìn thấy rõ, lẽ nào Ngài lại ban một hình phạt tàn khốc như thế cho linh hồn đáng thương này sao?

“Ha ha, xem ra Thành Huân nhớ con đến nỗi không ngủ được.” Bố tôi nhìn thấy cuộc gặp gỡ không mong đợi của con gái lại cười ha ha? Ngân Hách

dường như cũng không quan tâm lắm, đi vào phòng.

“Chị, tên đó là ai? Cái tên như cây cột điện đó?”

“Không biết, không biết! Lát nữa nói tiếp đi, đợi chị định thần lại đã.”

Tôi không màng cởi cặp sách ra, mang luôn nó đi vào bếp rót một ly đầy nước, sau đó, uống ừng ực. Dì lặng lẽ đến bên tôi, nhìn xung quanh một lượt rồi nói nhỏ vào tai tôi: “Huệ Bân à, theo dì thấy thì Ngân Hách được hơn. Gánh vác thiên hạ, không phụ nghĩa tào khang! Sao có thể bỏ một người chồng tốt như thế chứ!”

Trời đất! Lại còn thế nữa?

*****

12

“Chị, uống nước rồi à?”

“Ừ, em,,em đừng ngồi sát chị được không hà?”

“Chị có biết em nhớ chị biết bao nhiêu không? Chị, chị đừng ngại.”

Tên nhóc này, ai ngại chứ, ai đỏ mặt chứ! Quả thật là... Nếu không vì người bạn “thanh mai trúc mã” Tú Nhi, tôi đã đá nó bay qua Mỹ lại rồi.

Theo như tính cách tôi, nhìn được lâu như thế xem như nể mặt Tú Nhi lắm.

“Huệ Bân, suy nghĩ kỹ lời dì đã nói. Không nghe người già khuyên, khổ cực ngay trước mắt đấy!” Dì đứng từ đằng xa, nói. Tôi nhìn dì, ánh mắt như muốn hỏi: “Dì sao thế?” Nhưng mắt dì chắc có lớp màng bảo vệ, không phải, là tấm giáp bảo vệ, dì hiểu lắm ánh mắt tôi như đang cảm động.

“Dì, chúng con quả thật không có mối quan hệ đó, thật mà.”

Nhưng dì không phản ứng gì. Họa vô đơn chí, Thành Huân cứ bám chặt cánh tay của tôi dai như đĩa, không có ý bỏ ra.

“Này, xin em bỏ tay chị ra được không?”

Không mấy khi tôi có cơ hội ngồi ăn trái cây với bố ở phòng khách. Điều làm tôi mất hứng là: Ngân Hách ngồi bên trái, bên phải là Thành Huân. Suốt thời gian ăn trái cây, Thành Huân cứ không cho tay phải tôi được tự do.

“Thành Huân, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Dạ, chị!”

Ăn xong trái cây, tôi vốn muốn lên lầu nhưng đã thay đổi ý định. Tôi dẫn hẳn ra sân thượng, sau đó, làm một hành động hoàn toàn trái ngược với tính cách, nhỏ nhẹ nói: “Thật ngại quá! Thành Huân, em không về nhà sao?”

“Cũng may, trong mấy ngày trước khi chuyển trường này, chú cho phép em ở lại đây.”

“Nhưng chị cảm thấy không tiện lắm, tốt nhất em nên về nhà đi.”

“Không được, em phải bảo vệ chị!”

“Nói gì thế?”

“Em không thể giao chị cho tên xảo trá, cổ quái đó!” Đột nhiên Thành Huân nắm chặt tay tôi, vừa khóc vừa tuyên bố: “Nói là vệ sĩ chú tìm cho chị, nhưng chắc chắn là muốn tiếp cận chị. Lúc này, khi em hỏi hẳn hai người có quan hệ gì, hẳn nói là: quan hệ đáng để người ta hiểu lầm! Chỉ là vệ sĩ sao lại nói là quan hệ đáng để người ta hiểu lầm chứ!”

“Rõ biết là vệ sĩ, em còn hỏi làm gì?”

“Vì em thích chị, muốn bảo vệ chị.”

Theo tôi thấy, nó ngày càng nguy hiểm hơn. Tại sao bên cạnh tôi không có một tên con trai nào bình thường chứ? Tôi kiềm chế cơn giận đang bốc lên tới đầu, nói với Thành Huân: “Chị đi uống nước đây, em tìm phòng nào trống mà ngủ đi.”

“Chị...”

“Còn đi theo chị nữa, chị vớt em xuống dưới đây.”

Có lẽ nhìn thấy vẻ mặt tôi quá nghiêm túc, Thành Huân lùi lại hai bước. Tôi cố kiềm chế để không hét lên, uống một hơi hết cả nước trong ly.

Ngân Hách tạo sao lại nói với Thành Huân những lời kỳ lạ như thế chứ, như đổ thêm dầu vào sự nhiệt tình của tên nhóc đó. Hay là tôi mau đi ngủ đi, tối này ngủ một giấc thật ngon, sáng mai ra ngoài sớm nói với Tú Nhi mau chóng dẫn tên em họ yêu quý của nó đi. Sau đó thì ngủ trong lớp à? Tất nhiên không phải, chưa làm bài tập toán nữa. Làm xong bài tập còn phải vệ sinh lớp. A...tất cả những chuyện bất hạnh xảy ra với tôi, đều tại tên Ngân Hách đó.

Tôi chậm chậm nắm chặt tay lại, nắm chặt ly thủy tinh trong tay.

Rắc! Dùng lực quá mạnh, ly bị bể nát rồi, có lẽ nên mua một ít ly bằng thép để ở đây. Cảm giác lạnh giá, tê đau thấm vào tay, tôi nhú mào.

“Đừng động đậy.” Có người nắm chặt lấy bàn tay bị mảnh thủy tinh đâm vào của tôi. Quay lại nhìn, hóa ra là Ngân Hách, hấn cẩn thận mở tay tôi ra, nhặt những mảnh thủy tinh vỡ. “Không đau à?”

“Hả? Ừ...ừ...hơi đau.”

Tôi cứ tưởng, hai tay tôi có bị dính đầy những mảnh thủy tinh vỡ, hấn cũng sẽ không động lòng chút nào. Không ngờ, hấn lại cẩn thận nhặt từng mảnh, từng mảnh, cứ như thế, tôi giao toàn bộ tay tôi cho Ngân Hách, vừa nhìn hấn trân trân.

“Cẩn thận một chút, những việc thế này đều do tôi lo liệu phải không?”

“A...ôi!”

Tay tôi vừa động đậy, Ngân Hách liền tỏ ra hốt hoảng, ngược nhìn tôi. Sau đó, hấn lại cúi xuống tìm nốt những mảnh thủy tinh còn lại, ngay cả mảnh thủy tinh nhỏ nhất, hấn cũng không bỏ qua. Sau đó, hấn nhìn bàn tay đầy máu của tôi, nói: “có đau cũng phải đợi sau khi tôi cho phép mới được đau.”

“Hử?”

“Cậu bị thương nặng như thế, tôi sẽ không có ước muốn bảo vệ cậu, còn nữa... Đừng làm ra vẻ mặt ngốc nghếch như thế được không, trông rất nực cười.”

“Này, này! Tôi cảm thấy rất buồn, cậu sao lại vui thế! Tóm lại, đối với hạng người vô lại như cậu, tôi không thể không nổi cáu! Vừa nghĩ đến cậu là tôi lại bưng bưng lửa giận. Tôi là vì ai mới nắm chặt tay làm vỡ cái ly! Tay của tôi, cậu phải chịu trách nhiệm!”

“Cậu là đại lực sĩ, lẽ nào cũng là lỗi của tôi? Nếu cậu nói như vậy, chi bằng tôi chịu trách nhiệm ba mẹ đã sinh ra cậu.”

Tôi la lên: “Cậu đang nói gì thế? Cậu thật là, đều tại cậu, tay tôi mới thành thế này. Thế này thì Thành Huân nhất định sẽ ở bên cạnh tôi hỏi tới hỏi lui, hơn nữa còn không thể cầm tạ tập được. Thế này thì... A! Làm sao cầm bút?”

Cho dù tôi muốn chịu trách nhiệm, cũng không thể xẻo thịt tay mình rồi

dùng băng keo dán vào tay cậu. Như thế mới gọi là ngốc.”

“Tạ tay, bút chì, bút bi, đũa, năm đấm, kiếm, tất cả đều không thể làm được. Thế này không phải là tàn phế sao?”

“Chúc cậu mơ một giấc mơ đẹp.”

“Này! Này!”

Tôi nắm chặt tay lên sắp rời khỏi hiện trường. Vóc dáng cao thật. “Tên đáng chết này, tóm lại...” lúc tôi đang lăm bắm, đột nhiên một ý tưởng tuyệt vời lóe lên trong đầu tôi. Tôi bắt giác “à” lên một tiếng, nói với hẳn: “Tôi nghĩ ra một biện pháp tốt để cậu làm tròn trách nhiệm của mình.”

“Suy nghĩ lại chút xíu đi.”

“Đừng nói vớ vẩn, đi theo tôi.”

“Thực tế chút đi.”

“Tôi thực tế lắm rồi.”

“Hoàn toàn không có cảm giác cậu đang ở hiện thực.”

“Đừng nói thừa, đi theo tôi.”

Tôi dẫn cái tên đang lắc đầu nguầy nguậy lên lầu một. Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thành Huân bước nhanh đến, nắm chặt tay phải tôi: “Chị!”

“Ừ...”

“Chị, bàn tay sao thế?”

Hẳn vừa nắm cánh tay tôi, cơn đau liền truyền đến lòng bàn tay, tôi cắn chặt môi. Vừa thấy bàn tay tôi đã được băng bó cẩn thận, Thành Huân liền nhìn Ngân Hách hằm hằm, bắt đầu ra oai: “Đều tại người cả!”

“Nhỏ tuổi hơn, lẽ nào không lẽ độ à?”

“...Anh...”

“Đúng, thế mới phải.”

Thành Huân bị ánh mắt của Ngân Hách trấn áp.

Nhưng lời nói của Ngân Hách, sao tôi nghe không thuận tai chút nào. Nhỏ tuổi hơn, sao không lẽ độ? Cậu nên lấy mình làm gương đi, lại còn dạy dỗ người khác?

“Nhưng, nhưng tay của chị sao thế này? Rốt cuộc anh đã làm gì?”

“Làm công việc chữa trị.”

“Chị, rốt cuộc là sao? Chị bị thương tại sao không gọi em, tại sao lại gọi

hắn?”

“Không có gì, hễ bị thương thì người đầu tiên nghĩ đến là bạn trai.”

“Hử? Chị? Phiền chị nói lại lần nữa được không? Em nghe không rõ lắm?”

Tôi toét miệng cười, chỉ Ngân Hách. “Đẹp trai không?”

“Ừ...ừ, đẹp....”

Thành Huân thần thờ trả lời. Ngân Hách tỏ vẻ đe dọa, nhưng tôi đã quá quen với biểu hiện này của hắn, nên chỉ cười: “Cao không? Học cũng rất giỏi. Rất đào hoa đấy.”

“Phải, Chị, điều em muốn biết không phải những cái này. Chị, lẽ nào chị vứt bỏ em để tìm bạn trai sao? Phải không? Hai năm nay, em chẳng màng đến những cô bạn mắt xanh, tóc vàng, tóc nâu. Em một lòng một dạ mong đến ngày gặp lại chị, sống khổ sở. Nhưng chị lại có bạn...trai rồi?”

Thành Huân ngồi bệt xuống đất khóc rống lên. Trong lòng tôi cảm thấy rất thoải mái, chỉ Ngân Hách nói:

“Giới thiệu với em, bạn trai chị, Hạ Ngân Hách!”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 13 - 14

“Chị gạt em! Chị gạt em! Em không tin!”

Giọng lạnh lạnh của Thành Huân cứ vang mãi trong đêm. Kế hoạch mà tôi cho là thượng sách không ngờ để lại di chứng lớn như vậy.

Tối hôm qua tôi cứ day dứt mãi không có cách nào ngủ được.

Bạn hỏi Ngân Hách làm gì ư? Tất nhiên, hẳn cút về phòng mình ngủ một giấc tới sáng.

Bước vào lớp. ngồi xuống ghế, tôi buồn ngủ đến sắp bệnh.

“Này, mở mắt ra được không, làm bài tập toán chưa?”

“Gì thế?”

Do ngủ không đủ giấc nên thái độ của tôi gay gắt, lớp trưởng sợ quá lùi lại một bước, tôi lại gục xuống bàn.

Lại lấy bài tập toán ra để hành hạ tôi. Trước giờ, trước mặt các bạn cũng lớp, tôi luôn che giấu tính cách thật của mình, do đó, đánh giá của các bạn về tôi là A+. Nhưng cơn buồn ngủ đã phá vỡ hình tượng cao đẹp đó, mất công tôi, tôi quả thật không ngăn nổi cơn buồn ngủ đang kéo tới, muốn ngủ một giấc cho thật đã.

“Này, cậu làm bài tập chưa? Còn ngủ hả?”

“Đừng đụng vào tôi! Xéo qua một bên!”

“Xem con bé này, chưa làm bài tập đã ngủ rồi à? Cậu không hối hận chứ?”

Nhân vật đang nhìn điệu bộ tôi, vừa than thở...là Tú Nhi.

“Biết rồi!”

“Ừ, ư...”

Đuối được Tú Nhi đi rồi, tôi lại ngủ tiếp. Cái bàn trước giờ rất cứng và không thoải mái chút nào, không ngờ hôm nay lại dễ chịu như thế. Luôn cảm thấy cái ghế dựa rất cứng, nhưng hôm nay, cảm thấy nó rất êm, giống như giường có nệm lò xo vậy.

Tôi lấy sợi dây thừng vừa dài, vừa to trói chặt hai tên Ngân Hách và Thành

Huân, chuẩn bị vứt hai tên khốn kiếp này xuống Thái Bình Dương. Lúc tôi đang mơ một giấc mơ đẹp như thế thì cái gì đó gõ vào đầu.

Bản cô nương đang nằm mơ, cho nên, vứt người xuống luôn biến cùng hai tên đó...

Nhưng người này vẫn gõ vào đầu tôi như đang chơi billiard vậy. Đối với những hành vi gây thương tích như thế, tôi phản ứng theo bản năng: đứng bật dậy, nắm lấy cây dài đang gõ vào đầu mình, tay còn lại nắm chặt gáy hăn, nói: “Khốn kiếp! Tên nào?”

Cả lớp im phăng phắc!

Ôi, hình tượng yếu điệu thực nữ của tôi, vì quá chìm vào giấc mộng, bộ mặt thật của tôi bị lộ ra rồi. Làm sao bây giờ?

Tú Nhi nhìn tôi lắc đầu lia lịa, trên mặt hiện lên chữ “X” to tướng.

Chuyện gì...chuyện gì hả? Nhìn tôi làm gì?

Nhưng vẻ mặt của nó là: Còn không bỏ tay ra?

Cúi đầu xuống nhìn, người đang bị tôi tóm hiện lên trước mắt, sau khi nhận diện nhân vật lớn này, tôi suýt dứt hết dây thần kinh. Người lúc này bị “đề đầu cười cổ” không phải ai khác mà là “cẩu” hiệu phó!

“Lý Huệ Ân!” Từ giọng điệu này của “cẩu” hiệu phó, có thể đoán được, cuộc sống của tôi xem như kết thúc! Các bạn đều bịt tai nhìn tôi, ánh mắt như muốn nói: Hôm nay cậu uống nhầm thuốc à?

“Ngủ trong giờ học là đã không thể tha thứ rồi, em lại còn dám hung dữ với thầy hả?”

“Dạ, em thành thật xin lỗi.”

Bây giờ, tôi chỉ có thể cầu xin, vì sợ bị đuổi học, tôi đành phải quyết tâm xin ông ta.

“Làm bài tập chưa hả?”

“Dạ, chưa.”

“Xong tiết học, đi theo tôi! Ngồi xuống!”

Lời nói của “Cẩu” hiệu phó làm tai tôi ù ù. Trong suốt quá trình giảng bài. “Cẩu” hiệu phó hoặc nhìn tôi với ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, hoặc đặt ra những câu hỏi mà ngay cả học sinh giỏi nhất thế giới cũng không trả lời được. Lúc tôi, dĩ nhiên, không trả lời được, ông ta tìm những

lời lẽ khó nghe nhất trách mắng. Xem ra, ông cho rằng như thế tôi sẽ bị tổn thương, nhưng ông sai rồi, tôi sẽ không vì hành vi cố ý trách mắng mà có bất cứ phản ứng gì. À, ngoại trừ Ngân Hách ra.

“Rốt cuộc em muốn gì! Lúc học lại nằm ngủ trên bàn, bài tập cũng không làm? Em rốt cuộc là học sinh cấp ba nước nào hả?”

Ở phòng giáo vụ, “Cầu” hiệu phó đánh mạnh vào đầu tôi, hành hạ tôi. Tôi cũng không phải không nghĩ sẽ bẻ tay ông ta lần nữa, nhưng làm như thế, chuyện sẽ đến tai bố. Sau đó, xem như tên giám sát bên cạnh tôi lại một lần nữa lập công!

“Sau này, cuộc sống trong trường thế nào, em nên chuẩn bị đi! Trèo tường không làm em tổn hết sức lực? Sau đó lại còn đánh thầy giáo?”

Ai bảo ông gọi tôi dậy. Người xưa có câu nói rằng, ai vượt râu hổ đang ngủ say thì chắc chắn sẽ chết!

“Đi lên đi!”

Suốt từ nãy đến giờ, tôi im thin thít. Thầy cứ tưởng tôi đã hối hận, liền bảo tôi lên lầu. Thật ra là , chuông vào lớp đã reo rồi.

Vừa bước ra khỏi văn phòng, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là Hạ Ngân Hách, tôi nuốt nước bọt.

“Ngủ trong giờ học, không làm bài tập, lại còn đánh thầy giáo nữa.”

“Này, suy nghĩ lại đi! Đừng như thế chứ. Thông cảm đi, chút chuyện nhỏ này bỏ đi.”

“Tôi thấy, cậu giết người cũng nói là lỡ tay, phải không?”

“Sao lại nói quá thế?”

Ngân Hách cười nhỏ: “Đừng có la hét ở hành lang.”

Tôi nắm chặt tay Ngân Hách: “Mua kem và bánh mì cho cậu nhé!”

“Cậu đang hối lộ tôi hả? Có chút xiu đó thôi sao?”

“Thế tặng thêm bánh nhé!”

“Thật nực cười.”

“Thêm sữa nữa nhé...Hả?” Đây là lần đầu tiên tôi lấy hết tâm can mình ra cầu xin người khác. Xin cậu nghĩ lại được không?

Ngân Hách lắc đầu: “Không được! Cậu đứng xa xa ra, người khác nhìn thấy thì sao?”

“Cho nên bảo cậu suy nghĩ lại được không? Những chuyện bất lợi cho đôi bên thì đừng nói, hả?”

“.....”

“Tôi đều mua cho cậu, kem bánh mì, bánh, còn có sữa tươi! Cậu muốn ăn gì cứ việc nói!”

“.....”

“Xin cậu đấy...”

“Được rồi.” Ngân Hách nở một nụ cười mà thoạt nhìn đẹp đến mê người, nhưng tôi biết, đó là nụ cười mang đầy sát khí: “Mỗi giờ nghỉ đôi tiết đều phải mua cho tôi tất cả các thứ.”

“?!?”

Bắt đầu từ tiết học đó, cứ mỗi giờ đôi tiết, tôi đều phải bay xuống căn tin mua những thứ này. Tôi quay như chong chóng. Do không thể để người khác biết tôi mua, nên phải nhờ người học sinh khác đưa vào. Hoặc nói “Là ai đó nhờ tôi gửi cho cậu...”, hoặc nhờ người bạn khác trong lớp hắt đưa cho hắt. Dù sao cũng nghĩ hết mọi cách rồi.

Tên đáng chết, tên đáng bị băm thành trăm mảnh, chỉ cần ta thi đậu đại học thì người chết chắc. Ta thề như vậy!

Tới giờ quét dọn, tôi chăm chỉ làm việc. Phía sau bỗng vang lên giọng nói làm tôi nổi da gà. “Chị...”

Không hay, không hay rồi, là Thành Huân đang đứng ở đó.

“Sao em lại ở đây?”

“Bởi vì em lo cho chị, nên đến trường.”

Nó sà vào lòng tôi, các học sinh ở hành lang nhìn tôi, không biết chuyện gì?

“Này, này, bỏ chị ra, bỏ chị ra! Chị là hoa đã có chủ rồi đấy!”

“Em không tin! Tuyệt đối không tin! Không tin việc chị và Ngân Hách yêu nhau!”

“Suyt! Suyt! Tiếng em lớn quá đấy!” Tôi vội vã bịt miệng Thành Huân lại, nhưng nó vẫn hét toáng lên: “Tuyệt đối em không cho phép chị với Ngân Hách quen nhau!”

“Này, này! Chị đi đây, em yên lặng chút đi!” Tôi thoát khỏi hắt, chạy biến

đi. Tên nhóc đó vẫn còn hét ầm ĩ phía sau tôi: “So với Ngân Hách, người gọi là bạn trai chị, em có lòng tin, em đối với chị tốt hơn!”

Thật quá quắt! Tôi chạy về đến lớp, bởi vì bị “trận gió độc” Thành Huân đánh úp, tôi run lấy bầy, sao hẳn lại tìm được trường tôi nhỉ? Dễ thương mà lại thê à? Dễ thương đáng mấy quả đấm? Tôi sắp điên rồi... Có lẽ không có ai nghe thấy đâu? Không có đâu, chỉ mới có vài phút thôi mà? Hơn nữa, ở hành lang chỉ có vài người thôi? Có lẽ không có chuyện gì lớn đâu?

Các bạn quét dọn khu vực đặc biệt lần lượt bước vào lớp, có lẽ vẫn chưa xảy ra chuyện gì.

Nhưng “bà tám” Đa Tuệ, vừa bước vào lớp đã chỉ tôi một cách không thương tiếc, nói lớn: “Huệ Bân! Nghe nói cậu và Hạ Ngân Hách lớp 11 yêu nhau hả?”

*****

14

“Có năm mơ cũng không ngờ cậu và Ngân Hách yêu nhau!”

“Chu choa, chuyện này có thật không?”

“Ai da, bắt đầu khi nào?”

“Tiến độ thế nào?”

“Năm tay chắc là tất nhiên rồi.”

“Ai tỏ tình trước?”

“Tỏ tình ở đâu? Lúc Ngân Hách tỏ tình...Ồi!”

Lớp 12 mà chẳng ra dáng lớp 12 chút nào, lại ồn ào như thế? Không chỉ như thế, chúng lại có hứng thú với tên nhóc nhỏ tuổi hơn mình. Tôi thật muốn đá bay cái bàn. Nhưng chuyện này cần phải giải quyết êm thấm, nếu Ngân Hách biết được thì việc truyền đến tai bố chỉ là vấn đề thời gian.

“Tớ trước giờ chưa đứng gần nhìn Ngân Hách. Giúp tớ hoàn thành ước muốn đi!”

“Cậu chưa thấy à? Lúc này, ở hành lang chẳng phải thấy rồi sao? Tôi cứ tưởng tim mình ngưng đập nữa! Ồi!”

Ngân Hách xem ra thật đào hoa. Nhìn thấy bọn con gái trong lớp vây lấy tôi hỏi về hẳn ta là đoán được ngay.

“Đi mà. Dẫn tớ đi xem mặt Ngân Hách đi.”

“A... không được, bây giờ tớ rất bận.”

“Bạn bè với nhau, chút chuyện này cũng không giúp sao? Đi đi mà.”

Bọn khi này, tôi nói không được thì các cậu nên lập tức ngậm miệng lại là thượng sách, nhưng hôm nay, người muốn gặp Diêm Vương sao nhiều thế? Tôi nghiêm nét mặt, định nói một câu đầy quyền uy. Nhưng không đợi tôi chuẩn bị tư thế, tôi đã bị vây trong một rừng cánh tay.

“Không dẫn bọn tớ đi thì đành phải dẫn cậu đi.”

“Này, này! Đợi đã! Này!”

“Đi thôi. Đi thăm Ngân Hách lâu rồi không gặp. Hi hi hi...” Lớp phó hoàn toàn chìm trong nỗi vui sướng sắp được nhìn thấy Ngân Hách, bẻ cánh tay tôi đến nỗi không ra hình dáng gì nữa. Tôi tính sẽ đá cậu ta một cái, nhưng chưa kịp thì đã đến cửa lớp Ngân Hách rồi.

“Này, tớ đi đây.”

“Đi đâu! Mau, gọi anh ta đi, gọi anh yêu đi!”

“Muốn chết?”

“Hây, mắc cỡ gì chứ. Anh.....yêu....”

Lớp phó ưỡn ngực lên, sau đó gọi: “Anh yêu!” Với cái giọng nhào nhoẹt.

“Gì thế hả các vị vây quanh sau cánh cửa.”

“Này, này. Anh yêu của Huệ Bân đến rồi kìa.”

“À! Thật là....đẹp trai quá!”

Nguyên nhân làm cho những đôi mắt mệt mỏi của các nữ sinh lớp 12 sáng lấp lánh là gì? Ngân Hách lúc này mới phát hiện ra tôi đang bị vây trong bọn con gái.

“Cậu ở đây làm gì?”

“Hả!”

“Bánh đâu? Không mua à?”

“Hử! Ừ...”

Bọn con gái hiếu kỳ nhìn tôi và Ngân Hách.

“Nhưng mà, lớp học khối 11 là thánh địa du lịch gì à?”

“Ừ, đến để tham quan cậu.”

“Tôi là khi à?”

“Có lẽ thế.”

“Số điện thoại của chủ tịch là?”

“Không phải! Không phải! Sao có thể như thế được!”

Bọn con gái chung quanh xăm xì, “xem ra rất thân mật!” Chúng tôi tranh cãi mà trong mắt các cậu là “ngọt ngào” à? Cầu xin các cậu đừng như thế.

Trong số đó, lớp phó liền bộc lộ tài năng, nắm chặt vạt áo Ngân Hách, chớp chớp mắt: “Thật ngại quá, khi nào anh muốn ôm chặt Huệ Bân nhất?”

“Tất nhiên là lúc không nghe lời.”

“Ôi, lúc không nghe lời, dùng tình yêu ôm cô ấy, thật lãng mạn!”

“Ôm đến khi nào xương cốt không thể hồi phục lại hình dạng ban đầu.”

Giọng nói nhỏ nhỏ xuyên qua tiếng hoan hô của các bạn nữ, lọt vào tai tôi. Hây, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Dùng tình yêu để ôm à, nếu dùng tình yêu ôm hai lần thì ngay đến hồn tôi cũng không giữ nổi. Nhưng ngoài tôi ra, các nữ sinh còn lại, vì quá hưng phấn nên dường như không có ai nghe thấy giọng nói khe khẽ đó.

“Hai người cùng đi học phải không?”

Lớp phó rõ ràng biết Ngân Hách nhỏ hơn chúng tôi một tuổi, nhưng nó lại lễ độ, thật không ra sao cả.

“Ừ.”

Ngược lại, Ngân Hách không lễ độ là chuyện đương nhiên thôi.

“Nhìn thấy nhau sau cùng là khi nào?”

“Trước khi ngủ.”

“Ồ! Thế trong ngày, gặp nhau sớm nhất là khi nào? Trên đường? Hay trước cổng trường?”

“Tất nhiên là nhà... ừm... ừm...”

Tôi phi nhanh tới, bịt miệng Ngân Hách. Một khi hắn nói ra là cổng nhà tôi thì chuyện chúng tôi ở chung nhà chẳng phải vang xa vạn dặm sao? Nếu như thế, tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy lạnh sau gáy. Thật ra là, mặt hắn trắng xanh...

“Cậu làm gì thế?”

“Cậu dám nói lung tung thì chết chắc đấy.”

“Số điện thoại của chủ tịch là...”

“Ai! Thật là! Cậu chỉ có chút bản lĩnh này thôi hả?”

“Ừ, hoàn toàn chính xác.”

Tôi cứng họng, tăng hắng vài tiếng...

Tôi nhất định phải mở con đường máu cho mình! Quyết không thể mềm lòng! Một thằng nhóc con có mắt như mù, không nhận ra cao thủ võ lâm. Trước giờ, hẳn không lẽ độ, lại thường xuyên làm ra những chuyện ngang ngược như thế! Quyết không thể mềm yếu! Tuyệt đối không thể tha thứ được!

“Này!”

“Chuyện gì?”

“Muốn ăn gì? Nói một tiếng đi, tôi lập tức đi mua cho cậu.”

Bố vẫn là khắc tinh của tôi...

Đúng lúc này, chuông vào học reo lên, Ngân Hách lạnh lùng nhìn tôi, nói một câu trước khi trở vào lớp: “Tâm thường.”

Sau đó, các bạn kéo tôi vào lớp. Tôi không thể không nộ thuế, “thuế nổi tiếng”. Vừa nhìn thấy anh chàng đẹp trai đó, cho dù là nữ sinh lớp 12 cũng không khỏi động lòng.

Nói tóm lại, bất luận biểu hiện của tôi có tâm thường hay không, tôi cũng đã nổi danh khắp trường rồi. Lại có người mua chuộc tôi, tất nhiên, tôi một mực từ chối. “A, bực mình quá đi.”

Giờ tự học buổi tối đến 9 giờ, suốt lúc quét dọn nhà vệ sinh lâu một dãy phía tây, câu nói “Bực mình quá” luôn không rời khỏi miệng tôi. Bọn nhóc này, hôm nay làm tôi chịu không nổi.

Tôi vứt gậy lau sàn qua một bên, đi ra cổng, không ngờ. Ngân Hách đang đứng đợi ở đó Giữa hai người chúng tôi chỉ có im lặng, lặng lẽ bước đi. Hôm nay, trên đường từ trường về nhà, tôi cảm thấy rất buồn bực, kiềm chế cơn giận sắp bùng phát.

“Này...” Ngân Hách lên tiếng.

“Đừng nói gì cả, chạm vào, tôi sẽ nổi giận đấy!”

“Này.”

“Đã bảo cậu ngậm miệng lại rồi mà? Không hiểu tiếng người à? Tai cậu mọc dưới móng vuốt hả?”

“Cặp cậu không cài lại kìa.”

Ôi! Vội vàng gài cặp lại, thật mất mặt quá, tôi cố tỏ ra không có gì.

“Sao bỗng nhiên cậu im lặng thế?” Ngâm Hách hỏi.

“Buồn quá đi!”

“Hình tượng đã bị phá hỏng cả, còn gì đáng buồn.”

“Tôi nói buồn là buồn, cậu yên lặng chút đi.”

“Nếu tôi không muốn?”

“Thì chết chắc.”

“Tôi à?” Ngâm Hách gãi tai.

“Ừ, tôi nể mặt bố nên mới để cậu muốn gì được nấy. Cậu có phải muốn ăn hiếp tôi không? Tôi nói cho cậu biết, tôi không phải không có cách trị cậu. Cậu muốn gì làm nấy nhưng cũng phải có giới hạn chứ.”

“Nếu ấm ức trong lòng thì đấu với nhau một trận đi.”

“Cái gì?”

“Tôi sẽ giữ bí mật với chủ tịch. Cho nên, nếu cậu thật sự thấy ấm ức trong lòng, thật sự muốn đánh tôi một trận thì khuya nay, bọn mình đấu nhau ở bãi đậu xe nhé. Ở đó có ồn ào đến mấy, chủ tịch cũng không nghe thấy đâu, hì hì...” Ngâm Hách toét miệng cười bước đi. Tôi ư? Tôi cúi mặt, cười khì. Tôi sẽ để cậu phải hối hận vì đã nói ra câu này.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 15 - 16

“Xông vào đi!”

Sau khi đến bãi đỗ xe, câu đầu tiên hần thốt ra là câu này. Bãi đỗ xe cách chỗ bố khá xa, lại rất lớn, chỉ cần chúng tôi cẩn thận chút xíu thì sẽ không làm phiền đến ai.

“Cậu thật sự muốn đánh nhau?” Ngân Hách hỏi.

“Tất nhiên. Bố tôi thích tôi là học sinh ngoan. Vì chữ hiếu, ở trường, tôi cố gắng làm người. Nhưng cậu đừng lầm, tôi không phải dễ trêu chọc đâu. Tôi cũng không có thời gian mỗi ngày dẫn thằng nhóc con như cậu đi dạo khắp nơi.”

“Cậu muốn bị thương đến phát điên luôn à?”

“Để xem ai bị thương!”

Dưới ánh đèn mờ trong bãi đỗ xe, tôi nhìn thấy nét mặt gay gắt, không phải hình ảnh ngang ngược mà bình thường hay chọc giận tôi. Ngân Hách có thể nhận ra tôi không phải đùa. Vẻ mặt hần bỗng nghiêm túc đến nỗi khiến người ta phải sợ. Ngân Hách tuy không có tư thế như sắp đánh nhau, nhưng không biết tại sao có chút gì đó khiến người ta sợ.

“Xông lên đi!”

Hần vẫn ngoắc ngón tay ra hiệu, bảo tôi rat ay. Hần điên à? Lại dám ngoắc ngón tay với người chị lớn hơn mình một tuổi? Tôi cột tóc lên, phi đá Ngân Hách đang đứng cách tôi vài bước, Ngân Hách lùi lại một chút. Trận quyết đấu của chúng tôi chính thức bắt đầu!

Tuyệt đối không thể tha thứ cho cậu được! Nếu bây giờ không cho cậu biết lợi hại của tôi, thời gian còn lại của tôi sẽ như địa ngục.

Ngân Hách nhanh nhẹn né được cú đá của tôi. Hần cứ phòng thủ, không động một ngón tay, tưởng có thể phòng được. Không ngờ, cẩn thận mấy cũng có chỗ sơ hở, cuối cùng hần cũng trúng một cú đá của tôi vào bên hông

“Ui da...” Mặt hấn lộ vẻ đau đớn.

“Đau không? Bây giờ đã biết tôi không đùa rồi phải không? Thế cậu cũng bắt đầu ra tay đi.”

“Cũng không tồi!” Ở tình trạng này, Ngân Hách còn cười hì hì. Sau đó, hấn ra vẻ như chỉ là chuyện nhỏ, đứng dậy phủi quần áo, lại ngoắt tay ra hiệu như lúc nãy: “Lên đi!”

Ngân Hách vẫn không có vẻ gì muốn động thủ, tôi nên chủ động đánh trước, hấn sẽ phải ra tay thôi. Thế là tôi đâm đá với những đòn hiểm độc hơn. Tôi muốn đánh vào mặt hấn, nhưng Ngân Hách dùng tay gạt được nắm đấm của tôi. Liên sau đó, tôi tung cú đá nhưng hấn tránh được. Người khác nhìn thấy chắc sẽ không nghĩ là trận quyết đấu giữa hai người quen nhau. Trận đấu càng lúc càng ác liệt. Cuối cùng, tôi cũng có cơ hội đá vào bụng Ngân Hách một cái mạnh!

“Lợi hại thế à?”

Thở hổn hển, nhưng Ngân Hách vẫn nói câu trên với vẻ ngạo mạn. Trong lòng tôi biết rõ, không tấn công, chỉ phòng thủ thì cũng mệt thế nào.

“Tại sao không đánh?” Tôi hỏi.

Ngân Hách vẫn toét miệng cười, không nói gì. Tôi hậm hực nhìn, lại bắt đầu đâm đá. Tôi xoay người, dùng hết sức đá vào đầu hấn, Ngân Hách nhẹ nhàng cúi xuống, đâm lại một đấm. Tôi bị trúng nắm đấm này trúng vào bụng. “Ui!...”

Ngân Hách tỏ vẻ hoảng hốt.

Cái gì, bây giờ...? Hấn bắt đầu tấn công? Hay là phản xạ có điều kiện? Tại sao lại hoảng sợ?

Tôi lùi lại một bước, nắm chặt hai nắm tay.

“Tại sao không ra tay, tức chết được.” Tôi la.

“Cậu rất mạnh!”

“Tôi không phải vì muốn có được sự thừa nhận của cậu mà để mồ hôi đánh đến bây giờ!”

Tôi sắp nổ tung rồi, có cái gì đó đang sôi sùng sục trong bụng. Trong trí nhớ tôi, từ khi học cấp 3 đến giờ, tôi chưa hề đánh thua ai, cũng không cần phải dốc toàn lực để đánh. Bất luận là tên con trai nào, bất luận đối thủ của

tôi là ai, cũng bất luận là mấy người, nếu nhìn kỹ một chút thì người còn đứng được lâu nhất là tôi. Nhưng...nhưng... bây giờ là tình trạng gì chứ?

“Tôi đổ mồ hôi ướt cả rồi, lại bị cậu đá hai cái, cho nên cậu rất mạnh.”

Ngân Hách nói.

“Cậu không ra tay, cậu xem thường tôi phải không?”

“Tuyệt đối không có.”

“Theo cậu thì trận đấu giữa hai ta chẳng đáng kể gì phải không?”

“Tôi không có ý nghĩ trận đấu của chúng ta rất nhỏ nhoi. Đây là đòn mạnh nhất từ khi tôi lọt lòng đến nay!”

“Chán chết!”

Tôi không muốn có sự thừa nhận này. Tôi không muốn cậu ta nói những lời này!

“Tại sao không rat ay từ đầu?”

“Thăm dò chiến trận.” Giọng Ngân Hách.

“Chuyện thăm dò này, tôi biết cậu làm từ lâu rồi. Nếu không phải xem thường tôi, tại sao lại thế? Cậu rõ ràng có thể cản đòn tấn công của tôi, đòn phản xạ đánh trả lại chính xác như thế. Điều này nói rõ, cậu hoàn toàn biết được chiêu thức của tôi!”

“.....”

“Sao lại...”

Tôi tức đến nổi nước mắt đầm đìa. Đây là cảm giác từ vị trí cao nhất rơi xuống vị trí thấp nhất. Tôi rất mong đánh thẳng hẳn biết bao, mà lại bị đối phương xem là trò cười. Cho nên, tôi rất giận. Tuy đã dốc hết sức, nhưng tôi chỉ đánh trúng hai lần. Sức lực của tôi lẽ nào chỉ có thể “dạy bảo” nhưng tên rác rưởi?

“Cậu đang khóc hả?” Ngân Hách bước đến trước mặt tôi, vẫn bình thường, hẳn đặt tay lên đầu tôi. “Đừng khóc nữa.”

“Cút chỗ khác!”

“Tôi sợ dĩ không ra tay là vì...”

“.....”

“Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ cậu, nên tôi không thể để cậu bị thương.”

“Đừng nói những lời vô nghĩa đó.”

“Bởi vì tôi phải bảo vệ cậu. Sau này, qua một khoảng thời gian, chúng ta đánh lại trận khác nhé.”

“.....”

Tôi lại cúi đầu, nước mắt rơi xuống nền đất. mắt tôi từ từ nhìn thấy rõ lại, tuy cố nén không khóc, nhưng nước mắt không nghe lời, cứ trào ra.

“Có thật tôi đánh không đau không? Sao có thể đi lại bình thường như thế? Hả?” Một lúc lâu sau, sau khi ngừng khóc, lời đầu tiên tôi thốt ra là câu này.

Ngân Hách vẫn không nói gì, chỉ cười cười. Nếu cậu có vẻ đau đớn, tôi có thể cảm thấy ngại, hoặc có thể không cảm thấy thất bại 100%.

Ngân Hách lại cười cười, cùng tôi lên lầu.

“Lần sau tôi nhất định sẽ thắng!”

“Thi xong tốt nghiệp hãy nói.”

“Đẹp!”

Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách đang đi lên lầu. Đánh thua thì thua, nhưng không biết tại sao lại nổi giận vô cớ như thế?

Tôi tắm rửa, thay quần áo, xuống lầu uống nước. Kết quả, bị dì tóm được.

“Huệ Ân, quyết định chưa? Vẫn là người chồng trọng nghĩa Tào Khang tốt hơn? Hơn nữa, bây giờ tuy là thời đại mà phụ nữ rất tự do, nhưng chồng sao có thể nhỏ hơn 2 tuổi? Lại chẳng phải nhỏ hơn một tuổi?”

“Dì!”

“Xem ra lòng con đang rối bời. Thôi được. Dì đều hiểu mà. Nhớ năm đó, dì....”

“Rốt cuộc có chuyện gì?”

“A, đúng rồi! Con cầm cái này lên lầu đi.”

“Trái cây?”

“Ừ, ăn xong cứ để đĩa trên đó.”

“Dạ.”

Tôi đi lên lầu, suy nghĩ có nên cho hẳn ăn trái cây không. Nhưng tôi lập tức nghĩ, đánh nhau là đánh nhau, trái cây là trái cây, hai người không vui thì người bị thiệt là tôi.

Tôi đặt đĩa trái cây lên bàn trà ở phòng khách trên lầu, sau đó, đi đến cửa

phòng Ngân Hách. Tôi nghĩ sẽ gõ cửa, nhưng lại tự nhiên vặn nắm cửa. Mỗi ngày, lúc hắt vào phòng tôi, cứ thế mở toang mà bước vào. Tôi đẩy cửa mở.

“Này, ăn trái cây...”

Tay vẫn nắm chặt nắm cửa, tôi đứng chôn chân ở đó. Người hoảng hốt không chỉ có mình tôi, còn có Ngân Hách.

Có lẽ đúng lúc Ngân Hách thay quần áo, tay hắt đang cầm áo thun mới, toàn thân trần trụi đứng ở đó. Nhưng tôi không phải ngây người vì nhìn thấy thân thể trần trụi của hắt.

“Này, đóng cửa!”

“....”

“Bảo cậu đóng cửa lại!” Ngân Hách hét lên, nhưng tôi vẫn không nhin được cười.

“Ngân Hách....”

“.....”

“Xem ra, tôi hình như thật sự đã đánh thẳng cậu.”

Tôi ngẩng đầu nhìn Ngân Hách, trên thân thể khỏe mạnh của hắt, hai vết bầm to tướng đập vào mắt. Chỉ nhìn thôi, tôi đã cảm thấy đau đến không chịu nổi, hình như còn hơi sưng lên. Nếu đổi là người khác, chắc sẽ sùi bọt mép, ngất đi, sớm gọi xe cứu thương rồi. Nhưng hắt không nói một lời nào, trái lại, còn an ủi tôi. Trước mặt tôi, hắt tỏ vẻ không đau đớn chút nào, không hề nói gì đến chuyện bị thương.

Tôi đóng cửa phòng hắt lại.

*****

16

Trời vừa tờ mờ sáng, tôi đã ra ngoài. Lúc Ngân Hách ngủ, tai hắt rất thính, nếu không cẩn thận, tôi chắc chắn sẽ bị hắt phát hiện. Thật ra, trong thời gian qua, tôi bị hắt tóm được mấy lần, cứ như thế, tai hắt càng thính hơn.

Thông thường mà nói, con trai khi ngủ thường ngủ say như chết, nhưng hắt lại không thế. Không biết hắt rốt cuộc lớn lên trong môi trường như thế nào? Lẽ nào, bẩm sinh đã có đôi tai ghê gớm như vậy?

Tôi vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung. Sau khi đấu với Ngân Hách, lòng tôi

nặng trĩu như bị đá đè vậy, đè đến nỗi tôi không thể thở được.

Mùa xuân sắp qua rồi, nhưng buổi sáng sớm vẫn hơi lạnh. Một con gió thổi qua con đường tiêu điều, vắng vẻ. Chỉ có mình tôi bước đi.

Đây là cảm giác thất bại mà cho dù tôi cố gắng đến mấy cũng không thể nào giải tỏa được, mùi vị đó thật cay đắng. Đến nỗi, dù đã qua một ngày, nụ cười chua xót vẫn còn lưu lại trên khóe môi tôi. Chỉ có điều này...

Cộc, cộc, cộc! Tôi gõ vào cánh cửa vốn đã rách tả tơi.

“Chú ơi!”

Cộc, cộc, cộc!

“Mở cửa! Huệ Bân mà chú yêu thương nhất đến rồi đây!”

Kẹt... Chẳng bao lâu sau, cửa mở. Chú tò đầu qua khe cửa, mắt vẫn còn mơ màng. “Hả? Gì thế? Tôi không lấy báo.”

“Không phải giao báo, con là Huệ Bân đây.”

Chú dụi dụi hai mắt, rồi nhận ra tôi, chú tròn mắt hỏi: “Sao lại đến đây hả?”

“Chú không mời con vào nhà sao?”

“Đã được chủ tịch cho phép chưa? Chẳng phải nói trước khi thi tốt nghiệp thì không thể đến sao? Ai da! Lạnh quá! Mau vào trong nhà đi!”

Chú chỉ mặc chiếc áo thun cộc tay, tôi đẩy chú một mạch vào phòng. Căn phòng tuy sơ sài, nhưng rất sạch sẽ, ngăn nắp, nó thể hiện tính cách của chú.

“Chú, chú còn ngủ à?”

“Tất nhiên. Bây giờ là mấy giờ chứ...Hơ...hơ...”

“Thế à? Nếu không phải vào giờ này, con không thể đến vào lúc khác được. Xin lỗi chú.”

“Không sao, không sao.”

“Chú, Lúc trước chú ngủ ít lắm....”

“So với ngày xưa, bây giờ sức khỏe không còn như trước nữa.”

Nếu bạn hỏi tôi, ngoài bố ra thì ai là người quan trọng nhất. Tôi sẽ không do dự, trả lời, là chú. Một năm trước, chú là tài xế của bố, nhưng vì dạy võ công cho tôi nên bị bố cho thôi việc. Chú từ chối tiền trợ cấp của bố. Gần đây, chú mở một cửa hàng để duy trì kế sinh nhai.

Chú là sư phụ tôi. Tuy tôi đã học qua nhiều lớp huấn luyện, nhưng chỉ xem

là tập thể dục thôi, không thể gọi là võ công được. Cho nên, từ lớp 10, tôi đã chăm chỉ học võ công với chú. Nghe nói, lúc còn trẻ, chú cũng là một cao thủ võ lâm nổi tiếng, nhưng có một lần, chú bị thương, suýt mất mạng. Lúc đó, vì mẹ tôi cứu chú, chú mới có ngày hôm nay, chú nói, mẹ là ân nhân cứu mạng chú, cho chú cuộc sống thứ hai.

Tóm lại, vì những mối quan hệ đó, chú ngẫu nhiên trở thành sư phụ tôi. Tôi trước giờ không hề phủ nhận chuyện chú là sư phụ tôi. Nhưng mỗi khi nhắc đến chuyện này, mặt bố đanh lại, bố không cho tôi gặp chú. Mỗi lần đến thăm chú, với tôi là một khó khăn rất lớn.

Độ này, chú tiêu tụy quá. Lòng tôi đau từng cơn, giống như đang đối mặt người cha đang ngày càng già đi. Nhưng tôi vẫn không biểu lộ ra nét mặt, mỉm cười: “Hi, hi... chú!”

“Xem ra có chuyện gì rồi?”

“Không có, không có gì.”

“Mặt con hiện rõ lên rồi kìa, còn nói không có.”

“Tâm trạng con không vui nên đến thăm chú.”

“Vậy à? Uống trà đi, uống xong rồi thì về đi. Nếu người nhà phát hiện con biến mất thì sẽ rất lo lắng. Chủ tịch sẽ trách mắng con.”

“Mắng là còn may, chắc chắn sẽ tát con thật mạnh.”

“Đã biết mà còn cố phạm lỗi, con nghỉ ngơi chút xíu rồi về đi.”

“Chú...”

Chú sắp ra ngoài lái xe, tôi nắm chặt chú.

“Rốt cuộc con muốn nói gì?” Chú có vẻ như đã đoán trước được, ngồi xuống đợi tôi nói.

“Chú...chú có thể dạy võ công lại cho con không?”

“Chú đã không còn gì có thể dạy nữa rồi.”

“Con biết. Chú dạy con đều là chiêu thức cơ bản nhất, hơn nữa, chủ yếu là phòng thủ. Những chiêu này chỉ sử dụng trong trường hợp cấp bách thôi. Chú dạy con chiêu thức tấn công, uy hiếp đối thủ được không? Hà?”

“Võ công, bất luận là phòng thủ hay tấn công đều nguy hiểm và uy hiếp đối phương.”

“Chú....”

“Con sao vậy? Những gì có thể dạy chú đều dạy cho con cả rồi.”

“Căn bản không thể! Võ công chú dạy con, con gần như tiếp thu hết toàn bộ! Nhưng sao lại bị thằng nhóc đó đánh bại chứ?”

“Thằng nhóc?”

“Con...thua rồi.”

“Cái gì?”

Chú tỏ vẻ khó mà tin chuyện này. Không che giấu vẻ kinh ngạc, chú vội hỏi tôi:

“Lúc nào? Ai? Tên nào?”

“Tối qua, người giám sát con.”

“Người giám sát? Không phải thằng nhóc nhỏ hơn con một tuổi mà lần trước gọi điện thoại, con đã nói với chú chứ?”

“Dạ.”

Chú vẫn nhớ nhân vật chính tôi nói với chú qua điện thoại. Thấy tôi mặt mày ủ ê, trả lời, chú nghiêng đầu, nói: “Con đã thua rồi, sao không bị thương gì cả?”

“Hắn đỡ được đòn tấn công của con, chỉ có trúng hai lần...”

“Đã dốc hết sức chưa? Đã dốc toàn lực phải không?”

“Dạ.”

“Không phải chứ?”

“Từ khi học võ với chú, con chỉ bị một người là hắn đánh bại. Con sắp điên rồi.”

“Chú đã dạy hết cho con rồi. Xem ra, chiêu thức của chú đã lỗi thời rồi, không đánh thắng được tên nhóc đó. Trên thế giới này, chỉ có người không ngừng phấn đấu mới là kẻ mạnh.”

“Trước giờ, con chưa gặp qua người lợi hại như chú. Lúc chú làm tài xế cho bố, cho chỉ mới lớp 3. Một mình chú đánh bại hết bọn người xấu muốn giết con. Từ lúc đó, con chưa gặp người nào lợi hại hơn chú!”

“Nhưng thời đời luôn thay đổi. Con đánh thua tên nhóc đó, con phải bái nó làm sư phụ, sau đó, vượt qua nó. Con không thể dựa theo những tiêu chuẩn trước đây để giá có phải cao thủ không. Chi bằng, con dựa vào tinh thần bền bỉ của mình mà học võ với hắn. Thế nào?”

“Chú...” Tôi không biết nói gì nữa.

Sau thời gian im lặng, tôi cuối cùng cũng hiểu, đã không còn lý do gì để quấy rầy chú. Tôi có xin chú thế nào đi nữa, cũng không có tác dụng, tôi cười chua chat. “Buồn quá!”

“Chú cảm thấy, con đến tìm chú không chỉ vì nguyên nhân này.”

“Chú nhận ra à?”

“Con không phải đứa trẻ chỉ vì thua một trận đấu mà mặt mày ủ ê.”

Tôi cảm thấy chú như nhìn thấu tâm can tôi. Phải, chỉ đơn thuần thua trận, tôi sẽ không như thế, tất nhiên, vì cảm giác thất bại, tôi có hơi buồn. Nhưng tuyệt đối không phải vì nguyên nhân này.

“Hôm nay là ngày giỗ mẹ con à.”

“....”

“Đã là ngày giỗ, con nên ở nhà.”

“Đã 10 năm rồi, nhưng mỗi khi nhớ đến chuyện này, tim con tan nát. Con không cách nào có thể ở nhà được.”

“Đã là ngày giỗ, con nên ở nhà... Ra ngoài cho khuây khỏa chút xíu rồi trở về cũng được.”

“Trong 10 năm qua, con đã làm được gì... Nghĩ lại, chẳng có gì cả.”

“10 năm qua con lúc nào cũng nhớ tới mẹ, như thế đã là rất phi thường rồi.”

“Có thể càng giỏi hơn nữa được không nhỉ?”

“....”

“Chú, ký ức con người thật vô dụng, lẽ nào không thể xóa hết ký ức mấy năm trước sao? Tất cả những chuyện khác, con quên rất dễ dàng... Nhưng tại sao, hồi ức về chuyện này, bất luận con cố gắng thế nào, con cũng không thể nào quên được.”

“.....”

Chú không nói gì, chỉ nhìn, xoa đầu tôi. Tôi khóc sụt sùi.

“Con...nhớ rất rõ hình xăm trên cánh tay bọn người đó. Con quyết không tha thứ. Cho dù phải bỏ hết lòng tự tôn của mình, con cũng phải trả thù rửa hận.”

“Huệ Bân, nên từ bỏ đi. Con có thể lựa chọn cuộc sống khác.”

“Chú...”

“Ừ, chú biết rồi. Chú có tư cách gì ngăn cản con. Nhưng, con nhất thiết đừng để bị thương.”

“Con rất biết ơn chú, chú biết không?”

“Biết ơn chú thì đừng để bị thương. À, nhưng mà tối qua con giao đấu ở đâu?”

“Dạ, ở bãi đỗ xe! Có ồn ào thế nào cũng không ai nghe thấy!”

“Ừ, đánh nhau phải cẩn thận một chút.”

“Hắn chỉ phòng thủ, không ra tay.”

Nghe tôi nói, chú thở dài, nắm chặt tay tôi.

“Mẹ con nhìn thấy nhất định rất đau lòng. Tay con gái lại thế này.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 17 - 18

Tôi rời khỏi nhà chú, nhưng không muốn về nhà chút nào. Lúc này, ở nhà, chắc mọi người đang cúng. Bầy biện thức ăn lên đầy bàn, những món ăn mà căn bản không có ai ăn cả. Tiếp đó, sẽ nhìn di ảnh mẹ mà cầu nguyện. Những lời cầu nguyện mãi không có trả lời. Kết quả là nước mắt đầm đìa...

Đây đã là năm thứ 10 rồi. Cho dù không ai nhắc tôi, ngày này cũng giống như vở kịch đã được viết sẵn vậy, cứ đúng giờ gõ vào tim tôi. Tôi nhắm mắt. Mẹ hiện lên rõ nét làm tôi không thở được.

Hình ảnh đó lại hiện lên. Đêm đó, mẹ dẫn tôi đi dự buổi họp mặt bạn bè. Lúc hai mẹ con tôi trở về nhà, trời đã khuya lắm. Tôi lại sợ say xe, nếu không, lúc đó gọi chú tài xế đến đón thì tốt quá, như thế sẽ không xảy ra chuyện gì. Mẹ dẫn tôi về nhà trên con đường không có bóng người. Bỗng nhiên xuất hiện vài người đàn ông, họ kéo mẹ tôi đi. Bắt cóc! Đó là thời khắc cuối cùng tôi ở bên mẹ. Mẹ không thể nắm chặt tay tôi. Hình ảnh mẹ bị bọn người hình thù kỳ dị đó kéo đi là hình ảnh cuối cùng tôi nhìn thấy.

“Chạy mau đi! Huệ Bà, chạy mau! Con cần phải sống!”

“Mẹ...mẹ....mẹ ơi!”

“Chạy mau đi! Á!”

“Hừ...khốn khiếp!”

Rầm!

Tôi bất giác dấn vào cái ghế của quán bar. Nó lập tức bị nứt một đường. Ánh mắt tất cả mọi người trong quán bar đều tập trung vào tôi.

Cũng phải, một đứa con gái mới sáng sớm uống rượu giải sầu ở quán bar đã là chuyện khó tin, lại đột nhiên đánh cái ghế. Lập tức, mọi người chung

quanh bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Bên đó yên lặng chút xíu được không! Con khốn uống rượu giải sầu một mình làm tao hết hồn.”

Câu đầu nói phần đầu còn nghe được, nhưng câu sau khó nghe vô cùng. Tôi nhú mày, quay lại. Gã đó cũng trạc tuổi tôi, thậm chí thấy giống lớp 10. Tao thật muốn đâm chết mày, nhưng thấy cuộc sống mày đáng thương thế, tao tha cho.

Nhưng không ngờ, nó lại lái nhai: “Hừ...con khốn đó lại trừng mắt với bọn mình kia. Mặt đẹp nhỉ?”

“Khốn khiếp, mày bò lại đây?” Tôi gằn giọng.

“Cái gì? Mày uống rượu rồi thì mắt chạy ra sau gáy à?” Nó và bọn bạn nhìn nhau cười rồi cất tiếng: “Hay mày qua đây đi. Con khốn này ăn phải gan hùm mật gấu rồi à? Tao thế nào cũng hạng nhất nhì khối 11 trường Nam Thượng.”

“Hừ, lôi thôi.” Tôi đứng dậy, đến nắm chặt vai nó. Nó nhú mày đau đớn, mặt thật giống quả hồ đào.

“Mày dám? ...Ai da!” Nó la toáng.

Tôi ban cho nó một câu: “Trước khi tao lấy chai rượu đập nát đầu mày, mày nên ngoan ngoãn bò qua chỗ tao.” Tôi định quay về chỗ, nhưng bỗng dừng lại nói những đứa bạn chung quanh nó: “Tụi mày nếu coi trọng nghĩa khí, cũng bò với nó đi, cứ tự nhiên. Để tao giải sầu.”

“Con khốn khiếp!”

Tôi quay đi không được mấy bước, sau lưng vang lên tiếng “lục cụp”. Xem ra bọn chúng đều đứng dậy cả. Mọi người xung quanh nhìn tôi như muốn nói: Con nhỏ điên này uống rượu vào nên to gan quá!

Trong con hẻm cạnh quán bar, tôi đứng trước mặt bọn chúng. “Tụi mày đừng trách sao hôm nay xui xẻo. Tao sẽ đánh hay hay một chút.”

Bọn chúng nghe tôi nói thì cười ha hả, chỉ trừ một tên, tên nhóc bị tôi nắm vai lúc nãy, đang nhìn vào mắt tôi. Nhóc con, đã biết tao mạnh thế nào rồi chứ?

“Hôm nay tao không có kiên nhẫn, cũng không có thời gian. Tao rat ay

trước đây!”

Sau đó, tôi xông vào. Tôi đá vào cằm tên bị tôi túm vai lúc nãy, tiếp đó, vào ngực tên bên cạnh. Tiếp tục thúc đầu gối vào bụng tên đang lao vào tôi, nện cùi chỏ vào lưng hắn. Tôi như điên cuồng kết hợp đấm đá, thúc đầu gối lẫn nện khuỷu tay...

Có đánh tiếp nữa, lửa giận trong tôi cũng không thể dập tắt được. Cho dù tôi trút giận thế nào, cũng không thể thay đổi được sự thật: có hình bóng nào đó đang chi phối tư tưởng tôi. Đó là người mà tôi không thể tiếp tục ghi nhớ trong lòng, cũng không thể quên đi. Đó là những ký ức rời rạc trong cơn ác mộng hiện lên trước mặt tôi.

Phù...phù...phù!”

Lúc bình tĩnh lại, tôi thấy bọn chúng đã chạy mất dạng. Ôi chẳng lẽ tôi điên rồi sao? Tại sao mỗi khi đến ngày giỗ, tôi đều như thế.

Sau khi ra khỏi hẻm, tôi mở điện thoại. Tin nhắn và cuộc gọi nhờ hiện lên dày đặc. Tôi rùng mình. Ngân Hách chắc đang mắng tôi này giờ. Chẳng trách sao, tôi cứ ngứa tai hoài.

Tin nhắn là của bố gửi, cuộc gọi nhờ là từ điện thoại ở nhà.

Cái tên Ngân Hách đó! Nếu có đánh chết hắn, hắn cũng không dùng điện thoại mình.

Tôi tuy không muốn lắm, nhưng cảm thấy tốt nhất, nên gọi điện về nhà thám thính tình hình xem sao.

“A lô?”

“.....”

“Không bò về nhà à?”

Là Ngân Hách! Tôi không nói câu nào, nhưng hắn đoán ra ngay là tôi. Hắn chắc đã chuẩn bị xong cả rồi, đang đợi thu dọn tấm thân mềm rũ của tôi.

“Cậu ra đây, tôi đang ở trước cửa quán bar Kijou.”

“Cậu uống rượu à?”

“Hơi rượu cũng truyền qua điện thoại à?”

“Cậu đứng yên tại chỗ cho tôi, không được di chuyển một li, đợi tôi đến. Nếu tôi thấy cậu nhúc nhích thì cậu chết với tôi!”

“Được. Nếu lúc đến, cậu quên mang theo thước đo thì cậu cũng chết với

tôi.”

Tít...tít....tít... Tên đáng chết, hẳn chưa nói với tôi chút nào về tình hình ở nhà thì đã cúp máy rồi.

Tôi muốn xem tin nhắn, nhưng bây giờ đầu óc quay cuồng, mấy câu chữ cứ nhảy múa trước mắt, không xem nữa. Chẳng bao lâu sau, thấy Ngân Hách ở đằng xa chạy lại.

“Có mang thước theo không?”

“Mới sáng sớm, cậu đã chuồn ra ngoài rồi. Cậu có biết, tôi lo lắng cho cậu thế nào không?” Nghe Ngân Hách nói, tôi thở dài. Ngân Hách từ lớn tiếng lúc đầu, dần dần dịu giọng lại, sau đó, hẳn kéo tay tôi.

“Tối nay có tế lễ, về nhà đi.”

“Không.”

“Chẳng phải là ngày giỗ mẹ cậu sao? Về nhà đi.”

“Không.”

Tôi đẩy tay Ngân Hách ra, muốn bỏ đi. Kết quả ư? Không cần nghĩ cũng biết, Ngân Hách nắm chặt tôi. “Về nhà!”

“Không về!”

“Tại sao! Những ngày như thế này thì nên ở nhà chứ?”

“Nếu tham gia lễ giỗ, tôi có lẽ sẽ điên mất. Hôm nay là vừa đúng 10 năm. Hôm nay... Cậu tha cho tôi đi!”

“.....”

“Cậu có thể báo cáo với ông chủ cậu. Chỉ một ngày... Một ngày hôm nay thì có thể....”

“Ừm... Đi thôi.”

“Tôi nói không về rồi mà?”

“Đi uống rượu cũng không muốn à?”

“Hả?... Thật sự mua rượu cho tôi sao?” Tôi tròn mắt, Ngân Hách gật đầu.

“Hôm nay thật may mắn...”

“Đó đều là tác phẩm của cậu à?”

Chỗ Ngân Hách chỉ chẳng phải chỗ nào khác, chính là kiệt tác tôi, kính và nón bộn nhóc để lại lúc chúng bỏ chạy. Tôi gật đầu, sau đó, chúng tôi đi về hướng quán bar, không phải quán bar Kijou.

Để đến quán bar có thể nhìn được biển, Ngân Hách phải tốn khá nhiều tiền xe taxi để đưa tôi đến đây. Đây là một quán bar được trang trí rất sang trọng.

Bởi vì vẫn còn hơi men, tôi chẳng nói gì, đi vào theo Ngân Hách, Ngân Hách ngồi cạnh, đưa cho tôi ly rượu: “Uống đi.”

“Ừ, cảm ơn!”

“Uống chết vẫn tốt hơn, nếu bị chủ tịch bắt được....”

Ngân Hách bỏ lửng câu nói, nhưng tôi rất rõ là gì, chỉ cười. Ngân Hách đưa tôi ly nào, tôi uống hết ly đó. Chẳng bao lâu, mắt tôi nhòe đi, chà chà, chỉ thấy lờ mờ. Tiếp đó, tôi không còn biết mình đã nói gì nữa.

“Hức... Cậu chắc có đọc qua các vụ giết người trên báo chứ?” Hức...”

“.....”

Tôi không thấy rõ ánh mắt Ngân Hách thế nào, cũng không thấy tư thế hẳn thế nào. Tôi chỉ nói ra những gì mình nghĩ, vì cảm xúc đang dâng trào, tôi dựa vào hẳn.

“Mẹ tôi... mẹ tôi... Bị giết rồi...”

Sau khi mẹ bị bọn người quái dị đó bắt đi, mấy ngày sau, cảnh sát tìm ra thi thể lạnh ngắt của bà. Trong ký ức tôi, chỉ có hình xăm cây thánh giá trên cánh tay bọn chúng ám ảnh. Tôi quyết không tha bọn chúng, tôi luôn nhắc nhở mình như thế.

Lý do bọn chúng giết người vì mẹ là vợ bố. Ông chủ các công ty đối thủ cạnh tranh với bố đã thuê bọn xã hội đen bắt cóc mẹ. Vốn dĩ, họ chỉ muốn uy hiếp bố thôi. Nhưng bọn xã hội đen lại lấy đi sinh mạng mẹ. Bố và cảnh sát đã dùng mọi biện pháp để tìm băng đảng xã hội đen đó, nhưng chỉ dựa vào chút manh mối là hình xăm cây thánh giá thì không có kết quả gì. Bởi vì, tất cả băng xã hội đen ở Hàn Quốc đều không có hình xăm này.

“Đừng khóc nữa.”

“Không khóc. Tôi tiếc mình đã hao tổn sức lực vì khóc quá nhiều. Tôi phải giữ sức để giết hết bọn chúng...”

“.....”

Uống hồi lâu, chúng tôi ra bờ biển đi dạo. Ngồi trên ghế dài ở bãi biển, tôi cảm thấy buồn ngủ nên nhắm mắt lại, dựa vào vai Ngân Hách.

“Mượn vai cậu một ngày.”

“Ừ.”

Lần đầu tiên, tôi nghe thấy hân “ừ” một tiếng nhẹ nhàng, ấm áp như vậy. Cứ thế, tôi chìm vào giấc ngủ, có lẽ là lâu lắm....

Lúc mở mắt dậy, trời đã hoàng hôn, tôi cũng tỉnh táo hơn rồi.

“Này! Đã trể rồi, sao cậu không gọi tôi dậy?”

“Vì cậu không dậy.”

“Nói gì thế, đi mau thôi! Đây là đâu?”

Thật ra là vì chuyện tôi dựa vào vai Ngân Hách làm tôi thấy xấu hổ, lại không thoải mái, cho nên, tôi mới hoảng hốt, đòi về nhà. Nhưng, hân vẫn ngồi trên ghế, không động đậy gì cả.

Tôi vỗ vào vai hân, nói: “Tôi nói là về nhà!”

Ngân Hách xoa xoa vai: “Bị hòn đá đặt lên lâu thế, tôi cảm thấy vai mình sắp tiêu rồi.

*****

18

“Đi đâu? Giờ mới về?”

Tôi thi triển khinh công mà tôi cho là rất lợi hại. Kết quả, bị bố tóm được.

“Dạ.... chuyện đó....”

“Cúng mẹ con trước rồi hãy nói.”

Rồi bố im lặng. Sau đó, bắt đầu lẽ tẻ vừa đáng sợ vừa im lìm, tôi đã cố sức chạy trốn, vậy mà vẫn đợi tôi về mới bắt đầu.

Trong lúc làm lễ, tôi không ngược nhìn ảnh mẹ, chỉ cắn chặt môi hành lễ.

Sau khi kết thúc, trong lúc đi dọn thức ăn trên bàn, tôi bị bố giáo huấn.

“Rốt cuộc đã đi đâu, điện thoại cũng không mở! Con có biết suy nghĩ không?”

“.....”

Bố đang khóc. Tôi im lặng nghe, không hé môi nói tiếng nào, bố dường như giận hơn tôi tưởng.

“Đám giỗ mỗi năm chỉ có một lần, con không giúp được gì, lại bỏ ra ngoài như vậy, mẹ con vui sao? Đã mấy giờ rồi, bây giờ mới về!” Tôi không muốn bố thấy tôi khóc. Để xoa dịu tâm trạng mình, tôi bỏ ra ngoài, bố lại

nói với theo như thế.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt bố: “Vì mẹ không thích nên con mới bỏ ra ngoài! Muốn con khóc ở nhà à? Tim con sắp nổ tung, chỉ cần đứng ở cửa thôi con cũng muốn điên rồi, thở không nổi nữa! Bố biết rõ con đã sống như thế nào trong gia đình không có mẹ. Tại sao bố lại còn như vậy! Mỗi năm, con đều như thế sao? Chẳng phải con luôn chịu đựng rất tốt sao! Chỉ ngày hôm nay.... Chỉ hôm nay, con lo mình sẽ điên mất nên mới bỏ ra ngoài!”

“Tại sao chỉ là hôm nay! Hơn nữa, đã mấy giờ rồi? Là giờ một đứa con gái trở về nhà sao? Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Thế con cũng sẽ đi ra ngoài! Thà ra ngoài còn hơn chết ngạt ở nhà!”

Bốp!

Lúc tôi định thần lại, một bên má tôi nóng ran, nước mắt đầm đìa, nước nở... môi run run...

“Đó là...đó là... lời lẽ để nói chuyện với bố sao...?” Bố dường như cũng hối hận về hành động của mình, nhưng vẫn nói như thế. Tôi biết bố lo lắng thế nào, cũng biết bố giận thế nào. Nhưng...nhưng mà...

“Con...biết...lúc 7 tuổi... Con vẫn nhớ rất rõ... là vì con... vì lỗi của con.... Mẹ mới chết...”

“Huê Bân...”

“Là tại con. Con làm sao có thể ở nhà được, sao có thể làm lễ được.”

“Huê Bân, chuyện đó...”

“Nếu con.... Không nhất quyết đi bộ... Nếu như thế? Có thể sẽ không xảy ra chuyện như vậy! Con là kẻ có tội, con sao có thể...”

Tôi lấy tay ngăn dòng nước mắt, chạy lên lầu, sau đó, chạy thẳng về phòng mình. Lòng tôi đau buốt. Cho dù tôi khóc thế nào cũng không thể phá tan được tảng đá trong lòng mình. Hôm nay, tôi chỉ có thể cảm nhận được sức nặng của tảng đá. Người mẹ trong sâu thẳm lòng tôi, hôm nay đang đâm vào tim tôi đau nhói.

Cộc cộc!...

Có người đang gõ cửa phòng, nhưng tôi không lên tiếng. Người ở bên ngoài xoay tay nắm cửa, cửa phòng đã khóa rồi. Tiếp đó, tiếng gõ cửa lại

vang lên, không phải bố thì là dì, cho nên tôi không trả lời. Không, cho dù là ai đi nữa, tôi cũng không quan tâm. Ai cũng không muốn gặp!

Cộc! Cộc! Cộc! Cộc! “Này, mở cửa.”

Tôi đang nằm trên giường, chợt run lên. Giọng nói của Ngân Hách. Hẳn từ nào giờ không có hứng thú với chuyện người khác, sao lại gõ cửa phòng người ta. Hơn nữa, hẳn bình thường không xem tôi là con gái, mỗi lần, hẳn đều tự tiện mở cửa bước vào.

“Này, còn không mở à?”

“.....”

“Tôi phà cửa đấy!”

“Cậu đừng gõ nữa, về phòng đi!” Tôi la lên.

“Cậu tốt nhất nên nhân lúc tôi chưa trở mặt, mau mở cửa đi!”

“Tối rồi, cậu về ngủ đi.”

“Ừ, biết rồi.”

Hẳn dường như đã từ bỏ ý định rồi, tôi cứ tưởng vậy.

Rầm!!! Vang lên tiếng vật gì đó bị phá vỡ, tôi quay lại nhìn. Cửa phòng bị hấn đá lắc lư như tấm giẻ lau.

“Này!”

“Hử, gì?”

“Cậu? Cửa phòng tôi?.....”

Vốn dĩ, đầu tôi sắp nổ tung rồi, hẳn lại làm gì thế.

“Xem ra, tôi nói nhẹ nhàng không có tác dụng gì, cho nên...” hẳn còn dám nói như vậy?

“Cậu nên hỏi tôi một tiếng chứ?”

Ngân Hách dường như bỗng nhớ chuyện gì, nhìn vào tay trái mình. Tôi còn tưởng là gì, hóa ra là túi chườm nước đá.

“Cái đó là gì?” Tôi cúi gắt hỏi.

“Sau khi bị tát, nghe nói nên chườm nước đá.”

“Ai nói?”

“Dì nói, cậu lại đây.”

“Thôi đi!”

Tôi bắt đầu nhe nanh múa vuốt. Hẳn vẫn nắm chặt tay tôi, áp túi nước đá

vào mặt tôi. Tôi há miệng thở. Trên mặt sưng đỏ bỗng nhiên áp vào thứ lạnh như vậy, thật không có tí nghi thức ngoại giao nào.

“Bỏ ra! Tôi bảo cậu bỏ ra?”

“Mát không?”

“Thịt sắp tê cứng rồi, bỏ ra!”

“Được, nghe cậu vậy.”

Nói rồi, hắn lấy túi nước đá xát vào mặt tôi?

A! Đau! Tôi đá thành thạch vào chân hắn. Hắn vẫn không buông. Tôi suýt chút bị tên điên này làm cho thịt đông cứng hết. Gò má tôi dính nước trong túi đá chảy ra ướt nhèm, tất nhiên cũng là vì nước mặt tôi chảy ra.

Phủi quần áo đứng dậy, tôi ra ngoài rửa mặt. Vừa định đi vào phòng mình, lại bị hắn bắt làm tù binh.

“Hôm nay cậu sao thế hả? Bây giờ tôi rất mệt, hơn nữa, giờ đã là một giờ sáng rồi.”

Nhưng hắn chẳng nói gì, tắt hết đèn trong phòng khách. Hắn bắt tôi ngồi xuống ghế, tôi đã sức cùng lực kiệt, nên đành nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Ngân Hách sử dụng cái remote, là vở hài kịch. Tôi đang định nói, Ngân Hách đã nói trước: “Đây là vở kịch rất vui. Tôi đã chạy suốt một tiếng để mượn về đây. Cậu mà không cười thì biết tay tôi.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 19 - 20

Khuya hôm đó, tôi vì ai đó mà không thể không cười suốt đêm. Xem lần đầu tiên, vì nực cười nên tôi cười không ngớt. Lần thứ hai xem, vì cũng thú vị nên cười. Lần thứ ba, vì Ngân Hách muốn tôi cười. Hắn cứ vỗ vai tôi, nên đành phải cười. Lần thứ tư, tôi nhìn Ngân Hách chăm chăm, gượng cười. Buổi tối trôi qua như thế, nếu mặt tôi lạnh lặn thì đó là chuyện lạ thế gian. Giống như vừa trải qua trận mưa gió chưa từng có trong lịch sử, mặt tôi tả tơi.

“Ôi, sừng dữ quá, thật là...”

“Mấy Ngón?”

Trên đường đi học, Ngân Hách giơ ngón tay hỏi tôi.

“Hai!”

“Còn nhìn thấy sao? Thật thần kỳ, giống như hai cái hốc vậy.”

Phải, tên nhóc này. Cậu tưởng mắt tôi sừng đến nỗi không nhìn thấy gì sao? Thì sao chứ? Tôi còn nhìn rõ. Mắt cậu to thì hay lắm sao? Đều tại hắn chà túi chườm đá vào, bây giờ, cơ mặt tôi căng cứng.

“Này, thật quá đáng... Đều tại cậu, hôm qua, cậu làm thế là có ý gì!”

“An ủi.”

“Cái gì?”

“Là an ủi.”

Một làn gió xuân ấm áp thổi qua mái tóc Ngân Hách, khuôn mặt đẹp trai của hắn cũng sáng lấp lánh. Đúng thế. Trong khung cảnh đầy nắng, gió, đẹp đẽ thế này rất thích hợp nói những lời như thế! Nhưng....

Đối với người bị hành hạ suốt đêm qua mà nói, chỉ có mong ước là muốn xé nát miệng người ra.

“Nếu cậu còn dám dùng cách đó an ủi người khác nữa, cậu chết chắc rồi.”
Tôi hậm hực.

“Chẳng phải cậu cười nhiều lắm sao?”

“Cậu cứ vỗ vào vai tôi, nên tôi mới cười.”

“Người bị vỗ vai mà cười được mới là lạ.”

“Tên nhóc này còn không gọi chị Hai! Này, gọi tôi là chị Hai đi!”

“Ừ, biết rồi.” Ngân Hách toét miệng cười, trả lời: “Chị lớn!”

“Cái gì? Chị lớn?”

“Tôi gọi cậu là chị lớn, cho nên cậu yên lòng đi học đi.”

Lại đem chị Hai đảo lại thành chị lớn? Cái tên không có lương tâm. “Cậu nếu cứ thế mãi thì cũng không tốt đâu. Tôi không phải người dễ bị chọc đâu?”

“Cậu không nói tôi cũng biết.”

“Tốt, biết thì tốt!”

“Tại sao mỗi lần đều bị tôi chuyển sang chủ đề khác thế? Trong đầu cậu toàn là tế bào chết à?”

“Ừ, mấy ngày nay tôi chơi game vi tính nhiều quá. Này, cậu còn làm tôi bị rối tung lên.”

“Ai bảo cậu để mình bị rối tung.” Hãn vẫn đối đáp tình bơ.

Thật có thể khóc đến chết được, sao lại có loại người như thế?

Hãn nhìn tôi với ánh mắt chân thành như thế, lại nói với ngữ khí chân thành như vậy, đều giống như thật lòng thật dạ. Nếu thượng đế thật sự tồn tại trên thế gian này, tôi sẽ giơ hai tay lên cầu xin một lần, chỉ một lần: Ước gì lúc đi trên đường, hãn sẽ té lộn nhào, mũi chảy máu! Đây chỉ là ước hết sức giản dị của một thiếu nữ ngây thơ!

“Này! Phải rồi... số điện thoại của cậu là số mấy?” Tôi đứng yên tại chỗ hỏi hãn.

Hãn hơi nhú mày hỏi lại tôi: “Vẫn chưa biết à?”

“Cậu chẳng phải lúc nào cũng không cho hiển thị số điện thoại của cậu sao? Rốt cuộc là số mấy?”

Không muốn nói cho cậu biết.”

“Sao có thể thế được. Cậu chẳng phải đã biết số của tôi rồi sao? Mau nói cho tôi biết.”

“Số điện thoại của tôi không thể dễ dàng nói cho biết như thế.”

Ngân Hách muốn chuồn vào cổng trường. Tôi tóm chặt hăn: “Mau...nói... cho...tôi...biết!”

“Thôi được, để tôi làm việc tốt vậy. Nếu cậu cá cược thắng tôi, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

“Cái gì...cá cược gì?”

“Xem ra cậu không có lòng tin, cũng phải thôi.”

Người dám cười ta, quyết không thể tha cho người! Tôi nghe rất rõ tiếng ngọn lửa của lòng tự trọng đang cháy bùng trong lòng. “Được, cá thì cá!”

“Có lòng tin không?”

Đó là tất nhiên. Xem ra cậu xem thường tôi hả? Nói đi, bảo tôi nhõ râu sư tử ở châu Phi tôi cũng có thể làm được.”

“Được, cá cược nhé?” Ngân Hách cười. Nếu đổi tôi là người khác, nhìn thấy nụ cười của hăn, chắc sẽ ngất ngây lắm. Nhưng với tôi? Lạnh cả sống lưng! Tôi có linh cảm không lành, một ý nghĩ làm tôi bất an.

“Cũng không có gì khó cả.” Hăn nham nhở.

“Làm gì?” Đứng cách trường mấy mét, tôi làm ra vẻ bình thường, nhưng các giác quan đều căng ra hết.

Ngân Hách mỉm cười nói tiếp: “Trong vòng ba ngày, làm sao để nghe được câu Đứng là học sinh ngoan! Từ miệng “câu” hiệu phó!”

“Cái gì?”

“Làm được không? Chị lớn?”

“Này, này!”

“Cậu lý lẽ hùng hồn như vậy, nên có lòng tin chiến thắng chứ?”

“Gì?...Cậu nói gì hả? Này!”

“Chuyện gì?”

Tôi đi theo hăn vào cổng trường, hét lớn: “Cậu điên à? Cậu biết rõ mối quan hệ giữa tôi và “câu” hiệu phó mà? Tôi nghe được gì? Học sinh ngoan? Chi bằng vui vẻ tự xin nghỉ học trước lúc đó.”

“Cậu chẳng phải đã nói là có lòng tin sao?”

“Chuyện đó...”

“Xem ra cậu không có lòng tin, đừng có ý nghĩ muốn biết số điện thoại tôi

nữa.”

Bỗng nhiên, tôi bừng bừng ý chí chiến đấu, nắm chặt tay nói: “Được, tôi nhất định sẽ làm được cho cậu xem!”

“Chắc nhé, đừng có nuốt lời!”

“Tất nhiên, Đừng đánh giá chị Hai như thế. Tôi không nói hai lời!”

“Ừ, tốt.”

“Nhưng...”

“.....”

“Nếu tôi thua thì sao?”

Ngân Hách nở nụ cười nham hiểm

“Cũng không có gì. Gọi tôi một tiếng, Anh, là được rồi.”

*****

20

Tóm lại, Vì tên Ngân Hách đó mà tôi không còn đường sống nữa. Người hai chân trên thế giới này nhiều như thế, tại sao lại cứ là “Cầu” hiệu phó?

Trên hành lang, tôi cứ nhìn thẳng vào “cầu” hiệu phó đang đi về phía mình. Lúc ông ta đi ngang qua, tôi bỗng cảm thấy có cái gì đó đang bay hướng vào đầu, theo phản xạ, tôi quay lại. Quả nhiên không ngoài dự đoán, đó là nắm đấm của “cầu” hiệu phó. Ông ấy không phải muốn dùng nắm tay cứng như đá đó cốc đầu tôi chứ?

“Ái chà, sao....lại nhiều muỗi thế, bộp bộp...”

“Cầu” hiệu phó đại nhân! Ông vừa mới nói gì thế? Vì một con muỗi mà muốn đánh vào đầu học trò ngoan à?

Ông ta lúng túng, rút tay lại. Tôi nhìn “cầu” hiệu phó, thở dài.

“Sau này, đừng ngủ gục trong giờ học nữa!” Ông ta gượng gạo.

Hãy lo cho bản thân mình trước đi rồi hãy nói! Sau này đừng làm những hành động khủng bố đó nữa!

Tôi quay lại nhìn chăm chăm vào vai “cầu” hiệu phó. Vừa nghĩ đến tương lai của trường chúng tôi đều do đôi vai này gánh vác, tôi không khỏi rùng mình. Nhưng điều làm tôi sợ là, làm sao nghe được câu “Huệ Bân là học sinh ngoan!” từ miệng “cầu” hiệu phó?

Tôi đi lên lầu.

“Huệ Bà!” Tú Nhi chạy về phía tôi.

“Hả, sao thế?”

Thời khóa biểu bọn mình thay đổi rồi! Mau chuẩn bị đi!”

“Gì thế?”

Môn toán!”

“Hử? Môn toán... môn toán! “câu” hiệu phó!”

Tôi một tay đỡ gáy, một tay mở sách toán. Chẳng bao lâu, “câu” hiệu phó bước vào lớp.

Hiệp 1. Hôm nay, tôi nhất định thay đổi hình tượng tôi trong mắt ông! Nhìn chăm chăm “câu” hiệu phó, tôi hạ quyết tâm.

“Lớp trưởng, tới giờ học rồi.” Cái giọng nhão nhẹt của “câu” hiệu phó vang lên. Ông ta vừa dứt lời, các học sinh đang nằm ngủ đều đứng bật dậy như cái máy. Cả lớp chào “câu” hiệu phó xong, ông ta không màu mè gì, giảng bài luôn. Không hổ danh là môn học giết người, 3 tiết học môn toán, tôi nghe không vào chữ nào cả. Nghe giảng một tiết môn toán, hao tổn sức lực bằng nghe 4 tiết học khác!

Trong lúc nghe giảng, tôi không rời mắt khỏi “câu” hiệu phó. A! Xem ra, tôi đã làm ông ta cảm động rồi. “câu” hiệu phó nhìn tôi, sau đó, cười nói: “Không làm bài tập à? Em phản đối hả?”

Chết... phải làm bài tập sao? Tôi nắm chặt bút chì, làm xong bài tập. Sau đó, tôi lại chăm chú nghe thầy giải bài. Nghe một hồi lâu, để làm tan đi cảm giác buồn ngủ, tôi nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm phong cảnh chốc lát.

“Lý Huệ Bà!”

Tôi mới rời mắt khỏi ông ta chưa tới ba giây, “câu” hiệu phó giống như đã đạt được cơ hội mong ước từ lâu, gọi lớn tên tôi.

“Tôi cứ nói sao hôm nay mắt em có vẻ lanh lợi thế, xem ra vẫn không được 30 phút! Cầm cặp ra ngoài hành lang đứng!”

Thật có thể gọi, đây là một ví dụ điển hình về quân sự hóa giáo dục, tôi cứ thế bị đuổi ra khỏi lớp. Thôi, ngày mai làm lại. Tôi nhất định phải để “câu” hiệu phó thấy mặt tốt của mình.

Hiệp 2. Hôm sau, lớp tôi lại có giờ môn toán. Bất hạnh là, giờ toán lại xếp

vào giờ mà ngay cả siêu nhân cũng không chịu nổi, tiết thứ 5. Tôi trước giờ chưa từng nghe qua có tiết học thứ 5, cho nên đối với tôi, chuyện này quả thật là chuyện “Một ngàn lẻ một đêm.”

“Cầu” hiệu phó bảo chúng tôi làm gì, tôi liền làm thế ấy. Nhưng đến lúc làm bài tập, tôi không nhìn thấy đề bài, vẽ lung tung lên một góc tờ giấy. Tôi nghĩ thời gian có lẽ sẽ trôi nhanh một chút, nói không chừng, sắp tới giờ tan học rồi cũng nên. Khà khà...

Ánh mắt của “cầu” hiệu phó hình như cũng không bình thường, có vẻ mơ hồ. Bạn đã trải qua thời khắc đẹp như thế chưa?

“Tất cả đều làm bài tập cho tôi! Ba phút nữa chúng ta giải bài!”

Tôi cúi đầu, lại lấy bút chì viết nốt trên góc tờ giấy 2 từ “khốn khiếp”.

“Gần đây cũng còn người viết câu, buồn ngủ chết đi được, khốn khiếp, lên giấy bài làm môn toán nhỉ?”

Tôi giật mình ngẩng lên nhìn: “cầu” hiệu phó đứng bên cạnh, đang nhìn chăm chăm vào quyển tập toán của tôi. Chết!

“Dạ...”

“Tôi còn tưởng mình uống nhầm thuốc về mắt chứ?”

“Dạ!”

“Cầm cặp ra đứng ngoài hành lang cho tôi.”

Ở thời điểm mà chỉ còn lại 10 phút nữa là kết thúc giao kèo, tôi bị “cầu” hiệu phó tuyên bố thất bại!

Cuối cùng, tôi cũng tổng kết được rằng: ở trên lớp, tôi không có cách nào ghi điểm với ông ta. Thế là, tôi quyết định hồi lộ “cầu” hiệu phó.

Hiệp 3. Chiến lược tấn công bằng cách hồi lộ.

Tôi đến căn tin mua nước cam tươi, mặt mày ủ ê đi lên lầu. Đúng lúc này, có người chặn đường tôi.

“Tiến triển tốt chứ?”

“May mắn hơn ai đó.”

“Hai chữ nản lòng hiện rõ trên mặt rồi kìa, nhìn qua là thấy ngay.”

“Vào giờ toán, lúc viết chữ lung tung, bị thầy phát hiện à?”

“Ừ.”

“Thật, tôi nói đúng rồi à?”

“Sao biết?”

“Tôi đoán mò.”

Khó khăn lắm, tôi mới làm cho trái tim bị Ngân Hách làm cho sợ chết khiếp của mình trở lại nhịp đập bình thường. Tôi bước vào phòng giáo vụ. Ngân Hách có thể cũng chú ý đến ánh mắt của người khác, chưa nói được mấy câu đã đi rồi.

Tôi khe khẽ ghé sát nhìn vào văn phòng “câu” hiệu phó. Nhưng, ông ta không có trong đó. Tôi cẩn thận đặt hộp nước cam tươi lên bàn, không để ý gì đến ánh mắt của các thầy cô xung quanh, tôi nhìn chăm chăm vào hộp nước cam.

Vì “câu” hiệu phó, tốn chút tiền thì có đáng gì! Nghĩ đến “câu” hiệu phó sẽ uống hết nước cam này, tôi thấy phấn chấn hẳn!

“Em ở đây làm gì?”

Tôi không cảm thấy “câu” hiệu phó đang đi lại gần. Giọng nói nhào nhẹt của ông ta quả thật rất có ma lực, trong chốc lát đã làm tinh thần tôi phấn chấn lên hẳn. Nếu nghe thấy giọng nói ấy mà không phấn chấn tinh thần, thì có nghĩa là Lý Huệ Bân đã chết thẳng cẳng rồi.

“Dạ....”

“Cái này mua cho tôi à? Hô hô...”

“Câu” hiệu phó không đợi tôi mở miệng nói phải hay không, đã mở hộp uống liền mấy ngụm. Giờ thì tôi tiếc tiền quá! Tiền của tôi đều rơi vào bụng của “câu” hiệu phó rồi. Chết tiệt! Giá như đừng cá với hẳn!

“Câu” hiệu phó uống xong, nói với tôi: “Còn nhỏ mà sớm biết hối lộ rồi thì không tốt đâu. Em đến là vì đánh giá môn toán lần này phải không?”

“Không phải. Em chỉ muốn thầy thấy mặt nổi bật của em. Nếu thầy nói với em câu Lý Huệ Bân là học sinh ngoan!”

“Thật nực cười! Viết lên tập câu buồn ngủ chết đi được, tôi làm sao có thể nói loại người đó là học sinh ngoan? Thật không ra thể thống gì, em đừng nằm mơ. Đi ra!”

Cái nên uống đã uống hết rồi, bây giờ trở mặt không nhận người quen, da mặt dày thật đấy?

“Mau lên lớp đi!”

“Khốn khiếp...”

“Khoan đã!”

Lúc này, 2 từ “khốn khiếp” nói nhỏ vậy mà cũng nghe thấy sao? Tôi từ từ quay lại, “cẩu” hiệu phó hùng hổ đi lại gần tôi, xem ra đã nghe thấy rồi? Chết!

“cẩu” hiệu phó đặt hộp nước cam rỗng vào tay tôi, nói:

“Đem bỏ cái này vào thùng rác rồi hãy đi!”

Khốn khiếp! Hú hồn!

Như thế là đã qua 3 ngày, tôi cuối cùng vẫn là thất bại. Thật ra, từ lúc đầu đối với tôi mà nói, khả năng dành chiến thắng còn ít hơn sao trong đêm đông!

Hôm đó, lúc quét dọn làm vệ sinh, tôi không may chạm mặt Ngân Hách ở sân sau trường. “Nào, gọi một tiếng đi.”

“Gọi gì?” Tôi giả bộ.

“Cậu chẳng phải thua rồi sao? Nhanh...”

“Khốn khiếp!”

“Cậu chẳng phải đã bảo không nói hai lời sao?”

Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách hồi lâu, sau đó mở miệng: “Bồ câu bay, bồ câu trắng, chia cắt, ca hát...a...anh! Được chưa?”

“Cái đó thì tính làm gì! Gọi lại!”

“Dù sao tôi cũng đã gọi rồi! Cậu còn muốn sao nữa!”

“Gọi lại lần nữa! Tôi chưa nghe?”

Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách, thật muốn đá một cái cho hẵn văng đi, nhưng chắc chắn, hẵn sẽ thấy thoải mái, hơn nữa, tôi cũng không muốn hẵn chụp cái mũ “kẻ lừa bịp” lên đầu tôi. Tôi không muốn hẵn dạy tôi là phải nên thừa nhận thất bại.

“Anh. Được chưa?”

Hắn toét miệng cười, tôi nhú mày, muốn rời khỏi chỗ xui xẻo đó. Nhưng, hẵn giữ tôi lại, sau đó, nhét một mảnh giấy vào tay tôi rồi đi mất.

Chỉ còn lại mình tôi ở sân trường, giở mảnh giấy ra xem. Lúc tôi nhìn thấy nội dung mảnh giấy, tôi hét lên thất thanh. Phía sau số điện thoại của hẵn có viết một hàng chữ...

“Á á á!”

Ngốc quá? Số điện thoại của tôi chẳng phải chỉ cần hỏi chủ tịch thì biết rồi sao!

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 21 - 22

“Chị!”

“Cút đi chỗ khác!”

“Chị...chị...”

Nó nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên là có ý gì chứ? Thành Huân! Bây giờ, gáy chị nóng đến nỗi có thể chiên trứng được đấy! Nếu như nấu nước, nước có thể nóng đến 100 độ đấy! Cho nên, nhân lúc tôi còn nói chuyện đàng hoàng, cậu tốt nhất nên biến mất đi khuất mắt tôi.

“Xem ra, chị có chuyện không vui phải không? Em dẫn chị đi chơi.”

Cho em xin được không?! Chưa kịp nổi điên lên, Thành Huân đã nắm chặt cánh tay tôi.

“Sao em lại đến trường chị?” Tôi đi về lớp, nghe tôi hỏi, Thành Huân chỉ cười hì hì. Nó nói là đến tìm Tú Nhi, tôi không có gì để nói. Nhưng trên cánh tay tôi có Tú Nhi sao? Xin em bỏ cánh tay đáng thương của chị ra được không?

“Này, bỏ tay chị ra.”

“Ái chà, mắc cỡ gì chứ? Em là chồng tương lai của chị mà.”

“Nếu có thể, em buông tay chị ra được không?”

“Không được, nếu người khác ăn hiếp chị thì sao!”

“Ha ha ha, đừng khoác lác nữa.”

Đúng lúc tôi không nhin được nữa, sắp mở miệng mắng nó một trận, có người chặn lời tôi. Quay lại, không ai xa lạ: Tú Nhi. Cô ta chạy đến, hất tay Thành Huân ra. Tốt! Làm rất tốt, Tú Nhi!

“Em điên à? Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì làm em muốn hủy hoại cuộc sống tươi đẹp của mình anh? Trên đời này thiếu gì người tốt, tại sao lại là con nha đầu này?”

“Đồ khốn! Muốn chết à?” Tôi gầm lên.

“Hử...? Cậu có chuyện gì à? Hì hì, không phải đâu. Tôi đang lo lắng một

cô gái vừa xinh đẹp, vừa giỏi giang như cậu lại yêu phải Thành Huân nhà tôi.” Về mặt Tú Nhi không phải đùa.

Con nhỏ này thật là cao thủ, trong phút chốc đã thay đổi hoàn toàn nét mặt. Sau đó, nó bỏ mặt Thành Huân đứng đó, kéo tôi vào phòng vệ sinh. Thành Huân không thể xông vào phòng vệ sinh nữ, đành phải sốt ruột chờ bên ngoài. Những lúc thế này, tôi cảm thấy Tú Nhi thật đáng sợ, như là người phụ nữ có trái tim độc ác nhất.

Nói với Tú Nhi tất cả mọi chuyện vậy, phiền chết được. Có ai thấy quachuyện thế này chưa: bạn bè đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc, đầu sắp nổ tung, mình lại có thể ôm bụng cười ha ha?

“Hừ, tớ đi đây.”

“Ha ha ha... Ha ha ha....”

Tôi bất giác thốt ra từ “Con điên!” Rất tự nhiên.

Từ trong phòng vệ sinh bước ra, gặp phải Ngân Hách ở hành lang. Cách một khoảng khá xa là Thành Huân đang đứng giậm giậm chân. Xem ra, hai người họ vừa gây nhau, cũng có thể nhận thấy, Thành Huân bị thiệt hại nặng.

“Là cậu dọa Thành Huân à?”

“Ừ.”

“Tại sao?”

“Ngăn ngừa hiểm họa mà.”

“Làm rất hay.”

Nhìn mặt Ngân Hách, tôi thật sự không thoải mái tí nào.

“Cậu đã lưu số điện thoại tôi chưa?” Ngân Hách hỏi.

“Hừ... Rồi, thiệt thòi cho cậu quá.”

Thật nhìn không quen nụ cười của hắn. Tôi có cảm giác như hắn đang công bố với toàn thiên hạ sự kém thông minh của tôi. Mình lại gọi thằng nhóc nhỏ hơn mình một tuổi là “anh”? Tức quá! Tóm lại, hắn đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần tôi. Lúc tôi định bước đi, hắn nắm chặt tay tôi.

“Gì thế!” Tôi ngược nhìn hắn.

Ngân Hách hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Hừ!”

Lẽ nào cậu thật không biết mới hỏi tôi? Ngoài chuyện đó ra còn chuyện nào nữa! Chuyện gọi cậu là “anh” và chuyện công bố với mọi người sự kém cỏi của tôi! Chính là hai chuyện này!

“Không có, không có gì. Sao thế?” Tôi giả vờ như không có gì, hỏi lại hẳn, Ngân Hách đặt tay lên đầu tôi. Bây giờ, cậu lại khoe khoang thân hình cao lớn của cậu à! Chuyện gì thế?

Đã có rất nhiều người vây quanh tôi và Ngân Hách. Bạn cùng lớp tôi thì không nói gì, thậm chí các bạn lớp bên cạnh cũng vây xung quanh. À, thật ra không phải vây bọc xung quanh, mà là giả vờ chạy qua chạy lại nhìn trộm chúng tôi. Hiểu lầm của các bạn nữ lớp 12 tôi vẫn chưa hóa giải được. Họ tin chuyện tôi và Ngân Hách yêu nhau.

“Cẩn thận nhé.”

“....?”

“Nghe nói gần đây có rất nhiều tên biến thái.”

“Cậu không phải biến thái à?” Tôi hỏi kháy.

“Cũng phải, biến thái cũng có mắt mà.”

“Hừ!”

Ngân Hách toét miệng cười, sau đó nói với tôi:

“Có chuyện gì thì gọi điện cho tôi ngay.”

“Biết rồi, biết rồi! Cậu đi đi.”

Ngân Hách vẫy vẫy tay bước đi. Tôi nhìn theo cho đến khi không còn thấy bóng dáng hẳn, sau đó, trở về lớp. Xung quanh tôi lại thêm vài chủ đề Ngân Hách, nào là nhìn gần, cảm thấy Ngân Hách càng đẹp trai, da thật trắng, ra dáng thiếu gia, lúc cười môi thật gợi cảm, đủ cả... Còn tôi ư? Có lẽ vì mặt tôi không thu hút lắm, nên không đến nỗi làm mọi thứ xáo trộn lên.

“Huê Bân!”

“Hả?”

Tôi ngẩng đầu lên, là lớp phó đang chạy về phía tôi. Đáng sợ thật, nếu thị lực tôi kém một chút, thì sẽ tưởng là con bò đầu vàng.

“Có người nhờ tôi chuyển cho cậu.” Con bò đầu vàng nói.

“Ai thế?”

“Không biết, có một đứa con trai đưa cho tôi.”

Tôi nhận món quà đã được gói giấy cẩn thận mà lớp phó đưa. Sau đó, tôi không nghĩ ngợi gì, mở quà ra xem. Nhìn thấy có một miếng đệm ngồi, trên giấy viết một hàng chữ “Lúc ngồi học sẽ cảm thấy thoải mái hơn” Mọi người đều hỏi là ai, nhưng tôi không biết, quả thật không biết. Tôi nhắn tin cho Thành Huân. “Là em à?”

“Hả? Chuyện gì? Chị nhớ em hả! Hi hi! Mừng quá!”

Gởi cho tôi tin nhắn không ăn nhập vào đâu như thế thì có lẽ không phải Thanh Huân, cho nên không để ý đến nhóc tì này. Sau đó, tôi tưởng là Ngân Hách nên quyết định xuống lầu tìm hấn hỏi cho rõ, lúc đi trên hành lang, tôi gặp Ngân Hách.

Nhưng hấn không đứng một mình. Hấn đang đứng đối mặt với một bạn nữ. Đứng giữa hành lang làm gì thế?

Xem ra không phải lúc tôi chạy đến hỏi đông hỏi tây. Cho nên, tôi đứng yên tại chỗ xem kịch. Nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống cô bạn này đang tỏ

tình với Ngân Hách.

“Bức thư này...nhất định...phải xem!” Giọng van xin của bạn nữ nghe thật thống thiết.

Một linh hồn đáng thương làm sao, chỉ thấy vẻ ngoài của hấn, đã điên đảo tinh thần vì hấn.

Ngân Hách nhìn thấy tôi, không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào, nhoẻn miệng cười. Không ổn, tên này, không ổn. Ngân Hách trả thư tình cho bạn nữ, nhìn tôi nói:

“Xin lỗi! Cảm ơn tấm lòng của bạn, nhưng tôi đã có em gái mà tôi cần phải bảo vệ rồi.”

*****

22

Hoang đường, huyết áp tôi tăng lên! Tôi thơ thần đi vào lớp. Xung quanh lại bàn tán xôn xao, nhao nhao hỏi tôi là quà của ai tặng. Tôi nhất quyết không trả lời, trong tình huống này, làm ngơ là thượng sách. Tiết học tiếp theo, tôi cầm bút viết loạn xạ như bị thần kinh.

Gì chứ? Em gái cần phải bảo vệ gì chứ? Nhảm nhí, giọng nói nhảm nhí lại

vang bên tai tôi.

Nhảm nhí vô cùng! Thật sự sắp điên rồi.

Tôi cũng không phải không nghĩ qua sẽ đánh hấn tôi bởi. Nhưng không may là chuông vào lớp reo lên, tôi đành phải đi lên lầu. Lửa giận ngùn ngụt trong lòng tôi không dễ gì dập tắt. Hấn vẫn nhìn theo tôi chăm chăm.

“Nào, mọi người mở sách trang 302. Ở trang 302 có bức hình, trong hình có một cô gái rất đẹp phải không?...”

“Hấn quả thật nói xằng nói bậy, nhảm nhí, thật muốn đánh chết người.”

“Hử... ừm... Huệ Bân, có gì không.... Hài lòng về cô à?”

“Ta sẽ lấy máy khâu khâu miệng người lại, để người không nói được nữa.”

“Huệ Bân, cho dù không thích cô, những lời như vậy có thể nói nhỏ giọng thôi!”

“Ta sẽ móc mắt người.”

Chỉ nghĩ đến Ngân Hách, tôi vừa nói một mình vừa cầm viết vẽ loạn xạ. Nhưng bỗng cảm thấy không khí xung quanh có vẻ không bình thường, tôi ngẩng đầu nhìn. Tất cả các học sinh đều nhìn tôi.

“Sao thế?”

Hỏi bạn cùng bàn, bạn chỉ lắc đầu. Ngẩng lên nhìn cô, mặt cô tỏ vẻ bị tổn thương.

Sao lại thế chứ?

Sau này tôi mới biết, hóa ra là cô hiểu lầm những lời tôi lầm bầm là nói với cô. Tôi không có cơ hội giải thích, bị đuổi ra khỏi lớp học thân thương. Tóm lại, từ sau khi gặp hấn, không có chuyện gì thuận lợi.

“Hử?”

Ngoài ra, lúc học môn xã hội, tôi bị cảm! chẳng bao lâu, điện thoại tôi rung lên. “Chúc cậu trải qua một ngày ấm áp.”

Đã là đầu mùa hạ rồi, tôi tệ nhất, tôi lại bị cảm. Hấn lại còn nói là một ngày ấm áp? Không may, số điện thoại nhắn cho tôi là “1004”. Thời đại này, ngay cả thiên sứ cũng nhắn tin à?

Tôi cứ lầm bầm câu nói này. Tôi nhắn tin cho Ngân Hách. “Ngừng ngay trò chơi ấu trĩ của cậu đi. Phiền chết được. Mấy ngày nay cậu tưởng mình là thiên sứ à?”

Trong 3 phút tiếp theo, tôi nghe tiếng “tít tít”. Tên nhóc này, lúc học không chú ý nghe giảng. “Nói gì thế?”

Tôi. “Cậu không biết tôi nói gì sao? Cậu chẳng phải bảo tôi trải qua một ngày ấm áp sao? Tắm đệm ngòi là cậu làm à?”

Ngân Hách. “Mới sáng sớm mà đã bị cảm nắng rồi à?”

“Đệm ngòi không phải cậu tặng à? Đầu mùa hè tặng đệm ngòi làm gì?”

Rốt cuộc là ai chứ? Tôi bỗng cảm thấy thật đáng sợ. Không phải là?...

Kết thúc một ngày ở trường, tôi và hãnh đi trên con đường tối om...

“Tắm đệm ngòi, thật... không phải cậu làm à?”

“Nếu nói thêm lần nữa, tôi sẽ bị khản cổ mất.”

“Được, được. Rốt cuộc là ai chứ?”

“Thôi bỏ đi.”

“Ừ, bỏ đi. nhưng là ai chứ? Không phải Thành Huân mà?”

“Đừng nghĩ nữa, vào nhà đi.”

Vào nhà, tôi đi thẳng lên lầu, tắm rửa, thay quần áo. Hôm nay bị cảm rồi, phải ngủ sớm một chút. Tôi nằm trên giường, mở điện thoại.

“Bóng dáng em trở về nhà thật đẹp.”

Đây là gì? Nhìn vào thời gian gửi tin, là khoảng thời gian tôi về nhà.

Nhìn thấy tôi sao? Cũng nhìn thấy Ngân Hách à? Thế thì đang ở gần nhà tôi?

Tít tít.. Lại thêm tin nhắn, tôi vừa xem suýt chút ngất xỉu “Chưa ngủ à, tắm chưa? Rất muốn ôm em vào lòng.”

“Không phải là... tên tâm thần chứ?” Tôi luống cuống chạy ra khỏi phòng, đúng lúc đâm sầm vào Ngân Hách.

“Lý Huệ Bân!”

“Đợi chút!”

Tôi chạy xuống tầng trệt, mở cửa đi ra ngoài, sau đó, chạy đến bên cổng, quan sát chung quanh. Nhưng trời đã tối quá, không nhìn thấy gì. Luôn cảm thấy như có đôi mắt đang âm thầm nhìn, tôi nổi da gà. Nếu đánh nhau với những người cao lớn vạm vỡ, ít ra còn biết địch thủ, nhưng thế này như là đấu với người tàng hình vậy.

“Là ai, mau ra đây!” Tôi như bị khùng, la lớn.

Nhưng chung quanh im phăng phắc, cùng với sự im lặng này, tôi run rẩy cả người.

“Thiên sứ, nếu người bị ta bắt được, người chết chắc! Còn không mau ra đây?”

“Xem ra cậu thật sự bị cảm nặng rồi. Cậu muốn thách đấu với thiên sứ à?”

Tôi quay lại Ngân Hách đang gác tay lên cửa, nhìn tôi đang căng thẳng tột độ. Hắn ta đặt tay lên trán tôi. “Bệnh rồi à?”

“Tôi cảm thấy không khỏe.”

“Đang sốt mà. Thấy cậu thách đấu với thiên sứ thì biết cậu không bình thường. Vào nhà đi.”

Nghe thấy Ngân Hách nói, tôi thở dài, nói gì với hắn chứ?

Tối hôm đó, tôi không nhận thêm tin nhắn kỳ lạ nào nữa. Nhưng tôi cứ trần trọc mãi, không ngủ được. Thời gian trôi qua một cách vô định, tôi dường như dừng ở một nơi nào đó, lạnh run cả người.

Sáng hôm sau, vừa ra khỏi cổng, tôi và Ngân Hách không nói câu nào, cứ đứng như thế hồi lâu.

Trên bức tường ngôi nhà đối diện, trên bức tường vừa cao vừa rộng đó có một hàng chữ:

Tối qua tôi ở đây.

Vừa to vừa rõ.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 23 - 24

“Chuyện này rốt cuộc là sao...”

Ngân Hách lên tiếng trước. Nãy giờ đứng như mất hồn, giờ mới định thần lại, tôi lắc đầu. “Là tên vô lại mà tôi nói. Hóa ra, tối hôm qua hắn đợi ở đây.”

“Nói gì thế?”

“Nếu hiểu kỳ thì xem cái này đi.”

Tôi mở điện thoại đưa cho Ngân Hách. Anh ta chăm chú xem hết các tin nhắn, rồi đóng mạnh nắp điện thoại.

“Này, điện thoại của tôi mà. Cậu mạnh tay vậy?”

“Là một tên quấy nhiễu. Bắt đầu khi nào?”

“Hôm qua. Không phải sao? Bắt đầu từ hôm qua? Tóm lại không lâu.”

“Là quấy nhiễu, một tên quấy nhiễu.”

“Sống 19 năm, bị quấy nhiễu thế này là lần đầu tiên.”

“Thời đại ngày nay, có nhiều người có sở thích không giống nhau, nhưng người này...”

“Phân tích tiếp đi?”

“Sắp trễ rồi.”

“A, phải rồi! Mau đi thôi!”

Ờ? Tôi luôn có cảm giác có vật gì đó xoay quanh. Ngân Hách chắc không nói ra điểm chính. Tôi tuy trong lòng không dễ chịu gì, nhưng cũng không thể trễ học được, đành phả chạy băng băng đến trường. Ngân Hách đưa tôi đến tận cửa lớp.

“Này, cậu về lớp cậu đi.” Tôi nói.

“Cậu ngồi chỗ nào?”

“Chưa biết à?”

“Biết chứ. Hôm nay đừng đổi chỗ nhé!”

“Ừ.”

Ngân Hách hất cằm về phía chỗ ngồi của tôi, sau đó, hần bước vào lớp tôi. Bọn con gái đang bận bịu với công việc của mình. Sự xuất hiện của Ngân Hách, tất nhiên, làm cho mắt của bọn chúng biến thành mắt thỏ.

“Mỗi giờ đổi tiết, tôi đều đến xem xét tình hình. Cậu nên ngoan ngoãn đợi tôi ở đây.”

“Tôi không mềm yếu như những đứa con gái khác. Cậu đừng lo, cứ như trước là được rồi.”

“Giờ đổi tiết, tôi đến mà cậu không có ở đây?”

“Không có ở đây thì sao? Cậu tưởng có thể đánh chết tôi sao? Cậu là người làm thuê, không được làm tôi chết!”

“Ai nói tôi sẽ đánh chết cậu? Báo cáo với chủ tịch một vài chuyện xảy ra xung quanh “câu” hiệu phó thì được rồi.”

“Đồ xấu xa!” Tôi phát cáu, Ngân Hách đi ra ngoài. Các bạn nữ xung quanh nhìn tôi, vẻ thèm muốn. Mặt Ngân Hách ăn ngon lắm sao? Vài bạn nhìn tôi với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ.

Nhất thiết đừng nhìn tôi như thế, ở cạnh một người như hần có gì đáng ngưỡng mộ chứ? Bỗng nhiên, điện thoại trong túi rung lên.

“Anh yêu em.”

Ba từ quý quá! Nhân Vật chính là 1004.

Rốt cuộc là ai?

Mỗi lúc đổi tiết, Ngân Hách đều đến lớp tôi để xem tôi còn ở đó không. Sự bảo vệ quá đáng này không chỉ một ngày, ba ngày sau vẫn còn tiếp tục. Đến ngày thứ ba, lúc ăn cơm trưa và cơm tối, Ngân Hách làm một việc cực kỳ phiến toái là, bưng đĩa cơm đến lớp tôi ăn.

“Này, về lớp cậu mà ăn.”

“Nói chuyện khi ăn là mất lịch sự.”

“Chẳng lẽ vô duyên vô cơ xâm nhập lớp khác là lịch sự à?”

“Này, nuốt rồi hãy nói chuyện. Bần chết được, tôi không ăn nổi nữa.”

“Thế thì cậu về lớp mình ăn.”

“Văng trúng tôi rồi này.”

Luôn miệng nói văng trúng mình, lại còn ngồi trước mặt tôi ăn cơm là có ý gì? Việc mỗi tiết học đều có tin nhắn bí hiểm đã dồn ép tôi đến sắp điên

lên, cậu lại còn xông vào lớp tìm tôi.

Bỗng điện thoại lại rung.

“Không được ngồi ăn cùng với tên con trai khác, không thể tha thứ.”

“Vô lại. Thiên sứ chết tiệt!”

Tôi lẩm bẩm chưa hết câu, lại có thêm tin nhắn nữa.

“Em phải đi cùng anh đến hết cuộc đời. Anh đang nhìn em.”

“Sau khi người hiện thân, hãy nói những lời này.” Tôi lẩm bẩm tiếp.

“Gì thế?”

Tôi đưa điện thoại cho Ngân Hách, anh ta vẻ mặt lập tức biến dạng. Tôi bưng đĩa cơm đã ăn xong đứng dậy, suýt chút nữa lại ngồi bệt xuống đất. Nguyên nhân là bọn con gái lớp 11 ở ngoài cửa sổ lớp tôi.

Cho dù Ngân Hách rất đào hoa, nhưng các cậu cũng không nên đến nhìn lộ liễu thế chứ. Tôi chẳng phải đã không còn gì có thể nói nữa sao. Tôi đặng hăng, đi ra khỏi lớp, hình như ánh mắt của tất cả nữ sinh lớp 11 đều tập trung vào mọi cử động của tôi.

Tôi đặt đĩa cơm ở nơi quy định, rồi trở về lớp. Lớp phó dừng cảm của chúng tôi đang đứng cạnh Ngân Hách và nói với hắn: “Tớ giúp cậu mang đĩa cơm này ra ngoài nhé.”

“Thế thì nhờ cậu giúp rồi.”

“Khách sáo gì chứ... Cơm trưa ngon không?”

Ai nhìn thấy cũng cứ tưởng họ người quen. Lớp phó à, xin cậu đừng như thế, lẽ nào đây cũng là một mảnh khốe? Bình thường, nhờ chuyện gì, cậu ấy cũng không muốn động một ngón tay, bây giờ lại đích thân bưng đĩa cơm của Ngân Hách ra ngoài. Ôi, huyết áp của tôi hình như đang lên.

Tôi nói vậy với Ngân Hách: “Này, ăn xong rồi thì đi đi.”

“Đến căn tin đi.”

“Tôi đi làm gì? Đi chơi với bạn cậu đi!”

Tôi đã hủy trận đá banh rồi, mua cho tôi lon nước đi.”

“Này, tại sao tôi phải mua?”

Đối với hắn mà nói, sự phản kháng của tôi chỉ là rác rưởi. Cuối cùng, tôi cũng phải mua cho hắn một lon coca cola. Bước ra khỏi căn tin, tôi va phải một người.

“A!”

Ngẩng lên nhìn, là một tên lớp 12, mặt đầy mụn cám, lại thêm vóc người rất đồ sộ. Hăn giống như cá voi. Thấy tôi ngã xuống đất, hăn vẫn đứng lè mề ở đó.

“Không sao chứ?” Ngân Hách đưa tay lôi tôi đứng dậy. Đợi đến khi tôi đã đứng dậy, phúi bụi trên quần áo, cá voi mặt đầy mụn đó mới gật đầu với tôi: “Xin.. xin lỗi.”

“Không có gì.” Tôi khoát tay, vội vã kéo Ngân Hách đi khỏi chỗ đó, tìm một bóng mát ngồi xuống.

“Giờ nghỉ trưa thú vị như thế, tôi tại sao lại ngồi uống nước với cậu nhỉ?” Tự nhiên tôi cúi gắt.

“Phải đó, ngay cả đá banh cũng không đi.” Ngân Hách cũng đá thêm.

“Bắt đầu từ ngày mai, cậu không cần bảo vệ tôi nữa. Loại người như hăn không cần quan tâm, tôi đổi số điện thoại mới là được rồi.”

“Không biết đặc điểm của kẻ quấy nhiễu à?”

“Được rồi. Tôi là một nữ sinh tầm thường à? Tôi tự bảo vệ mình, không cần cậu lo. Ba ngày qua, cảm ơn cậu đã bảo vệ tôi, vất vả cho cậu quá.”

Từ này giờ, tôi cố chịu đựng, nhưng điện thoại cứ rung mãi. Tôi mở lên xem, trong 30 phút có đến 20 tin nhắn. Tôi xem các tin nhắn, toàn là tin nhắn kỳ lạ, như: Đừng ở cạnh Ngân Hách; Em là của tôi; Tôi yêu em, v v

....

Sắc mặt tôi thay đổi, chắc là khó coi. Ngân Hách giật điện thoại, xem hết các tin nhắn, lập tức, biểu hiện của hăn cũng giống tôi.

“Thật phiền chết được.”

“Hôm nay là tin nhắn thứ mấy?”

“Nếu tính từ sáng hôm nay thì có 60 tin nhắn. Nếu tính từ 3 ngày trước, một ngày khoảng 150 tin nhắn thì ... cộng lại là 100 tin nhắn.”

Ngân hách ra vẻ thận trọng, một hồi lâu mới nói: “Xem ra, hăn xài thuê bao trả trước.”

*****

24

"Đồ..."

Thật hoang đường hết sức, ra vẻ thận trọng nghiêm túc như thế chỉ để nói được một câu: "Thuê bao trả trước"?

"Nói tiếp đi chứ? Ngân Hách."

"Thôi đi, nói chuyện gì với cậu chứ?"

"Chẳng phải cậu nói thẳng rồi sao?"

"Ừ... có thể suy luận bình thường hơn được không?"

"Cậu còn muốn biết gì nữa chứ? Thiên sứ, thuê bao trả trước."

"..."

Tôi nhìn vẻ mặt đang suy nghĩ của Ngân Hách. Anh ta dường như đã suy nghĩ rất lâu: "Hay là tìm tất cả khách hàng xài thuê bao trả trước?"

"Điên à?"

"Nếu không thì sao?"

"Thôi đi. Tôi biết nói sao với cậu chứ?"

Tôi lấy lại điện thoại trong tay Ngân Hách, đi lên lầu. Ngân Hách có lẽ cũng nghe tiếng chuông vào lớp, cũng đi theo sau tôi.

Tôi tắt điện thoại tránh sự phiền hà khó hiểu, hơn nữa, cho dù là bạn bè nhắn tin cho tôi, tôi cũng không có tâm trạng trả lời.

Kết thúc tiết học đầu tiên buổi chiều, cho đến giờ giải lao, đều bình an vô sự. Hoá ra, đơn giản như thế, chỉ cần tắt điện thoại là được rồi.

Giờ giải lao sao một tiếng đồng hồ tự học, tôi và Tú Nhi ra ngoài hóng gió.

"Ơm, nóng quá! Xem ra đã đến mùa hè thật rồi. Cậu cũng biết rồi chứ?"

"Gì?"

"Bọn mình chỉ nghỉ có 2 ngày, trường khác là 5 ngày. Chán thật! Trường nói là học bù, cũng không biết sẽ hành hạ tội mình đến mức nào. Nhìn thử đi, chỉ cần tốt nghiệp cấp 3 thôi mà!"

"Tốt nghiệp xong thì làm gì?"

Tú Nhi đang vờn vai, nghe tôi hỏi, im lặng. Xem ra, nó cũng là một trong những người không có kế hoạch gì. Tôi kéo Tú Nhi đi xuống cang tin, chúng tôi mua hai gói bánh và nước uống, ngồi ăn ở sân sau.

Tú Nhi cười tươi như hoa: "Ngon thật."

"Vì là không tốn tiền mua nên mới thấy ngon phải không?"

"Không loại trừ khả năng này, lần sau tớ mua cho cậu."

"đợi đến lúc cậu mua cho tớ, tớ mọc râu rồi."

"Cậu chẳng phải rất giàu sao. Tớ chỉ là thường dân. Cậu và Thái Nguyên có nhiều tiền đến nỗi không biết tiêu vào đâu. Còn tớ, ngay cả 500 won cũng không dám tiêu. Tớ là con trong gia đình lao động mà."

"Cho nên hôm kia đi đến quán Tất Thắng?"

"Hả? Hì hì..."

"Có tiền đi quán Tất Thắng vậy mà ngay cả 500 won cũng không dám tiêu?"

Tú Nhi đang uống nước, nghe tôi nói thì bị sặc. "Khụ! Khụ!"

"A, dơ quá. Đều tại cậu, mua cho cậu nên giờ ăn không được nữa nè!"

"Ai bảo cậu nói những lời làm người ta bị sốc như thế... Khụ, khụ!"

"Bực mình quá, tớ đi mua khăn giấy đây."

Tôi đi xuống cang tin lần nữa, nhưng lúc này, chuông vào lớp lại reo lên, dù sao cũng là giờ tự học thôi mà, chắc không sao đâu. Lúc vào cang tin, tôi mở điện thoại, chỉ là muốn xem đã mấy giờ rồi.

Tin nhắn ào ào đến như nước lũ, điện thoại sẽ không nổ tung vì quá tải chứ? Tôi bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

"Chú, bán cho con hai gói khăn giấy."

"Loại 500 won phải không? Đây."

Tôi trả cho chú bán hàng ở cang tin 1000 won. Sau đó, nhìn điện thoại, xem đã trễ mấy phút rồi. Đã qua giờ giải lao hơn 5 phút rồi.

"Đều tại Tú Nhi." Tôi điên mất, ít nhất cũng mất đi một năm tuổi thọ.

Đi qua khoảng sân giữa cang tin và dãy phòng học, khi tôi định cất điện thoại vào túi, nó rung lên. Mở ra xem. "Đoán thử tôi ở đâu?" Quả nhiên không ngoài dự đoán, chính là tên 1004.

Khốn kiếp, tao làm sao biết mày ở đâu? Bực mình quá đi!

Điện thoại lại rung.

Nhìn thấy trong điện thoại hiện lên chữ "Sau lưng cậu", tôi sợ đến nỗi muốn trốn đi. Nhưng, đầu tôi bị cái gì đó tấn công rất mạnh. Không biết là vật gì đánh vào đầu tôi, tôi không còn biết gì nữa, nằm bẹp dưới đất.

"Đừng, xin đừng..."

"Câm miệng, nhiệm vụ của mày đã xong! Cút qua một bên!"

"Không được! Không cho phép cậu!"

Tôi mơ màng nhìn thấy bóng hai tên con trai. đã ngàn lần bảo mình đứng dậy, nhưng tôi lại bị đánh lần nữa, lại ngất đi.

Hạ Ngân Hách, mỗi lúc cần đến, cậu lại không xuất hiện. Bọn này rốt cuộc là ai?

"Cậu tỉnh rồi à?"

"Ừ..."

Sau gáy tôi đau buốt, đầu ù ù. Khi tôi mở mắt ra, thứ đầu tiên tôi nhìn thấy là cái tên giống cá voi đó. Cái tên mà tôi va phải ở cảng tin sao lại đứng trước mặt tôi?

"Gì thế."

"Xin lỗi."

"Thế này là sao?"

Tôi muốn đứng dậy, nhưng tay chân đều bị trói lại. Tôi nhìn xung quanh, đây là nhà kho đựng dụng cụ thể dục. Trong nhà kho, tôi bị trói thành thế này, trước mặt tôi là hẫ. Lẽ nào, tôi bây giờ là bị bắt cóc?

"Này, cậu còn không mau cởi trói?"

"Xin lỗi, việc này... Không ngờ... lại trở nên thế này."

"Cái gì? Rốt cuộc cậu đang nói gì! Lập tức cởi trói cho tôi! Nếu bây giờ cởi trói cho tôi, tôi sẽ chừa cho cậu một con đường sống."

"Tớ, tớ... không, không thể... cởi trói..." Thật hoang đường! "Cậu không có tay à? Mười ngón tay của cậu để làm gì hả? Cậu nhìn gì hả? Còn không mau cởi trói cho tôi? Chuyện bị đánh ngất đi đủ làm tôi tức điên lên. Cho nên, cậu đừng quá tuyệt tình. Cởi trói ngay cho tôi thì sẽ tốt cho cậu, nếu không tôi sẽ rất chán ghét cậu!"

"Ghét... ghét tớ?..."

Bị câu nói này hù dọa, hẫ luống cuống, muốn mở dây trói cho tôi.

Hai chữ "chán ghét" từ miệng tôi thốt ra đáng sợ vậy sao?

Cái tên giống cá voi đó khe khẽ lại gần bên tôi. Đúng lúc hẫ sắp cởi trói cho tôi, cửa nhà kho bật mở. Sau đó, một tên giống nhu côn đồ bước vào, dưới cằm hẫ có dán một miếng cao dán. "Đồ khốn nhà ngươi!" Hẫ đá vào cằm Cá Voi. Cá Voi ngã bịch xuống sàn nhà.

Tôi hít một hơi dài, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hắn: "Đồ khốn! Lại chỉ thẳng khốn khác la hét, trừ phi là thẳng điên!"

"Cái gì? Con khốn này!"

"Trước khi đánh tôi, có thể ngoan ngoãn nói rõ lý do được không?"

Vốn dĩ, tôi trước giờ vì làm ra vẻ là học sinh ngoan mà cứ phải nói những lời dễ nghe, nó làm tôi thấy ngọt ngọt. Hôm nay, mà dám chọc tức tao, tao đã chuẩn bị những lời lẽ thô tục, khó nghe nhất trên đời rồi.

"Hả... Mà không cần biết! Mà chỉ cần xem cảnh Ngân Hách đến là được rồi."

"Ngân Hách? Khốn kiếp! Hôm nay tao nhất định phải đánh chết nó!"

Tên này có phải mới uống thuốc trừ sâu sống lại không? Ở đâu ra thẳng điên như thế?

Không hiểu nét mặt tôi, hắn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ nói mông lung. "Dám chọc giận tao? Tao tuyệt đối không thể tha thứ. Cá Voi! Mà mau chuẩn bị chặt đầu nó!"

"Khốn kiếp! Chặt đầu tao? Mà tưởng là giết gà à?" Tôi gào lớn.

"Bịt miệng con khốn này lại trước! Cá Voi, mà muốn nằm ở đó đến khi nào?"

Tên Cá Voi đó vẫn nằm lì dưới sàn, không động đậy gì. Có phải vì cá voi leo lên bờ nên khó thở phải không? Có phải là vì không có nước? Chết tiệt, trong kho chứa dụng cụ thể thao thì lấy đâu ra nước chứ? Nhưng trong thời khắc nguy cấp thế này, tôi sao lại suy nghĩ lung tung thế chứ? Tại sao?

"Tôi, tôi, tôi... làm... làm không được... tôi, tôi... thích... thích Huệ... Huệ Bân. Cho nên... cho nên tôi không thể làm... làm hại cô ấy. Tôi.. tôi muốn trở thành thiên... thiên sứ của Huệ Bân. Cho nên, tôi... không thể... làm hại... cô ấy."

"Hả, hoá ra cậu là Thiên Sứ à?"

Cá Voi gật đầu, sau đó lắp bắp: "Huệ, Huệ Bân... giúp tôi tìm lại ví tiền bị mất... còn, còn... cứu tôi khỏi bọn côn đồ... Tôi sao có thể làm hại cô ấy... Tuyệt đối không thể! Cậu... cậu từng nói chỉ cần đánh Ngân Hách là được rồi...?"

Khoan, khoan đã... Tôi giúp cậu tìm lại ví tiền à? Cứu cậu khỏi bọn lưu

manh à? A! Tôi nhớ năm ngoái, tôi có cứu một tên đang la mất ví tiền trên đường. Đó là vì tôi không chịu được khi nhìn thấy dáng vẻ lo lắng sốt ruột của hắn ở trước cửa nhà mình, tôi mới giúp hắn, cứu hắn khỏi bọn lưu manh. Nhưng có thể là vì đã uống say rồi, tôi ghét bọn chúng ồn ào quá nên mới ra tay cứu giúp. Ha, lầm to rồi?

Cá Voi nói xong, tên côn đồ an ủi, vỗ về hắn: "Đồ khốn, phiền chết được! Mà chẳng phải rất thích con nhỏ này sao? Thế nếu như hạ được Ngân Hách thì chẳng phải thuộc về mày sao? Mày cũng không thích nhìn thấy hắn mà. Chỉ cần lần này, mày giúp tao diệt được Ngân Hách, con nhỏ này sẽ thích mày, sẽ tốt với mày. Tao đâu có bảo mày làm hại nó, phải không? đã đến nước này, mày còn muốn rút lui à? Chỉ là kẹt tay vào cổ nó."

"Tên này điên à?!"

Vừa nghe tiếng tôi, tên du côn đó lấy băng keo màu vàng dán ngay miệng tôi. A! Có bao nhiêu băng keo trong, tại sao lại lấy băng keo màu vàng? Mày có biết khi gỡ ra đau thế nào không? A! Tôi sao lại có thời gian nghĩ những thứ kỳ quái này chứ?

Đúng lúc tôi bị bịt miệng, cửa nhà kho mở ra.

"Thằng dùng thuê bao trả trước là ai?!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 25 - 26

"Mày tìm không được ai làm con tin à? Lại chọn người như vậy làm con tin?" Trong giọng điệu lạnh lùng đó đầy vẻ chế nhạo.

Nhóc con, cậu tưởng những lời cậu nói ra là lời nói của con người à. Xem ra, tôi bị bắt là vì cậu đấy.

"Ư ư ư... Ư ư, ứ ư... ứ ư ư! Ư ư ưm ưm! (Tạm dịch: "Là vì muốn hại cậu, nên mới bắt tôi làm con tin đấy! Tiểu tử thôi ạ!")

"Cô ấy đang nói gì thế!"

"Không biết, tao cũng không hiểu... Mẹ kiếp! Đợi đã!"

Nhìn thấy dáng vẻ gượng gạo của hắn, bỗng nhiên tôi cảm thấy hắn giống như tôi. Nghe Ngân Hách nói, dáng vẻ căng thẳng mà giận dữ của hắn không biết sao rất giống tôi. Cho nên, tôi thấy trong lòng không thoải mái lắm.

"Ư ư ưm ưm! Ưm ưm ưm!" Tôi có giấy giũa thế nào, tên thối tha đó và Ngân Hách đều không nhìn thấy.

Đáng giận là, tên Cá Voi đó lại bóp cổ tôi bằng bàn tay thô kệch của hắn. Tay hắn run lẩy bẩy, giống như treo cái điện thoại đang rung vào cổ vậy.

"Oắt con! Vì mày mà mấy ngày nay tao không ngủ được!"

"Mày biết tao à?" Ngân Hách nghiêng đầu hỏi.

"Mày không nhớ tao à?" Mười ngày trước, mày đánh tao thành thế này, giờ lại nói không biết tao? Bị mày đá đến nổi mấy ngày liền nói không ra tiếng."

"Bây giờ chẳng phải nói được rồi sao?"

"Cái gì? Mẹ kiếp! Tại ai mà tao không ngủ, không nói chuyện được?"

"À! Nhớ rồi."

Hai người nói tới nói lui 15 phút, Ngân Hách mới nhớ ra người đứng trước mặt mình là ai. "Mày là thằng nhóc mà lúc ở sân sau trường đã xin tiền tao,

sau đó bị tao đánh đó hả?"

"Ai xin tiền mày?! Là tao muốn cướp!"

"Cho dù thế nào, mày cũng là đứa đòi tiền tao, sau đó bị tao đánh mà?"

"Tại mày... Tại mày mà một học sinh lớp 12 như tao bị mất thể diện! Hôm nay, tao sẽ lấy lại từng chút từng chút thể diện bị mất, khôi phục lại thể diện của tao!"

Xem ra rất thích lấy lại thể diện. Có phải muốn đành vào gáy người ta rồi nói đây là thể diện? Phải không?

"Mày có biết, vì mày mà tao phải mang theo thằng mập đó không? Mệt chết được! Đúng lúc thằng nhóc này thích con khốn kia. Người ta đã không để ý đến hắn, hắn vẫn cố theo đuổi, gửi tin nhắn quấy nhiễu. Ha ha, tao chỉ là kiểm soát chút thôi."

"Là ý gì? Muốn đánh nhau à?"

"Không! Quì xuống!"

"Cái gì?!" Ngân Hách giễu cợt.

"Mày không quì thì e rằng con nhỏ đó chịu khổ rồi. Nếu thấy không quan hệ gì, mày xông vào đi. Đợi đến lúc sắp giết được tao, có lẽ con khốn đó đã bị bóp cổ, ngất đi rồi."

Khốn kiếp! Nói gì thế? Hoang đường. Bảo Ngân Hách quì xuống? Để tôi ngất đi còn hơn. Với tính cách của Ngân Hách, căn bản không thể! Ngân Hách cũng vò đầu bứt tóc, không biết làm sao, sau đó, Ngân Hách nhìn hắn hằm hằm, như muốn nuốt chửng hắn.

Bỗng, tên khốn đó bước đến trước mặt tôi. Hắn rút trong túi ra một con dao nhỏ, kề vào cổ tôi! Ngân Hách lúc này còn tỏ vẻ không quan tâm, bỗng nhiên trở nên nóng ruột. Tuyệt đối không phải trò đùa, đúng, từ đầu đã không phải trò đùa.

"Không muốn à? Mày bước tới một bước, tao cứa vào cổ nó ngay!" Tên côn đồ nói. "Thật là, xem ra là một tên lấy tính mạng ra đùa giỡn."

Cái gì?! Bỗng nhiên nhà kho trở nên im lặng vô cùng. Con dao kề trên cổ tôi rơi xuống đất. Tôi thật không dám tin vào mắt mình.

Ngân Hách, hắn quì rồi.

"Nhưng mà, nếu dám động đến một sợi tóc của cô ấy, chúng mày sẽ chết."

Mắt Ngân Hách bùng bùng sát khí.

Tên côn đồ mới đầu hơi sững sốt, liền sau đó cười lớn. Dường như, cả nhà kho bị hấn cười cho sập cả. "ha ha ha! Ha ha ha!..."

Bỗng nhiên, hấn dừng giọng cười đáng sợ đó lại, đi về phía Ngân Hách và đá mạnh vào mặt anh ta. Ngân Hách không gượng nổi, ngã xuống rồi lau máu chảy ở khoé môi, đứng dậy.

"Thứ như mày đáng bị đánh. Đồ rác rưởi, không biết bậc tiền bối!" Đá, đá, đá và đá! "Hự! Hự! Hự!"

Tên khốn đó đá Ngân Hách liên tục. Khoé miệng Ngân Hách chảy rất nhiều máu, trên cơ thể hấn nhiều dấu chân của tên khốn đó.

"Hự!"

Được rồi, đủ rồi! Thật là!

Từ này giờ, tôi cứ giương mắt nhìn Ngân Hách. Tôi ngồi trên ghế, cố sức vùng vẫy. Cá Voi sợ quá, tránh qua một bên rồi. Khốn kiếp, không thể tha cho chúng mày, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Soạt... cuối cùng tôi cũng mở được sợi dây thừng, nhờ lúc này tên Cá Voi đã mở một nửa rồi. Tôi cười thầm, sau khi mở sợi dây trói ở chân, chạy nhanh đến phía sau tên khốn đó, đánh mạnh vào đầu hấn!

"A!"

Dĩ nhiên hấn ngã xuống đất.

Chỉ một chiêu mà giải quyết được rồi à? Cái tên bị tôi đánh ngã xuống đất, lúc này còn hung hăng thế? Hoá ra chỉ là một tên bị giải quyết dễ dàng như thế?

Tôi sửa lại đầu tóc. Ngân Hách nhìn dáng vẻ của tôi, khẽ cười. Tôi cũng không nói gì, kê vai đỡ hấn. Nhưng không ngờ, tên côn đồ đó nắm chặt chân tôi.

"Hừ, hừ... con khốn... Tao không tha mày!"

Bịch! Sau khi đá tên khốn đó, Ngân Hách nói: "Tao đã nói, ai động đến một sợi tóc của cô ấy thì tao sẽ liều mạng!"

"Hơ! Sao... Sao mày không việc gì cả?"

Ngân Hách lạnh lùng cười: "Bị con muỗi cắn, tao sẽ chết sao? Đã biết hậu quả của việc chọc giận tao là thế nào rồi chứ?"

Tôi cố ý tránh qua một bên. Ánh mắt Ngân Hách bùng bùng lửa giận, giống như có thể đốt cháy tên khốn đó.

Ngân Hách đánh hấn rất lâu, đến khi nhìn thấy hấn đã không còn tri giác nữa, Ngân Hách nhìn tôi nói:

"Hết sức lực rồi."

"Ừ... ừm?"

Hì hì! Tôi vẫn chưa gỡ miếng băng keo trên miệng. Chỉ mãi nghĩ đến việc đánh tên khốn đó, tôi quên không gỡ miếng băng keo ra. Ngân Hách lại gần tên Cá Voi. "Mau dẫn bạn mày đi đi! Nếu sau này, mày còn gửi tin nhắn cho cô ấy, mày cũng sẽ có kết cục như thế. BIẾT chưa hả?"

Cá Voi run lẩy bẩy, chỉ gật đầu.

Ngân Hách dẫn tôi ra khỏi nhà kho. Bây giờ chỉ còn lại một việc, đó là bóc miếng băng keo trên miệng tôi.

"Ừm... ừm... ừm... (Nhẹ tay chút)"

"Cậu đang nói gì thế? Gì hả?"

"Ừ ừm! Ừ m ừm!(Nhẹ tay! Nhẹ tay thôi.)"

Sau một cái chau mày, Ngân Hách bóc mạnh miếng băng keo. Lúc miếng băng keo tróc khỏi miệng, tôi cảm thấy thở dễ dàng hơn, nhưng cũng cảm thấy đau không muốn sống nữa. "A!"

"Cậu lên trước đi. Giờ tự học tối nay đến đây là kết thúc. 10 phút sau gặp nhau ở sân trường."

Lúc tôi chưa kịp định thần lại, Ngân Hách đã chạy xa rồi.

Tôi trèo lên bệ cửa sổ, mở cánh cửa ra. Các bạn đang học đều tập trung ánh mắt vào tôi, lớp phó hỏi: "Có phải đi gặp Ngân Hách cho nên giờ mới về?"

"Ừ." Tuy không phải chỉ có hai người, nhưng dù sao cũng gặp nhau mà. A, nhưng môi đau quá, dường như sưng lên rồi.

Lúc tôi nhăn nhó, định ngồi vào chỗ, lớp phó nắm chặt tôi: "Có phải đã đánh nhau không?"

Cái gì? Lớp phó làm sao biết? Lẽ nào ở đây cũng nghe thấy tiếng đánh nhau sao? Tôi rất kinh ngạc.

Nhìn thấy vẻ mặt tôi, lớp phó cười đặc ý: "Không sao. Nhưng hình như các cậu hơi mạnh tay? Môi sưng lên cả rồi."

"Đợi đã..." Tôi cảm thấy lời cậu ấy nói có vẻ hơi lạ. Lúc tôi định ngăn không cho cậu ta nói lớp, lớp phó đã nói hết những gì cậu ta nghĩ.

"Kỹ thuật hôn môi của Ngân Hách cừ thật đấy!"

*****

26

Trên thế gian này, có nhiều việc không như ý muốn của mình. Trong đó, bao gồm cả việc không để một đao cắt đứt quan hệ với người đang đối diện với mình, đặc biệt là với người như lớp phó chúng tôi.

"Lớp phó. Nếu cậu đụng đến một sợi tóc của tôi, cậu sẽ bị mất hai tay đấy. Chúng ta yên lặng chút xíu được không?"

"Xem ra chẳng ra sao cả."

Lớp phó, xin cậu đừng nhìn tôi với vẻ mặt và ánh mắt như thế được không! Lớp phó vẫn tự mình nói: "Xem ra trình độ rất cao minh, là một chàng trai chân thành. A, nếu không thì... Cậu bị mắc chứng lãnh cảm sao? Người Lãnh Cảm?"

"Lớp phó?"

"Thôi được, thế thì khi tâm trạng cậu tốt hơn, hãy kể cho tớ nghe, biết chưa?"

Nếu là bạn, bạn sẽ kể chuyện hôn nhau cho loại người này nghe không? Hả? Tôi trừng mắt nhìn lớp phó cả ngày trời, cậu ta mới trở về chỗ ngồi. Sau đó, cậu ấy gom tập vở, bỏ vào cặp rồi ra khỏi lớp. Tất cả các bạn lớp tôi đều cố hết sức cho kỳ thi học kỳ sắp tới.

Ngân Hách đang đứng dựa cổng trường đợi, tôi đi lại gần hẳn.

"Môi tôi sắp rách nát rồi, đều tại ai kia."

"Đừng trở thành con tin lung tung nữa."

Tôi bực mình: "Tại ai tôi mới trở thành con tin? Rốt cuộc, cậu đánh người ta thành ra thế nào? Tên côn đồ đó lại trả thù! Mong cậu lấy chuyện này làm gương, tự trọng một chút được không? Cứ thế này, vì bảo vệ cậu, tôi có 12 cái mạng cũng không giữ nổi."

"Thế thì cậu nói với chủ tịch đi."

"Bố tôi?" Tôi đặt tay lên trán. Sau đám giỗ, bố đi công tác, tôi không gặp ông ấy. Hôm nay có lẽ về rồi, bây giờ, xem như chuyện đã trôi qua lâu rồi,

tôi nên nói gì và đón bố với vẻ mặt thế nào?

"Đang nghĩ gì thế?" Ngân Hách hỏi.

"Không biết, đi mau đi. Phải rồi, cậu không sao chứ? Quần áo bẩn rồi, miệng cũng bị trầy nữa... Không được. Đi tiệm thuốc không?"

"Thôi đi. Chỉ một hai ngày là khỏi."

"Chứ chẳng phải một hai ngày thì gây ra chuyện thế này. Phải không?"

Tôi liếc nhìn hẳn, Ngân Hách không để ý đến tôi, phủi bụi trên quần áo.

"Tôi có thể chịu được, cho nên xin cậu tỏ vẻ bình thường chút xíu được không?"

"Chịu nổi không? Xem ra chịu đựng giỏi thật đấy."

"Không phải đau vì bị cậu đánh, cậu đừng lo."

"Cậu bị tôi đánh lúc nào? À, lúc ở bãi xe?" Cá nhân tôi cho là lúc quyết đấu ở bãi đỗ xe tối hôm đó.

"Ừ, lúc đó." Ngân Hách nhoen miệng cười.

"Gì chứ?"

"Này, cậu đúng là đại lực sĩ đấy."

"Tôi có chỗ nào giống đại lực sĩ? Chỗ nào?"

"Đừng kể mặt sát như vậy." Ngân Hách đẩy mặt tôi ra. Tên nhóc này, sao lại tỏ thái độ đó? Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách đang đi vào nhà.

Lúc tôi sắp lên lầu, dì gọi tôi lại: "Huệ Bàn, Huệ Bàn..."

"Dạ? Gì ạ?"

"Chủ tịch về rồi, đang ở trong phòng. Hình như ông ấy không khoẻ, không cười nói gì, đi thẳng vào phòng ngủ. Ông ấy mới về không bao lâu, con mau vào xem thử đi."

"Để lát nữa."

"Chờng nào chứ?"

"Lát nữa."

"Ừ, tốt nhất nên nhanh một chút."

"Dạ."

Tôi lên lầu, tắm rửa, thay quần áo. Tôi vốn định mở máy vi tính, nhưng vẫn khe khẽ đi xuống lầu.

Dì hình như không có trong phòng khách. Tôi đứng trước phòng ngủ của

bố, đặt tay lên nắm cửa rồi lại buông tay ra, cứ như thế, lặp đi lặp lại mấy lần. BỔNG có cánh tay vươn ra giúp tôi xoay tay nắm cửa, ngẩng lên nhìn, là Ngân Hách.

"Vào đi."

"Không vào đâu."

"VẬY bây giờ trở lên lầu, nếu có lòng tin sẽ ngủ thẳng giấc thì đi lên đi."

"..."

Ngân Hách đẩy tôi vào phòng. Tôi bất đắc dĩ phải bước vào. Đẳng hẳng. BỐ đang nằm trên giường. Nhìn thấy tôi, bố ngồi dậy.

"CÓ chuyện gì thế?"

"Dạ... không... có gì, nghe nói bố không được khoẻ nên vào thăm." Tôi do dự chốc lát rồi bước lại gần bố, ngồi bên mép giường. Bố đón lấy tôi như bình thường, giống như không có chuyện gì xảy ra vậy. Nhưng bố thay đổi, tiêu tụy hơn trước lúc đi công tác nhiều. Bố cười yếu ớt: "Vẫn là con gái quan tâm bố."

"Thật... ra... Bố không khoẻ chỗ nào?"

"Bố vẫn khoẻ, chỉ mệt thôi, không việc gì."

BỐ tuy nói như thế, nhưng xem ra rất mệt mỏi, bố không nên giấu tôi. Ngồi gần nhìn khuôn mặt bố, tôi thấy những vết nhăn hằn rất sâu, có lẽ, mỗi đau khổ trải qua đều trở thành nếp nhăn trên mặt bố. Những vết nhăn này đa phần đều vì tôi mà có, bởi vì tôi không phải là đứa con ngoan, mỗi lần đều không nhẫn nhịn, gây chuyện với người ta.

Nhưng xưa nay, bố chưa từng đánh tôi, bố luôn cảm thấy có lỗi với tôi. Vì không bảo vệ được mẹ mà cảm thấy có lỗi với tôi. Nhưng nước mắt, năm tháng, đau khổ, còn có tôi, tất cả đều làm bố mệt mỏi như thế.

"Sao lại tỏ vẻ như thế? Mấy ngày nay học mệt lắm hả? Con không đi sinh sự nữa, người làm cha như bố cũng cảm thấy vui lòng." Bố khẽ nói.

Tôi cúi đầu, không biết nói gì, bố đặt tay lên tay tôi. Lúc nhỏ, tôi cảm thấy tay bố to như cái vung nồi, như có thể che được cả bầu trời vậy. Nhưng bây giờ, xem ra, tay bố không che được hai tay tôi, rất nhỏ. Đột nhiên mắt tôi nhoè đi.

"...Bố... Con... xin... lỗi. Hu hu..." Nước mắt tôi rơi ướt cả mu bàn tay bố,

bố hình như rất luống cuống...

"Con... xin... lỗi... Hôm đám giỗ... Con không nên như thế... Không nên tùy tiện như thế... Mỗi lần đều viện cớ là con còn nhỏ tuổi mà làm ra những việc ngốc nghếch... CON thật xin lỗi. Con không biết chuyện... Chỉ là đứa trẻ to xác... Con chỉ nghĩ hôm đó là ngày giỗ của mẹ, không nghĩ đó là ngày giỗ vợ bố... Con xin lỗi..."

Nước mắt tôi tuôn rơi lã chã. Bố không để ý đến bàn tay mình đã bị ướt sũng, chỉ nắm chặt tay tôi, sau đó, lau nước mắt trên khoé mắt tôi. Bố bảo tôi ngẩng đầu lên: "Bố không muốn nhìn thấy con gái mình cúi đầu. Bố thích con gái bất luận ở đâu cũng phải ngẩng cao đầu. So với việc rơi nước mắt, bố thích tính kiên cường của con."

"Hu... hu hu..."

"Nhưng, thấy con biết hối lỗi như thế, con đã lớn thật rồi."

"Bố, hu... hu hu..." Tôi khóc to như đứa trẻ, tựa đầu vào đôi vai đã mệt mỏi của bố khóc thút thít.

Người mà thể xác như chiếc lá ngày một khô héo, nhưng tâm hồn thì to lớn có thể che được cả trời, đó là bố tôi.

"Khóc đã chưa?" Là hẳn.

"Vẫn đứng đợi ở đây à?" Tôi bước ra khỏi phòng bố thì gặp Ngân Hách. Hắn cười hì hì, rồi đặt cánh tay lên vai tôi.

"Gì thế? Buông ra!"

"Ác nhỉ?"

"Gì?"

Ngân Hách chỉ cười cười, không nói gì. Tôi ngồi trên ghế nệm ở phòng khách trên lầu, không muốn về phòng, Ngân Hách cũng vẫn ngồi trước mặt.

Hồi lâu tôi nói: "Cám ơn. Nếu cậu không mở cửa giúp tôi, không đẩy tôi vào, thì tôi đã không thể xin lỗi bố."

"Chuyện rất đơn giản phải không?" Ngân Hách hỏi.

"Ừ, xem ra chuyện rất đơn giản, nói xong rồi, trong lòng rất dễ chịu."

"Nói dễ gì dễ, bảo khó thì khó."

Ngân Hách nói gì khó hiểu thế?

"Cái này mà cũng không hiểu à?"

"Ừ, không biết. Tôi hình như là con ngốc."

"Biết thì tốt."

"Cậu nói chuyện không có lễ độ gì cả." Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách.

Hắn chỉ nhoèn miệng cười. Hôm nay, người làm được việc tốt mà, tha cho người. Ngân Hách đi lại trước mặt tôi, sau đó, hắn bỗng vươn tay kề sát cổ tôi. Người... người rớt cuộc là gì thế? Hơi thở Ngân Hách rất gần, ánh mắt hắn cũng nhìn sát vào cổ tôi.

Hả? Hoá ra không phải môi hắn à? Lúc này tôi cứ tưởng là môi hắn chứ?

Đột nhiên, tôi nghĩ nên dùng đối thoại để đe dọa hắn. Tôi lắp bắp. "Này... này!"

"Đừng động đây."

"Này, biến... biến thái hả? Tôi la lên bây giờ?!"

Đúng lúc tôi định la lên, Ngân Hách đập cái "bốp" vào cổ tôi.

"A! Đập được con muỗi rồi." Sau đó, hắn đưa cho tôi xem xác con muỗi trong tay.

"Này, cậu cố ý đánh tôi hả?"

"Nói gì thế." Rồi Ngân Hách đi vào phòng vệ sinh rửa tay. Tôi trừng mắt nhìn theo lưng Ngân Hách hồi lâu. Lúc tôi định vào phòng mình, hắn mở cửa gọi tôi. "Này."

"Gì hả?"

Ngân Hách quăng cho tôi vật gì đó, vừa nhìn là son môi. Ngân Hách nói:

"Là thuốc giúp cho môi không bị sưng, bôi một ít sẽ đỡ nhiều."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 27

May nhờ có son môi, môi tôi không còn bị sưng đau nữa. Ngân Hách thật khó mà làm ra chuyện tốt như thế.

Lúc đang chăm chỉ học giờ tự học, Tú Nhi vỗ tay tôi.

"Gì thế?" Tôi hỏi.

"Không ra ngoài à? Tớ ngồi yên không nổi nữa."

"Cậu nói xem. Tớ mang theo Ngân Hách thì còn hứng ra ngoài chơi không?"

"Chẳng phải rất đẹp trai sao, đây là phúc đức ông bà cậu để lại. Nghĩ thử xem, nếu người giám sát cậu đẹp trai như thế... Ừm, có đánh chết tớ, tớ cũng không dám lại gần cậu! Hơn nữa, Ngân Hách quá nổi tiếng, lại rất đẹp trai, nghe nói học cũng giỏi lắm?"

"Thế hả? Không hứng thú."

"Không phải rất tốt sao! ĐỒi là tôi, tôi chắc sẽ nói tiếng cảm ơn, dang rộng hai tay đón cậu ấy."

Có tiếng nói lớn: "Này! Người lãnh cảm đó! Yên lặng chút đi!" Quay lại nhìn, lớp phó đang cầm cây bút chì chỉ vào tôi. Con nhỏ này điên à? Lại dám hét to "Người lãnh cảm?" Trước đã nói tôi "Không cảm nhận được sự hấp dẫn của nụ hôn", giờ lại bảo tôi là người lãnh cảm?

"Này, sư tử lông vàng! Cậu gọi đầu chưa? Cậu muốn chết hả?" Lớp phó chúng tôi, cho dù gọi đầu hay chưa, tóc cũng bù xù, giống như bờm sư tử vậy. Cậu ấy nổi tiếng về đặc điểm này, khi lắc đầu, tóc phùng ra, bay tới bay lui như lông sư tử vậy.

"Này, này. Cậu rõ biết tớ ghét biệt danh đó biết chừng nào."

Làm ra vẻ yếu đuối, bị tổn thương gì chứ? Ai bảo cậu gọi tớ là "người lãnh cảm"! Nhìn thấy lớp phó run rẩy cả người, trong lòng tôi có chút hả hê.

"Người lãnh cảm! Cậu thật sự khao khát đôi môi vừa đẹp vừa gợi cảm của

Ngân Hách đến thế nào, kết quả lại không có cảm giác gì."

Đẹp lại gọi cảm? Hình như cậu đã hôn rồi nhỉ. Lớp phó, là ai bảo yên lặng chút chứ? Nói trúng nỗi đau của cậu, con sư tử này ra oai rồi.

"Người giống như câu hoa hướng dương, tóc cậu bung ra tứ phía đẹp thật đấy...? Nếu cậu lọt vào bầy sư tử, nhờ tóc mình giống lông sư tử đực, cậu mới may mắn sống sót."

"Hơ!"

Lớp phó ngồi bệt xuống chỗ của mình. Tú Nhi vỗ vai tôi.

"Gì thế?" Tôi hỏi.

"Chà, tài ăn nói của cậu tiến bộ nhiều đấy? Lại có thể bằng lời nói mà áp chế được lớp phó? Chà, rốt cuộc có bí quyết gì thế? Nói chuyện giỏi thật đấy."

Cậu thử ở chung với Ngân Hách đi, cậu không nâng cao tài ăn nói của mình thig cũng không được.

Tú Nhi tôn kính nhìn tôi hồi lâu. Này, như thế sẽ tăng sức ép với tôi, đừng nhìn tôi. Tôi đẩy mặt Tú Nhi ra, tập trung vào vở toán.

A, có phải vì trong chốc lát nổi nóng, những con số này đang nhảy múa như giun đất. Đều tại lớp phó bề ngoài giống như giẻ lau nhúng nước đó, lớp phó vẫn như chưa thoát ra khỏi sự công kích khi nãy.

Tú Nhi lại rủ: "Huệ Ân, ra ngoài chơi đi. Ha? Ra ngoài chơi đi?"

"Phiền quá đi!"

"Hì hì, ra ngoài chơi đi..."

"Cậu đang làm nũng với ai thế? Đi chỗ khác!" Tôi lại lần nữa đẩy Tú Nhi đi, lại lần nữa chuyên tâm học bài. Không, thật ra tôi dốc toàn lực học tập là vì... Là trường do tiền bố quyên góp! Là giờ tự học của trường! Cho nên cần phải chăm chỉ đến cùng!

Tôi đã nằm bẹp trên bàn.

Chìm đắm trong giấc mơ rất lâu...

Cộp cộp...

"Khốn kiếp!"

"Không dậy à? Không muốn về nhà à?"

"Tên nào?"

Có người cứ lấy chân đá vào ghế, tôi không nhịn nổi nữa, đứng phắt dậy, nắm chặt cổ áo hắn, muốn đấm một cái vào mặt. Nhưng nhìn kỹ lại, hoá ra là Ngân Hách.

"Định lấy cái này đánh vào mặt tôi đấy hả?" Ngân Hách cười.

"Hử? Hả?"

"Số điện thoại chủ tịch là..."

"Đừng, sao có thể thế được! Trên áo cậu có dính cái gì, hì hì."

Tôi trở nên hèn mọn cực kỳ, phui phui áo Ngân Hách. Lúc đó, hắn mới chìa điện thoại cho tôi xem: "Đừng lo, điện thoại hết pin rồi, không gọi được."

"Ồ..."

"Về nhà thôi."

"Ừ..." Tôi có cảm thấy như có cái gì đó nuốt không trôi, lại có cảm giác như rơi vào bầu không khí được ngưng đọng.

Giờ tự học của các học sinh lớp 12 khác là đến 11 giờ, tôi thì đặc biệt, chỉ đến 9 giờ. Vì tôi chỉ có thể tập trung tinh thần được tới 9 giờ, hai tiếng sau đó, thế nào đi nữa, tôi học cũng không vào. Thật ra, đó chỉ là lý do thôi, nguyên nhân chính là do tôi không đủ sức chống đỡ đến 11 giờ đêm.

"Ôi, mưa rồi." Ngân Hách nói.

"Hử? Mưa à?"

Đi đến cổng chính tầng trệt, nhìn thấy bên ngoài đang mưa lất phất. Không đem theo dù rồi.

Để xem lượng mưa, tôi nhìn ra ngoài cửa. Bỗng nhiên có cây dù che phía trên tôi.

"Ừa? Cậu có mang dù à?"

"Ừ, dì nhắc tôi mang theo." Ngân Hách tay cầm cây dù đen, nói.

"Tại sao dì không nhắc tôi mang, lại nhắc cậu chứ? Tôi mới là con gái trong nhà, nên nhắc tôi mới đúng."

"Dì còn nói một câu rất kỳ là..."

"Nói gì?" Tôi hỏi.

"Bảo vệ vợ mình mới là đàn ông. Đây là nói gì thế?" Ngân Hách nhìn tôi hỏi lại.

Hơ, hơ! Dì, dì nhất thiết đừng tùy tiện nói những lời nhu thế với ai được không. Tôi vò đầu bứt tóc kêu lên một tiếng thảm thương, tất nhiên là trong lòng. Nếu như biểu lộ ra ngoài, Ngân Hách chắc sẽ vớt tôi lại mà về nhà một mình.

"Không. Tôi cũng không biết."

"Thật không?"

"Đi mau đi!"

Nói lập lờ vài câu cho xong chuyện, tôi và Ngân Hách che chung cây dù. Chúng tôi bước chậm rãi trong mưa, cảm thấy rất lãng mạn.

Tôi nói: "Này, xích qua bên kia một tí."

"Vai tôi ướt cả rồi."

"Này, mặt tôi ướt hết rồi nè. Xê qua một tí! Vai tôi cũng ướt sũng rồi."

"Đó là vì vai cậu rộng."

"Vai cậu cũng rộng."

"Tôi là con trai mà."

Dì, dì ơi. Dì nên nghĩ đến thân hình chúng con rồi hãy chuẩn bị dù được không? Chúng con không múôn đụng vai nhau chút nào, dì đưa cây dù nhỏ thế này thì làm sao? Lúc dì nói những lời kì lạ như thế, con đã nhận ra ý định của dì rồi!

"Gâu... gâu gâu..."

Lúc tôi một câu, hẩn một câu, bỗng nghe bên cạnh chó tiếng rên của con chó con. Quay qua nhìn, quả thật có một con chó con đang run rẩy trong mưa vì bị ướt sũng. Trong một hộp giấy nhỏ là một con chó con vừa nhỏ vừa đáng yêu.

"Bên đó ?..."

Ngân Hách không nói gì, đi theo tôi đến chỗ con chó nhỏ. Tôi cầm hộp giấy lên. Ngân Hách nhìn tôi, lạnh lùng nói: "Cậu không biết chủ tịch bị dị ứng với lông chó sao? Tôi chỉ cho phép cậu đem nó vào chỗ tránh mưa, không cho phép vượt qua phạm vi này. Tôi cũng không thích chó."

"Cậu thích hay không thì có can hệ gì! Đáng yêu quá."

"Gâu... gâu... gâu gâu..."

"Xem ra là đói và lạnh rồi. Cho gì là mùa hè, nhưng hễ mà mưa thì..."

"Đang nghĩ gì thế?"

"Một ngày, chỉ một ngày! Hả? Cho nó uống ly sữa, tắm cho nó, cho nó một đêm được ngủ ngon giấc. Ngày mai, tôi sẽ đưa nó lại chỗ này, được không?" Tôi năn nỉ.

"Cái đó..."

"Một ngày! Thật sự chỉ một ngày... Không được sao? Hả? Nếu nó chết cậu sẽ sống vui vẻ sao? Như thế là có tội!"

Ngân Hách nhìn vào mắt tôi, thờ dài, bị trúng độc ánh mắt van xin của tôi rồi. Ngân Hách không nói câu gì, chỉ nhìn thẳng phía trước mà bước. "Chỉ một ngày thôi đó."

"Ừ! Oa... Thật đáng yêu!" Tôi nhìn chăm chăm vào tròng mắt vừa đen vừa sáng của nó, con mắt này đáng yêu quá, làm sao đây?

Vừa về đến cổng, Ngân Hách ngừng bước.

Gì thế? Sao bỗng nhiên đứng lại? Tôi rất lo Ngân Hách sẽ đổi ý, nhưng Ngân Hách bỗng mở cái cặp sách của mình, bên trong chỉ có một cuốn sách, sau đó, hẩn bắt chú chó nhỏ ra khỏi hộp, bỏ vào cặp.

"Này, cậu điên à? Bỗng nhiên lại làm thế?" Tôi thắc mắc. Ngân Hách vứt cái hộp trong tay tôi xuống lề đường. "Lén mang vào thì mới có thể nuôi một ngày."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 28

"Tôi nuôi thêm một ngày nữa được không? Thật sự chỉ một ngày."

"Cậu đang nói gì?"

"Ngân Hách!"

"Đã là ngày thứ ba rồi."

Tôi đã đặt tên cho chú chó nhỏ là Kijou.

Kijou thật rất đáng yêu.

Vừa nhìn thấy con mắt đáng yêu đó, tôi quên hết mọi vất vả mệt nhọc trong ngày. Tất nhiên, vì sợ dì phát hiện, nên lúc đi học, tôi không quên khoá cửa phòng lại. Hơn nữa, vì sợ Kijou gây ra tiếng động, tôi suy nghĩ nát óc, nhưng tôi vẫn cam tâm tình nguyện.

"Xuống lầu ăn điểm tâm đi."

"Ngân Hách! Bây giờ, tôi chẳng phải đang xin cậu sao! Tôi sẽ mời cậu ăn ở căng tin một tuần!"

"Xuống lầu ăn sáng đi!"

Lần này hình như hẳn đã hạ quyết tâm rồi. Xem ra, Ngân Hách cũng dị ứng với lông chó, một ngày, hẳn hắt hơi hơn mười lần! Nhưng tôi không thể đuổi Kijou đi, không thể trả nó về lại con đường đầy bụi đó.

"Ngân Hách, tớ xin cậu đấy."

"Gì thế? Con xin Ngân Hách gì thế?"

"Dạ? Không... không có."

Bố từ trong phòng đi ra làm tôi giật mình.

Trong lúc ăn sáng, tôi cứ thấp thỏm. Tuy đã để lại sữa tươi với thức ăn của chó cho Kijou, nhưng tôi vẫn không yên tâm. Hơn nữa, cái tên đang thân nhiên ngồi ăn cơm trước mặt tôi cũng làm tôi thấy bất an.

"Ách... xì!"

"Chủ tịch, có phải ông bị cảm rồi không?" Dì đưa cho bố ly nước, nói.

"Từ đợt trước, hễ về tới nhà là hắt hơi."

"Hay là bị dị ứng?"

"Khu! Khu, khu!" Là tiếng của tôi.

"Sặc rồi à?" Dì vỗ lưng tôi, nói. Vì từ "dị ứng", tôi suýt ngất đi, cho nên thiên hạ mới nói, phạm tội rồi thì không thể ngủ ngon được. Tôi bắt gặp ánh mắt nham hiểm của Ngân Hách. Lúc còn đang ho liên tục, tôi cũng không bỏ qua cơ hội, lắc đầu, ánh mắt van lơn.

"Chủ tịch." Ngân Hách nói.

Ngân Hách, không được! Tôi thò tay bịt miệng Ngân Hách. Không khí trên bàn an trở nên yên lặng. Tay Ngân Hách đang cầm ly nước.

Chết rồi... bị hố rồi.

"Đưa nước cho chủ tịch uống cũng không được sao?"

"À, cái đó... không phải, ý tôi là rót nước đầy ly rồi hãy đưa bố... ha ha!"

Tôi cười gượng gạo. Bố, Ngân Hách và ngay cả dì cũng nhìn tôi với ánh mắt cảnh giác, tôi cũng cảm thấy mất mặt quá.

Trên đường cùng Ngân Hách đến trường, tôi van xin suốt cả dọc đường. Hôm đó, lúc nghe giảng bài, tôi không biết có nghe được gì không. Lúc tan học về nhà, tôi vẫn xin hãn.

Thật ra tôi cũng biết, hãn gánh trách nhiệm giữ bí mật cho tôi đã là chuyện rất khó. Nhưng tôi vẫn xin hãn giúp đỡ, tôi thừa nhận, mình là người ích kỷ.

Vì là thứ 7, tôi về nhà sớm hơn chút xíu. Đi thẳng về phòng, vừa mở cửa, Kijou đã mừng rỡ đón tôi. "Ai chà, Kijou nhớ mẹ hả?"

"Chả trách sao giống như thế."

"Thật không? Kijou đáng yêu. Cái gì? Tôi và Kijou giống nhau?" Quay lại nhìn, là Ngân Hách đang dựa vào khung cửa cúi xuống nhìn tôi và Kijou.

"Thế tôi cũng đáng yêu rồi?"

"Không, mặt giống chó."

"Ừ, giống chó. Này?!"

"Luôn bị chi phối."

"Tức chết được. Phải rồi, cậu sẽ giữ bí mật chứ? Tôi nuôi thêm vài ngày nữa nhé? Kijou vẫn còn nhỏ quá."

"Nếu cứ thế này thì có tình cảm rồi càng không dễ đuổi đi." Ngân Hách cắn nhần.

"Tôi đang tìm người có thể nuôi Kijou, cho nên đợi thêm vài ngày nữa được không?"

"..."

Ngân Hách không nói gì, đi ra khỏi phòng tôi

Cho dù chuyện mình quan trọng nhất, nhưng chẳng phải quá đáng lắm sao! Bỏ con chó đáng yêu như thế ở đâu! Tên xấu xa, Hạ Ngân Hách. Tôi đã cầu xin cậu như thế, không nói tiếng nào đã bỏ đi rồi?

Kệ.

"Kijou."

"Gâu... gâu..." Kijou ngoắt ngoắt cái đuôi đáng yêu, thè lưỡi, nghiêng nghiêng đầu. "Mẹ đi tắm đây, chút xíu là xong, đợi mẹ nhé! Biết chưa? Ái chà, thật đáng yêu quá!"

Tôi hôn lên mặt nó một cái rồi đóng cửa phòng và vào nhà tắm, còn hát khe khẽ nữa. Thay xong quần áo, tôi đi ra ngoài.

Ngân Hách ngồi trên ghế nệm phòng khách lâu một xem ti vi. Tôi vừa hát vừa mở cửa phòng, Kijou yêu quý sẽ ngoắt đuôi chạy lại, cọ vào chân tôi mà làm nũng. Nhưng? Phòng tôi lại trống không?

"Kijou... Kijou..."

Tìm khắp mọi góc ngách trong phòng cũng không thấy Kijou. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nó có thể chạy đi đâu được chứ? Bỗng nhiên, tôi nghĩ ngay đến Ngân Hách.

"Hạ Ngân Hách?"

Hắn không trả lời, nhìn tôi.

"Kijou. Cậu làm gì nó rồi?"

"Tại sao lại hỏi tôi?"

"Cậu thật là tên xấu xa, cậu làm gì nó rồi?"

"Cái gì?"

"Đi đâu rồi! Không thấy Kijou nữa! Lúc tôi tắm, cậu vứt nó đi đâu rồi? Chắc là thế phải không?"

"Nói gì thế?"

"Là cậu vứt nó đi! Người biết Kijou chỉ có cậu! Chẳng phải tớ xin cậu nuôi thêm vài ngày sao? Chỉ vài ngày. Chả hẳn qua xin cậu im lặng vài ngày thôi!"

Tôi biết cậu dị ứng với lông chó, cũng biết cậu phải báo cáo nhất cứ nhất động của tôi. Nhưng cậu cũng biết tôi thích Kijou biết chừng nào! Tôi đã bỏ hết lòng tự trọng cầu xin cậu. Cậu lại muốn vứt bỏ Kijou như thế sao? Cậu không phải người. Con vật nhỏ bé hơn cậu, lại đáng thương, không có chỗ nào để đi, cậu lẽ nào không có chút thương cảm?! Cũng phải, tôi có thể mong gì ở cậu... Cậu... cậu là đồ đểu xấu xa nhất trên thế giới."

Tôi lau nước mắt, quay lưng chạy xuống lầu.

"Huệ Bản! Huệ Bản!"

Tôi không đoái hoài gì đến tiếng gọi của dì, bỏ chạy ra ngoài, tôi chạy khắp khu phố như người điên.

"Kijou! Kijou!"

Tôi nhất định phải tìm được Kijou. Kijou vẫn còn rất nhỏ, bị bỏ ngoài đường như thế, ngộ nhỡ bị thương thì làm sao. Con cầu xin Trời, con xin ông cho con tìm được Kijou. Cầu xin ông! Tôi tìm tới tìm lui mấy bận. Nhưng trái với mong ước khẩn thiết của tôi, cho đến chiều, tôi vẫn chưa tìm được Kijou đáng yêu,

Quay về nhà, tôi ngồi ủ rũ ở cửa.

"Giờ này con còn đi đâu làm gì?" Dì vừa lau tay vào tạp dề, hỏi tôi. Tôi ngồi thừ ra, Kijou của tôi... Kijou.

Dì nhìn tôi nói: "Thời gian gần đây, không chỉ có mèo hoang, chó hoang cũng có nữa. Huệ Bản, ngày mai, dì phải quét dọn phòng con. Không biết ở đâu ra, trong phòng con lại có con chó."

"Con chó?"

"Phải, nhỏ lắm, không biết ở đâu chạy vào. Chắc nó núp ở đâu đó, sau đó, lén vào phòng con. Chả trách từ mấy hôm trước chủ tịch cứ hắt hơi mãi. May là dì phát hiện được và đuổi nó đi rồi. Tóm lại, dì phải dọn dẹp thật sạch."

"Hoá ra là dì à?"

"Hả? Gì? Con nói gì?"

"Dì đuổi Kijou... à không, dì đuổi con chó trong phòng con ra ngoài phải không?"

"Tất nhiên rồi. Nhưng mà, con biết con chó đó à?"

"Dì, tại sao dì lại làm như vậy!"

Tôi đứng phắt dậy, hét lớn. Dì nhìn tôi kinh ngạc.

Ngân Hách, tôi đã hiểu lầm anh ta, đã lớn tiếng trách mắng anh ta.

"Hơ..." Dì đứng như trời trồng.

Tôi cảm thấy nước mắt sắp tuôn ra, vò đầu, hỏi dì: "Dì, Ngân Hách đâu rồi?"

"Ra ngoài rồi. Không bao lâu sau khi con đi ra."

"Ôi..." Tôi đâm vào tường, tay đau rát. Nhưng bây giờ, không phải là vấn đề này. Tại sao lại hấp tấp như thế chứ. Điều tra rõ ràng rồi hãy nói thì hay quá! Kijou rốt cuộc đi đâu rồi? Tại dì mà tôi sắp điên rồi. Thật là...

Cạch.

"Cửa mở, có người bước vào, tôi quay lại. Ngân Hách đang ôm hai con chó, nói: "Hắt xì! Hai con chó giống quá! Không biết con nào là Kijou, nên mang cả hai con về. Hắt xì!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 29

"Hắt xì! Không nhận à?" Ngân Hách đưa cho tôi Kijou và một con chó khác giống hệt Kijou, rồi hất bỏ đi lên lầu mà cứ hắt hơi liên tục.

Tôi ngược nhìn theo Ngân Hách hồi lâu, rồi cúi xuống nhìn hai con chó nhỏ đang ôm trong lòng. Là chủ, tôi có thể phân biệt được Kijou và con chó kia, còn Ngân Hách thì không phân biệt được, kém quá.

Tôi dẫn con chó kia ra ngoài. "Mày từ đâu tới? Làm sao đây..." "Gâu! Gâu gâu!" "Ừ, biết rồi. Người giám sát ngục ngục của tao đã bắt mày về, tao phải có trách nhiệm tìm ra chủ mày."

Con chó đáng thương! Tôi nhìn nó. Mày rốt cuộc bị bắt ở đâu? Chủ mày chắc đợi đến nỗi hai mắt sắp lồi ra. Không có chủ à? Nếu tôi nuôi... Phù, ngay cả Kijou tôi cũng không có cách gì nuôi đến cùng.

"Gia Phi!"

Tôi vừa mở đẩy cổng bước ra, có một nữ sinh chạy lại, rưng rưng nhìn con chó trong tay tôi: "Gia Phi, hoá ra mày còn sống!"

"Gâu! Gâu! Gâu!"

"Em là chủ của nó?" Tôi hỏi.

"A, chị chăm sóc nó hả? Cám ơn! Cám ơn! Gia Phi, nhớ mày quá. Mày đã ở đâu vậy!"

"Không phải chăm sóc." Tôi xấu hổ.

"Quả thật cám ơn chị quá! Nếu không có chị, em mất Gia Phi rồi. Cám ơn chị!"

Hạ Ngân Hách, rút cuộc cậu đã bắt con chó này ở đâu?

"Không có gì. Không cần cảm ơn chị, em lo việc của em đi."

"Dạ, cảm ơn chị! Gia Phi, sao mày lại chạy xa vậy? Há" Em nữ ấy quay đi.

Tôi gọi nó: "Khoan đã, em ở khu nào?"

"Dạ, Danh Lưu Đống."

Danh Lưu Đống? Chạy xa như vậy để bắt về?

Tiền em gái ấy xong, tôi lên lầu. Thấy Ngân Hách đã tắm xong, nhưng vẫn hắt hơi liên tục. Tôi hỏi: "Cậu tìm thấy con chó nhỏ đó ở Lưu Danh Đống phải không? Con chó giống Kijou ấy?"

"Sao cậu biết? Mũi cậu cũng thính như chó à?"

Con khi! Nhưng tôi cố nén giận:

"Cậu đi xa như vậy, tôi rất cảm ơn cậu. Hoá ra không phải cậu, mà là dì đã đuổi Kijou ra ngoài."

"...?"

"Ừm, cho nên thật xin lỗi và cảm ơn cậu."

"...?"

"Sau này, tôi sẽ không tùy tiện hiểu lầm cậu nữa."

"...?"

Vì sự hiểu lầm của tôi, vì nghề tôi mắng, hấn tức giận, đi đến Lưu Danh Đống cách đây mất một tiếng đồng hồ đi đường để tìm được Kijou và con chó giống Kijou. Ngân Hách không phân biệt được, nên vừa hắt hơi, vừa ôm hai con chó về! Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, như thế sẽ khiến tôi càng day dứt thêm.

"Ôi, nhức đầu quá." Ngân Hách bồng than.

"Đợi chút, tôi đi lấy thuốc cho cậu."

Vì Ngân Hách, tôi đành phải nhốt Kijou trong phòng. Tôi quyết định nói chuyện với Ngân Hách xong rồi mới chơi với Kijou.

"Không, thuốc thì không cần. Cậu vào phòng tôi, lấy cặp tôi ra đây." Ngân Hách nói.

"Ừ." Dù sao cũng là tôi có lỗi trước, ngoan ngoãn nghe lời cậu vậy. Tôi lấy cặp cho Ngân Hách, cậu ta dựa vào ghế nệm và "ra lệnh": "Mở cặp ra."

"Sách gì nhiều thế này? Một học trò không chịu học hành gì?"

"Hả?"

"Tất nhiên không phải, cậu trước giờ luôn chăm chỉ học hành."

Khốn kiếp, hôm nay, vì có lỗi nên ta mới nhường người.

"Trong đó có sách và vở bài tập tiếng Anh, cậu chép phần số 4 cho tôi." Lời của Ngân Hách.

"Mấy thứ này tại sao lại do tôi làm?"

"Tại cậu, nên tôi bị bệnh rồi."

"Cậu cố ý đi tìm Kijou là để nhờ tôi giúp cậu làm việc này?"

"Cậu muốn nó bị đuổi lần nữa không?"

Dĩ nhiên là tôi lác đầu nguầy nguậy. Ngân Hách nằm phịch xuống ghế, tôi mở sách ra. Trời ạ, ở đâu lại có cuốn sách sạch sẽ thế này? Dem quyển sách này đến nhà sách đổi lấy tiền thì không phải là chuyện không thể. Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa! Tôi đã không còn cách gì nữa. Nhưng, vị trí của chúng tôi hình như đã đảo ngược lại?

Ngân Hách chẳng để ý gì đến tôi, vẫn hất hơi.

"Hạ Ngân Hách, chỉ cần phần 4 là được rồi chứ gì?"

"Ừ."

"Lại còn làm bài tập nữa à? Bình thường, tôi thấy người không động đến ngón tay..."

"?"

"... là tôi, cậu lúc nào cũng rất chăm chỉ."

Trời ạ, Lý Huệ Bân! Mà đã đổi tính thật rồi. Cái tính là: cho dù có phạm tội tày trời cũng không cầu xin tha thứ. Tôi sao thế này? Lẽ nào, Ngân Hách chỉ cần trừng mắt, là tôi đã nói sang câu khác rồi? Cũng phải, dù sao hôm nay là tôi có lỗi. (Tôi đang tìm cách hợp lý hoá hành vi thấp kém của mình).

"Hắt xì! Trong vài ngày, mau tìm chủ mới cho con chó đi."

"Mấy ngày?"

"Tốt nhất là... Hắt xì!... Ngày mai."

"...?"

"Chịu khó vài tháng nữa, đợi đến lúc cậu thi xong đại học, cậu được tự do rồi và tôi không còn là bảo vệ của cậu nữa. Đến lúc đó, cậu nuôi Kijou không được sao? Hắt xì!"

Ngân Hách nằm trên ghế, quay lưng lại với tôi và nói như thế. Không biết tại sao, tôi nghe xong thì có cảm giác như bị tổn thương.

Quen biết nhau, rồi cũng có ngày li biệt. Tôi vốn tưởng ngày hăn đi, tôi sẽ

sung sướng hô to "Vạn tuế" như là một ngày lễ long trọng. Nhưng giờ đây, tôi lại giống như kỵ sĩ yếu ớt, trước mắt như có bức màn che khuất, chóng mặt quá...

Tôi miễn cưỡng dồn sức lực vào tay mình để tiếp tục chép bài. Sau khi lạnh lùng nói câu ấy xong, cho đến khi tôi làm xong bài tập và bỏ vào cặp, Ngân Hách vẫn nằm im.

Lúc này, tôi nghĩ đến những chuyện này. Có phải, tôi đã không thận trọng trong mối quan hệ với Ngân Hách? Thật ra, hẳn có lẽ đã thâm nhập vào cuộc sống của tôi từ lúc nào không biết?

*****

"Châu Ân, nhờ em giúp vậy."

"Em tất nhiên không có vấn đề gì! Tên là Kijou phải không? Em thích lắm!"

"Thật không?"

"Em vốn định mua một con chó con. Nó hiền và ngoan như vậy, em không có lý do gì từ chối!"

"Được, cảm ơn em!"

Cuối cùng, tôi cũng tìm được một học sinh lớp dưới để giao Kijou cho nó. Những lúc thế này mới nghĩ tới em ấy, tôi cảm thấy không phải với nó. Tối qua, Kijou đáng yêu bị bố phát hiện, hơn nữa, vì Ngân Hách đe dọa và di thuyết phục, tôi đành phải nhờ đến Châu Ân. Lòng tôi đau đến nỗi không múôn sống nữa, như thể chân mình bị kim châm.

"À, chị, chị có bạn trai chưa?"

"Bạn trai?"

Lúc này, tôi lại nghĩ đến Ngân Hách. Điên rồi, cái nên nghĩ và không nên nghĩ đều nghĩ cả.

"Không, không có."

"Chị! Thế anh Ngân Hách không phải là bạn trai chị sao?"

"HỦ? Ngân Hách? Không, không phải, đó chỉ là tin đồn nhảm."

Vừa nghe tôi nói thế, Châu Ân mắt sáng rỡ, nói với tôi: "Chị, thế thì..."

"Hử? Gì thế?"

"Có thể nhờ chị một chuyện không?"

Được chứ, chị lúc khó khăn mới tìm đến em, giao Kijou cho em, chị có thể không đồng ý sao?

"Ừ, chuyện gì?"

"Đó là... đó là..."

"Đừng lấp bắp nữa, nói mau đi."

"Chị! Thế chị giới thiệu Ngân Hách cho em đi?"

"Hả?"

Không ngờ, tôi lại hoảng hốt. Tôi chắc có lẽ là vì không ngờ nó sẽ bảo tôi giới thiệu cho nó, nên mới hoảng hốt như vậy! Phải, chắc chắn như thế.

"Không được à? Giới thiệu với em đi. Không được à? Chị đang thích... thích Ngân Hách... phải không?"

"Hả? Không phải, không phải! Giới thiệu cho em vậy."

"Hi hi... Thật không? Cám ơn chị!"

Đáp lại Châu Ân đang reo lên vì vui mừng, tôi gượng cười cho nó thấy.

"Hôm nay giới thiệu cho em đi! Không, hễ gặp cậu ấy thì giới thiệu!"

"Ừ... được rồi."

Hôm nay chắc là một ngày cực kỳ xui xẻo, Kijou đã phải nhờ nó chăm sóc. Bây giờ, ngay cả Ngân Hách cũng phải giới thiệu cho nó, lẽ nào, Ngân Hách cũng nhờ nó chăm sóc sao? Nhưng, chuyện xui xẻo thường đến ngay.

"Chị! đằng kia... Ngân Hách đến kia. Mau giới thiệu với em đi!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 30

"À, đây là Hạ Ngân Hách. Đây là bạn gái học lớp dưới, Lý Châu Ân."

"Ừa, trông quen quá." Ngân Hách nheo mắt

"Xin chào anh. Vì em học lớp sát bên nên thường gặp nhau."

"A, thế à?"

"Cậu học lớp 4 phải không? Tớ thường đến lớp 4 chơi. Sau này, khi tớ đến lớp 4, cậu sẽ nói chuyện với tớ chứ?"

Tôi đứng thẫn thờ trong bầu không khí tuyệt diệu này, rối cuộc để làm gì? Ngân Hách giả vờ như không để ý đến. Nhưng, hẳn lại vận vẹo thân mình không ra hình dạng gì cả. Châu Ân à, tôi thật không muốn nhìn thấy "em họ" tôi biến thành bánh thừng đâu.

Châu Ân vỗ vỗ vai tôi.

Ừ, biết rồi. Ý bảo tôi đừng làm kì đà nữa? Tôi có thể làm gì chứ? Nó sắp thành chủ nhân mới của Kijou rồi. Tôi bất đắc dĩ phải rời khỏi chỗ này. Tôi... rõ ràng đang bước đi mà, nhưng tại sao lại giậm chân tại chỗ chứ?

"Muốn đi đâu?" Ngân Hách nắm vai tôi.

"Hả? Về lớp..."

"Xuống căng tin đi."

"Đi với cậu ấy đi." Tôi nói với Ngân Hách và hất cằm về phía Châu Ân.

Ngân Hách lạnh lùng:

"Tại sao tôi lại phải đi với người mới gặp mặt lần đầu?"

"Này, Châu Ân sẽ khó xử đấy!"

"Cậu ấy là Châu Ân à?"

"Chẳng phải lúc nãy đã nói rồi sao. Tại cậu có gì đặc biệt? Cũng có thể là vì như vậy, cậu mới nghe những lời tôi nói một cách có chọn lựa. Sau đó, cậu mất lịch sự như thế cũng là vì nguyên nhân này! Có muốn lấp đặt cái đó cho tôi không?"

"Thích hả?"

Tôi nhìn Ngân Hách, uể oải gật đầu. Tai cậu hình như thỉnh thoảng sàng lọc ra những lời khó nghe, chỉ nghe những gì muốn nghe. Cũng có thể, não cậu từ chối tiếp nhận. Tóm lại, là một tên kỳ lạ cỡ quai.

"Tóm lại, cậu hãy hoà thuận với Châu Ân đi. Nếu không, Châu Ân sẽ khó xử đấy!"

"Đúng thế, cho nên đi xuống căng tin đi."

RỒt cuộc, chuyện đó và chuyện này có quan hệ gì? Cứ đi theo hẵn trước đã rồi hãy tính. Chúng tôi mua rất nhiều thứ, sau khi ăn xong, lên lầu. Tôi cứ tưởng như vậy là kết thúc rồi, Ngân Hách cũng tỏ vẻ không quan tâm gì. Châu Ân trong chừng mực nào đó cũng hiểu mình bị đối xử lạnh nhạt, cho nên, tôi tưởng hai người họ chào hỏi nhau thì xong rồi. Nhưng, thật ra không phải như thế, chuyện chỉ mới bắt đầu.

"Đi vệ sinh đi." Lời lớp phó.

"Tự mình đi đi."

"Sao có thể một mình đi xuống nhà vệ sinh chứ!"

Lớp phó! Có đến 33 bạn nữ, sao lại chọn trúng tôi? Đánh thức tôi dậy, lại muốn kéo tôi đi đến nhà vệ sinh? Hơn nữa, nhà vệ sinh chỉ có một người đi, vậy mà còn muốn đi cùng? Tôi bực mình:

"Nếu tôi không cso ở đó, thì không trút bầu tâm sự được à?"

"Ừ... hình như là vậy. Cùng đi đi?"

"Nếu tôi đi với người khác, họ sẽ kéo tay tôi nhẹ nhàng."

"Khỉ quá, đi cùng đi!"

"Không đi!"

Tuy nói thế, nhưng tôi vẫn bị cậu ấy kéo đi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mặt, bên dưới, là toàn cảnh sân vận động. Tuy mùi ở nhà vệ sinh rất khó ngửi, nhưng tôi cảm thấy có thể hít thở không khí thông qua cửa sổ đã là hạnh phúc lắm rồi. Há? Bỗng tôi nhìn thấy hai người trông rất quen.

Một là Châu Ân, người kia là... Ngân Hách?!

Châu Ân không biết có chuyện gì mà vui thế, cứ cười híp cả mắt. Còn giả vờ không quan tâm gì chứ, mới đó mà đã sáp lại rồi? Nhìn thấy hai người họ đi vào đây lâu học, tôi vò đầu.

Cộc! Cộc "Lớp phó, chuông sắp reo rồi, mau ra đi!"

"Nổi giận gì thế?"

"Chuông sắp reo rồi!"

"Còn 3 phút 38 giây.. không, 37 giây nữa mà!"

"Ý cậu là còn phải ngồi rồi 3 phút nữa?"

"Cậu bỗng nổi giận gì thế?"

"Nếu là cậu, lẽ nào không giận? Vào thời gian nghỉ ngơi thần tiên này, tớ vì cậu mà đoạ đày trong nhà vệ sinh."

"đáng ghét, sau này không đi nhà vệ sinh với cậu nữa!"

"Tớ cầu còn không được."

Tôi cũng không biết tại sao lại giận.

Sau đó, một ngày nọ, tôi nhiều lần nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau. Mỗi lúc nghỉ giữa tiết, tôi đều đứng bên cửa sổ nhìn bọn họ nói với nhau "anh anh em em".

"Cậu bị đá rồi à?" LỚp phó cuống cuống chạy đến, hỏi.

Tôi sớm biết sẽ có kết cục này. Sự tử tóc vàng ấy mắt tinh lắm, làm sao không nhìn thấy.

"Nhớ lúc đầu, hai người chẳng phải dính chặt nhau như keo sao? Bây giờ, cuối cùng cậu cũng bị đá rồi sao? Ái chà! Bạn của tôi, hoá ra là vì lớn tuổi quá nên mới bị đá chứ gì! Chà chà! Nhưng mà, Ngân hách cũng quá đáng thiệt. Vì con bé đó cao hơn một chút, vóc dáng xinh hơn một chút, nữ tính hơn chút xíu, hẳn đã bỏ người bạn lớn tuổi hơn, tình tình tệ hơn chút xíu của tôi rồi. Chà..."

Tôi thật muốn đưa lớp phó vào bệnh viện tâm thần: "Muốn chết hả? Cho dù tớ bị đá hay bị bỏ rơi, cậu mau đi đi!"

"Tại sao? Cậu rốt cuộc không cần tôi nữa ư?"

"Nếu không, tớ sẽ quăng cậu từ trên cửa sổ xuống."

"Không... không được!"

Lớp phó tái mặt, biến mất dạng.

Tôi lại quay nhìn ra cửa sổ. Châu Ân thân mật đưa nước uống cho Ngân Hách, tôi không nhìn thấy mặt Ngân Hách. Có lẽ, không nhìn thấy mới là chuyện tốt! Nếu thấy Ngân Hách đang cười, tôi chắc càng đau lòng hơn.

"Về mặt cậu sao lại thế này?" Ngân Hách hỏi.

"Sao?"

"Có chuyện gì à? Có phải là vì mấy ngày nay học giờ tự học hơi mệt?"

"Cậu không cần quản những việc không đâu." Tôi trở về phòng mình.

Tôi cũng biết không nên trút giận lên Ngân Hách. Chỉ là, chỉ là... Tôi nhìn thấy mặt Ngân Hách thì nhớ đến Châu Ân. Cuối cùng, bọn họ đều trở thành người tôi ghét, tôi không thể như thế, họ đều là người tốt. Nếu cứ thế này, chỉ nói rõ thêm là tôi quá hẹp hòi.

Cạch!

"Thật là không có gì chứ?" Lại là Ngân Hách.

"Tôi đã nói là không có rồi mà."

Ngân Hách tùy tiện mở cửa, tùy tiện vào phòng tôi, tùy tiện nói những gì mình muốn nói. Nhưng hẳn là vì quan tâm tôi, tôi không thể nổi trận lôi đình với hẳn.

"À, có biết số điện thoại di động của Châu Ân không?"

Là Ngân Hách hỏi.

Tôi rất ghét trong trường hợp thế này: "Không biết!"

"Ngay cả số điện thoại của đàn em học lớp dưới cũng không biết à?"

"Không biết! Được chưa? Chỉ là muốn hỏi số điện thoại thôi sao? Nếu thế, vào trường hỏi thẳng số điện thoại Châu Ân chẳng phải rất được rồi sao? Lúc này còn ở cạnh nhau, lẽ nào ngay cả số điện thoại cũng không hỏi? Nếu có thể, mời cậu ra ngoài được không? Tôi phải thay quần áo!"

Nghe tôi nói một tràng như thế, Ngân Hách sa sầm nét mặt. Không, là trở nên rất đáng sợ, hẳn nổi giận? Sao có thể không giận chứ, theo như tính cách của hẳn, hẳn có lẽ sẽ đá mạnh vào cửa mà đi ra. Không, hẳn sẽ lớn tiếng mắng tôi chứ? Hành động tiếp theo của Ngân Hách sẽ là thế nào?

Trước khi đi ra và đóng cửa phòng tôi một cách nhẹ nhàng. Ngân Hách nói một câu thế này:

"Châu Ân có thể biết lý do cậu nổi giận. Cho nên, tôi mới hỏi số điện thoại cậu ấy. Lẽ nào, như thế cũng sai sao?" "À, đây là Hạ Ngân Hách. Đây là bạn gái học lớp dưới, Lý Châu Ân."

"Ừa, trông quen quá." Ngân Hách nheo mắt

"Xin chào anh. Vì em học lớp sát bên nên thường gặp nhau."

"A, thế à?"

"Cậu học lớp 4 phải không? Tớ thường đến lớp 4 chơi. Sau này, khi tớ đến lớp 4, cậu sẽ nói chuyện với tớ chứ?"

Tôi đứng thẫn thờ trong bầu không khí tuyệt diệu này, rối cuộc để làm gì? Ngân Hách giả vờ như không để ý đến. Nhưng, hẳn lại vắn vẹo thân mình không ra hình dạng gì cả. Châu Ân à, tôi thật không muốn nhìn thấy "em họ" tôi biến thành bánh thừng đâu.

Châu Ân vỗ vỗ vai tôi.

Ừ, biết rồi. Ý bảo tôi đừng làm kì đà nữa? Tôi có thể làm gì chứ? Nó sắp thành chủ nhân mới của Kijou rồi. Tôi bất đắc dĩ phải rời khỏi chỗ này. Tôi... rõ ràng đang bước đi mà, nhưng tại sao lại giậm chân tại chỗ chứ?

"Muốn đi đâu?" Ngân Hách nắm vai tôi.

"Hả? Về lớp..."

"Xuống căng tin đi."

"Đi với cậu ấy đi." Tôi nói với Ngân Hách và hất cằm về phía Châu Ân. Ngân Hách lạnh lùng:

"Tại sao tôi lại phải đi với người mới gặp mặt lần đầu?"

"Này, Châu Ân sẽ khó xử đấy!"

"Cậu ấy là Châu Ân à?"

"Chẳng phải lúc nãy đã nói rồi sao. Tại cậu có gì đặc biệt? Cũng có thể là vì như vậy, cậu mới nghe những lời tôi nói một cách có chọn lựa. Sau đó, cậu mất lịch sự như thế cũng là vì nguyên nhân này! Có muốn lắp đặt cái đó cho tôi không?"

"Thích hả?"

Tôi nhìn Ngân Hách, uể oải gật đầu. Tại cậu hình như thỉnh thoảng sàng lọc ra những lời khó nghe, chỉ nghe những gì muốn nghe. Cũng có thể, não cậu từ chối tiếp nhận. Tóm lại, là một tên kỳ lạ cỡ quái.

"Tóm lại, cậu hãy hoà thuận với Châu Ân đi. Nếu không, Châu Ân sẽ khó xử đấy!"

"Đúng thế, cho nên đi xuống căng tin đi."

Rối cuộc, chuyện đó và chuyện này có quan hệ gì? Cứ đi theo hẳn trước đã rồi hãy tính. Chúng tôi mua rất nhiều thứ, sau khi ăn xong, lên lầu. Tôi cứ

tưởng như vậy là kết thúc rồi, Ngân Hách cũng tỏ vẻ không quan tâm gì. Châu Ân trong chừng mực nào đó cũng hiểu mình bị đối xử lạnh nhạt, cho nên, tôi tưởng hai người họ chào hỏi nhau thì xong rồi. Nhưng, thật ra không phải như thế, chuyện chỉ mới bắt đầu.

"Đi vệ sinh đi." Lời lớp phó.

"Tự mình đi đi."

"Sao có thể một mình đi xuống nhà vệ sinh chứ!"

Lớp phó! Có đến 33 bạn nữ, sao lại chọn trúng tôi? Đánh thức tôi dậy, lại muốn kéo tôi đi đến nhà vệ sinh? Hơn nữa, nhà vệ sinh chỉ có một người đi, vậy mà còn muốn đi cùng? Tôi bực mình:

"Nếu tôi không cso ở đó, thì không trút bầu tâm sự được à?"

"Ừ... hình như là vậy. Cùng đi đi?"

"Nếu tôi đi với người khác, họ sẽ kéo tay tôi nhẹ nhàng."

"Khỉ quá, đi cùng đi!"

"Không đi!"

Tuy nói thế, nhưng tôi vẫn bị cậu ấy kéo đi. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mặt, bên dưới, là toàn cảnh sân vận động. Tuy mùi ở nhà vệ sinh rất khó ngửi, nhưng tôi cảm thấy có thể hít thở không khí thông qua cửa sổ đã là hạnh phúc lắm rồi. Há? Bỗng tôi nhìn thấy hai người trông rất quen.

Một là Châu Ân, người kia là... Ngân Hách?!

Châu Ân không biết có chuyện gì mà vui thế, cứ cười híp cả mắt. Còn giá vờ không quan tâm gì chứ, mới đó mà đã sáp lại rồi? Nhìn thấy hai người họ đi vào dãy lầu học, tôi vờ đầu.

Cộc! Cộc "Lớp phó, chuông sắp reo rồi, mau ra đi!"

"Nổi giận gì thế?"

"Chuông sắp reo rồi!"

"Còn 3 phút 38 giây.. không, 37 giây nữa mà!"

"Ý cậu là còn phải ngồi rồi 3 phút nữa?"

"Cậu bỗng nổi giận gì thế?"

"Nếu là cậu, lẽ nào không giận? Vào thời gian nghỉ ngơi thần tiên này, tớ vì cậu mà đoạ đày trong nhà vệ sinh."

"đáng ghét, sau này không đi nhà vệ sinh với cậu nữa!"

"Tớ cầu còn không được."

Tôi cũng không biết tại sao lại giận.

Sau đó, một ngày nọ, tôi nhiều lần nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau. Mỗi lúc nghỉ giữa tiết, tôi đều đứng bên cửa sổ nhìn bọn họ nói với nhau "anh anh em em".

"Cậu bị đá rồi à?" LỚp phó cuống cuống chạy đến, hỏi.

Tôi sớm biết sẽ có kết cục này. Sư tử tóc vàng ấy mắt tinh lắm, làm sao không nhìn thấy.

"Nhớ lúc đầu, hai người chẳng phải dính chặt nhau như keo sao? Bây giờ, cuối cùng cậu cũng bị đá rồi sao? Ái chà! Bạn của tôi, hoá ra là vì lớn tuổi quá nên mới bị đá chứ gì! Chà chà! Nhưng mà, Ngân hách cũng quá đáng thiệt. Vì con bé đó cao hơn một chút, vóc dáng xinh hơn một chút, nữ tính hơn chút xíu, hẳn đã bỏ người bạn lớn tuổi hơn, tình tình tệ hơn chút xíu của tôi rồi. Chà..."

Tôi thật muốn đưa lớp phó vào bệnh viện tâm thần: "Muốn chết hả? Cho dù tớ bị đá hay bị bỏ rơi, cậu mau đi đi!"

"Tại sao? Cậu rốt cuộc không cần tôi nữa ư?"

"Nếu không, tớ sẽ quăng cậu từ trên cửa sổ xuống."

"Không... không được!"

Lớp phó tái mặt, biến mất dạng.

Tôi lại quay nhìn ra cửa sổ. Châu Ân thân mật đưa nước uống cho Ngân Hách, tôi không nhìn thấy mặt Ngân Hách. Có lẽ, không nhìn thấy mới là chuyện tốt! Nếu thấy Ngân Hách đang cười, tôi chắc càng đau lòng hơn.

"Về mặt cậu sao lại thế này?" Ngân Hách hỏi.

"Sao?"

"Có chuyện gì à? Có phải là vì mấy ngày nay học giờ tự học hơi mệt?"

"Cậu không cần quản những việc không đâu." Tôi trở về phòng mình.

Tôi cũng biết không nên trút giận lên Ngân Hách. Chỉ là, chỉ là... Tôi nhìn thấy mặt Ngân Hách thì nhớ đến Châu Ân. Cuối cùng, bọn họ đều trở thành người tôi ghét, tôi không thể như thế, họ đều là người tốt. Nếu cứ thế này, chỉ nói rõ thêm là tôi quá hẹp hòi.

Cạch!

"Thật là không có gì chứ?" Lại là Ngân Hách.

"Tôi đã nói là không có rồi mà."

Ngân Hách tùy tiện mở cửa, tùy tiện vào phòng tôi, tùy tiện nói những gì mình muốn nói. Nhưng hẳn là vì quan tâm tôi, tôi không thể nổi trận lôi đình với hẳn.

"À, có biết số điện thoại di động của Châu Ân không?"

Là Ngân Hách hỏi.

Tôi rất ghét trong trường hợp thế này: "Không biết!"

"Ngay cả số điện thoại của đàn em học lớp dưới cũng không biết à?"

"Không biết! Được chưa? Chỉ là muốn hỏi số điện thoại thôi sao? Nếu thế, vào trường hỏi thẳng số điện thoại Châu Ân chẳng phải rất được rồi sao? Lúc này còn ở cạnh nhau, lẽ nào ngay cả số điện thoại cũng không hỏi? Nếu có thể, mời cậu ra ngoài được không? Tôi phải thay quần áo!"

Nghe tôi nói một tràng như thế, Ngân Hách sa sầm nét mặt. Không, là trở nên rất đáng sợ, hẳn nổi giận? Sao có thể không giận chứ, theo như tính cách của hẳn, hẳn có lẽ sẽ đá mạnh vào cửa mà đi ra. Không, hẳn sẽ lớn tiếng mắng tôi chứ? Hành động tiếp theo của Ngân Hách sẽ là thế nào?

Trước khi đi ra và đóng cửa phòng tôi một cách nhẹ nhàng. Ngân Hách nói một câu thế này:

"Châu Ân có thể biết lý do cậu nổi giận. Cho nên, tôi mới hỏi số điện thoại cậu ấy. Lẽ nào, như thế cũng sai sao?"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 31

"Hai đứa đang cãi nhau hả?"

Đang chuẩn bị ăn sáng, dì đã hỏi tôi như thế. Tôi không nói gì. Dì diễn vở kịch tự biên tự diễn của mình. "Tuổi trẻ các con, cãi nhau là chuyện thường.

Cãi nhau giữa vợ chồng giống như chém dao xuống nước. Nhưng, con gái không thể bắt nạt chồng mình biết không? Đàn ông mà, nếu nói họ làm giỏi, cực giỏi, họ sẽ càng làm giỏi."

Vợ chồng cãi nhau là gì? Chồng là gì?

"Sau này, nên quan tâm chăm sóc, dịu dàng đối với bọn đàn ông. Con trai? Là một động vật luôn cho mình là đúng..."

"...?"

"Giỏi quá! Cần phải thường xuyên nói những lời như thế, đàn ông sẽ trở nên ngoan ngoãn hơn."

"Hử? Dạ."

"Ăn xong rồi à?"

Tôi ăn qua loa chút xíu rồi đứng dậy. Ngân Hách đứng sau lưng tôi, tôi nhẹ gật đầu, anh ta lập tức đi ra cửa.

Nếu như... tôi nói nếu như... Nếu như Ngân Hách và tôi không phải thân phận là người bảo vệ và con gái ông chủ, thì sẽ thế nào nhỉ?

Đã một tuần rồi.

Tôi đi vào lớp và lại chịu sự hành hạ của lớp phó. "Hai người chưa chia tay à? Xem ra là cậu cứ bám chặt lấy cậu ấy? Lòng tự trọng của con gái đi đâu rồi? Có phải cậu đã đe dọa cậu ấy như đã đe dọa giết tớ?"

"Có muốn thử một lần nhảy lầu mà không có dây thừng không?" Tôi đe dọa.

"Hả...?"

"Chỉ mới lầu 3, cho dù không có dây thừng, cũng sẽ không chết đâu. Nhiều

lắm cũng chỉ bị gãy xương vài chỗ. Cậu nếu muốn thử thì cứ nói tiếp đi."

Lớp phó nghe tôi nói, sợ đến nỗi mặt trắng bệch, chạy mất tiêu.

Bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không bình thường, tôi quay lại. Hoá ra là lớp phó đang nắm chặt tay, trừng mắt nhìn tôi, tôi cũng sững sờ nhìn nắm tay của nó. Ánh mắt của tôi như muốn nói "Nắm tay của cậu định làm vào việc gì?" Lớp phó hình như hơi sợ, sau đó, cậu ấy hét lớn với giọng nói đủ làm sập cả trường: "Huệ Bân, cố lên!" Quá là cao thủ tùy cơ ứng biến. Người nham hiểm xảo trá.

"Lý Huệ Bân." Là Ngân Hách.

"Chuyện gì?"

"Cầm lấy."

Tôi cầm gói đồ Ngân Hách đưa cho. Một tuần nay, hăn chẳng đến lớp tôi lần nào, lý do hăn bỗng đến lớp tôi là gì? Tôi cầm lên xem, là bánh bao và sữa tươi. "Đây là gì?" Tôi hỏi.

"Đồ ăn."

Ngu thế, phải, tất nhiên là đồ ăn, lẽ nào là vật dùng để lau chùi? Ý tôi hỏi là vấn đề khác kia.

"Cậu chẳng phải ăn chưa xong bữa sáng sao?" Hăn hỏi tôi. Vẫn khờ khạo như vậy hả Ngân Hách?

"Bỗng nhiên cậu quan tâm tôi thế làm gì?" Tôi nhấm nhẳng.

"Nếu cậu ngắt đi, tôi phải cõng cậu về. Nặng lắm."

"Đẹp! Nếu là như thế, cậu tự ăn đi. Để không nhờ ơn cậu, có đánh chết tôi, tôi cũng sẽ mở to mắt mà ngắt trong phòng mình."

"Chỉ ngắt đi thì không được sao? Tại sao còn phải mở mắt?"

"Ừ, thế thì tôi sẽ nhắm nghiền mắt mà ngắt, Này, nếu cốt truyện diễn ra như thế, tôi cuối cùng không phải nhất định ngắt đi sao?"

"Tóm lại, mau ăn đi. Tớ đi đây."

Ngân Hách đi rồi. Có thể nhận thấy, lớp phó muốn hỏi tôi cận kẽ tình tiết và tiến triển của tình hình. Nhưng, cậu ấy không dám lại gần tôi.

Lý do là vì sợ nhảy lầu mà không có dây thừng!

Ngân Hách đi khỏi chẳng bao lâu, lại có người đến tìm tôi.

"Chị..."

"Hử, gì thế?"

Đáng lẽ phải cười với Châu Ân, phải vui vẻ đón tiếp nó. Nhưng tôi không múôn nhìn thấy Châu Ân cười tí mắt, bởi vì tôi cảm thấy nó hạnh phúc quá.

"Kijou rất khỏe."

"Kijou ăn uống được chú?"

"Dạ, nó đáng yêu lắm, lại rất ngoan. À, cái này."

"Đây là gì?" Tôi nhận phong thư mà Châu Ân đưa, hôm nay sao có nhiều người tặng đồ cho tôi thế. Tôi mở ra xem, bên trong có rất nhiều hình của Kijou.

"A, cảm ơn! Chị nhớ Kijou nhiều lắm, thật cảm ơn em!"

"Chị đừng cảm ơn em."

"Hả?" Tôi vừa xem hình Kijou, buột miệng hỏi.

Châu Ân mỉm cười nói : "Không phải em nghĩ ra, đây là chủ ý của anh Ngân Hách. Thật ra là Ngân Hách nhờ em đưa cho anh ấy thật nhiều hình của Kijou. Điều kiện em đưa ra là: anh ấy phải dành cho em thời gian một tuần. Nhưng, Ngân Hách không chịu hẹn gặp bên ngoài, nên đành phải hẹn gặp lúc nghỉ đôi tiết."

"Ồ?"

"Hôm qua là ngày cuối cùng, em sẽ không bao giờ quên. Ngân Hách là người đàn ông tuyệt vời. Có thể có một hồi ức đẹp như vậy, thật không còn hạnh phúc nào bằng. Chị, cảm ơn chị."

"Hử? Chuyện này hình như không cần cảm ơn chị."

"May nhờ có chị, em mới có thể trò chuyện được với Ngân Hách. Tụi em còn nhắn tin, gọi điện thoại. Thật rất cảm ơn chị."

"Không phải hai người đang yêu nhau sao?"

"Không phải. Em đã bày tỏ lòng mình, nhưng tối qua, em đã bị từ chối. Nếu có thể quen với anh ấy thì tốt biết chừng nào!" Mặt Châu Ân lộ vẻ bị tổn thương, nhưng lập tức tan biến đi.

"Thế, em đi nhé."

"Ừ, cảm ơn em."

Sau khi Châu Ân về lớp, tôi mơ hồ nhìn hình Kijou. Bỗng nhiên, mặt tôi lộ

vẻ vui hơn hở, hoá ra không phải đang yêu nhau, hoá ra không phải là thích Châu Ân! Tôi cười tươi như hoa, còn nhảy nhót nữa. Tú Nhi lặng lẽ đi lại gần.

"Có chuyện gì mà vui thế?"

Hả? Không có gì. ha ha."

"Biến thái à? Ngậm miệng lại được không?"

"Ừ, ha ha..."

"Trên tấm hình có bôi thuốc gì à? Một loại thuốc đặc biệt mà mỗi lúc lật xem hình, thuốc sẽ bay vào mũi, sẽ biến một người vốn dĩ bình thường thành con ngốc." Tú Nhi tự nhiên cay độc.

Tôi bỏ hình Kijou vào lại phong bì, sau đó cất vào túi. Tuy tôi nhiều lần nhấn mạnh là vì hình của Kijou mới vui như thế, nhưng hình bóng Ngân Hách cứ lớn vờn trong đầu tôi.

Tú Nhi: "Này, cậu ra ngoài nói chuyện với tớ chút xíu."

"Chuông reo vào lớp rồi."

Tú Nhi vẫn trừng mắt nhìn tôi, kéo tôi lên sân thượng. Hôm nay, bản cô nương tâm trạng vui vẻ nên để cậu muốn gì được nấy. Vừa đến sân thượng, Tú Nhi không cho tôi cơ hội được thở, bắt đầu đặt câu hỏi tấn công. "Này, cậu nói thật đi, tại sao lại vui như thế?"

"Hử? Vì nhận được hình của Kijou."

"Không phải đâu? Chỉ là hình của Kijou thì sẽ không đột nhiên vui như thế."

"Không phải, chính là vì Kijou."

"Tại sao lại tránh ánh mắt tôi?"

"Tớ không có, là nhìn bầu trời."

Xem ra con nha đầu Tú Nhi này đã hạ quyết tâm. Mấy ngày nay, nó cứ nói ánh mắt tôi có vẻ kỳ kỳ, nó sẽ không bao giờ nhìn ra đâu.

Tú Nhi: "Này, cậu..."

Tôi quyết định rời khỏi hiện trường ngay. Tôi nắm chặt tay nắm cửa sân thượng: "Tớ phải xuống đâu, sắp học rồi."

"Này, nói chuyện thêm chút nữa đi."

"Tớ chẳng phải đã bảo sắp học rồi sao."

"Cậu, tớ đã sớm nhận ra cậu có gì đó không bình thường, nên cứ quan sát cậu và suy nghĩ mãi."

"Kết thúc ở đây đi."

"Lý Huệ Ân! Cậu đang thích Hạ Ngân Hách?"

Những gì muốn nói cuối cùng cũng nói ra rồi, tôi nhắm mắt lại. Tú Nhi đã nhận định chính xác. Bất cứ sự giải thích nào đều chỉ làm tình hình xấu thêm.

"Cậu thích Ngân Hách à? Tại sao không nói nên lời?" Tú Nhi vẫn lải nhải.

"Phải, tớ có thể giấu cậu chuyện gì chứ."

"Thích thật à? Ánh mắt cậu nhìn Ngân Hách cũng rất lạ."

"..."

"Cậu đừng mong nói cho qua chuyện, mau trả lời."

"Ừ, thích, tớ thích cậu ấy, được chưa?"

Sau đó, lúc tôi mở toang cửa sân thượng, suýt ngừng thở. Bởi vì trước mắt tôi là Ngân Hách đang đứng ở cửa với vẻ mặt kinh ngạc.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 32

"Ngân... Hách..."

Giọng tôi hơi run run. Ngân Hách hơi cúi đầu, nheo mắt nói: "Ở đây làm gì? Không vào học?"

"Ơ..."

"Tôi gọi điện cho chủ tịch..."

Vẫn giọng nói đó, vẫn ngữ khí đó, vẫn hành vi đó, nhưng tại sao không dám nhìn vào mắt tôi.

Qua khe cửa, Tú Nhi nhìn thấy Ngân Hách, nó sợ quá, quay lưng đi.

Bây giờ, chỉ có mình tôi thu dọn tàn cuộc này. Có năm mơ cũng không ngờ, tôi có thể để lộ bí mật trong lòng ở một tình huống như thế. Bây giờ làm sao thu dọn tàn cuộc?

"Học sinh lớp 12, chỉ mấy ngày nữa là thi tốt nghiệp, mà còn lười biếng à?"

"Kệ tôi, nhưng Ngân Hách..."

"Tôi xuống lâu đây."

Tôi chưa kịp phản ứng gì, Ngân Hách đã đi xuống rồi. Có thể là không muốn nghe tôi nói tiếp, tôi bị bỏ rơi rồi sao? Nếu không thì hẳn bị tôi dọa rồi? Bởi vì quá bất ngờ, nếu không thì hẳn là muốn xem như không nghe thấy gì.

Sau khi tôi và Ngân Hách chia tay như thế, mãi đến khi tan học về nhà mới chạm mặt nhau. Tất nhiên trên đường về, chúng tôi không ai nhắc tới chuyện trên sân thượng.

"Cậu nhìn trộm gì thế?" Hấn hỏi.

"Không, không có..."

"Mặt tôi dính gì à?"

"Không có."

"Mặt cậu dính gì kia."

"Hả?"

"Vậy mà tin à?"

Hắn đang lấy tôi làm trò đùa, tôi nhìn hắn hằm hằm. Sau đó, chúng tôi ai cũng không nói lời nào, cũng không có gì muốn nói, cũng không có tâm trạng hỏi.

Về tới nhà, bỏ cặp xuống, điện thoại tôi reo lên. Là Thái Nguyên, lâu rồi không liên lạc.

"Gì thế?" Tôi hỏi.

"Hi! Gần đây cậu có kiếm chế tính nóng nảy để sống thoải mái không?"

"Ừ, sống rất tốt, chỉ cần cậu im hơi lặng tiếng."

"Biết, biết. Tớ rất hiểu người em gái này... nhớ người anh này nhiều lắm."

"Gần đây, người muốn nhảy lầu không có dây nhiều thật đấy."

"...?"

"Lý do gọi điện cho tôi là gì? Nếu không muốn rơi từ trên cửa sổ xuống thì mau nói ra cho tôi."

"Có chuyện gì à? Cậu làm gì mà đáng sợ thế. Lý do một đứa trẻ trước giờ hiền lành, lương thiện, bỗng nhiên giống như ngựa tuột khỏi dây cương là gì? Nếu tớ ở trước mặt cậu, cậu sớm đã tặng tớ một đá, phải không?"

"Hoàn toàn có thể."

"Tôi sợ quá. Mấy hôm trước, tớ bị trượt ngã, hình như đó cũng là do cậu nguyên rủa tớ."

"Nếu cậu chỉ nói những chuyện này thì tớ thấy tiếc tiền điện thoại quá. Cúp máy đây."

"Đừng! Đừng! Đợi đã!"

Bây giờ mới nhớ đến nội dung chính. Tên gốc này.

"Gần đây, tớ thăm dò khắp nơi. Nghe nói, quả thật là có một nhóm người xăm hình chữ thập trên cánh tay. Nhưng trước giờ, tớ chưa từng nghe qua nơi này, không phải tổ chức xã hội đen gì cả. Xem ra cũng không giống người làm những chuyện như giết người. Có thể là quý tộc nghèo khổ, hoặc là tổ chức xã hội sống bơ vơ. Nhưng hình xăm cây thánh giá mà cậu nói hình như chỉ có trên cánh tay bọn họ, cho nên, tớ nói với cậu."

"Ở đâu?"

"Quán bar trong hẻm Á Âm Đông, cậu còn nhớ chứ?"

"Còn."

"Phải đó. Nhớ năm xưa, cậu chẳng phải nổi tiếng cả vùng sao? Vừa nói cậu xuất hiện, cả hẻm đều bàn tán xôn xao. Lúc đó cậu đánh hạ tất cả hững tên đầu đường xó chợ ở đó bằng năm đấm của mình. Tất cả bọn côn đồ của tổ chức xã hội đen đều muốn lấy lòng cậu."

"Cậu nhất định phải nói tràn giang đại hải sao?"

"Ừ, phải, tớ là nói..mà."

Tên này thật là lảm lòi, bắt đầu câu chuyện dài lê thê, nói một hồi thì đi xa hơn 3000 dặm.

"Quán bar lớn nhất trong hẻm Á Âm Đông là bar Đại Hàn, nổi tiếng với phong cách truyền thống. Nhóm người xăm hình chữ thập trên cánh tay thường xuất hiện ở đó. Tớ đã kiểm tra rồi, hình xăm đó quả thật là giống như cậu nói. Nhưng... chuyện bọn chúng làm..."

"Sao?"

"... Hơi tồi tệ một chút. Chúng nổi tiếng là dùng những thủ đoạn hèn hạ, dễ tiện để đánh nhau. Gần đây, cảnh sát đang bắt bọn chúng."

"Có lẽ mọi người ghét sự xấu xa của bọn chúng, mà vì sợ nên đều trốn tránh chúng."

"Có thể. Cậu định thế nào?"

"Còn thế nào nữa? Ngày mai là cuối tuần, tớ tất nhiên phải đích thân đi một chuyến."

"người giám sát cậu thì sao?"

"Đó là việc của tớ. Tóm lại, cảm ơn cậu."

"Nếu cảm ơn tớ thì mời tớ uống ly rượu."

Cạch!

Tiệc tiền điện thoại, nên cúp mấy thì cúp.

Tôi thay quần áo, thấy hơi đói, muốn xuống lầu nấu tô mì ăn.

"Làm gì thế? Ăn vụng à?"

Tôi quay lại, là Ngân hách.

"Ờ... Cậu có chuyện gì?"

"Nấu tô mì ăn cơm."

"Tôi ăn thì nói là ăn vụng, cậu ăn thì là ăn cơm à?"

"Tôi xem ra là đường đường chính chính. Dáng vẻ của cậu hơi..."

Tôi thừa nhận, dáng vẻ của tôi xem ra cũng giống như bị bắt quả tang đang ăn vụng, vôi vàng rót nước vào rồi lên lầu, ngồi trên ghế nệm phòng khách. Chẳng bao lâu sau, Ngân Hách cũng lên, ngồi đối diện với tôi.

"Này, tương ớt đâu?" Tôi hỏi.

"Không cầm lên à?" Hấn hỏi lại.

"Tôi cứ tưởng cậu cầm!"

"Tôi cầm làm gì? Tôi tưởng cậu đi lấy rồi."

"Hừm..."

Tôi im lặng và mở tô mì ăn, không còn gì đáng nói nữa. Với tôi lúc này, nhìn mặt hấn cũng là một áp lực. Thoáng chốc, đã giải quyết xong tô mì, tôi định về phòng thì Ngân Hách giữ lại.

"Gì thế?" Tôi cau gắt.

"Cậu có vẻ lúng túng?"

"...?"

Ngân Hách cũng nhận ra sao? Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, hấn đã nhận thấy điều đó.

"Thời gian không còn nhiều nữa, cậu đừng như thế." Hấn nói.

"Gì cơ?"

"Bây giờ chỉ còn lại 6 tháng, cho nên chúng ta tốt nhất nên tự nhiên một chút."

"Có gì không tự nhiên chứ?"

Tôi cũng không ngờ ngữ khí của mình lại có ý châm chọc như thế, đã giả vờ không biết thì giả đến cùng vậy! Cái này gì đáng gì.

"Là không tự nhiên."

"Đâu có như thế? Chẳng phải nên có lý do sao?"

"..."

"Cuộc đối thoại trên sân thượng, cậu đều nghe cả."

"Ừ."

"Cho nên thế nào?" Lại thêm phản ứng không ngờ tới, giọng nói tôi run run, không có gì đáng sợ cả. Lúc đánh nhau chỉ lo đánh, cho dù đối thủ là một nhóm nhiều tên, tôi chỉ biết đứng dậy. Trong trí nhớ của tôi không có

chuyện, vì sợ hãi mà ngồi bệt tại chỗ, nhưng lúc này, tôi rất sợ không khí im lặng, tĩnh mịch này.

Ngân Hách chậm rãi nói:

"... Xin lỗi."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 33

Thôi đi, đừng lại ở đây."

"..."

"Đừng nói gì nữa cả." Tôi nói.

Lòng tôi buồn lắm, sợ mình sẽ khóc. Việc giữ tiếng nấc nghẹn, giọng điệu cố tỏ ra như không quan tâm quả thật khó hơn tôi tưởng tượng. Không sao, đối với tôi, nước mắt không xứng chút nào, là sự mềm yếu không cho phép. Tình yêu với tôi là không tồn tại cùng nước mắt.

Tôi biết, chúng ta khác nhau, rất nhiều, cho nên đừng nói gì nữa cả. Xin cậu đừng làm tổn thương quá nhiều, đến giới hạn tôi có thể chịu đựng là được rồi.

Tôi đi vào phòng, Ngân Hách vẫn cúi đầu ngồi đó, tôi không nhìn thấy ánh mắt hẳn. Về đến phòng, nước mắt tôi mới ướt cả hai má.

Hoá ra là thế ,tình yêu trong phim ảnh và trên truyền hình hoá ra đều như thế. Cảm giác đau khổ khi lúc tưởng có thể chạm được nhưng tay lại không chạm tới. Tôi không cầu mong cậu yêu tôi, chỉ mong thời gian tôi quen đi cậu cũng ngắn như thời gian tôi yêu cậu.

Đến tảng sáng, tôi vẫn không ngủ được, mệt lả cả người. Nhưng trái tim vẫn đập dồn, trái tim và cơ thể cách nhau rất xa. Tôi thật không thích cảm giác này, lặng lẽ đi ra phòng khách mở ti vi, không có gì đáng xem cả. Tôi lục lọi tổng đồng đĩa CD, cái đĩa hài mà Ngân Hách từng bắt tôi phải cười ở đây.

Không phải hẳn mượn về? Là tự hẳn mua?

Tôi mở đĩa, dựa vào ghế xem những câu chuyện mà mới nhìn là đã biết ngay, cười bất đắc dĩ.

"Ha ha ha..." Tuy cười thành tiếng. nhưng trong lòng tôi rỗng không. Chán ngắt.

Lúc tôi định lấy đĩa ra thì cửa phòng Ngân Hách mở, liền nằm xuống lại,

tôi không can đảm đối mặt với hắn.

Cạch! Có tiếng đóng cửa, tiếng bước chân đi về phía tôi. Ngân Hách đứng trước mặt, hỏi:

"Ngủ rồi à?"

"..."

Anh ta không nói nữa. Tôi nhắm mắt nên không thấy được hắn đang làm gì, đành phải nhắm mắt giả chết vậy. Bỗng nhiên, tiếng bước chân Ngân Hách lại hướng về phía tôi, sau đó dừng lại bên ghế nệm tôi đang nằm. Ở... Cảm giác đáng sợ này... không biết từ đâu bay vào bụng tôi. Là tâm trạng bất an muốn nhìn nhưng không thể nhìn, có thể xem như là tâm trạng của tử tù.

"Thật ngủ rồi à?"

Đúng thế, thật sự ngủ rồi, cho nên cậu đi đi.

"Ờ..."

"...?"

"Mắt sưng rồi."

Tối như vậy mà có thể nhìn thấy sao?

Ngân Hách cẩn thận xoa nhẹ đôi mắt sưng đỏ của tôi. Xem ra, trái tim tôi đã trải qua thời kỳ lưu thông, bất giác đập mạnh. Không bao lâu, cơ thể tôi bay lên không trung. Có lẽ là, Ngân Hách bế tôi lên. Hé mắt, nhìn thấy khuôn mặt Ngân Hách, sống mũi thẳng và hàng lông mi dài.

Ngân Hách mở cửa phòng tôi, cẩn thận đặt tôi lên giường, sau đó, hắn vén tóc tôi ra sau: "Tôi không muốn làm tổn thương cậu."

Hồi lâu sau, hắn đi ra ngoài.

Nếu như không như thế, nếu như không nói những lời này, cho dù cậu không quan tâm đến sự sống chết của tôi, tôi cũng không khóc nhiều như bây giờ.

*****

"Đi đâu?"

"Đừng quản tôi."

"Tôi hỏi cậu đi đâu!" Ngân Hách nắm chặt cổ tay rồi kéo tôi quay lại đối mặt.

"Nếu biết tôi đi đâu, cậu sẽ đi cùng tôi chứ?"

"Điều đó không phải là đương nhiên sao?"

"Nhà tắm công cộng nữ!"

"..."

Khó khăn lắm, tôi mới thắng được Ngân Hách. Một cơn gió mát rượi thổi qua.

"Cậu đến nhà tắm công cộng à?"

"Ừ."

"Tôi đưa cậu đến cửa rồi đứng ngoài đợi."

"Trong nhà tắm có phần tử khủng bố, có kẻ trộm à? Cho dù có, cậu là con trai, có thể vào nhà tắm của nữ không? Cậu sẽ bị xem là kẻ biến thái."

"Cho nên, tôi mới đưa cậu đến cửa."

"Cậu sẽ đứng ngoài đợi tôi chứ? Tôi tắm ít nhất cũng phải 3 tiếng."

"Cổng thoát nước sẽ không nghẹt chứ?"

"Ừ... phải. Bây giờ nhà tắm đang mở cửa... Này!"

"Tôi chỉ đùa thôi, cậu lại bị chi phối."

"Tức quá đi! Tôi đi đây."

Tôi bỏ lại sau lưng Ngân Hách đang lớn tiếng gọi, cố hết sức chạy về hướng nhà tắm công cộng. Để trở lại bình thường, tôi không thể không chỉnh trang lại nét mặt mình, nhưng đôi mắt sưng đỏ thì lại không có cách gì. Sau này, tôi sẽ không ngủ trên giường sau khi khóc.

Sau khi ra khỏi nhà, tôi chạy thẳng tới nhà Thái Nguyên.

Rầm rầm rầm! Rầm!

Không cần phải bấm chuông, hần chác còn nằm mơ trên giường, nhấn chuông chắc chắn không nghe thấy. Đối với loại người như hần, chỉ có dùng vũ lực.

Đá vào cửa hồi lâu, cuối cùng, tôi nghe tiếng bước chân đi lại. Cùng với tiếng bước chân còn có tiếng nói.

"A, tên khốn nào đá vào cánh cửa quý giá của tao? Tao mà bắt được, sẽ cạo trọc đầu mày, cạo bóng loáng, làm bóng đèn cho nhà tao!"

"Nói đủ chưa?"

"Hả? Lý Huệ Bân?"

"Cầm cái này."

"Này, đây là... Tuy quan hệ của chúng ta không bình thường nhưng tắm ở nhà tôi có phải quá đáng lắm không? Đường cống nhà tôi sử dụng không tiện cho lắm. Tôi nghi ngờ nó có thể chịu nổi tóe và bụi bẩn trên người cậu. CÒn nữa... Nếu con gái mà dùng nhà tắm của chúng tôi?..."

"Cậu nói nhưng lời vô tích sự gì thế?" Nghe tôi nói, Thái Nguyên ngậm miệng lại.

Miệng hẳn có thể bay lượn trên trời, hẳn nói nhiều thật, phiền quá đi.

"Cậu giúp tớ giữ cái thì được rồi."

"Không vào nhà à?" Thái Nguyên lùi lại một bước, mời.

Tôi lắc đầu: "Không có thời gian."

"Đi đâu thế?"

"Hôm nay phải giải quyết xong."

"Hôm nay?"

"Ừ."

"Có nhanh quá không? Cậu nghĩ lại đi. Một mình cậu đi đến đó can bản không thể."

"Không phải xã hội đen, cậu chẳng phải nói là một tổ chức suy tàn sao? Thế chẳng phải rất đơn giản sao?"

"Này, tớ đi cùng nhé."

"Đây không phải là lần đầu tiên, cậu lo gì chứ?"

"Điều này không phải tất nhiên sao? Tính lỗ mãng của cậu đủ chọc thủng bầu trời, bay đến tận cùng vũ trụ!"

"Xin cậu nói đơn giản chút đi! Miệng cậu nhẹ như thế mới đủ chọc thủng bầu trời, bay đến tận cùng vũ trụ. Tớ đi đây."

"này, này! Nhưng bây giờ mới có 3 giờ!"

"Tớ có lệnh cấm, phải giải quyết xong trong vòng 2 tiếng. Tớ đi đây."

"Này!Này!"

Thái Nguyên đang xách cái sọt tre đựng đồ dùng khi tắm, gọi tôi. Bỏ mặc hẳn, tôi cầm túi chạy.

Quán rượu Đại hàn ở Á Âm ĐỔNG, hơi quen. Nhưng thời gian đã lâu lắm rồi, không biết có thể nhớ ra không? Nhưng vừa đến đó, tôi nhớ lại hết.

Đến trước cửa quán Đại Hàn ở hẻm Á Âm Đông, lúc tôi định vào trong, một người phục vụ chặn lại: "Chưa tới giờ mở cửa."

"Mày hãy cảm ơn là chưa tới giờ mở cửa đi, cú!" Tôi lúc này thật khó nhẫn nhịn được.

Tên phục vụ vẫn nhú mày, tỏ vẻ phiến, nói: "Chưa tới giờ mở cửa!"

"Hừ, tức quá!"

"Tao thấy mày tuổi còn rất nhỏ, lại không lễ độ? Hả?"

"Chỉ là một tên phục vụ thôi mà! Đừng nói vớ vẩn nữa, trước khi tao nện cho mày một trận."

Tôi nhìn tên phục vụ từ đầu tới chân, hăn hơi sững người. Chỉ mới liếc mắt nhìn hăn, hăn đã sợ rồi, người như thế thì làm được gì. Hăn lại dám cản đường tôi? Có phải mày rất hiếu kỳ muốn biết mặt đất địa ngục như thế nào không?

"COn... con nha đầu này! Về nhà ngay cho tao! Đại ca về rồi nhất định sẽ giết chết mày!"

"Tốt. Tao cũng muốn tiêu diệt người mà tụi mày gọi là đại ca đó." Tôi đá một cái trúng vào bụng tên phục vụ đó, hăn ngã xuống đất. Tôi cười chế giễu: "NHóc con, giảm béo đi, bọ biển cũng không mềm bằng bụng mày đâu."

"Con khốn đang gây sự phía trước là ai thế?"

Tôi quay lại, ba tên lực lưỡng đang đứng dàn hàng ngang.

Tên phục vụ tập tễnh đứng dậy, mếu máo: "Đại ca, con nhỏ này điên rồi!"

Tôi nhìn ba tên đó, nghĩ thầm: Tìm được rồi!

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 34

Tìm được rồi! Tôi mở to mắt, cố nhìn vào cánh tay ba tên to lớn đó, nhưng bị tay áo sơ mi che khuất, không nhìn thấy gì cả.

"Này, chuyện khác thì không cần làm. Xấn tay áo tụi mày lên đi!"

"Ha ha, xem con khốn đó kìa! Thật không biết từ đâu ra con điên này? Ha ha!"

Ba tên đó cười lớn, lại còn nhìn nhau cười mỉa mai tôi.

Là vì tôi quá nhỏ, nên làm bọn chúng cười sao? Hoặc là vì bọn chúng đã biết trước tương lai không xa, mình sẽ chết, nên muốn cười cho đã trong những năm tháng còn lại? Tất nhiên, kết quả sẽ biết nhanh thôi mà.

Bỗng nhiên, bọn chúng cùng nắm chặt tay: "Con khốn kia, có phải mày muốn tụi tao dạy cho một bài học lễ độ không?"

"Đầu chúng mày trống rỗng rồi à? Hung hăng gì chứ, nổi điên gì chứ? Muốn tấn công thì xông vào đi!"

Tôi cười khì một tiếng, việc này chắc làm tổn thương đến lòng tự trọng của bọn chúng nên chúng nổi giận. Tên đầu đảng nhìn tôi hằm hằm. "Muốn đánh nhau ở đâu?"

"Ở đây, sao thế? Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta đều rất bận. " Tôi nói một câu đầy vẻ khinh thường.

Nhưng không giống như cơ thể đồ sộ của hắn, động tác hắn tấn công tôi rất nhanh nhẹn.

"Hãy da!"

Bập.

"Thế này kết thúc chưa?"

Tôi lấy tay cản được nắm đấm của tên đầu sỏ. Tên ngu dốt đó cứ tưởng ra tay trước thì sẽ giải quyết được cuộc chiến sao. Nói thế nào cũng giống một tên dựa vào sức mạnh mà tồn tại đến bây giờ, nếu không thì sao tấn công ngu ngốc như thế chứ?

"Con khốn này!"

"Tên thối tha, mở miệng ra là con khốn này con khốn nọ!" Mắt tôi long lên, bẻ ngoặt cánh tay của hắn, sau đó, nện cùi trỏ vào lưng hắn. Mất đà, hắn nằm sấp dưới đất, tôi giẫm lên lưng nói: "Tên này lại tấn công bằng chiêu thức không ra gì. Muốn chết sớm hả?"

"Đồ khốn kiếp!" Xem ra vẫn chưa biết thân biết phận, một tên nữa xông vào tôi, sau đó tên bên cạnh cũng từ trên xe rút ra cây côn, chống lên vai. Tôi vẫn giẫm lên lưng tên đang nằm dưới chân:

"Nói cho mà biết, tao sốt ruột rồi. Đừng hí hửng vì có mấy thứ vũ khí đó đánh tao. Bọn nhãi nhép chúng mày, nếu thật sự chúng mày khốn kiếp!"

Người chết trong tay bọn chúng là mẹ tôi... Mẹ tôi!

"Này!"

Tôi đá vào bụng tên vừa xông vào tôi, hét lớn. Tiếp theo, đá vào mặt một tên khác, bẻ ngoặt tay tên lại xông vào tôi. Động tác tiếp là giẫm lên đầu, làm đầu hắn áp sát đất. Tiếp đến, tôi đỡ nắm đấm của tên có đôi mắt rực lửa đang xông vào tôi, đấm lại hắn một đấm, Lập tức, hắn bị chảy máu mũi, nhìn thấy máu, hắn hoảng hốt.

"Khốn kiếp..."

Bịch!

Tôi đá vào vai tên đang chửi thề với giọng rất nhỏ.

"Khốn kiếp gì mà khốn kiếp?"

"Mày... mày rốt cuộc là ai?"

Bịch!

"Hự!"

"Còn chưa biết thân à? Phải lẽ độ?"

"Dạ.... dạ... chị... chị là ai?"

Bị dọa dễ như thế sao?

"Muốn biết hả? Mày không cần biết."

Tôi đi lại trước tên đang dựa vào tường và nắm chặt cánh tay hắn, mặt hắn đầy vẻ sợ hãi. Tôi là sư tử dưới tuổi vàng sao? Đáng sợ thế à?

Giở tay áo sơ mi hắn lên. Không có.

"Hình xăm cây thánh giá đâu rồi?"

"Hình... hình xăm cây thánh giá?"

"Hình xăm trên cánh tay!"

"À, cái đó, cái đó ở cánh tay khác..."

À, tôi cứ tưởng uống công vô ích, suýt nữa, tôi đã hối hận vì lãng phí thời gian. Tôi nắm chặt cánh tay kia của hắn, mặt hắn vẫn lộ vẻ khiếp sợ. Tôi giở tay áo lên: Hình xăm cây thánh giá khác trong ký ức của tôi, hình xăm cây thánh giá đó.

"Khốn kiếp, không phải."

"Hơ... hơ?"

"Đây là hình xăm của bọn mày à? Phái nào thế?"

"Đơn... Nhất Phái."

Xem ra là bọn thủ hạ rác rưởi của Đơn Nhất Phái. Tôi phui tay nói: "Tên Thái Nguyên chết tiệt, dám báo tin giả."

"Hơ... hơ..."

Chúng mày đừng nhìn tao với ánh mắt oán trách đó, đừng trách tao, đều tại Thái Nguyên.

Tôi đi ra khỏi Á Âm Đông và đi thẳng đến nhà Thái Nguyên.

Rầm! Rầm rầm rầm!

"Lại là tên lưu manh chết tiệt nào đá vào cánh cửa vừa đẹp vừa đắt?"

"Tên lưu manh chết tiệt đó là tớ. Sao hả?"

"Cậu... Lý... Huệ Bân?"

"Hôm nay là lần đầu tiên gặp tớ à? Cậu sao thế?" Tôi đi vào nhà Thái Nguyên. Vẫn là căn nhà sạch sẽ, ngăn nắp. "Ở nhà một mình à?"

"Ừ, uống gì không? À, đánh một trận rồi hả? Bọn họ bị đánh hả?"

"Không, không phải."

"Lại không phải?"

"Ừ, không phải, phù..." Nằm bệt xuống ghế nệm, tôi thở dài. Ở một góc nào đó trong lòng, tôi cũng có chút vui mừng, nếu mẹ bị những tên nhãi nhép đó giết hại, tôi có lẽ sẽ điên mất.

A, mát quá! Ngẩng đầu lên, hoá ra là Thái Nguyên lấy nước lạnh áp vào mặt tôi. Tôi nhận ly nước trong tay Thái Nguyên và trừng mắt nhìn anh ta.

"Này, làm gì nhìn tớ thế?"

"Đều tại cậu, làm tôi phí công đánh mấy tên vô danh tiểu tốt."

"Sao thế? Vận động cho cơ thể thoải mái không phải rất tốt sao?"

"Cũng phải."

"Ở nhà, cậu không thể tùy tiện chửi thề, chỉ tập thể dục cũng không thể áp chế được tính nóng của cậu. Đặc biệt là người tên Ngân Hách đó, một ngày từ sáng đến tối, hắn luôn ở bên cạnh giám sát cậu. Cậu có thể làm được gì? Theo tớ thấy, cậu có thể ra ngoài một mình đã là chuyện kỳ lạ, điều may mắn là cậu đã vận động cơ thể phải không."

"Ừ, phải, trận này đã bắt mình phải ngoan ngoãn nghe lời. Cơ giận của tớ cũng tiêu tan."

"đúng thế, cậu cuối cùng cũng trở thành một nữ..."

"Nói tiếp đi?"

"Cậu vốn dĩ đã là nữ sinh rồi, ha ha..."

Cười cho qua chuyện à? Thật ra, tôi đọc được sự sợ hãi trong mắt Thái Nguyên. Hắn cuối cùng cũng nhận ra sự đe dọa của tôi.

"A, nhiều tin nhắn thế này. Này, cậu đọc đi."

"Tại sao là tớ đọc!" Thái Nguyên bỗng nổi trận lôi đình. "Lẽ nào muốn để tớ vừa chịu những sóng điện tử cực kỳ độc hại, còn phải dán mắt vào đọc tin nhắn à?"

"Hừm!"

Thái Nguyên vội mở điện thoại của tôi lên: "Nói chính xác là có 11 tin nhắn. Đầu tiên, yếu tố tạo thành 11 tin nhắn là..."

"Yếu tố tạo thành rút cuộc là gì?"

"Ừm! 5 tin của Tú Nhi. Cậu ấy nói là buồn, nên nhắn tin nhiều như vậy."

"Cái đó không cần đọc. Xoá đi."

"Được. Các tin nhắn còn lại. 3 tin của lớp phó. Lớp phó cậu gửi tin này, lần lượt là: Trong ngày cuối tuần đẹp đẽ như thế, có phải nhớ tớ đến không muốn sống nữa? Làm gì thế? Ê, đang hẹn hò hả?"

"Này, mấy tin nhắn này xoá toàn bộ!"

"Xem ra, sau khi lên lớp 12, cậu lại kết giao với mấy người bạn kỳ lạ."

"Bạn bè gì."

"Ừm, còn lại 3 tin, là: Tôi có nói, mau về, Cậu có phải là lột da toàn thân

không?, Có cần tôi đưa ống thoát nước cho cậu?. Ừm, là Hạ Ngân Hách."

"Khốn kiếp."

Tôi bất giác đứng dậy rồi lại ngồi xuống, vốn định trả lời, nhưng tôi lại thờ dãi và nằm xuống ghế.

"Này, cậu sẽ không..."

"Ừ, muốn ngủ một giấc."

"...?"

"30 phút sao, gọi tớ dậy. Biết chưa"

Tôi không để ý Thái Nguyên ở phía sau, từ từ nhắm mắt lại. Có lẽ là vì lâu rồi không có cơ hội vận động gân cốt như vậy, nên cơn buồn ngủ kéo đến nhanh chóng, sau đó, cái giá phải trả cho giấc ngủ rất đau đớn.

Trong giấc mơ, lớp phó biến thành 5 người. Ngồi bàn trước, bàn bên cạnh, bàn phía sau, ở góc tường đối diện, nhìn đâu cũng đều là lớp phó. Tôi sắp điên rồi...

Cầu xin Thượng đế... Con nhất định sẽ làm nhiều việc thiện! Con cũng chưa sát sinh bao giờ, tại sao lại cho con có giấc mơ đáng sợ vậy?

"Chà.... Một cơn ác mộng khủng khiếp!" Tôi lắc đầu.

Bỗng vang lên một giọng nói, rất quen thuộc.

"Ngủ mà còn thi triển võ công à?"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 35

“Ngân Hách? Sao cậu lại ở đây?”

“Là tớ mời!” Thái Nguyên vừa nói, vừa đưa cho Ngân Hách ly nước cam ép.

Thái Nguyên chết tiệt đó điên rồi à? Đưa tôi uống là đồ hộp, mời Ngân Hách uống thì lại là nước cam tươi! Đúng đúng, chắc là vừa mới tỉnh dậy, tinh thần chưa tỉnh táo.

“Cậu đừng nghiến răng như thế, thoải mái chút đi. Cậu bảo tớ 30 phút sau gọi cậu dậy, nhưng tớ gọi thế nào, cậu vẫn ngủ say như chết. Gọi thế nào, cậu cũng không tỉnh! Tớ sợ người nhà cậu lo lắng nên định gọi điện cho chủ tịch. Bỗng, tớ thấy quần áo cậu dính rất nhiều máu. Đúng lúc người này nhắn tin cho cậu, cho nên tớ nhắn lại cho anh ta. Tớ nói cậu đang ở đây. Không ngờ, anh ta chạy đến.”

“Cậu nên gọi tớ dậy sớm chút.”

“Tớ xin nhấn mạnh lần nữa, là cậu không dậy.”

Tên đáng chết này, có Ngân Hách ở đây, có phải cậu muốn gì làm nấy?

Cả thế giới đều biết, Ngân Hách là đôi tai của bố. Trước mặt Ngân Hách, tôi không dám chửi thề, cũng không thể tự tiện ra tay.

“Cậu rốt cuộc đến làm gì?” Tôi nhìn Ngân Hách hỏi.

“Nghe nói cậu không dậy.”

“Hử? Thế à. Về nhà thôi.”

“Ra ngoài nói chuyện một chút đi.”

Tôi không còn gì để nói. Ngân Hách vẫn một mực kéo tôi ra ngoài. Thái Nguyên ở đằng sau đang oang oang: “Huệ Bàn, nhớ lấy sọt tre đựng đồ!”

Bạn bè đi, dù thế nào cũng nên chào hỏi chứ? Tôi vẫn nhìn Thái Nguyên vẫy vẫy tay.

Tôi bị Ngân Hách kéo vào trong công viên, vùng khỏi tay Ngân Hách và quay lưng lại với hắn, tôi nói: “Này! Tôi là con chó đấy chắc? Làm gì

mà kéo như thế?”

“Vết máu đó là sao?”

“Không cần cậu lo. Lúc ở nhà tắm ông cộng, có đứa bé bị chảy máu cam, tôi lo cho nó.”

“Ở nhà tắm phải không?”

“Tôi đi tắm trước, sau đó đến nhà bạn. Như thế được chưa?”

“Đi đến nhà tắm công cộng chỉ mất 10 phút thôi mà?”

“Đáng ghét! Cậu rốt cuộc muốn nói gì?” Tôi nổi giận nhìn Ngân Hách, nhưng lúc này, tôi suýt chết ngạt. Không ngờ, vẻ mặt Ngân Hách đáng sợ như vậy.

“Cậu rốt cuộc đã đánh nhau với ai? Ở đâu?!”

Lần đầu tiên Ngân Hách lớn tiếng với tôi như thế. Trước giờ. Hẳn chưa từng làm vậy, vẻ mặt đáng sợ như thế cũng là lần đầu tiên.

“Để người khác lo lắng cho cậu, thấy vui lắm hả? Nhìn thấy cậu nằm ở đó, hơn nữa trên áo đều là máu, cậu làm tôi sợ chết khiếp!”

“...”

“Nếu cậu đi đánh nhau, cậu có thể gọi tôi cùng đi mà! Bị người khác đánh rồi thì làm sao! Có gì bất trắc thì sao!”

“Thế thì sao?” Tôi hỏi.

“Cái gì?”

“Thế thì có can hệ gì tới cậu! Cho dù tôi có gì bất trắc, tôi bị đánh, cũng đều là việc của tôi. Tò vè quan tâm? Cậu không cần đóng kịch cho tôi xem để tôi có hy vọng với cậu, trái lại là cậu thương hại tôi. Chỉ có thể là thương hại tôi!”

“Đừng nói như thế!”

“Cái gì đừng nói như thế? Tôi không cần sự thông cảm thừa thãi, đừng giày vò người khác!” Tôi quay lưng lại Ngân Hách, định bước đi, nhưng hần nắm chặt tay tôi: “Đừng vì những gì muốn nói đã nói xong rồi thì tự tiện rời khỏi.”

Tôi vùng ra khỏi tay Ngân Hách, mọi cảm giác đau đớn, thương cảm, ầm ức, tức giận bao vây tôi. Những lời độc ác đều là một mình tôi nói, dùng lời nói làm hấn tổn thương cũng là tôi. Nhưng, nước mắt tôi vẫn chảy đầm đìa.

Ngẩng đầu nhìn trời, khó khăn lắm, tôi mới nuốt được nước mắt vào trong. “Đừng tùy tiện ra lệnh cho tôi!” Tôi đã đi khỏi Ngân Hách.

Trên đường về, tôi tìm một cửa hiệu và mua bộ quần áo mới để thay. Về đến nhà, đã thấy Ngân Hách ngồi đợi. Tôi lên lầu và nằm trên giường, trần nhà cứ quay mãi.

Hôm nay thật là một ngày tồi tệ nhất. Không chỉ không bắt được bọn người có hình xăm cây thánh, sọt tre đựng đồ cũng để ở nhà Thái Nguyên, quần áo dính đầy máu, mà còn cãi nhau kịch liệt với Ngân Hách.

Ngân Hách...Ngân Hách... Cái tên khiến người ta ghét này cứ lượn vờn trong đầu tôi. Tôi lắc đầu, nhiều lần hạ quyết tâm quên hẳn, nhưng vừa trở mình, bức tường trong tim mà gian nan lắm mwois xây được lại sụp đổ.

Cộc cộc.

“Ai đó?”

“Huệ Bân, con xuống lầu đi. Chủ tịch gọi đó.”

Dì, mặt dì sao lại sáng như vậy? Con còn tưởng là mặt trăng vào phòng chứ? Dì cứ nở nụ cười bí hiểm.

“Huệ Bân thật hạnh phúc?”

“Dạ?”

“Ôi, thật mất mặt quá! Nếu như năm đó có người đàn ông như thế, dì chắc chắn sẽ không bỏ qua và đi thẳng đến phòng đăng kí kết hôn!”

“Rốt cuộc là dì đang nói gì?”

“Mỗi lần đều cãi nhau. Dì chẳng phải đã nói rồi sao, cãi nhau giữa vợ chồng giống như lấy dao chém xuống nước.”

Dì, rốt cuộc là dì đang nói gì? Con xin dì đừng đi ra khỏi thế giwois của mình. Dì nói rõ hơn chút nữa cho con nghe được không?

Dì vẫn cười một cách bí hiểm và đi vào bếp, biểu hiện của dì làm tôi càng thêm mù mờ. Hôm nay thật là một ngày xui xẻo vô cùng.

Ở phòng khách tầng trệt, tôi nhìn thấy bố và Ngân Hách đang ngồi trên ghế nệm.

“Có chuyện gì thế ạ?” Tôi ngồi đối diện Ngân Hách. Trong mắt tôi lúc này, hẳn giống như vật thể trong suốt và không tồn tại. Ngân Hách nhìn tôi. Cho nên tôi càng không có cách gì nhìn hẳn.

“Bố có nghe dì nói qua. Hơn nữa, từ chỗ Ngân Hách, bố cũng biết chút tình hình.” Bố tôi nói.

Lập tức, cảnh tôi gây chuyện hiện lên trong đầu. Nếu nêu ví dụ để nói rõ, có lẽ là chuyện mấy hôm trước tôi trèo tường bị bắt gặp? Hoặc là chuyện tôi đánh “Cầu” hiệu phó? Hay chuyện tôi đập vỡ tấm kính trong nhà vệ sinh? Tôi giống như đang ngồi trên bàn chông.

Bố hỏi tiếp: “Con thích Ngân Hách phải không?”

“...?”

Quá sợ hãi, tôi không thể nói được gì, tuy tôi đang mấp máy, nhưng nói không thành lời. Ngân Hách xem ra đã biết từ sớm, dùng tóc mái che khuôn mặt trầm tư.

Cái ...cái gì? Ngân Hách không thể nói ra chuyện này. Lẽ nào là dì nói, sao chứ? Xem ra là thật rồi.

“Dạ...chuyện ...đó...”

“Bố cho phép.”

“Dạ? Không phải, chuyện đó, bố!”

Thế chẳng phải bố nói OK rồi sao! Là Ngân Hách từ chối con trước, bây giờ bố nói “Bố cho phép” thì thật mất mặt quá... Nếu như thế... người mất mặt chẳng phải là tôi sao? Bố rốt cuộc hiểu được tâm tư con gái bao nhiêu? Bố lại nói tiếp: “Bố cũng suy nghĩ lâu lắm, biết một đứa con gái mạnh đến mấy cũng không thể chống lại con. Cho nên mới sắp xếp con trai. Kết quả vì thuê một người quá đẹp trai nên bố cũng từng lo lắng. Con cũng lớn rồi, mặt khác, Ngân Hách cũng rất đáng tin cậy. Hơn nữa, là người thành thật và có trách nhiệm.”

“Không phải...ý con nói...”

Bố, vấn đề là con bị Ngân Hách từ chối rồi. Bố muốn nghe câu này không? Chuyện đó, rốt cuộc bố đang nói gì. Bố nghe người khác nói gì rồi?

“Ừ, bố biết cả rồi.”

Tiếp đó, câu nói thốt ra từ miệng bố càng có sức tấn công. “Chiều nay, Ngân Hách nói thích con. Đồng thời, cậu ta xin bố cho phép hai đứa quen nhau. Cậu ấy sẽ không làm gì quá giới hạn và bảo bố cứ yên tâm.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 36

"Đồ lừa gạt!" Tôi la lớn.

"Là thật mà."

"Bây giờ cách lúc nói xin lỗi mới có mấy tiếng đồng hồ."

"...?"

"Cậu chẳng phải đã nói xin lỗi sao! Cậu làm tôi tổn thương nhiều như thế. Tôi đi đánh nhau trở về thì sự việc thay đổi? Cậu tưởng tôi vì cậu mà đi đánh nhau sao? Không phải đâu, cậu yên tâm, cho dù không có cậu, đây cũng là việc nên đánh. Không phải vì cậu, cho nên, xin cậu đừng vì an ủi tôi mà tạm đổi ý."

Vừa lên tới lầu 1, tôi đã nói một hơi. Ngân Hách đứng lặng nhìn tôi. Bối tụy cảm chúng tôi quá gần gũi, nhưng lại tích cực khuyến khích chúng tôi yêu nhau đúng mực. Nhưng tôi không thấy thoải mái, không thể tùy tiện tin vào những thay đổi đột ngột thế này. Bởi vì, một người không thể thay đổi tới thay đổi lui trong một ngày.

"Ai nói là đổi ý tạm thời? Cậu tại sao lại tùy tiện khẳng định?" Ngân Hách nói.

"Không thể thay đổi dễ dàng thế được!"

"Không có thay đổi."

"Cái gì?"

"Không có thay đổi. Trước khi cậu bày tỏ lòng mình, tôi đã thích cậu rồi." Ngân Hách vẫn nói.

"Thế tại sao lại từ chối tôi? Trước sau không có logic gì cả!" Không nên dồn hỏi như thế, đây cũng không phải ý định ban đầu của tôi. Hình như, tôi có chút hy vọng, thật ra, tôi rất vui, tim đập liên hồi. Nhưng vì hấn từng nói câu "Xin lỗi" mà trong lòng tôi, có một góc còn sót lại cảm giác thất vọng.

"Tôi tưởng mình có thể im lặng và có thể đợi 6 tháng." Là lời Ngân Hách.

"..."

"6 tháng sau, nếu cậu còn thích tôi, tôi sẽ tỏ tình với cậu trước."

"Sao cơ?"

"Nhưng tôi không nhẫn nại như mình tưởng tượng. Thật ra, nhìn thấy cậu ủ ê rời khỏi nhà, tôi rất muốn giữ cậu lại. Bởi vì... bởi vì... rất lâu trước đó, tôi đã thích cậu rồi."

Mắt tôi không phải là thấu kính, không phải vật có thể tùy ý phóng to mọi thứ lên xem đó. Nhưng, hình ảnh Ngân Hách cứ lớn dần lên trước mắt tôi. Lẽ nào, tôi có gì dị thường? Nếu một nơi nào đó trong lòng tôi có nắng xuyên chiếu vào, ở đó sẽ có trăm hoa đua nở, có lẽ là cảm giác này.

"Khóc gì chứ?" Giọng Ngân Hách.

Như tảng băng lạnh giá bị tan ra, nước mắt tôi đầm đìa. Nước mắt tôi không phải dễ dàng tuôn ra, bây giờ, nó sao lại chảy không ngừng? Có lẽ là vì Ngân Hách loé sáng quá...

"Tớ không có khóc."

"Thế lúc này?"

Khốn kiếp, lúc này còn giả vờ không biết?

Ngân Hách im lặng nhìn tôi, tôi cũng lau nước mắt rồi ngẩng nhìn anh ta.

"Tớ sẽ quên chuyện hôm nay mình đã khóc. Không dễ gì thích một người nhỏ hơn mình một tuổi!" Khó cho cậu rồi, Ngân Hách ạ. "Tôi nghĩ có thể Thần tình yêu uống rượu xong, đã bắn nhầm mũi tên. Nếu không như thế, tôi sao lại yêu thằng nhóc nhỏ hơn tôi?"

"đừng đùa nữa, chỉ là kém hơn mấy tháng."

"Mấy tháng dài lắm, cậu không thể xem thường mấy tháng này."

"Tuổi lớn hơn là chuyện có gì đáng khoe khoang?"

"Nói chuyện nghe hay thật!"

"Cậu thì sao?"

Chúng tôi cứ mỗi người một câu, cãi qua cãi lại. Nhưng tôi không tăng huyết áp, trái lại, tâm trạng càng vui hơn. Tôi mỉm cười với Ngân Hách, Ngân Hách cũng mỉm cười với tôi.

"Sự giúp đỡ của dì rất lớn."

"Dì?" Tôi tròn mắt nhìn Ngân Hách hỏi lại.

Ngân Hách nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói: "Hình như là dì nói rất nhiều với chủ

tịch. Nào là, hành vi của tôi giống như hành vi mà một người chồng nên làm. Nào là, cậu nghe lời tôi như thế nào. Nào là, dì thấy chúng ta giống như trời sinh một đôi, nếu tan rã, thì sẽ thành bi kịch lớn nhất sau Ngưu Lang và Chức Nữ."

Bi kịch lớn nhất sau Ngưu Lang Chức Nữ. Chồng... Trời sinh một đôi?... Dì, dì hãy suy nghĩ kỹ những gì muốn nói rồi hãy nói ra được không?

Trong phòng chìm vào im lặng, tôi nắm chặt tay. Trước tiên, nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh chút xíu. Trong một ngày tốt đẹp thế này, nếu có người lại, thì chỉ có mình tôi là người bị hại, không phải sao? "Ừm... ngỡ ngàng quá."

"...?"

"Sau này, xin quan tâm nhiều hơn!" Nghe tôi nói, Ngân Hách vẫn nắm tay tôi và đứng lặng nhìn, rồi nói: "Chúng mình là quan hệ gì nhỉ?"

"Tóm lại! Cậu vừa là người giám sát tớ, vừa là... là... chính là người đó!"

"Người đó là người gì?"

Tên đáng ghét, đừng ngoác miệng cười mà hỏi vấn đề này như thế.

"Tóm, tóm lại là người đó. Cậu đã là người giám sát tớ, vừa là người đó..."

"Người đó là gì?"

Từ "Bạn trai" sao lại ngại nói ra đến thế.

"Đáng ghét."

"Chúng ta oản tù tì đi. Nếu cậu thua, cậu phải nói ra tớ là bạn trai của cậu. Nếu tớ thắng thì cậu nói Người đó là gì."

"Ừ, đồng ý. Há? Này, chẳng phải cũng như nhau sao!"

"Tóm lại, cậu đồng ý rồi! Nào, oản tù tì."

Kiếp trước, tôi chắc là cái xoáy nước, xoáy lại cũng không thể mỗi lần đều bị chi phối. Trời ạ, tôi ra cái bao, hấn ra cái kéo.

"Con trai sao có thể ra cái kéo chứ? Nên ra cái búa!"

"Cậu định an ủi mình bằng những câu nhảm nhí đó à?"

"Ờ..."

Tóm lại cho dù có phải bị chi phối hay không, tôi cũng phải nói ra trước, hay nói là do tôi chầm dẫu chầm câu.

"Cũng... cũng chính là nói... Cậu đã là người giám sát tớ, vừa là bạn trai tớ."

Thật không biết mình thế nào nữa, lại để thằng nhóc..."

Nghe tôi nói, Ngân Hách nắm chặt hai má tôi kéo lại trước mặt mình nói:

"Thằng nhóc thì lẽ nào không có trái tim?"

*****

Sáng sớm hôm sau, tôi gầy như ngủ gật trên bàn ăn.

"Huệ Bân, sao con buồn ngủ dữ vậy?"

"Dạ... làm bài tập."

Có bài tập gì đâu! Tôi chơi game với Ngân Hách, chơi suốt đêm. Tôi buồn ngủ đến nỗi tóc đều sắp dựng đứng lên, mắt nhìn thấy lờ mờ. Nhưng ngược lại, Ngân Hách quá tỉnh táo nhỉ? Rất tỉnh.

"Cậu cũng chơi cùng sao lại tỉnh như thế?"

"Mới mấy tiếng đồng hồ?"

"Tớ chỉ ngủ có 4 tiếng."

"Nhiều quá rồi."

Khoan đã, tôi phải kiểm tra một chút. Tiền điện nhà tôi nếu tăng mạnh, chắc chắn là vì máy tình trong phòng Ngân Hách hoạt động không biết ngày đêm

"Định tiếp tục nhìn bằng con mắt đó à?"

"Mắt tôi thế nào?"

"Mi sưng phồng rồi."

"Tớ cũng muốn nhìn thế giới này." Gần đây, mắt tôi bị sưng nhiều lần đến thế, đáng ghét thật.

"Không phải người?"

"Cậu là người à? Luôn như thế? Tớ cũng phải chọn chuyện gì đáng chờ đợi rồi hãy chờ."

"Đúng thế."

Xin cậu đừng nhại giọng người khác được không?

"Cậu chẳng thể nhường tôi chút nào sao? Ăn phần cơm của cậu đi, có thể sẽ trở học đấy."

"Trèo tường vào."

"Trèo tường không phải không được, nhưng sẽ làm bẩn quần áo."

"Nào, sắp trễ rồi, mau đi thôi!"

"Ừ! Đi thôi."

Lại bị Ngân Hách chi phối, tôi sắp điên mất, đứng dậy, tôi đi ra theo Ngân Hách. Dì đuổi theo kéo tôi lại.

"Da? Gì ạ?"

Dì nói nhỏ vào tai tôi, tôi nghe xong, suýt chút không thể đi đến trường, bởi vì, nó quá hoang đường.

"Dì chẳng phải nói rồi sao? Quan tâm dị dạng chính là chiêu của người phụ nữ."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 37

"Thứ 7 không có giờ tự học à?"

"Ừ, không có."

Tôi bất chấp qui định: Học sinh lớp 12 phải tự học đến 5 giờ, và về nhà cùng Ngân Hách. Cho dù là ở lại trường, tôi chắc chán cũng ngủ mất, chỉ bằng sau khi tập thể dục xong thì xem sách chút xíu đi.

"Cậu định thế nào? Thi vào đại học nào?"

"Đại học nào à? Sư phạm!"

"Đại học sư phạm?"

"Làm cô giáo..."

"Cậu định nhõ tận gốc nền giáo dục quốc gia à?" Hấn nói ra câu này mà không chút do dự.

"Này, cậu đừng xem thường tớ. Tớ học giỏi, dạy người khác cũng rất giỏi, tính tình cũng tốt."

"Miệng dính nước bọt kìa?"

"Ừ, tất nhiên dính nước bọt... Không phải, cái cậu này! Đừng xem thường tớ, tớ hoàn toàn đủ tư cách làm giáo viên và cũng rất thích hợp làm giáo viên. Có thể như thế!"

"Tôi thấy cậu có thể như thế xem ra rất nguy hiểm?"

"Nếu không làm được giáo viên, tôi cũng có thể theo bố học kinh doanh."

"Định lấy công ty dầm cơm ăn à?" Ngân Hách hỏi kháy. Tôi nhìn anh ta, vẻ mặt như đang hỏi, muốn chết hả? Phản ứng của hấn là phớt lờ.

Về đến nhà, tôi tắm rửa, thay quần áo, rồi nằm trên nệm. Dì khe khẽ đến bên, tôi có cảm giác bất an.

"Huệ Bân, mấy ngày nay học hành vất vả lắm phải không?"

"Dạ."

"Tốt. Chịu nổi không?"

"Dạ, tạm tạm."

"Gần đây việc ăn uống trong trường thế nào?"

"Dù sao ăn vào cũng không chết."

"Thành tích được hạng mấy?"

"Hạng 5."

"À... thế à. Gần đây giải quyết nhiều chuyện thế có phải mệt lắm không?"

Dì, hãy lộ ra bộ mặt thật đi.

Bàn tay của dì nắm chặt tay tôi. Dì, sau khi rửa chén xong, dì có thể lau khô tay rồi hãy nắm tay con được không?

"Không sao, còn chịu được. Học giỏi, xinh đẹp, vóc dáng cũng đẹp, tính cách cũng... ừm, tóm lại..."

Chữ "cũng" bỏ lửng là cách nói không thể đồng ý bừa về tính cách tôi phải không nhỉ?

"Chả trách sao Ngân Hách mê con. Nhưng dì vì xem con như con gái nên mới nói những lời này. Có thích thế nào đi nữa, tối ngủ, con cũng phải khoá cửa, đừng quá lộ liễu ở phòng khách như trước kia. Đừng như thế, cho dù là tình cảm sâu đậm thế nào, biết chưa? Con hiểu dì muốn nói gì không?"

"Dạ, dạ, con biết rồi. Dì lo công việc của mình đi. Con lên lầu đây."

Bỏ ngoài tai những lời khuyên bảo của dì, lúc tôi định đứng dậy, bỗng chuông ngoài cửa reo lên. Dì chạy lại màn hình coi rồi gọi khi tôi định lên lầu.

"Huệ Bân."

"Dạ?"

"Bạn con đến."

"Bạn con? Ai thế ạ?"

"Cô ấy nói là lớp phó của tụi con, tên Tri Tuệ."

"Hả? Dì nói con không có nhà."

"Thế thì làm sao, dì đã cho mở cửa rồi."

"Dì!"

Tôi hoảng hốt chạy lên lầu, có một việc cần phải giải quyết trước tiên.

Cạch.

"Ngân Hách!"

"Gì thế?"

Tôi hoảng hốt gọi Ngân Hách lúc này đang xem sách.

"Này, cậu còn ở đó xem sách à?"

"Cậu luống cuống mở cửa chỉ vì muốn nói điều này à?"

"À, đúng rồi! Cậu mau nấp đi cho tót!"

"Tại sao?"

"Lớp phó đã đến rồi! Cậu cũng biết rồi, bà tám nhiều chuyện đó! MỘt khi biết cậu ở nhà tót, ngày mai vừa đến trường thì sẽ truyền khắp nơi, chắc chắn sẽ rất phiền phức!"

"Ở trường, tót là em họ cậu mà?"

"Không may, bạn bè cùng lớp đều cho rằng cậu là bạn trai tót."

"Xem ra là lớp cậu nắm được tin tình báo chính xác."

Bây giờ không phải là lúc cảm khái, tên này thật là...

"Nhanh đi!"

"Tại sao phải trốn chứ?"

"Nếu bị phát hiện, tót sẽ nhức đầu, cậu cũng nhức đầu đấy." Tôi kéo Ngân Hách đến phòng khách.

"Huệ Bân, tót đi lên đây." A! Tiếng của lớp phó!

Tôi vội kéo Ngân Hách vào phòng tôi, nhìn thế nào cũng không tìm ra chỗ thích hợp để giấu một người to lớn như thế, tôi đành phải mở tủ quần áo. Ngân Hách sững người nhìn tôi: "Rốt cuộc định bảo tôi thế nào?"

"Vào đi!"

đẩy được Ngân Hách vào, đóng tủ lại, thì đúng lúc lớp phó lao vào phòng tôi.

"Xin chào!"

"Ừ... ừ, xin... chào."

"Cậu vừa làm gì thế? ĐỒ nhiều mồ hôi vậy?"

"Hử? Ha, ha ha! Tập thể dục."

"Thế à? Nhà cậu đẹp thật đấy."

"Này, sao bỗng nhiên cậu lại đến nhà tót?"

"Tót đến chơi. Nếu có thể, tót không phải không nghĩ đến sẽ ngủ ở nhà cậu một đêm. Tóm lại, nhà cậu đẹp thật nhi? Tót căn cứ theo địa chỉ mà tìm đến. Đây quả thật không phải nhà, mà là một toà thành!"

Phải, nhà tôi là toà thành, còn cậu là tên yêu quái vô duyên vô cớ thâm nhập vào.

Lớp phó nhàn nhã tham quan phòng tôi rồi bỏ cặp xuống, ngồi lên giường tôi. "Ái chà, nhìn cái giường nệm này, chắc mắc lắm phải không?"

"Không phải tở mua." Tôi buột miệng trả lời câu hỏi của cậu ấy mà mắt cứ nhìn vào tủ quần áo. Ngân Hách nhất thiết đừng vì thiếu dưỡng khí mà chết, cũng đừng vì tức giận mà xông ra. Dứt khoát cứ như thế ngủ một đêm đi. Tôi đang nằm mơ giữa ban ngày?

"Tở có thể ở lại một đêm không?" Lớp phó hỏi.

"Hả? Vì bố tôi, không tiện lắm."

"Tở sẽ đích thân đến chào hỏi chú và xin chú."

"Hả? À, không được, còn có em họ tở."

"Em họ? Con trai hả?"

"Ừ, tất nhiên."

"Ái chà, thế thì đành phải..."

Lớp phó cầm cặp lên. Sợ rồi sao?

Lớp phó đặt cặp lên bàn tôi, nói: "Đành phải trải qua đêm nay với em họ cậu vậy?"

Tôi nên sớm đoán ra, lớp phó lợi dụng thời gian cuối tuần đến nhà tôi. Khả năng Ngân Hách ra khỏi tủ đã giảm bớt rồi.

Hai mắt lớp phó nhấp nháy, kề sát mặt tôi.

"Sao thế?" Tôi hỏi.

"Cậu... dùng sữa rửa mặt gì?"

"Sữa baby."

"Đổi xài mỹ phẩm chưa?"

"Chưa."

"Da cậu đẹp thật đấy."

"Thế à?" Tôi không chú ý lắng nghe. Nếu dùng như thế, chẳng qua cũng chỉ là đối thoại bình thường giữa hai học sinh nữ mà thôi. Nhưng làn môi mỏng nhẹ đó của lớp phó tiếp tục quay. Tôi cũng không biết về mặt Ngân Hách thế nào trong tủ.

"Da của người con gái đang yêu hoá ra là thế? Xem ra trình độ của Ngân Hách quả nhiên rất cao minh?"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 38

"Dì, Ngân Hách nói không ăn cơm. Cậu ấy đang làm bài tập, bảo ai cũng không được quấy rầy."

"Ừ, biết rồi. Nói thế nào cũng phải ăn chút cơm đi chứ!"

Tôi dẫn lớp phó xuống lầu và ngồi vào bàn ăn. Lớp phó mắt lác liên, nhìn các món ăn đang được bày biện ra.

"Ái chà, chân bàn sẽ không gãy chứ? Nhiều món ngon thế này?"

Đừng tưởng là vì dì đặc biệt chuẩn bị cho cậu. Thật là lảm rồi.

"Nhất định là rất ngon! Cám ơn đã tiếp đãi!"

Ha ha! Cô bạn này thật khéo nói chuyện!

"Oa! Tay nghề của dì thật lợi hại! Ngon quá! Con có phải cũng nên học hỏi vài chiêu không nhỉ?"

"Ăn thêm chút nữa đi con, ăn nhiều vào!" Dì đẩy đĩa rau mà tôi sắp gặp lại trước mặt lớp phó, trong đầu tôi lập tức kêu o o, tôi thu đĩa lại, ăn cơm không. Hai người họ thật hợp nhau ở cái tính xấu.

Tôi vội ăn hết cơm rồi cầm hai cái bánh bao đi lên lầu, đưa Ngân Hách hai cái bánh bao thì được rồi

"Ngân Hách!"

Tôi khẽ mở tủ, mặt hấn ta lộ vẻ không hài lòng.

"Mặt cậu sao lại?"

"Tớ tại sao phải thế này?"

"Ừm... Vì tương lai chúng ta!"

"Chúng mình loạn luân sao?"

"Đói chưa? ăn bánh bao đi."

"Chúng mình là giúp đỡ nhau giao tiếp phải không? Tại sao phải trốn?"

"Đây là bánh bao cậu thích ăn nhất!"

"Yêu đương lành mạnh là phạm pháp à?" Ngân Hách vẫn nhăm nhặng.

Khỉ, người ta đã thay đổi chủ đề, cậu cũng nên theo tôi? Ngân Hách tiếp tục

hỏi vấn đề này. Tôi thật khó xử, tránh ánh mắt anh ta. Chúng tôi cho là yêu nhau một cách lành mạnh, nhưng đối với người mà trong đầu toàn là những chữ "kỹ năng và cao thủ yêu đương" như lớp phó mà nói, đây căn bản là mối quan hệ không thể giải thích cho cậu ấy hiểu được.

"Vấn đề là bạn bè trong lớp tớ không tin." Tôi dứt khoát.

"Tớ ra ngoài đây."

Không được!

Ngân Hách đang định bước ra, tôi đẩy hẳn trở lại vào trong tủ.

"Huệ Ân."

Cậu phải nhất thiết phải im lặng."

"Không được."

"Tớ... Sau này, tôi đáp ứng một điều kiện của cậu. Cậu bảo tớ làm gì, tớ sẽ làm nấy. Xin cậu đấy!"

Đáng ghét, tôi chưa nói xong, hẳn đã chui vào trong tủ quần áo. "Nhất định phải giữ lời đấy."

"Ừ, biết rồi. Cám ơn!"

Vừa đóng cửa tủ lại, đúng lúc lớp phó bước vào. "Hình như tớ vừa nghe thấy cậu nói chuyện với ai?"

"Đâu có, sao có thể như thế chứ?"

"Thật à? Xem ra độc thoại là thế mạnh của cậu phải không?"

Đó là thế mạnh của "bà tám" như cậu đấy chứ.

"HUệ Ân, tớ muốn tắm."

"Đi vào nhà vệ sinh mà tắm đi."

"Tắm chung được không? Hả? Kỳ lưng cho tớ."

Lúc này, tôi cảm thấy lớp phó rất không bình thường. "Điên à? Tắm một mình đi."

"Đến nhà tắm công cộng cùng đi mà, tắm chung thì có gì không được? Tớ cũng sẽ giúp cậu chà cái lưng rộng như Thái Bình Dương của cậu."

"Tránh ra. Đây, cậu tự đi đi. Nếu không nghe lời thì đừng trách!"

"Chẳng xem thành ý của bạn bè ra gì cả?" Lớp phó lầm bầm rồi cầm bộ áo ngủ trong ngăn kéo lớn và đi vào nhà vệ sinh.

Trong thời gian lớp phó tắm, tôi có nhiệm vụ quan trọng, căng thẳng, đó là

mở cửa tủ cho Ngân Hách có chút ôxy để thở.

"Ngân Hách, không sao chứ?" Tôi mở cửa tủ, khẽ hỏi hần.

Ngân Hách gật đầu: "Vẫn khoẻ."

"May quá! Đều tại lớp phó, cậu vất vả rồi."

Không có gì. Không có chỗ trống duỗi chân, thở cũng khó. Quần áo treo ở trên làm rối tóc tơ, sợ nhúc nhích sẽ gây ra tiếng động, cho nên không dám. Từ giờ tới sáng, ngoại trừ phải chịu những nỗi khổ này ra, còn lại đều tốt cả."

Thật có lỗi với cậu.

"Huê Bân!"

"Này, lớp phó đến rồi. Tạm biệt!" Tôi đóng cửa tủ cái cách, ngồi trên giường. Lớp phó dựa vào tôi, sau đó nói.: "Ngoài muốn thiết lập tình bạn sâu đậm hơn với cậu, còn có lý do khác nữa, cho nên tớ mới đến đây."

Bất an, khủng hoảng! "Gì thế?"

"Thật ra, tấm hình của cậu vì tớ không cẩn thận nên rơi vào tay anh họ tớ. Lần này thì gay rồi, anh họ một mực bảo tớ giới thiệu cậu với anh ấy. Anh ấy không lớn lắm, là sinh viên năm thứ 4."

Này... này, này, cậu cũng biết tớ và Ngân Hách?

"Ái chà, tất nhiên tớ biết chuyện cậu bị Ngân Hách cho ra rìa! Không sao, không sao! Lần này xem ra, tình cảm hai người không tốt đẹp hơn được. Không sao, tuy lớp 12 không có nhiều thời gian để yêu, nhưng trước tiên là em gái, sau là vợ mà! Đợi cậu tốt nghiệp xong thì chính thức yêu nhau, thế nào?"

Cảm giác bất an cứ vây lấy tôi. hần sao khó hầu hạ thế!

"À, xin lỗi. Tớ và Ngân Hách làm lành với nhau rồi. Ha... ha,ha..."

"Này, nói thật nhé. Ngân Hách đẹp trai, cao to, học cũng giỏi. Ngoài những điều này ra,có gì đáng xem chứ? Những gì nên thấy chẳng phải đều thấy cả rồi sao? Ngoài những đặc điểm này ra, quả thật không còn gì đáng xem cả, tính cách... tính cách... có thể... Cậu suy nghĩ lại đi mà, hả?"

"Này, ngủ đi. Có đánh chết tớ, tớ cũng không có ý định yêu ai nữa"

"Năm thứ 4 rồi, anh ấy có thể tìm được công việc ổn định. Cậu và tớ có thể trở thànhchị em dâu, không phải rất tốt sao?" Suy nghĩ của lớp phó vọt lên

nhanh trước với vận tốc hơn 100 km, đây chẳng phải là đem tôi gả ngay lập tức sao?

Tôi quát lên: "Mau, mau, ngủ đi!"

"Suy nghĩ lại đi mà, nếu cậu đồng ý, tớ sẽ lập tức sắp xếp cho hai người gặp nhau. Há?"

Ồ khốn, Ngân Hách ở trong tủ đều nghe thấy cả. Rốt cuộc, cậu muốn làm khó tớ tới mức nào chứ? Trước khi viết chữ "K" của chữ "kết hôn", tim tớ đã ngừng đập và tớ đã về trời từ lâu rồi.

"Nghĩ kỹ lại đi?"

"Ừ, ừ, biết rồi. Mau ngủ đi."

Tôi ép cậu ấy nằm xuống giường. Thật ra tôi không động đến ngón tay, chỉ trong 5 phút, lớp phó tự mình ngủ mất rồi.

Sau khi biết chắc lớp phó đã ngủ, tôi mới khe khẽ đi đến trước tủ quần áo.

Ngân Hách ngủ chưa nhỉ? Có phải đang ngủ không? Tôi nghĩ, nên cho hắt chút gió đi, sau đó, mở cửa tủ. Kết quả, tôi sợ suýt chết, bởi vì, Ngân Hách ngồi trong đó đang trừng mắt nhìn tôi như quái vật. ơ.. ơ! Đáng sợ quá!

Ngân Hách trừng mắt hồi lâu, nói: "Mai, cậu chết chắc!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 39

Sáng hôm sau, Ngân Hách đã ra ngoài từ tờ mờ sáng. Lúc này, tôi mới hơi yên tâm và cùng lớp phó trải qua những ngày cuối tuần quý báu. Chịu khó hai tiếng nữa, lớp phó sẽ về nhà rồi, một ngày vất vả rồi cũng sẽ qua đi.

"Ôi... chỉ còn hai tiếng nữa? Cậu có luyến tiếc gì không?" Lớp phó cắc cớ hỏi.

"Không, mau đi đi."

"Chi bằng xem đĩa đi?"

Bảo lớp phó đi, cậu ấy dứt khoát không đi, bảo đợi hai tiếng nữa để gặp em họ tôi. Em họ không hề tồn tại, tôi tìm đâu ra một đứa em họ chứ?

Tôi và lớp phó cùng ngồi trên ghế nệm ở phòng khách lầu 1. Bỗng nhiên, dưới lầu rất ồn ào, sau đó, có tiếng bước chân đang lên lầu.

"Chị!"

Đây tuyệt đối không phải là sự thật! Xin đấy, cầu xin đấy, rốt cuộc, muốn lấy đi mấy năm tuổi thọ của tôi?

"Chị, em nhớ chị quá!" Là Thành Huân, tôi hy vọng biết bao đây chỉ là ảo ảnh. Lớp phó mắt láo liên, lẽ nào, cậu thích chú chim non này sao?

"Em là... em...họ... Huệ Bản?" Lớp phó thẹn thùng hỏi Thành Huân, nhưng Thành Huân lại hỏi ngược lại: "Ai thế?"

"Là bạn chị, làm quen nhau đi. Nhưng em có chuyện gì à?" Tôi đẩy Thành Huân đang nắm chặt tay tôi ra, nhưng nó vẫn nắm lấy.

"Chị,. thằng đó đâu rồi? Cái thằng xen giữa em và chị?"

"Này,này! Nhỏ tiếng chút đi."

"Em nhất định sẽ đánh một chận. Vì chị, em sẽ đánh với hấn một trận! Trong phòng này phải không? Chị không thể thích hấn. hấn không thể lấy lý do cùng sống chung nhà, coa hơn em và học giỏi hơn em mà...đối với

chị... đối với chị... Không thể tha thứ được!"

Khốn kiếp, mới sáng sớm lại có con chó con chạy lên lầu sửa on sòm? Tôi bịt miệng hẳn lại, nhìn hẳn, hàm ý bảo hẳn đừng nói nữa.

Nhưng...

"Hắn đi đâu rồi! Hạ Ngân Hách?" Thành Huân đẩy tay tôi ra và kêu tên Ngân Hách vang dội cả lầu.

Tôi đã không còn tự tin thu dọn tàn cuộc, từ từ quay người lại. Đập vào mắt tôi là hình ảnh của lớp phó, có thể nhận thấy nụ cười kinh ngạc, sững sờ, nham hiểm. Nụ cười đó như bộc lộ ra bộ mặt thứ hai.

"Ngân Hách! Tên đáng ghét, người ra đây!"

"Thành Huân! Đừng qua đó, đừng qua đó!"

Bỗng lớp phó nói: "Cậu nhóc đẹp trai...? Chị sẽ cho em hình của Huệ Bân." Xem con khốn kia?! Tôi định ngăn Thành Huân lại, nhưng đã quá trễ, lớp phó đã dẫn nó vào phòng tôi.

Một lúc sau.

Một giây trước khi tôi biến thành xác chết, hai người xuất hiện trước mặt tôi. Thành Huân cầm hai tấm hình tôi mà cười hì hì, lớp phó cũng nở nụ cười nham hiểm, xảo trá.

Hai tiếng đồng hồ là đủ rồi. Chịu đựng 2 tiếng đồng hồ là đủ rồi. Vì 2 tiếng này, Ngân Hách đã phải chịu khổ 24 tiếng, thật có lỗi với cậu ấy.

"Chị... chị?"

Tôi túm chặt cổ áo Thành Huân và kéo nó như kéo chổi lau sàn, rồi vứt hẳn ra ngoài cửa. "Em đừng có đến đây nữa! Người chẳng có ích gì cho đời!"

Tôi giận lắm rồi! Vừa nghĩ đến ảnh hưởng của việc này, tôi lạnh cả sống lưng, mắt tối sầm. Thành Huân kinh ngạc nhìn, tôi đóng cửa cái rầm!

Lớp phó vẫn ngồi bắt chân chữ ngũ trên ghế nệm ở phòng khách tầng 1. Lẽ nào tôi là phạm nhân?

"Lớp phó, giữ bí mật giúp tớ nhé! Hả? Chuyện này nếu truyền ra ngoài sẽ rất phiền phức!"

"Là bồ bịch à?"

"Không phải, điên à? Không việc gì thì bồ bịch chi? Không phải thế, thật ra, nó giúp bố tớ làm việc nhà. Vì không có nơi nào thích hợp để quản lý nó

nên mới để ở nhà tớ."

"Chà? Sau đó thì phải lòng nhau. Thế thì phòng mà cậu bảo là phòng em họ là phòng Ngân Hách à?"

Tôi đỏ mặt là ý gì?

Lớp phó mỉm cười: "Tốc độ tiến triển tình cảm, không nhìn cũng biết là nhanh như tàu cao tốc TGV?"

"Chẳng có gì cả!"

"Cái gì? Lẽ nào cậu không có sức hấp dẫn?"

Này, này, tớ đang thương lượng với cậu mà. "Lớp phó, cậu đừng nói lung tung được không? Tớ tại sao lại trở nên thấp kém như thế? Cái giá cậu ngủ lại nhà tớ một đêm là không được nói gì, biết chưa?"

"Ừ, tất nhiên! Tình bạn chúng ta sẽ càng thêm thân thiết."

Đồng ý nhanh thế, tôi cảm thấy bất an...

"Có thể mời tớ đi căng tin một tuần?" Lớp phó lộ bộ mặt thật.

"Một tuần? Ừm... tất nhiên!" Tôi vẫn cảm thấy bất an, sao không phải một tháng?

"Còn nữa, tớ còn một điều kiện."

Ra thế.

"Gì nữa?"

Lớp phó đỏ mặt: "Người vừa mới đi ra... Cậu có thể giới thiệu người tên Thành Huân đó cho tớ không?..."

*****

"Bị phát hiện rồi à?"

"Không phải tại tớ, đều tại tên Thành Huân đó xông vào, sau đó, hãh làm hỏng hết mọi chuyện. À, cậu đi đâu thế?"

"Ra ngoài cho khuây khoả." Ngân Hách ngồi xuống ghế rồi vỗ vào chỗ ngồi cạnh mình, tôi đi lại, ngồi xuống. Ngày chủ nhật quý báu, việc nên làm lẽ ra là nghỉ ngơi, xem sách thì hai vị khách không mời mà đến đã làm tôi quá mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần.

"Ôi, thật là... Làm sao bây giờ?"

"Chẳng phải lớp phó nói sẽ giữ bí mật sao?" Ngân hách hỏi.

"Bởi vì, tớ không tin tưởng cậu ấy. Cho dù là tin tưởng được, cậu ấy cũng

sẽ nhìn tớ với ánh mắt kỳ lạ. Hơn nữa, cậu bị nhốt trong tủ lâu như thế mà không thu được kết quả gì." Tôi bất bình, Ngân Hách khoác tay lên vai tôi...

"Tớ thấy trong lòng khó chịu quá, tớ đã nổi giận với Thành Huân. Sau này, hẳn có thể gây khó chịu, tớ hơi ngại. Tóm lại, phiền phức quá!"

Nhìn tôi lắc mạnh đầu, Ngân Hách cũng chỉ biết gật đầu.

"Cậu không nghĩ gì sao?" Tôi hỏi.

"Không."

Tại sao?"

"Tớ đã có kế hoạch, mặc nó có truyền ra ngoài hay không."

"Kế hoạch?"

Ngân Hách nở nụ cười kì cục, hẳn kề mặt vào sát chóp mũi tôi, hôn lên môi tôi nhẹ nhàng, rồi lấy môi ra ngay. Đầu tôi kêu o o, thời gian ngừng lại, tim tôi cũng ngừng đập. Thế này... Môi tôi và môi Ngân Hách chạm vào nhau như hôn môi gì đó sao?

Nhìn tôi đang sững sờ, Ngân Hách trở về phòng.

Này Ngân Hách, cái giá của việc ngoan ngoãn nấp trong tủ là thế này, xem như, tôi nhường cậu.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 40

Hôm sau.

Trước giờ, tôi chưa hề kháng cự lại việc đi học như thế.

Là Ngân Hách đẩy mạnh tôi vào lớp. Lớp học im phăng phắc, hình như không xảy ra chuyện gì, cũng không có tin gì lạ. Phải, nếu trừ nụ cười cực kỳ nham hiểm trên mặt lớp phó.

"Huệ Bân đến rồi!"

Ánh mắt Tú Nhi nhìn lớp phó vẫn không thân thiện lắm. Tối qua, Tú Nhi gọi điện thoại đến, cho nên, tôi kể cho cậu ấy nghe những bất hạnh to lớn trong ngày. Tất nhiên là trừ chuyện hôn môi. Bây giờ nhớ lại, tôi cũng cảm thấy hai má nóng hổi, tôi bị trúng độc rồi, tôi chết rồi.

"Huệ Bân, cậu qua đây." Tú Nhi đe dọa tôi, nhưng vẫn liếc nhẹ lớp phó một cái. Bây giờ trong tai tôi chỉ vang lên chữ "Thật xui xẻo!"

Đặc biệt là vì lớp phó có ý nghĩ không an phận với Thành Huân, nên làm Tú Nhi càng giận thêm. Lớp phó tự cho không thú vị gì, lại tập trung học.

Tôi ngồi sau Tú Nhi, bắt đầu giờ tự học.

Bỗng từ chỗ lớp phó bay qua chỗ tôi một mảnh giấy, nó hạ cánh rất chính xác, nhẹ nhàng rơi xuống đầu tôi.

"Xuống căng tin mua cho tớ hộp sữa cam."

"Ừ."

Tôi viết rất đơn giản, ném trở lại. Chẳng bao lâu lại bay thêm một mảnh nữa.

"Thành Huân thế nào rồi?"

Chính lúc tôi định trả lời, Tú Nhi giật lấy mảnh giấy, vừa nhìn thấy hai chữ "Thành Huân", nó sa sầm nét mặt, đi lại trước mặt lớp phó và dẫn mảnh giấy xuống bàn: "Cậu định chọc tức ai?"

"Chuyện gì?"

"Một lớp phó mà không có chuyện gì làm sao? Lấy nhược điểm của đối

phương để uy hiếp?"

Nghe Tú Nhi nói, lớp phó đứng bật dậy như lò xo. "Cái gì chứ? Cái gì mà lấy nhục để đối phương để uy hiếp? Là tự cậu ấy cam tâm tình nguyện đấy chứ!"

"Thành Huân cũng là cam tâm tình nguyện à?"

"À, chuyện đó..."

"Cậu đừng ấu trĩ như thế! Tớ thật muốn cho cậu một đấm. Huệ Bản không có cách nào khác mới im như thóc. Nhưng chắc chắn là, Huệ Bản không muốn chơi với loại người như cậu, gần như thế cũng được. Lúc nên ngừng thì ngừng ngay đi, nếu không, cậu sẽ gặp xui xẻo to đấy!" Tú Nhi trừng mắt nhìn lớp phó lần nữa rồi quay đi.

Lớp phó giận run lên nên cuối cùng vẫn gây ra chuyện!

"Này! Chuyện Huệ Bản và Ngân Hách ở chung nhà là bí mật lớn! Huệ Bản không chơi với cậu nữa nên ghen tị với tớ phải không?" Lời lớp phó.

Chết tiệt! Cả lớp im phăng phắc! Làm sao đây?

"Thật nực cười! Chuyện này mới là bình thường! Cậu không có mắt à? Biết rõ chuyện Huệ Bản và Ngân Hách ở chung nhà là bí mật, cậu còn nói ra? Cho mọi người biết giọng cậu lớn à?" Lời Tú Nhi.

Khốn kiếp! Một lũ hồ đồ!

Cậu nói là bí mật mà lại còn nói ra chuyện Ngân Hách và Huệ Bản ở chung phòng?"

Bây giờ từ ở chung nhà tiến lên thành ở chung phòng rồi?

"Này! Hai con kia! Còn không câm miệng!" Tôi la lớn!

Tú Nhi và lớp phó cùng dừng lại, lớp học im phăng phắc, mọi người nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc, sững sờ. Những lời thô tục thốt ra từ miệng tôi để nói với lớp phó và Tú Nhi, tất cả, tất cả đều đang cướp đi sinh mạng tôi!

"Các cậu muốn chết à? Tại sao lại tự tiện nói ra thế hả?" Bạn bè thế đấy. Nếu rớt xuống nước, vật nổi lên đầu tiên chắc chắn là cái miệng. Huệ Bản rất giận, hậu quả chắc là rất nghiêm trọng...

Đúng lúc này, thầy chủ nhiệm mở cửa bước vào.

"Ai ở chung với ai?"

Nếu tụi nó ngồi im lặng thì tốt biết mấy, đằng này, một đứa nói lớn: "Là

Huệ Bân và Ngân Hách lớp 11 ở chung ạ!"

"Khà khà..." Thầy nghe xong chỉ cười.

Các bạn khác đều đang nhìn vào mặt tôi mà không dám lên tiếng, nhưng tôi biết, chỉ cần tôi rời khỏi lớp nửa lớp, lớp học chắc sẽ vỡ oà.

"Chuyện này không phải là đương nhiên sao."

"Hả? Thầy, con gái và con trai ở chung mà?"

"Hơn nữa lại là nhân vật nổi bật ở khối lớp 11!"

"Biết là họ đang yêu nhau, nhưng không ngờ lại thế này."

"Chúng ta đều bị vẽ bên ngoài của cậu ấy lừa rồi!"

Mấy đứa này, ai còn dám mở miệng nói nữa, xem tao có đấm nát cằm bọn bay ra không!

"Khà, khà. Thầy chẳng phải nói là đương nhiên sao. Huệ Bân và Ngân Hách là chị em họ mà."

"Hả?!"

À! Chữ "À" này lập tức hiện lên trong đầu tôi. Phải, thầy cô đều cho rằng tôi và Ngân Hách là chị em họ, nhờ có bố, chuyện hộ tịch đều ổn thoả tốt đẹp. Bọn khi đó vẫn tỏ vẻ không tin, lớn tiếng phản đối.

Thầy chủ nhiệm kiên định: "Là chị em họ! Khà khà, xem ra lời đồn đại sai rồi." Thầy vừa nói xong, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía tôi.

"À, đó là..."

Lúc tôi định giải thích, có người vỗ vai tôi: "Chị! Chú bảo chúng ta về sớm chút, có buổi họp mặt gia đình."

Quay lại nhìn, là Ngân Hách, tôi sửng sờ!

Hắn... hắn vừa gọi tôi bằng chị? Lại thêm... lẽ độ...? Ngày tận thế đến rồi.

Ngân Hách chọc chọc tay vào lưng tôi.

"À! Ủ, Ngân Hách là em họ tớ. Hì hì..." Tôi cười gượng gạo.

Tại bạn khi sắc sảo đó, lập tức hỏi lại: "Nhưng tại sao lại gạt chúng tớ hai người yêu nhau? Lúc hỏi cậu có phải đang quen nhau không, sao cậu không nói hai người là chị em họ chứ?"

"À, chuyện đó..." Tôi lúng túng.

Ngân Hách chen vào: "Đó là vì em nhờ chị. Em sắp không chống đỡ nổi các bạn nữ lớp 11 rồi. Nếu có một người con gái ở lớp 12 thêm vào, em

chắc sẽ chống lại được! Cho nên em mới nhờ chị giả làm bạn gái em."
Các bạn lớp tôi lúc này mới tỏ vẻ chấp nhận. Không, thật ra là bị nụ cười của Ngân Hách mê hoặc rồi.

Lớp phó đẩy đẩy gọng kính: "Nhưng bạn Ngân Hách đến lớp chúng tôi làm gì?"

Chúng tôi đã quên mất sự có mặt của thầy rất lâu, thầy đứng đó. Có nhiều chỗ ngồi như thế, sao lại không nhường thầy ngồi chứ?

"Không có gì. Em muốn mượn chị ít tiền."

"Hả? Ừ." Tôi đưa cho hắn 5.000 won, Ngân hách cầm lấy, nhưng vẫn đứng đó.

Tên này! Hừ, được, biết rồi, tôi đưa thêm cho hắn 5.000 won nữa, Ngân Hách bây giờ mới toét miệng cười đi ra khỏi lớp.

Sau khi Ngân Hách đi rồi, cả lớp như vẫn quên sự hiện diện của thầy, mọi người bàn tán xôn xao. Nào là "đẹp trai quá", nào là "ghen tị quá", nào là...

Nhưng có một vấn đề vẫn chưa giải quyết, tôi nắm chặt vai Tú Nhi và lớp phó đang định chạy trốn. "Có thể nói chuyện chút xíu được không?"

Đây là giờ nghỉ giữa tiết, tôi kéo Tú Nhi và lớp phó ra hành lang, sau đó vỗ mạnh vào vai lớp phó.

"A!"

"Tức quá đi. Tớ đã bảo không được nói lung tung rồi mà? Cậu chết với tớ!"

Lớp phó xoa xoa vai, lắc đầu lia lịa. Tiếp đến, tôi cũng vỗ mạnh vào vai Tú Nhi, cũng giống như lớp phó, Tú Nhi xoa vai, vẻ mặt đau đớn.

"Nếu các cậu không quản được miệng mình, các cậu chết chắc!" Tôi vừa ra uy, hai người đã gật đầu lia lịa.

Sau khi tan học, tôi cùng Ngân Hách về nhà.

"Ngân Hách, hôm nay rất cảm ơn cậu!"

"Ngay cả giải thích cũng không biết à?"

"Nào tê liệt rồi, không biết nên nói gì."

"Con gái vốn làm phiền người khác như thế à?"

"Phải. Có thể lớp phó đó đặc biệt nghiêm trọng."

"Đừng chơi với cậu ấy nữa thì được rồi. Lúc đến nhà mình, cậu ấy trông thật chẳng ra sao."

"Tớ cũng không thích chơi với cậu ấy." Tôi sa sầm nét mặt, căn bản là vì không muốn nhắc đến lớp phó nữa.

Chợt nhớ ra, tôi hỏi: "Nhưng tại sao cậu đến lớp tớ?"

"Tớ vốn dĩ là đến xem xét tình hình. Vì ồn ào quá, tớ ở lâu trên nghe thấy hết, thật là kỳ quan! Tớ lo, không tới 10 phút cậu sẽ trở thành vợ chưa cưới của tớ, cho nên mới bước vào."

"Hi hi hi..."

"Quái vật à? Tại sao cười như thế?"

"Quái vật gì chứ? Nhưng cậu thật nực cười. Chị... Oa, gọi lại lần nữa xem."

"Có muốn tớ đẩy cậu một cái không?" Ngân Hách chỉ cái dốc con đường, hỏi. Tôi lắc đầu. Ngân Hách vò đầu: "Sau khi gọi chị, tớ suýt nôn ra, lại thêm lể độ..." Ngân Hách hvuốt tóc một cách thô lỗ. Xem ra, hẳn quả thật không muốn nhớ lại chuyện đó.

"À, cậu trả tiền hco tớ. Cậu không phải nói đến giám sát tớ sao? Không phải đến mượn tiền mà, cho nên, phải trả lại cho tớ."

Nghe tôi nói, Ngân Hách lấy tiền ra xem rồi nói: "cái giá của một tiếng gọi 'Chị', cái giá của việc gọi một cách tôn kính, tiền công leo lên lớp cậu, tiền thưởng cứu cậu ra khỏi tình thế khó khăn, cái giá của việc tớ bị mất mặt. Tiền này thuộc về tớ!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 41

Phá sản rồi! “Này, hay là lấy 10.000 won đó mời tớ uống rượu đi.”

“Cậu đang giục tớ gọi điện cho chủ tịch đấy à?” Ngân Hách vươn vai. Tôi dựa vào cửa phòng Ngân Hách nhìn gáy hần, nói: “Mời tớ uống đi. Hôm nay tớ sợ vỡ mặt ra, hơn nữa, ngày một là lễ bế giảng rồi.”

“Tớ nghe nói cho dù có lễ bế giảng, cũng phải học bù những ngày nghỉ mà.”

“Sao? Đi đi mà!”

“Chủ tịch hỏi chúng ta đi đâu thì sao?”

“Còn sao nữa, thì nói là đi thư viện.”

“Cậu ăn mặc như thế mà là đi thư viện à?”

Quần áo tôi thế nào chứ? Chỉ là áo thun tay ngắn, quần đùi, vớ, thắt lưng da, nón. “Ăn mặc thế này là thích hợp đi thư viện lắm rồi?”

“Không cảm thấy còn thiếu thứ gì sao?”

“...?”

“Cuối cùng cũng nhớ ra rồi à?”

“Để tớ nói nhé, chưa lấy túi xách.”

Tôi chạy đi lấy túi. Không biết Ngân Hách ra từ lúc nào, hần đã ngồi trên ghế nệm trong phòng khách và nhìn tôi chăm chăm.

“Gì thế? Túi sách đã lấy rồi, đi thôi!”

“Không phải muốn nói dối mọi người là đi thư viện sao?”

“Ừ, thì sao?”

“Cặp đâu?”

“A!”

“Đầu óc bị nổ tung rồi à? Ngân Hách nhìn tôi với ánh mắt kỳ lạ, cổ quái, tôi bỏ hần lại phía sau, mang cặp vào rồi đi ra. Ngân Hách lúc này mới đứng dậy khỏi ghế.

Tên này kỹ tính thế, xem ra, cậu là tên tội phạm hoàn hảo điển hình. Tóm

lại, cũng không phải không thích uống rượu! Ha ha ha!

“Bố. Con đi thư viện đây.”

“Rủ Ngân Hách đi cùng nhé.”

“Dạ.”

Bố không nói thêm gì nhiều thì đặc yên tâm rồi. Nói thật lòng, bố là tin tưởng Ngân Hách mới yên tâm. Tóm lại, tôi và Ngân Hách cùng nhắm hướng thư viện mà bước tới ... một quán bar.

“Oa! Cậu nhìn con chó nhỏ đó xem! Thật dễ thương!”

“...”

“Cậu nhìn xem, dễ thương không ha?”

“Ừ.”

“Nếu không yêu thích động vật, cho thấy khả năng thích ứng xã hội tự nhiên của cậu rất kém.”

“Cũng có ngoại lệ chứ.”

“Giống như đối xử với con người vậy. Phải thân thiết với động vật.”

“Nếu chó có thể nói được tiếng người, tớ sẽ suy nghĩ lại.”

Đồ khi.

Tôi bị Ngân Hách kéo mạnh vào quán bar mà mắt cứ nhìn con chó nhỏ bên cột điện. Trong quán rất ồn ào, trong số đó cũng có học sinh trung học nữa. Nhìn mấy thằng nhóc này, cha mẹ bọn bay đều biết chứ? Lại mặc đồng phục đến quán bar?

“Khôn ngờ quản lý kém như thế.” Tôi bất mãn.

“Đúng thế. Tội mình thì sao?”

Cứng họng.

“Ngồi bên đó đi.” Ngân Hách chỉ vào một góc. Tôi và Ngân Hách ngồi vào chỗ. Chẳng bao lâu, một người bồi bàn nhưng giống như học sinh cấp ba đến hỏi chúng tôi uống gì?

“4 chai bia.” Ngân Hách gọi.

“4 chai? Chỉ đủ để nhấp giọng.”

“Tớ uống 3 chai rưỡi, cậu nửa chai.”

“Sao có thể thế được?”

Nhưng Ngân Hách không trả lời lại. Tên đáng chết, muốn gì được nấy!

Không bao lâu sau, những chai bia ngon lành được đặt lên bàn. Chưa kịp nói câu nào, tôi mở ngay hai chai rồi rót vào ly.

“Thật sảng khoái!” Tôi uống cạn một ly, cảm thấy như có dòng điện chạy khắp người, run lập cập. Ngược lại, sau khi uống cạn một ly, Ngân Hách chỉ hơi nhúc nhích, lại có sự khác biệt lớn đến thế?

“Này! Yên lặng chút đi, mấy đứa khốn kiếp này!”

Đang lâng lâng, ở xó xỉnh nào đó vang lên giọng nói làm rung rinh cả bàn. Chúng tôi quay lại nhìn, thì ra là đám học sinh cấp ba ngồi ở cửa đang hất bàn đứng dậy, bọn chúng say không ra hình dạng gì nữa, mất cả lý trí.

“Bọn bay chỉ mãi lo hô lớn hả? Có người thất tình, có người vui quá hả? Là vì bọn bay vui lắm hả? Khốn kiếp!” Người điên không nhất định đều có ở bệnh viện tâm thần.

Tôi và Ngân Hách nhìn nhau, sau đó, không hẹn mà gặp, chúng tôi cùng cười lên, ý là làm như không nhìn thấy. Xem ra, hẳn hình như uống rượu ở đây là vì thất tình, cứ uống mãi, hẳn cảm thấy những người khác đều vui vẻ thì nổi giận vô cớ hất đổ bàn!

“Này, hai người bên đó! Đang yêu nhau hả? Đang chọc quê tôi đấy hả?” Ngón tay hẳn đang chỉ hướng nào thế? Hử? Tại sao mắt hẳn lại đang nhìn chúng tôi?

Ngân Hách hơi cười nhếch mép, chính là tư thế nói: Muốn đánh nhau thì xông vào đi!

“Hai người, mấy đứa giống như chuột kia!”

Không biết tại sao, Ngân Hách nghe mà không phản ứng gì.

“Thằng khốn kia! Tao giết chết mày!”

Quán bar bỗng chốc im lặng. Tên say mèm đó đi lại phía chúng tôi, sau đó, tiếp tục văng tục. Ngân Hách vẫn im lặng, nhưng, một câu nói đã đâm thẳng vào tim anh ta.

“Hai đứa mày... theo tao thấy, những ngày hai đứa mày bên nhau không lâu đâu. Theo tao thấy... không qua nổi một tháng...”

Bốp!

“Hự!”

Động tác tấn công vào mặt hẳn kết thúc trong chớp mắt. Ngân Hách vì câu

nói này mà muốn đánh hấn nữa, nhưng tôi ngăn lại. “Ngân Hách, thôi đi!” Nghe tôi nói, Ngân Hách nói lỏng nắm tay và đá tên đang nằm bệt dưới đất : “Còn dám nói bậy nữa, tao đánh vỡ mồm ra. Cái gì mà không lâu đâu?” Lần đầu tiên, tôi thấy Ngân Hách giận dữ như thế. Cậu muốn ở cạnh tôi rất lâu, rất lâu phải không? Như thế phải không? Bảo sao tôi không thích cậu chứ?

Nhân viên phục vụ kéo tên nằm bệt dưới đất ra ngoài. Tôi và Ngân Hách lại ngồi xuống uống bia.

Bọn con gái trong quán bỗng nhao nhao lên. Sinh viên nữ thì đương nhiên rồi, học sinh nữ cấp 3, cấp 2 cũng điên lên. Nói nào là đẹp trai, lại thêm cứng cỏi như thế.

Tôi bỗng nổi giận lên, dám nhắm đến bạn trai tôi!

Tiếng bàn tán càng lúc càng lớn, nhưng Ngân Hách hình như không quan tâm.

Bọn con gái trung học nhờ có chút men rượu mà đi đến trước mặt chúng tôi. “Xin...xin lỗi.”

“Này, đừng cảm chút được không? Nói thích anh ta đi!”

“Đúng thế, cố lên!”

“Đó ... đó cũng là... cô gái bên cạnh anh ấy...”

Một đá say khướt chỉ tôi nói, chung quanh lại lộn xộn lên.

“Này, có thể là chị.”

“Hoặc em gái.”

“Đúng thế, có lẽ không phải là bạn gái.”

Đó là có thủ môn thì không dám sút bóng vào?

“Theo tớ thấy, cậu đẹp hơn.”

Bên trái, bên phải con nhỏ tóc ngắn ngang vai có hai đứa tiếp viện.

Bản cô nương vốn cảm thấy hơi ngà ngà say. Bọn bay đang thọc ai một dao thế hả? Chị ? hoặc là em gái? Không nhìn thấy sự hỗn loạn vừa rồi à? Rồi tôi đứng bật dậy, hét lớn: “Này, đừng chọc giận tôi.”

“Ừ...hả?” Ba đứa con gái hết hoảng!

Tôi bỗng cảm thấy mình giống như nổi giận hơi sớm, tôi cảm thấy hơi ngại. Thật ra, ngồi nói chuyện cũng được mà?

Bầu không khí im lặng như tờ. Ba đưa con gái tròn mắt nhìn tôi, tôi cũng đang nhìn bọn chúng.

Lúc này có người to gan cười ha ha.

Quay lại nhìn, là Ngân Hách nhìn vẻ lúng túng của tôi mà cười nghiêng ngả. Chỉ nhìn dáng vẻ hãnh cười, mọi người cảm thấy như là một vị vua xinh đẹp, lại thêm nụ cười thiên sứ. Nhưng đối với tôi, hãnh giồng một con ác quỷ. Người đang nhìn vẻ lúng túng của tôi, rời khỏi trái đất đi!

“Này, tớ ngưỡng quá, đừng cười nữa!”

Nhưng Ngân Hách không để ý đến lời của tôi, hãnh vẫn cười rất lâu, sau đó hướng về phía tôi, giơ ngón tay cái lên, hãnh cố ý nói lớn:

“Bạn gái tôi thật cừ!”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 42

“ Cậu rốt cuộc vẫn chưa giúp tớ phải không?”

" Cũng không có cơ hội giúp cậu."

Câu nói: "Bạn gái tôi thật cừ" làm bọn con gái đều rút lui cả. Chỉ một câu nói như thế đã kết thúc chuyện này, tôi gãi gãi đầu nhìn Ngân Hách rồi lại nhìn về phía trước.

"Này, có thể ngửi thấy mùi bia không?"

"Ừ, có thể."

"Nồng lắm phải không?"

"Ừ."

"Bây giờ về nhà à?"

"Ừ, tất nhiên."

"Nếu bị bố phát hiện tớ uống rượu thì chúng ta chết chắc! Chúng ta tìm chỗ nào đó để tan bớt mùi rượu rồi hãy về."

"Xem ra còn rất tỉnh táo, chỉ là mùi rượu quá nồng. Đi thôi."

Tôi cùng Ngân Hách đi vào một công viên nhỏ, ngọn đèn đường chiếu vào một chiếc ghế dài. Tôi ngồi trên ghế, phui phui áo như để xua đi mùi rượu. Không bao lâu, Ngân Hách cầm chai nước đi đến.

"Ồ, cảm ơn!"

Tôi uống chai nước Ngân Hách đưa, anh ta ngồi cạnh tôi. Tôi im lặng cảm nhận sự yên lành mà ánh sáng của ngọn đèn đường mang lại, nó có màu đỏ. Ánh sáng màu đỏ? Tôi cũng không uống nhiều rượu lắm, tỉnh thì rất tỉnh, chỉ là đã ngấm hơi rượu.

"Học sinh lớp 12 uống rượu cũng được sao?" Ngân Hách hỏi.

"Không phải đều uống rồi sao?"

"Nào sẽ không trở nên ngọc chứ?"

"Vẫn tốt, chỉ chút xíu này thì đáng kể gì."

"Nếu xếp hạng nhất toàn trường từ dưới đếm lên thì sao?"

"Còn sao nữa, tốn tiền thôi." Nghe tôi đùa, Ngân Hách cười hì hì. Tôi uống ừng ực, hết cả chai nước, đưa chai không cho Ngân Hách, nói: "Tiểu nhị, đem vứt đi đi."

"Tiểu nhị?"

"Biết rồi, thằng nhóc này."

"Chưa tỉnh rượu à? Để giúp cho tỉnh nhé?"

Ồ... Không phải là đùa thôi sao, lại tỏ thái độ như thế? Nếu tôi ném chai không vào mặt cậu, tôi đã sớm ra tay rồi. Tôi gãi gãi đầu nhìn Ngân Hách, hãnh cười hì hì, sau đó bỗng im lặng.

Bạn đã trải qua cái không khí ngồi dưới ánh sáng đèn màu đỏ chứ không phải màu cam trong công viên ít người lui tới chứ? Quả thật, tình yêu có thể giết chết người.

Tôi nhìn ngó xung quanh, Ngân Hách khoác tay lên vai tôi.

"Hử? Làm gì thế?"

"Sao? Tớ phạm tội gì à? Sao hoảng hốt dữ vậy?"

"Hả? Đâu có."

"..."

"..."

"Nếu có trách nhiệm thì bỏ tay ra." Tôi nói.

"Có phải có suy nghĩ gì bậy bạ không?"

"Ồ điên!"

"Phủ định mạnh mẽ thì tức là khẳng định."

"Nói... nói gì thế." Qua loa cho xong chuyện, tôi nhìn sang chỗ khác, Ngân Hách kéo tôi về phía anh ta, để tôi dựa vào người, tim tôi sắp nổ tung rồi.

"Vẫn còn mùi rượu này."

"Thế à? Không tan đi sao?"

"Có phải trèo tường thì tốt hơn."

"Cậu muốn leo lầu nhà tớ à? Nhưng rất nguy hiểm đến tính mạng. Nhà tớ có lắp hệ thống báo động, nếu có người trèo tường thì sẽ reo lên. Sau đó,

cảnh sát sẽ xông vào."

"Thế thì làm sao?"

"Không biết."

Lại im lặng...

Tôi vội vàng tìm gì đó để nói. "Này, đèn đường là màu đỏ phải không? Kỳ lạ thật, đa số đèn đường đều màu cam?"

"Đúng thế."

"Bây giờ còn làm đèn đường màu đỏ à? Có phải là sai sót không?" Tóm lại là kỳ lạ hiếm thấy.

Ngân Hách chỉ cây đèn nói: "Loại đèn này có phải là chủ yếu dùng ở nơi khác?"

Nơi khác?

"Nó chủ yếu dùng ở tiệm bán thịt..."

"Hả?!"

"A, diếc tai quá." Ngân Hách xịu mặt, ngồi xa tôi ra, vừa bịt chặt tay mình, vừa tròn mắt nhìn tôi, vẻ lo lắng: "Tiệm bán thịt heo thì sao? Tiệm thịt có gì không bình thường?"

"Không... không có. ha ha! Là vì muốn tỉnh rượu nên hét lớn như vậy. Ha ha."

"Tớ cứ tưởng thùng màng nhĩ rồi."

Chút âm thanh này thì màng nhĩ có thể thùng được sao? Tất nhiên có thể bị thùng, có thể lằm, nếu ngồi bên cạnh hét lớn hết sức!

Ngân Hách có thể vì bị ù tai nên lắc mạnh đầu. Sau đó, hấn lại khoác tay lên vai tôi, nói: "Đang nghĩ bậy bạ gì thế? Nói thật đi."

"Nói gì thế, không có."

"Nếu nói dối sẽ bị trừng phạt?"

"Không nói dối... hứ!"

Tôi chột dạ, quay nhìn chỗ khác. Ngân Hách hôn tôi. Uống rượu xong, ngồi trên ghế dài được chiếu sáng bởi ánh sáng đèn màu đỏ, rốt cuộc, tôi đang làm việc kỳ lạ gì thế này?

Tuy nghĩ như thế, nhưng trong lòng tôi vẫn cảm thấy rất vui. Mặt khác, tôi cảm thấy tại sao lại để hấn tấn công như thế?

Ngân Hách nắm chặt vai tôi...

Hồi lâu sau, khi đầu óc tôi ù đi, Ngân Hách mời rời môi khỏi môi tôi.

"Phù... phù!"

Tôi cúi đầu thở dốc. hấn xoa đầu tôi nói:

"Lần đầu tiên à?"

"Tức là nói, cậu không phải là lần đầu tiên. Hơ hơ... ý cậu như thế phải không?"

"Ừ, tất nhiên."

"Đồ tồi."

Cậu cúi đầu nhìn giống số 1."

Nói gì thế chứ?

"Số 1 trong số những con bò Hàn Quốc, giống như từ tiệm thịt ra."

Tên khốn này, ta đánh chết người! Hấn sao có thể có tài ăn nói đầy mình thế nhỉ?Tức chết được!

Tôi điều hoà xong hơi thở, hét lớn: "Này, nhưng tớ đã làm sai chuyện gì?"

"Nói dối."

"Tớ nói dối khi nào?"

"Nói thật với lương tâm mình đi, rốt cuộc có nói dối không?"

Chuyện này, tất nhiên tôi làm không được! Tôi không nói được câu nào.

Ngân Hách lại xoa đầu tôi nói:

"Em nói dối rồi, anh phạt em."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 43

Đồ điên, miệng thối của hăn nói gì thế? "Ai là anh?"

"Trễ lắm rồi, về thôi."

"A! Đúng, về thôi!"

Lại cảm giác bị chi phối, tôi nhân lúc mặt mình chưa đỏ, nắm chặt tay Ngân Hách chạy mạnh về phía trước.

Nếu về trễ thì bị phạt, còn nếu tối không về thì bị thiêu sống. Bởi vì, tôi sợ nhất là bố, cho nên, tôi đành phải ngoan ngoãn về nhà. Vốn định chạy về, nhưng tôi bỗng thấy đầu óc quay cuồng, đành phải đi từ từ. Trên đường, nhìn thấy một cửa hàng hoa.

"Oa, hoa đẹp quá!"

"Cậu cũng thích những nơi này à?"

Ngân Hách nhìn tôi với ánh mắt khác thường.

"Tớ cũng biết thưởng thức cái đẹp mà?"

"Thật không ngờ."

"Cậu rất cuộc nghĩ gì thế? Người ta thích hoa, cậu lại thấy giống như là người ngoài hành tinh vậy?"

"Tớ cứ tưởng cậu sẽ đem hoa làm đồ ăn chứ."

"Cậu!"

Tôi muốn lao mạnh vào hăn, kết quả là vẫn nhịn. Tôi sợ dĩ nhịn hăn là vì không biết nói gì nữa, hơn nữa, tôi không muốn nhìn thấy những bông hoa xinh đẹp này nổi giận. Ủa? Đã 12 giờ đêm rồi mà còn bán hoa? Tôi ngần người nhìn những bông hoa đẹp mê hồn.

Ngân Hách thì thầm: "Có muốn tớ mua hoa cho cậu không?"

"Hả?"

"Tớ nói, cậu muốn mua hoa không?"

"Hả? Ừ! Không, không được, nếu tớ ôm hoa mà về nhà thì sẽ lộ tẩy mất. Có thể, bố sẽ nhận ra chuyện tui mình không đến thư viện."

"Ăn vào thì không phải được rồi sao?"

"Ăn gì chứ? Tên nhóc này."

Tôi nổi cáu, kết quả, vẫn bị hấn kéo về.

Định thi triển kinh công cao thâm của mình để vào nhà. Nhưng...

Gặp ngay nòng súng.

"Sao về trễ thế? Cả hay đưa đũa đều không nghe điện thoại?"

"Bố... bố."

Tôi suýt thay đổi mạng mình. Bố đứng sững ở trước cửa nhìn chúng tôi, Ngân Hách hình như cũng rất hoảng hốt.

"Chúng con không muốn làm phiền giấc ngủ của bố, nên mới lặng lẽ đi vào. Ha... ha ha."

"Con học bài xong chưa?"

"Dạ? À, rồi, con học lớp 12 rồi, tất nhiên phải học."

Bố càng lúc càng nghiêm nét mặt, tôi nói gì sai à?"

"Con muốn để bố thất vọng?"

"Dạ?" Không biết bố có ý gì, tôi đành nhìn ông chăm chăm. Ngân Hách đứng cản trước mặt tôi. "Cháu xin lỗi."

"Tôi quá tin tưởng cậu rồi?"

"Xin lỗi. Cháu nên ngăn cản cô ấy."

"Tuy tuổi cậu còn nhỏ, nhưng, tôi vẫn tin tưởng cậu. Nhưng cậu lại dẫn Huệ Bân đi uống rượu? Hơn nữa, người nòng nặc mùi rượu và về nhà trễ như vậy, rốt cuộc, cậu có biết suy nghĩ không?"

Bố chưa nói xong, đầu tôi đã kêu ù ù rồi. Bị bố phát hiện rồi, còn nói gì đi tản bộ để giải rượu gì nữa.

"Cháu xin lỗi."

"Bố. Là tại con."

"Im miệng!"

Cho đến bây giờ, đây là lần thứ hai vẻ mặt bố đáng sợ như thế, (lần đầu là hôm đám giỗ lần thứ 10 của mẹ). Đầu tôi nhức quá, lỗi là do tôi, nhưng người đang cúi đầu nghe mắng lại là Ngân Hách.

Bố nhìn tôi với ánh mắt phẫn nộ.

Đúng thế, so với việc sáng sớm đã chạy ra ngoài mà không về, chuyện nói

dối là lỗi không thể tha thứ. Bố chắc giận lắm?

"Nhất định để tôi phải hối hận chuyện cho phép cậu và Huệ Bân quen nhau phải không?"

"Bố!" "Chủ tịch!"

Tôi và Ngân Hách gọi bố cùng một lúc, bố nhắm mắt, hình như đang suy nghĩ.

Không được, tuyệt đối không được!

"Bố... bố! Con hứa với bố, trong kỳ thi học kỳ, con sẽ thi được hạng nhất môn tiếng Anh!"

Bố đột nhiên mở to mắt. Chết! Lý Huệ Bân, mày điên rồi à? NGân Hách cũng từ từ quay lại nhìn tôi.

Vẻ mặt bố so với lúc nãy cứ như hai người khác nhau.

Với tôi mà nói, tiếng Anh cao hơn núi Bạch Đầu, sâu hơn biển Đông, nhưng, tôi đã tự xây bức tường này cao hơn trời. Mấy môn khác, thi được hạng nhất không thành vấn đề, tại sao lại nói môn tiếng Anh? Môn tiếng Anh, cố gắng lắm tôi mới được hạng ba, hạng tư.

Ngân Hách cũng tỏ vẻ kinh ngạc. Trên mặt hấn cũng hiện rõ lên hai chữ "Điên à?" Ngân Hách từng nhìn qua bảng điểm của tôi nên rất hiểu sức học của tôi, điểm môn tiếng Anh của tôi giống như ngọn đồi bên núi Phú Sĩ.

"Huệ Bân." Bố gọi tôi với giọng nói vô cùng hiền từ.

"Dạ?" Tôi thưa lại với vẻ mặt như sắp khóc.

"Về vấn đề này bố sẽ suy nghĩ lại."

Bố nói tiếp: "Chỉ cần, con thi được hạng nhất môn tiếng Anh, bố xem như hôm nay không xảy ra chuyện gì."

*****

Tôi rơi xuống tầng chót cùng nhất của cuộc đời, không thể như thế! Việc đáng sợ nhất đang hiện ra trước mắt tôi, có một số chữ nghĩa đang lượn tới lượn lui trước mắt...

Từ sáng sớm, tôi đã mở sách Anh văn và ngồi vào bàn. Tú Nhi lại gần tôi hỏi: "Là sách Anh văn?"

"Ừ, thì sao? Tớ muốn học tiếng Anh một chút."

"Cậu mà lại bắt đầu xem môn tiếng Anh từ sáng sớm? Chắc là mây trên trời

nhảy xuống biển cả."

"Cậu nói gì thế?"

"Nói lãng nhăng."

Vì mối quan hệ với mọi người xung quanh, tôi lại nếm mùi đau khổ của sự tuyệt vọng lần nữa.

Ngày hôm sau, mặt trời của ngày diễn ra lễ bế giảng mà chúng tôi mong đợi đã lâu, cuối cùng cũng ló dạng. Lễ bế giảng vốn dĩ rất vui, nhưng thầy chủ nhiệm lại dội gáo nước lạnh vào.

"Những em bình thường không chăm chỉ học hành, chắc sẽ cảm tấy kỳ nghỉ hè này rất quan trọng. Nếu mỗi ngày, các em ngủ nhiều thêm một tiếng, thi đại học sẽ bị mất 4 điểm. Bây giờ, các em nhất thiết không được lơ là, phải khẩn trương lên, chăm chỉ học cho thầy."

Giết chết chúng em đi!

"Hôm nay có lễ bế giảng, mời toàn thể giáo viên và học sinh tập trung xuống sân. Xin nhắc lại, hôm nay có lễ bế giảng..."

Lẽ nào nói, chúng tôi phải lê tấm thân nặng nề này xuống saan? Tôi và Tú Nhi cùng đi xuống sân đứng.

... Sau khi về nhà chuẩn bị cho học kỳ sắp tới, tôi phải tập trung xem môn Tiếng Anh, còn phải dành ít thời gian đi tản bộ...

Mãi lo nghĩ ngợi lung tung, bài quốc ca đã xong rồi.

"Bây giờ, bắt đầu lễ trao giải thưởng cho cuộc thi viết văn toàn trường."

Không biết cái tên đáng chết nào lãnh giải, hại tôi phải đứng dưới cái nắng mùa hạ gay gắt, có nguy cơ trở thành người khô! Tôi trừng mắt xem người được giải.

"Giải nhất khối lớp 10, em Giang Đa Ân."

Tên mà tôi nghe thấy lần đầu tiên từ trước đến giờ. Hẳn học lớp 10 mà, lớp 12 mới mệ. Đừng hành hạ tôi như thế, mau kết thúc đi!

"Giải nhất khối lớp 11 là..."

Rốt cuộc là tên nào!

"... Hạ Ngân Hách!"

"Cái gì?" Tôi bất giác hỏi lớn. Người tên Đa Ân được giải nhất khối lớp 10 và Ngân Hách giải nhất khối lớp 11 bước lên bục. Học sinh lớp 12 không

có thời gian viết văn, tụi lớp 10 và 11 tha hồ được giải. Khoan đã, Ngân Hách tại sao lại leo lên đó làm gì? Hử?...

"Hai em học sinh này đã thể hiện nội dung và lời văn rất đáng ngạc nhiên trong cuộc thi viết văn lần này, cho nên trai thưởng cho các em. Chủ đề là cuộc chiến tranh 25-6, cung cấp để các em tham khảo!"

Tôi nhìn sững về phía trước. Ngân Hách nhận xong bó hoa và giấy khen, bước xuống bục, sau đó, hãnh đàng lẽ đi về lớp mình...

hả... hả? Hãnh bước đến trước mặt tôi, hãnh điên rồi à? Hãnh sao lại đi về phía tôi? Trước toàn thể thầy cô và học sinh, trước sự chú ý của mọi người, Ngân Hách đi đến trước mặt tôi.

Hãnh đưa bó hoa trên tay cho tôi, nói:

"Tặng cậu, bông hoa đẹp nhất trên thế gian."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 44

"Hử...?" Cái này không thể ăn được đâu!

Hử, ừ. Cám ơn cậu." Tôi không nghĩ ngợi gì, nhận lấy bó hoa. Lập tức, tiếng huýt sáo, tiếng tán thưởng liên tục không ngừng xung quanh hỗn loạn cả lên. Lẽ nào, tôi không nên nhận?

Nhưng trong lòng, tôi rất khoái chí.

Ngân Hách hình như căn bản không để ý đến phản ứng của mọi người xung quanh, tỉnh bơ trở về lớp.

"Chà, khá đấy nhỉ!" Tú Nhi đụng khễ vào tôi một cách ranh mãnh và cười chế nhạo.

"Câm mồm!"

"Mọi người im lặng! Đây là lễ bế giảng nghiêm túc, các em thế này là đang làm gì thế? Im lặng!" Thầy hiệu trưởng vội đứng dậy và trấn áp cảnh nhốn nháo này. Lúc cổ họng thầy hiệu trưởng sắp hi sinh vinh quang vì cảnh lộn xộn này, học sinh mới từ trạng thái hưng phấn bình tĩnh trở lại.

Tôi ôm bó hoa Ngân Hách tặng, đứng trong đội hình vừa mới trở lại bình thường. Vì biết tôi là con cái nhà ai, thầy hiệu trưởng và "Cầu" hiệu phó không dám làm gì tôi. Hai người chỉ nói với tôi bằng giọng bất đắc dĩ và nhẫn nhịn: "Lý Huệ Bản, em có thể bỏ bó hoa xuống?"

"..."

"Không nghe thấy à? Em Lý Huệ Bản, tôi mời em bỏ bó hoa xuống."

EM không bỏ, nếu bông hoa dính cát rồi thì sao? Ngộ nhỡ, ai đó không cẩn thận, giẫm lên thì sao? Hơn nữa, nếu không bảo quản tốt, cánh hoa sẽ rụng xuống.

Cũng khó cho thầy, nếu tôi là thầy, cũng muốn cho đứa học sinh giống như tôi thế này một đấm. Tóm lại, Cầu" hiệu phó chỉ biết nhìn tôi hằm hằm với cặp mắt nảy lửa, quyền thế quả nhiên là thứ tốt đẹp?

Tôi ôm chặt bó hoa Ngân Hách tặng, quay đầu nhìn qua, thấy Ngân Hách

cũng đang nhìn tôi chăm chăm. Tôi cười, vẫy vẫy bó hoa trong tay, Ngân Hách cũng mỉm cười đáp lại.

"Quả là hai chị em họ kì lạ." Thầy hiệu trưởng cứ cho rằng chúng tôi là chị em họ, cho nên mới nói một cách mỉa mai như thế. Đẹp, chúng tôi là chị em họ gì?

Lễ bế giảng kết thúc, ánh mắt ngưỡng mộ các bạn trong lớp dành cho tôi dần dần cũng biến mất.

"Đi thôi." Là Ngân Hách.

"Hử? Này, lúc này, tớ giật thót cả người." Tôi ngẩng đầu nhìn Ngân Hách đang đứng trước mặt.

"Có gì đáng để giật mình. Là cậu nói muốn được nhận hoa, tớ mới có lòng tốt tặng cho cậu. Cũng may, mấy bông hoa này chưa bị cậu nuốt vào bụng."

"Tớ xưa nay không ăn hoa!"

"Thế lá thì sao?"

"Cái gì hả? Thằng nhóc này!"

Tôi giận tím mặt,. Ngân Hách toét miệng cười.

"Tớ muốn đến Nhã Âm Động một chuyến." Tôi nói.

"Chỗ đó chẳng phải là nơi tập trung rất nhiều quán bar sao?"

"Tớ biết rất rõ. Nhưng, Nhã Âm Động không chỉ là nơi tập trung nhiều quán bar, con đường phía sau đó có rất nhiều nhà sách."

"Thế à?"

"Ừ, tiện thể ghé thăm chú luôn? Ừm... Thôi đi, hôm nay chỉ đi mua sách thôi, mua một đồng sách Anh văn."

"Nên lượng sức mình mà làm cho tốt."

"Hạng nhất môn tiếng Anh? Tớ sắp điên mất."

"Thành công hay thất bại, đều trông chờ vào cậu." Ngân Hách nắm chặt tay tôi.

"Cậu cũng không muốn tôi thất bại phải không?" Tôi bất giác quay đầu ra sau mà nhòe cười.

Để đi đến Nhã Âm Động, chúng tôi phải đi chiếc xe buýt chật ních người. Không, nên nói là chiếc xe buýt quá tải, trên xe nhét đầy người, giống như hộp cá mèi vậy.

"A, thật khổ quá. Nhất định phải đi xe buýt này sao?" Ngân Hách la lên.

"Tất nhiên rồi, ở đây chỉ có tuyến xe buýt này mới chạy suốt thôi."

"Đổi xe khác đi đi, hoặc là đi xe nhà."

"Hôm nay, tớ không mang nhiều tiền, hơn nữa, bây giờ mà gọi chú tài xế đến cũng ngại. Thôi đi, đã lên xe rồi thì chịu khổ đến cùng vậy."

Lúc chiếc xe buýt "hộp cá mè" đến được Nhã Âm Động, tôi mệt đến nỗi hai chân không còn sức lực nữa, suýt chút ngồi bệt xuống đất. Rồi tôi phải sạch bụi trên người, đi vào sâu bên trong Nhã Âm Động.

"Chúng ta đi đâu?" Ngân Hách nhìn mấy bóng đèn neon của quán bar hoặc tắt ngúm, hoặc chưa mở, hỏi.

"Đây là đường tắt. Nếu đi vòng đường lớn thì xa quá, hơn nữa, tớ cũng chỉ biết con đường này. Dù sao, đi từ chỗ này cũng khá nhanh."

"Thế à?"

"Ừ. Đừng lơ mắt nhìn tớ nghi ngờ như vậy. Đi thôi, nhanh lên."

Tôi và Ngân Hách đi xuyên qua con hẻm. Lúc sắp đi ra khỏi con đường có toàn quán rượu thì có tiếng ồn ào vang lên từ con hẻm bên cạnh.

"Thằng nhóc này, chỉ có nhiều đây tiền thôi à? Hả?!"

Tôi quay đầu lại: Mấy tên to lớn, vạm vỡ không biết từ đâu ra, xếp mấy người ăn mày thành hàng ngang và lớn tiếng chửi mắng họ.

Tôi đứng yên nhìn mấy người ăn mày. Từ khi sinh ra đến giờ, lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh mắt như thế. Những người đang giãy giụa ở tận cùng đáy xã hội, những ánh mắt đó trống rỗng, trống như lỗ đen vũ trụ vậy. Một chút hy vọng còn lại cũng gặp phải sự cướp bóc tàn khốc, đồ vật còn lại chỉ có bộ quần áo rách rưới khoác trên người. Họ không cười cũng không khóc, mặt không biểu lộ gì, nhìn mặt họ không thấy cảm giác gì cả, chỉ có ánh mắt lộ rõ sự sợ hãi. Ánh mắt đó giống như đang đọi vào lò mổ, giống như ánh mắt những con bò sắp bị tên đồ tể mổ thịt vậy.

Ba tên đáng chết đó, sao có thể đánh đấm loạn xạ vào mưởi mấy người ăn mày đó mà không lo sợ gì chứ?

"Dừng tay!"

"Khốn kiếp! Gì thế?" Ba tên to lớn lập tức quay người lại.

"Này, ức hiếp những người này, bọn bay thấy thú vị lắm hả?" Tôi hét lớn

một tiếng, Ngân Hách nắm chặt vai tôi. "Cậu bỏ tớ ra!" Tôi vùng vằng, rồi nói. Tiếp vậy bọn du côn:

"Bọn bay định sống cả đời như thế sao? Tốt nhất hãy bỏ những ngón tay bẩn thỉu của bọn bay ra khỏi người họ, tao sợ mấy ngón tay dơ bẩn của bọn bay sẽ làm bẩn họ."

Ngân Hách nắm chặt vai tôi lần nữa. "A, làm gì thế! Cậu đừng can tở!"

"Muốn đánh nhau thì ra ngoài này đánh." Ngân Hách nói nhỏ.

Thật không nể mặt tôi, ba tên đó ngửa cổ lên trời cười ha hả chế, sau đó, bọn chúng đi lại chỗ tôi. Tốt, bọn bay qua đây, tao sẽ cho bọn bay ném mùi lợi hại.

"Con nha đầu này làm gì thế nhỉ? Ái chà, còn mặc đồng phục nữa này? Thật xinh đẹp. Còn thằng mặt trắng bên cạnh là bạn trai à? Học sinh trung học bây giờ? Lại mặc đồng phục chạy tới mấy chỗ này chơi?"

Tiếp đó chúng lại cười ngật nghễ.

"Thú vị lắm hả? Cười xong rồi thì rút đi!" Tôi gằn giọng.

"Không đi thì sao? Sao hả? Nhóc con, tụi mày không lễ độ với người lớn gì cả." Chúng lại cười.

Một tiếng "Bốp" vang lên cực lớn, năm đấm của Ngân Hách bỗng nện vào mặt một tên trong bọn chúng: "Này!"

Tôi kinh ngạc nhìn Ngân Hách, còn anh ta giữ giữ tay của mình: "Tụi tao còn phải đi nhà sách, không có thời gian dây dưa với tụi mày. Mau rút! Có điều, tao kiến nghị mày nên đi thẩm mỹ viện gọt bớt xương gò má đi, giống cây đục nhọn quá. Mẹ kiếp!" Xem ra Ngân hách giữ tay là vì năm đấm nện vào mặt tên có xương gò má nhô ra, làm đau tay.

Bên cạnh là tên béo ục ịch, việc gì lại đánh tên có gò má chứ? Thật cậu cũng rảnh quá đi.

"Hai đứa đáng chết tiệt này!" Nghe sự so sánh của Ngân hách, tên có gò má nhọn đột nhiên xông vào anh ta, nhưng lại bị Ngân Hách đá "Thịch" một cái, văng ra. Nếu đã không đủ thời gian, chúng ta giải quyết ở đây đi!"

Đó là tôi khiêu khích trước mà... Tại sao cậu lại hưng phấn đến thế?

BỔNG tên mập như heo lao vào tôi, tôi nện một đấm vào mặt hắn!...

Không đến một phút chúng tôi đã giải quyết xong ba tên đó. Mười mấy

người ăn mày vẫn đang đứng xếp hàng nhìn chúng tôi với ánh mắt sợ hãi.
Tốt, nếu kết thúc như thế thì tốt rồi.

Có lẽ là vì quá ồn ào, bỗng có một nhóm người mặc đồ vest đen ùn ùn kéo đến đây. Tôi chợt hiểu ra, hoá ra những người này đã thúc đẩy trang phục veston ở Hàn Quốc phát triển, những tên này là sinh mệnh của ngành kinh doanh trang phục vest .

Tóm lại, bốn năm tên mặc đồ vest đen này đã phát hiện ra chúng tôi: "Hai đứa đó là gì?"

"Là gì? Khùng à?!" Ngân Hách nói khẽ.

"Này, bọn áo đen! Mau rút đi! nếu không muốn giẫm lên đồng bọn mà đánh nhau?" Nghe tôi nói, bọn chúng lặng lẽ nhìn ba tên bị đánh thê thảm, trong mắt bọn chúng bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Chúng tôi và bọn người này chuyển đến một hẻm khác. Tôi phát hiện một quán bar bên cạnh trông rất quen, đây chẳng phải là quán bar mà Thái Nguyên nói với tôi lần trước sao? Tôi nhìn qua bên cạnh, bọn người từng bị tôi đánh tả tơi hoa lá đang kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi nhoẻn miệng cười với bọn chúng: "Đã lâu không gặp, chắc không bệnh tật gì chứ?"

Bọn chúng thật sự hoang mang, sợ hãi.

"Ngân Hách, để tớ ra tay."

"Để tớ."

"Tớ nói để tớ mà?"

"Tớ nói để tớ?"

"Thôi được, chúng ta chia đôi, như thế có hiệu quả hơn."

"Thế cũng được. Tớ bên phải."

"Thế tớ đánh bên trái."

Nghe chúng tôi nói, bọn người không quen chúng tôi tỏ ra lúng túng: "Đầu chúng mày bị té nên không bình thường à?" Cái tên hình như là tên đầu sỏ hét lớn.

Tôi trừng mắt nhìn hắn, nói: "Đánh xong rồi mới biết. nếu tao thắng tụi mày phải thả những người ăn mày này. Nếu tao thua, tao làm ăn mày cho tụi mày thì được rồi. Hì hì...."

Nghe tôi trêu chọc, tên đầu sỏ sa sầm nét mặt.

Nếu so ra, vẫn là Ngân Hách có đầu óc hài hước, anh ta cười hì hì: "Thế thì bắt đầu thôi!"

Tôi và Ngân Hách mặc đồng phục của trường, đánh nhau với bọn người này trước cửa quán bar giữa thanh thiên bạch nhật. Đây quả là chuyện vui sướng? May là lúc mặc váy, tôi đã mặc thêm quần short thể thao.

Chỉ một lúc. những tên đó đều nằm rải rác dưới đất. Ngân hách đang tấn công nốt tên giống như là tên đầu sỏ.

"Mày... tiểu tử thôi!" Tên đầu sỏ vung nắm đấm về phía Ngân Hách, nhưng bị anh ta nắm được, Ngân Hách đá trúng sườn, tiếp theo, nện xuống lưng hắn. Hắn nằm bệt dưới đất, vẫn được Ngân Hách "khuyến mãi" cho một đá vào bụng. Chớp mắt, Ngân Hách đã giải quyết xong tên đầu sỏ đó.

Tôi đứng sững nhìn Ngân Hách, hắn đánh cừ thật. Ngoài chú ra, hắn là cao thủ đầu tiên khiến tôi ngạc nhiên như thế.

"Này, chúng tao thắng rồi. Bọn mày nên làm theo lời cậu ấy, thả những người ăn mày ra."

"Mẹ... mẹ kiếp. Tao sẽ bắt tụi mày..." Tên đầu sỏ muốn đứng dậy với sức lực yếu ớt như con nít còn uống sữa. Ngân hách đạp vào vai hắn, làm hắn ngã trở lại xuống đất, anh ta nói: Tại mày mà làm lỡ việc học Anh văn của cô ấy. Nếu cậu ấy không đạt hạng nhất thì làm sao? Hử?"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 45

"Tao khuyên tụi mày đừng nên chọc giận cậu ấy. Này, không còn thời gian nữa, mau đi nhà sách thôi."

Ngân Hách giáo huấn bọn người cao to đó xong, kéo tay tôi. Tôi nhìn tên đầu sỏ bị Ngân Hách giẫm dưới chân, bỗng cảm thấy hẳn rất đáng thương. Đáng đời, gặp phải người độc ác hơn tao, mày cam chịu số phận thôi.

"Chúng ta đi ra đi?"

"Ừ, đi thôi."

Chúng tôi ra khỏi hẻm, đi về phía con đường có nhà sách. Tại sao đoạn đường có nhà sách gần đoạn đường có nhiều quán bar của Nhã Âm Động thế nhỉ?

Ngân Hách vừa bước vào đã nói với chú trong nhà sách. "Chú đem tất cả sách về môn tiếng Anh ra cho cháu xem."

"Tất... tất cả à?" Chú ấy ngó người ra. Ngân hách à, cậu vội gì chứ, cậu dọa chú ấy rồi kìa.

"Này, cho dù lấy ra hết, tớ cũng không giải nổi nhiều đề như vậy đâu. Cậu tưởng, giải hết những đề đó thì có thể... có lẽ có thể được hạng nhất. Nhưng..."

"Cậu học toán, lý ,hoá thế nào?"

"Cũng được."

"Văn học thì sao?"

"Không tệ"

"Lịch sử?"

"OK."

"Vấn đề lớn nhất là môn tiếng Anh rồi. Xã hội bây giờ mà còn người không theo kịp thời đại như cậu?" Ngân hách dí dí ngón tay vào trán tôi.

Chú bán sách nhanh nhẹn ôm một đống sách tiếng Anh ra và bày trước mặt Ngân Hách. Tôi trừng mắt nhìn anh ta một hồi, rồi đến đứng bên cạnh.

Ngân Hách chăm chú nhìn đồng sách trước mặt mình một lúc, rồi từ trong đó, hẩn chọn ra 6 quyển, không nói tiếng nào, trả tiền cho chú.

"Này, 6 quyển hả?"

"Ít hả?"

"Một mình sao làm hết?"

Thời gian nghỉ thì làm trước một ít đi. Môn văn cậu giỏi thế thì không cần ôn nữa, chỉ cần tập trung vào môn tiếng Anh là được rồi, nhất định phải được hạng nhất. Hạng nhất!"

Không cần cậu nhấn mạnh nhiều lần như thế, tôi cũng rõ tình hình bây giờ. Tôi cũng cảm nhận được, trong lòng cậu không muốn chia tay với tôi, cậu muốn được tiếp tục yêu tôi đến như thế sao? Xem, cậu lo đến nỗi không nén được bực dọc nữa.

Chúng tôi xách một túi đầy sách trở về nhà.

NHìn mấy cuốn sách Anh văn bày trên bàn, tôi thở dài, cảm giác như đang gánh trách nhiệm nặng nề trên vai.

Cạch.

"Làm gì thế? Đọc kinh à?"

"Hơ! Làm giật cả mình, tớ chẳng phải đã bảo cậu phải gõ cửa sao?"

"Lẽ nào, cậu làm chuyện gì lén lút à?"

"Nếu đúng lúc tớ đang thay quần áo thì sao?"

Ngân Hách im lặng một chút rồi nhướn cặp lông mày: "Thế thì rất nguy hiểm."

Ánh mắt gì thế? Ý cậu là, nhìn thấy cơ thể tôi thì sẽ đe dọa đến tính mạng cậu à? Ý gì thế?

Tôi lén liếc nhìn Ngân Hách, sau đó, mắt tập trung nhìn vào quyển sách Anh văn: "Làm hết những đề này thì được hạng nhất à?"

"Ra phòng khách ăn chút trái cây trước đã, vừa ăn vừa nghĩ."

"Thời gian cấp bách lắm rồi!"

"Thay vì nổi cáu, cậu dành thời gian ra ăn trái cây đi." Ngân hách kéo tay tôi ra phòng khách. Tôi bóc một miếng táo bỏ vào miệng, chìm vào suy nghĩ sâu xa.

"Này, nếu tôi không được hạng nhất thì sao?"

"Khéo lo bò trắng răng."

"Chuyện này không phải lo bò trắng răng gì cả, chúng ta hiện chỉ có xác suất 50%."

"Cậu học thêm một tiếng đồng hồ, xác suất của chúng ta sẽ tăng thêm 1%."

Ngân Hách hình như hoàn toàn tin tưởng về điều này.

Cậu ấy tin chắc tôi có thể được hạng nhất! Thật là một người có niềm tin phi thường.

"À, việc học tập hay là bắt đầu từ giờ học bù tuần sau đi. Tớ nghe nói, ngày mai, ở nhà Khương hội trưởng có tổ chức tiệc, hình như là tiệc sinh nhật con trai Khương hội trưởng. Nhưng, tớ không quen hẳn." Ngân Hách nói đến đây thì im lặng.

"Này, nhất định phải tham dự à? Tớ sẽ nói với bố là tớ không đi. Tớ không đi!"

"Không liên lạc với chủ tịch được. Mấy hôm trước, ông ấy đã đi công tác, vẫn chưa về. Nghe nói ngày mai, ông ấy sẽ tranh thủ về để tham dự buổi tiệc này."

"Cái gì? Sao có thể như thế được?"

Không được, không được! Tuyệt đối không thể được! Tôi thà đi công viên giải trí với Thành Huân, cũng không muốn gặp lại tên Khương Hiền Dân đó lần nữa,

"NGhe nói, chủ tịch hình như cũng không bằng lòng để cậu đến đó. Chỉ là, Khương hội trưởng nhiều lần mời, một mực hy vọng chủ tịch dẫn cậu đến dự tiệc." Ngân Hách vừa ăn táo, vừa nói như không quan tâm đến.

Tôi cẩn thận hỏi: "Thế, tớ có thể không đi được không?"

"Ngày mai hả? Không được."

"Con trai Khương hội trưởng tên là Khương Hiền Dân phải không?"

"Hình như là thế."

Ngân Hách, tôi thật ngưỡng mộ cậu. Tôi lo lắng, hoang mang, nổi giận như thế, nhưng vẻ mặt cậu lại tỏ ra ung dung như thế, xem ra, cậu đã tu thành chánh quả rồi.

"Có thật tớ nhất định phải đi sao?" Tôi ngả lưng ra sau, giấu người trong ghế nệm. Chỉ cần vừa nghĩ đến tên Khương Hiền Dân đó, tôi cảm thấy sức

lực cơ thể bị rút đi dần dần.

Từ nhỏ, hắn đã giống như ác quỷ. Hắn không chỉ chọc tôi là sao chổi, mà mỗi lần, sau khi bị tôi giáo huấn, hắn đều khóc lóc, làm âm ỉ lên, làm tôi và bố rơi vào tình thế khó xử. Như thế cũng chẳng có gì, tôi không phải người hẹp hòi, điều khiến tôi không chịu nổi là ánh mắt của hắn. Đến bây giờ, chỉ cần nhớ đến khẩu khí nói chuyện và ánh mắt hắn nhìn tôi từ đầu đến chân hai năm trước, tóc tôi như dựng đứng cả lên. Cảm giác đó chỉ có thể dùng từ "sờn tóc gáy" để hình dung.

"Đợi thêm hai năm nữa. Tới lúc đó, tớ sẽ xem cậu là phụ nữ."

Đáng ghét! Tôi thật không muốn hắn xem tôi là phụ nữ gì cả. Tôi ngược lại hy vọng hắn xem tôi là không khí trong suốt, hắn bỗng mời tôi dự buổi tiệc này, không nói chừng là để thực hiện lời nói trước đây chẳng?

"Tất nhiên."

"Ngân hách. Nếu... nếu có người nào đó thích tớ thì sao?"

"Sao? Bắt đầu nhớ đến tên con trai nào rồi à?"

"Cậu nói gì thế? Tiểu tử thôi!"

Ngân Hách nhìn thấy tôi nổi cáu, liền toét miệng cười. "Tớ sẽ giết hắn."

"Thế còn tớ thì sao?"

"Cậu tất nhiên phải sống."

"Tại sao? Ngộ nhờ tớ lại thích người khác nữa?"

Chuyện này thật rất thú vị. Không, không phải rất thú vị, mà là rất rất thú vị, tôi tạm thời quên bém tên Hiền Dân đó, muốn xem thái độ Ngân Hách.

"Lại thích người khác thì sao?" Sắc mặt Ngân Hách không dễ coi cho lắm. Tôi biết, người ta rất ghét vấn đề này, phản ứng của cậu quả thật rất thú vị, làm tôi muốn ngừng cũng chẳng được.

"Thế thì tớ cũng giết tên đó."

"Thế tớ lại phạm thì sao?"

"Không còn cách nào khác. Nếu trên thế giới này, trừ tớ ra, đều là những tên làm cậu thích, thì tớ sẽ giết tất cả bọn con trai đó."

Câu trả lời lạnh lùng của Ngân Hách giống như dòng điện chạy qua tim tôi, lúc này, tôi biết nếu quá cảm động cũng sẽ rơi nước mắt. Tuy nhiên, Ngân Hách không nhìn thấy giọt nước mắt long lanh trong mắt tôi.

"Này, nếu như , tớ là vì không thích cậu mới thích người khác thì sao? Đây không phải là sự thật, tớ chỉ là... chỉ là... nói thế thôi. Cậu nhất thiết đừng xem là thật, tớ chỉ muốn nghe suy nghĩ của cậu?"

Ngân Hách không ngừng lại. "Nếu cậu là vì không thích tớ mới thích người khác, thì tất cả đàn ông trên thế giới này đều chết hết. Rồi sẽ có một ngày, cậu quay về bên tớ phải không?"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 46

"Tớ không muốn đi."

Tôi ăn xong những món sơn hào hải vị trong phòng ăn cao cấp, rồi khoác lên người bộ quần áo đắt tiền. Nguyên nhân khiến tôi ngồi trong chiếc xe ngựa sang trọng mà hét lớn như thế chỉ có một: Ngân Hách muốn kéo tôi đến tham dự buổi tiệc của Hiền Dân.

"Không! Nhất quyết không đi!"

"Cậu chán sống rồi hả?" Ngân Hách hầm hầm nhìn tôi đe dọa.

"Phải! Giết chết tớ đi. Tại sao tớ nhất định phải tham dự buổi tiệc sinh nhật của thằng nhóc đó."

"Nếu cậu còn như thế nữa..."

"...?"

"... Tớ sẽ lấy băng keo dán miệng cậu lại."

Tôi đành phải ngoan ngoãn im miệng. Từ sau sự kiện băng keo lần trước, chỉ cần nghe thấy hai từ "băng keo", tôi sợ run lên.

Tôi bị hình dăng lả lẫm của mình hành hạ đến sắp phát điên. Để ăn mặc cho phù hợp với buổi tiệc sang trọng như thế, tôi không những phải mặc bộ trang phục làm cả người tôi không tự nhiên chút nào, còn phải để các chuyên gia tạo mẫu tóc tùy ý bới tung mái tóc đẹp của tôi, để tạo ra kiểu tóc "lộng lẫy và độc đáo". Trên người đeo đầy trang sức vàng, bạc được đính đầy châu báu, chân tôi mang đôi giày có gót cao nhất từ khi sinh ra đến giờ.

Để sáng tạo tôi thành tác phẩm như thế, thật có thể nói là huy động không biết bao nhiêu người, tốn không biết bao nhiêu thời gian, tiền bạc và sức lực. Tôi tính không nổi nữa, vì trò hề này đã hành hạ tôi đến sức cùng lực kiệt, đầu óc tôi mất đi chức năng suy nghĩ.

Cứ như thế, tôi bị kéo đến buổi tiệc. Tôi và Ngân Hách đi vào ngôi nhà đang tổ chức tiệc tùng thịnh soạn của Khương hội trưởng. Vì tiệc ngoài trời, nên có ban nhạc hòa tấu cổ điển. Ở đâu cũng thấy tốp năm tốp ba những người phụ nữ cầm ví tiền trên tay và những người đàn ông đang bận rộn tìm kiếm điều kiện ưu việt hơn.

"Ngân Hách, cậu nhất định phải ở bên cạnh tớ."

"Tớ cũng chẳng có chỗ nào để đi cả."

"Nếu có thể, tớ chỉ muốn đứng ở một góc nào đó."

"Ít ra cũng phải chào hỏi một tiếng chứ." Ngân Hách kéo tôi đến trước mặt Khương hội trưởng, sau đó, hãnh chào và thăm hỏi sức khỏe Khương hội trưởng rất trịnh trọng. Xem ra, đây đều là thành quả giáo dục xuất sắc và triết để của bố. Tôi cũng cười và khẽ gật đầu chào.

Khương hội trưởng vui mừng hơn hở chào đón chúng tôi. Người đứng cạnh ông ấy là Khương Hiền Dân mà tôi rất muốn tránh mặt, thật hy vọng hẳn có thể xem tôi như không khí.

"Ồ, cậu quả thật càng lớn càng xin đẹp!"

"Còn cậu, quả thật càng lớn càng đáng tởm!"

Khương hội trưởng vừa rời khỏi, chúng tôi đã chào hỏi nhau bằng những lời lẽ như trên.

"Người đứng sát bên cậu là vệ sĩ phải không? Rất vui được gặp cậu. Đã là vệ sĩ, tôi không cần lễ độ đâu nhỉ?"

TÔI chưa kịp trả lời Ngân Hách không phải là vệ sĩ, Hiền Dân đã chìa tay ra để bắt tay Ngân Hách.

Chó thì không thể thay đổi được bản tính, tính hấp tấp, vô lễ của hẳn vẫn không đổi. Sống ở Mỹ lâu như thế, hẳn vẫn không tiến triển gì.

"Hôm nay là sinh nhật tôi, cậu không mang quà đến à?"

Ngân Hách nhìn Hiền Dân, nói: "Quà cáp gì? Chào hỏi xong rồi, chúng tôi đi đây."

Hiền Dân lúng túng thay đổi chủ đề: "Đi đâu?"

"Không liên quan đến cậu."

Hiền Dân ghé vào tai tôi nói nhỏ: "Cậu đã đến rồi thì chơi hết mình đi."

Hôm nay sinh nhật tớ, cậu có thể giải quyết tên vệ sĩ vương váu này không? Tớ chỉ muốn đi cạnh bên cậu."

Tưởng hạ giọng thì thâm vào tai tôi thì tôi sẽ nói OK sao? Có Ngân Hách ở đây, Hiền Dân hình như không tự nhiên cho lắm, điều này nằm ngoài dự liệu của tôi.

"Tôi thật không muốn đi cạnh bên cậu. Tôi có thể rời khỏi bàn tiệc chưa?"

Sau đó, tôi kéo Ngân Hách đi, chúng tôi đi dạo khắp nơi, tiện thể ăn chút gì.

"Không thấy bẩn à, lấy tay bốc ăn?" Ngân Hách căn nhắc.

"Sao thế? Tớ đã rửa tay rồi!"

"Lúc nào?"

"Vừa lúc nãy, trước khi đến dự tiệc."

Tôi không phải mút ngón tay, chỉ là lấy tay cầm vài cái bánh bao ăn. Hẳn tại sao lại tỏ vẻ khấn trương thế?

Tôi và Ngân Hách đi ăn khắp nơi. Đột nhiên từ đâu thò ra bàn tay đặt lên vai tôi, bàn tay ấy giống như thoa bơ, làm người ta buồn nôn. Không cần nghĩ nhiều, bàn tay này nhất định là...

"Khương Hiền Dân, có thể bỏ tay ra không?"

"Hôm nay là sinh nhật tớ, cậu không những không tặng quà, mà còn không muốn đưa tớ đi chơi?"

"Xin lỗi. Cậu không thấy cạnh tớ có người sao?"

Tôi chỉ vào Ngân Hách, một cách quang minh chính đại. Hiền Dân nhìn Ngân Hách, người có vóc người cao hơn mình... chút xíu.

"Khà..."

Giọng cười khiến người ta ghét đó rốt cuộc có ý gì? Hiền Dân cười hồi lâu rồi nói tiếp:

"Vì một thằng vệ sĩ mà cậu từ chối tớ à? Vệ sĩ, mày tại sao không tránh đi một chút?"

"...?"

"Lẽ nào, hẳn là thằng điếc nghe không hiểu tiếng người à? Khà, nên nghe lời tao đi?" Hiền Dân nắm chặt tay, nhìn Ngân Hách, đe dọa.

"Này, cậu là cái thá gì?" Tôi đang định xông vào tên Hiền Dân đang nở nụ

cười đáng tởm và đen đui kia. Ngân Hách lập tức ngăn tôi lại, đồng thời gạt đầu.

"Làm theo lời cậu."

"Này, Hạ Ngân Hách!" Tôi ngạc nhiên.

"Có điều ,như cậu nói, tôi là vệ sĩ. Cho nên, chỉ tránh mặt 5 phút."

"Xì..., chỉ là một tên vệ sĩ thôi mà? Lại ngông cuồng như thế?"

Ngân Hách không để ý đến tên Hiền Dân đang nổi giận đùng đùng và hét âm lên, bất chấp xung quanh, đi lại chỗ cách tôi vài bước. Tôi vỗ vai Hiền Dân, hẳn đang hậm hực nhìn hướng Ngân Hách bước đi..

"Đưa cậu đi chơi à? Cậu là đứa bé 3 tuổi chắc? Sau cậu ấu trĩ thế? Tôi tưởng cậu giỏi lắm chứ?"

"Cậu quên ước hẹn của chúng ta rồi sao? Tớ rõ ràng đã nói với cậu, hai năm sau, tớ sẽ đối xử với cậu như đối với một người phụ nữ. Cậu đẹp hơn là tớ tưởng tượng, hơn nữa, lại rất mảnh mai." Hiền Dân nắm tôi từ đầu tới chân.

"Đồ điên, tôi không nhớ cái ước hẹn ngớ ngẩn đó."

"Cậu sao thế? Tuy tớ không thích cậu, nhưng cậu rất đẹp. Chỉ cần, cậu thay đổi cái tính ngang ngạnh đó đi... À, hay đó cũng là một sự quyến rũ? Tóm lại, nếu cậu kết hôn với tớ, bất luận suy nghĩ từ phương diện nào cũng có lợi mà không có hại. Không phải sao?"

"Kết hôn?!"

"Cậu là con gái, kiếm sống như thế nào trên thương trường đầy rẫy nguy cơ này? Nếu công ty tớ và công ty cậu gộp lại làm một, thì có thể tạo thành một đế quốc hùng mạnh vô cùng trên thương trường."

"Đừng mơ mộng hão huyền. Chúng tôi không có ý định sáp nhập với công ty rác rưởi của các người."

"Công ty rác rưởi?!" Hiền Dân trừng mắt nhìn tôi. Đúng lúc này, Ngân Hách xuất hiện kịp thời.

"Không sai một giây một phút nào, vừa đúng 5 phút."

Hiền Dân chỉnh lại nét mặt ngay, hẳn nở nụ cười giả tạo, nụ cười khiến người ta xui xẻo tột độ.

"Tớ mạnh hơn thằng nhãi con này nhiều, phải không? Cậu nên suy nghĩ kỹ

lại đi." Sau khi nói một câu vô thường vô phạt, hần mất hút vào trong đám đông.

Hiền Dân đi khỏi, tôi nhìn chăm chăm vào mặt Ngân hách, sau đó, sừng sộ chất vấn anh ta:

"Cậu có còn là đàn ông không? Hần bảo cậu tránh mặt thì cậu tránh đi à? Cậu như thế mà cũng xem là con người à?"

"..."

"Nếu trong 5 phút đó, tớ bị bắt cóc thì sao? Cậu sao có thể như thế? Thật hoang đường hết sức, cậu làm tớ giận hơn cả tên Hiền Dân đó."

"Nói xong chưa?"

Rồi , nói xong rồi! Thế nào hả?"

"Nếu tớ không tránh đi, nhất định sẽ gây ra sự lộn xộn. Như thế ,người bị mắng không phải là tớ, mà là người thuê tớ, chủ tịch. Cậu hiểu không?"

"...!"

"Giải quyết những chuyện thế này, chi bằng yên lặng đe dọa ở một góc nào đó. Rầm rầm rộ rộ gây náo động chỉ mang đến phiền phức không đáng có." Về điều này, tôi không có gì để nói.

Ngân Hách nói lỏng cà vạt, nhẹ nghiêng đầu nói: "Đợi tớ chút xíu. Tớ ra ngoài một chút."

"Này! Này!"

Không đợi tôi lên tiếng, Ngân Hách đã chuồn mất tăm. Tôi chỉ có thể đứng sững nhìn hướng Ngân Hách mất hút. Cậu đi như thế, nếu lúc này, Hiền Dân tới thì làm sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, quả thật là Ngân Hách suy nghĩ chu đáo hơn tôi. Trong tình huống lúc này, nếu tôi giận quá, hoặc Ngân Hách giận quá, xông vào Hiền Dân, hẳn chắc chắn sẽ bị đánh thế thảm. Nhưng tiếp theo đó, tất cả mũi nhọn đều chĩa vào bố, chứ không phải chúng tôi, về điểm này, Ngân Hách suy nghĩ sâu xa hơn tôi.

Tôi ngồi xuống nghỉ ngơi một chút. Bỗng trong đầu tôi lóe lên một ý, nhảy lên theo bản năng, tôi chạy về hướng Ngân Hách biến mất. Chẳng lẽ... Sao có thể... không thể như thế. Không thể!

Sau đó, ở con đường nhỏ không có người qua lại, thoong với vườn hoa phía sau, tôi nhìn thấy.... Hiền Dân đang nằm bẹp dưới đất và Ngân Hách đứng nhìn hẩn chằm chằm với vẻ mặt đáng sợ.

"Sao không lên tiếng? Tai điếc rồi à? Tôi khuyên cậu, nên giữ mồm giữ miệng trước mặt Huệ Bân!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 47

Khuôn mặt không biểu lộ gì làm người ta nhìn không thấy có chút khó chịu nào, nhưng giọng nói và vẻ mặt khác nhau hoàn toàn, toát ra một luồng khí lạnh. Ngân Hách bây giờ chính là trạng thái này. Xem ra, lúc này, Ngân Hách nói phải uy hiếp âm thầm, giải quyết sự việc theo cách "thần không biết quỷ không hay", chính là thế này. Nếu bây giờ, tôi xông ra ngăn cản hẳn cũng không kịp nữa, huống hồ, tôi cũng không muốn làm thế. Thế là, tôi im lặng nấp vào trong góc tối xem tình hình phát triển như thế nào.

"Này, cậu nghe tôi nói!" Là Hiền dân.

"Sao? Hoá ra, tai cậu không điếc?" Ngân Hách nhếch mép, cười hì hì.

Sau lưng tôi đang tổ chức bữa tiệc sinh nhật xa hoa, huyền ảo. Mà nhân vật chính của bữa tiệc lại bị người nhỏ tuổi hơn mình đang doạ nạt ở đây? Cây trồng trong vườn đang lắc lư theo gió, mái tóc đen mượt của Ngân Hách cũng phất phơ trong gió. Nếu như, mặt hắn không có vẻ doạ nạt người khác, nói không chừng, tôi sẽ không cảm lòng được mà chạy ra vuốt nhẹ lên mái tóc này.

Hiền Dân: "Này, cậu nghe tôi nói."

Tôi đang nghe đây, sao hả?"

"Cậu... cậu chẳng qua chỉ là tên vệ sĩ nhỏ nhoi, lại dám ngang tàng ở đây?"

"Tên vệ sĩ nhỏ nhoi? Đúng, tôi là vệ sĩ của Huệ Ân, nhưng không phải vệ sĩ của cậu. Cho nên, cho dù tôi có tháo vài bộ phận trên cơ thể cậu, có lẽ cũng không có vấn đề gì lớn lắm."

Thật độc ác.

"Này, rốt cuộc tôi đã làm gì sai, cậu lại đối xử với tôi như thế?" Hiền Dân nói.

"Cái đầu mọc trên cổ cậu làm gì, cậu không biết tự mình suy nghĩ à?"

"là vì tôi nói cậu... nói cậu là tên vệ sĩ nhỏ nhoi. Là vì... là vì chuyện này?"

"Mấy lời nói rác rưởi đó sao có thể làm tôi nổi giận?"

"Thế... thế rốt cuộc là tại sao?"

Ngân Hách từ từ đi lại gần Hiền Dân đang nằm bệt dưới đất. Hiền Dân đã lãnh một đấm của Ngân Hách, gần như sợ đến nỗi hồn bay phách tán, xem ra, hẳn cũng biết rõ, đánh với Ngân Hách chỉ có thể là lấy trứng chọi đá. Hiền Dân giống như con mồi bị con rắn độc thoi miên, chỉ có thể đợi con rắn độc chậm chậm bò lên cơ thể cứng đờ của mình. Ngân Hách đến bên Hiền Dân và đá nhẹ vào hăn: "Chỉ cần cậu tuân thủ 3 điều kiện, tôi sẽ thả cậu đi."

"Điều... điều kiện gì?"

Hiền Dân vui sướng như vợ được vật cứu mạng. Ngay cả khán giả như tôi cũng bắt đầu cảm thấy hăn rất đáng thương. Đụng phải loại người hết cách trị như Ngân Hách, Hiền Dân chỉ có thể tự cho là mình xui xẻo. Lúc này, tôi rất bồn chồn, người có tính cách độc ác như Hiền Dân sao có thể ngoan ngoãn nghe lời Ngân Hách như thế?

"Thứ nhất, nếu cậu dám tiết lộ chuyện này ra, tôi sẽ giết cậu."

"Tất... tất nhiên rồi! Nói thế nào đi nữa, tôi cũng là người có tiếng tăm!"

Lăn dưới đất như lá rụng mùa thu, miệng còn có thể nói được những lời như vậy? Bái phục, bái phục.

"Thứ hai, cẩn thận với cái miệng trước mặt Huệ Bân, biết chưa?"

"Ừ... ừ, biết... biết rồi."

"Thứ ba, nếu cậu còn dám có ý gì với Huệ Bân nữa, tôi cũng sẽ giết cậu."

"Ừ. Biết.. biết rồi!"

Ngân Hách hình như không tin lắm, trừng mắt nhìn Hiền Dân, nói: "Có thật biết rồi không? Vi phạm điều kiện, cậu chỉ có con đường chết."

"Thật, thật mà!"

Ngân Hách lúc này mới lùi lại một bước. Nhưng, ánh mắt đăm đăm sát khí của Ngân Hách làm Hiền Dân không dám thở mạnh thành tiếng rồi giật mình vì Ngân Hách còn mở miệng:

"Này, tôi còn một chuyện nữa muốn nhờ cậu."

"Còn nữa à...?"

"Ừ, còn 30 phút."

Ngân Hách nhìn đồng hồ, sau đó, anh ta nói nhỏ vào tai Hiền Dân. Vì tôi

cách khá xa, không nghe thấy họ nói gì, tôi thật tò mò muốn biết.
Ngân Hách quay đi, bỏ lại sau lưng Hiền Dân đang hoảng sợ luống cuống.
Ngân Hách mới đi được vài bước thì Hiền Dân nói: "Đợi đã!"

"Chuyện gì?"

"Cậu... cậu thật sự vì làm hết trách nhiệm của một vệ sĩ mới như thế?"

"Bất mãn à?"

Câu trả lời của Ngân Hách khiến Hiền Dân lắc đầu nguầy nguậy. Hiền Dân đang sửa lại quần áo, Ngân Hách nói với hăn một câu, trước khi rời khỏi chỗ đó:

"Vài năm sau, nhận được thiệp mừng, cậu phải đi nhiều tiền hơn một chút."

*****

"Cậu lấy đâu ra gan to như thế? Hử?"

"Lo ăn đi."

Lúc này, hăn còn bảo tôi lấy tay cầm bánh bao ăn là dơ. Bây giờ, hăn lại học tôi. Câu nói cuối cùng của Ngân Hách làm lòng tôi dậy sóng, nhưng vừa nhìn thấy Hiền Dân đi ra từ chỗ góc tường, tôi lập tức lấy lại lý trí.

"Cậu ấy phải lên bục ngay để nói vài lời với khách đến dự tiệc. Cậu lại làm mặt cậu ấy giống như cục bột lên men?"

"Đúng thế."

"Tớ đang nói cậu đấy!"

"Hử? Tớ... Tớ không nghe thấy gì cả!"

"Thật không?"

"Tất nhiên rồi."

Ngân Hách vẫn không có biểu hiện gì, tiếp tục ăn bánh bao, khiến người ta không đoán ra được hăn đang nghĩ gì. Tôi cũng bỏ ý định cãi tiếp với hăn và bắt đầu ăn bánh mì, không biết tại sao, những món ăn khác không hấp dẫn tôi. Cứ như thế, lúc đang ăn bánh mì, tôi quay đầu qua thì nhìn thấy Hiền Dân. Mặt hăn bầm tím cả mặt, thần sắc tỏ vẻ thấp thỏm bất an, ánh mắt sợ hãi, khiến người ta cảm thấy hăn thật đáng thương. Hiền Dân không phải người lương thiện, nhưng tình trạng hăn bây giờ làm người khác thương hại.

"A..." Đột nhiên, lúc Hiền Dân nhìn xung quanh, ánh mắt hăn và ánh mắt

tôi không hẹn mà gặp nhau. Tôi lúng túng, nhoẻn miệng cười với hấn, nhưng hấn lại hoảng hốt quay nhìn chỗ khác. Cảm thấy sau lưng mình có gì đó, tôi quay lại nhìn, hoá ra là Ngân Hách. Anh ta đang nhìn Hiền Dân hằm hằm.

"Ánh mắt dữ dội thế?" Tôi hỏi.

"Hấn nói cậu rất xấu xí."

"Nói bậy! Lúc này, hấn sợ đến nỗi run lập cập, ngay cả nói cũng không rõ ràng."

"Quả nhiên không ngoài tôi dự đoán, cậu không chỉ nghe lén, mà còn nhìn lén."

"A!"

Tôi quá sơ suất, để bị lộ tẩy. Tôi đứng chôn chân tại chỗ, Ngân hách nhìn tôi chăm chăm.

Một lúc sau, phía sân khấu bỗng huyên náo cả lên. Hiền Dân sắp lên sân khấu nói vài lời với những vị khách được mời đến. Hiền Dân nắm chặt micro, con người của hấn đang lắc lư dữ dội, hình như rất bất an.

"Kính thưa các quý ông, quý bà! Đầu tiên, tôi rất cảm ơn các vị đã nể mặt đến tham dự tiệc sinh nhật tôi. Trong mùa hè nóng nực thế này, trong bận bịu công việc, các vị đã dành chút thời gian quý báu đến tậ xá, tôi cảm kích vô cùng. Chúng tôi đã chuẩn bị một bữa tiệc rượu sơ sài. Hy vọng các vị đừng ngại, tự nhiên thưởng thức."

Vẻ mặt hấn cứng đờ. Sau đó, ánh mắt hấn nhìn về phía chúng tôi... Không, nói chính xác, là nhìn Ngân hách.

Rốt cuộc, Ngân Hách đã nói gì với hấn?

"À, kịch hay tốt nhờ hấn sắp diễn ra rồi." Ngân Hách thì thầm, khoé miệng nở nụ cười lạnh nhạt.

"À, còn nữa. Tiếp theo là việc một vị khách đến dự nhờ tôi làm." Khuôn mặt Hiền Dân đầy sự tuyệt vọng và khốn khổ.

Nhưng, Ngân Hách hình như rất vui, tôi lập tức biết ngay nguyên nhân.

Hiền Dân bỗng giơ hai tay lên, hô lớn:

"Lý Huệ Bân vạn tuế! Lý Huệ Bân vạn tuế! Lý Huệ Bân vạn tuế!"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 48

Bạn có biết, cảm giác thế giới này rời xa bạn như thế nào không? Hoặc bạn có từng muốn biến thành một người tàng hình, trốn khỏi hiện trường, trốn tránh ánh mắt của tất cả mọi người chưa? Nếu chưa, bất kỳ ai trải qua sự việc như tôi từng trải qua, nhất định sẽ có ý nghĩ cấp thiết này.

Một người ăn mừng sinh nhật mình, để bày tỏ sự cảm ơn với một người khách đến dự mà bước lên bục cao như thế, sau cùng, lại gọi tên người đó hô to vạn tuế? Hẳn cố ý nguyên rủa tôi biến thành con rùa ngàn năm à?!

Hiền Dân xem như mất hết mặt mũi, cha mẹ hăn hình như cũng giật thót cả mình. Mẹ Hiền Dân lấy tay xoa xoa trán, hai mắt chứa đầy nước mắt. Thông tin của thái độ đó chỉ có một câu: Con trai tôi điên mất rồi.

Cả bữa tiệc chớp mắt trở nên hỗn loạn. Mọi ánh mắt đều tập trung vào tôi, môi của họ cũng không ngừng động đậy, trong đó còn vang lên một số suy luận nực cười. Có người nói, đó là Hiền Dân tỏ tình với tôi. Có người nói, đó là tôi trả tiền bảo Hiền Dân làm thế. Thậm chí, có người còn nói, đó là tôi uy hiếp Hiền Dân... Còn có nhiều suy luận hoang đường, vô căn cứ, làm người ta nghe thấy sẽ tăng huyết áp, ngất đi.

Tôi nhìn tất cả những người đang nhìn tôi, khẽ gật đầu, rồi kéo Ngân Hách chuồn đi.

Vừa ra khỏi đó, tôi đã cáu giận quở mắng Ngân Hách.

"Cậu điên à?!"

Không biết tôi tức đến sắp nôn ra máu, vẻ mặt Ngân Hách vẫn thản nhiên như không, điều này làm tôi tức muốn vỡ mặt.

"Không, tớ không điên."

"A... đầu... tôi..." Tôi ôm đầu.

"Cậu nhất định không thể ngất đi. Chỗ này dơ lắm." Ngân Hách nhìn đồng đất dưới chân tường.

"Thật... thật là! Cậu thật là... Chuyện cậu nhờ hăn lúc này là chuyện này

phải không?"

"Cậu nghe trộm rồi mà?"

"Phải, tôi nghe trộm! Cậu có phải không còn việc gì nhờ người khác giúp, lại bán đứng tôi? Sao cậu không bán cái tên của mình?"

"Thế thì mất mặt lắm?"

"Này, cậu mất mặt, tôi không mất mặt à?"

"Ừ..."

"Việc đã như thế, cậu đừng ra vẻ ta đây nữa!"

Họa cũng đã gây ra rồi, bây giờ còn giả vờ buồn phiền gì nữa? Trước đó đã làm gì rồi?

"Chuyện trên thế gian rất khó đoán, thế giới này vốn như thế mà." Ngân Hách nhấm nhẳng.

"Cái gì là chuyện trên thế gian rất khó đoán? Cậu còn mặt mũi để nói à?"

"A, tới giờ phải về nhà rồi."

Tại sao đối thoại giữa tớ và cậu luôn là câu trên không khớp với câu dưới chứ? Tôi thường sẽ có hành động quá khích, là lấy vớ bịt miệng cậu lại. Tôi nghiện răng ken két, cố gắng khống chế mình để không vì quá tức giận mà giết người. Ngân Hách vỗ nhẹ vào vai tôi, nói: "Cố lên!"

"Cậu?!"

"Coi chừng khản cổ!"

Ông trời ơi! Khắp thế gian này không tìm được người thứ hai như tên ký sinh bên cạnh con, hẳn tại sao có thể tỏ thái độ như thế chứ?

Ngân Hách vẫn thản nhiên nói tiếp: "Một tuần nữa là sinh nhật cậu, xem như cậu nhận được quà sinh nhật sớm vậy."

"Hả? Một tuần nữa?"

"Ừ, một tuần nữa. Sao lại đúng vào dịp nghỉ hè nhỉ? Dù sao, tớ cũng tặng cậu một món quà rất tuyệt. Cậu sao không hiểu được ý nghĩa sâu xa là mong cậu trường thọ chứ?"

"Sâu xa hơn nữa là tớ sắp bị cậu chôn sống."

"Tóm lại, cậu đừng phẫn khích nữa. Bắt đầu từ ngày mai, cậu tập trung tất cả tinh thần để học môn tiếng Anh."

"Tình trạng bây giờ, một chữ A tôi học cũng không vào."

"Nào, đi thôi, về nhà thôi. Chữ A học không vô thì học chữ B trước thì được rồi..."

Lạy trời! Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi gặp một người kỳ lạ như thế, hần lại dùng cách trả lời như thế để bịt miệng tôi?

Cứ như thế, tôi gần như bị Ngân Hách kéo về nhà. Bước vào cửa, tôi nhìn thấy bố một mình chờ dẫn ngồi ở phòng khách.

"Chúng con về rồi. Sao bố không đến dự tiệc?"

"Ừ. Vì trễ quá rồi, bố mới gọi điện nói với Khương hội trưởng một tiếng, rồi ở nhà nghỉ ngơi. Bữa tiệc vui chứ?"

Vừa nhìn thấy ánh mắt bố, tôi bỏ ngay ý định nói với bố việc làm của Ngân Hách, uể oải gật đầu, rồi đi lên lầu. Ngân Hách cũng đi lên theo: "Sắc mặt cậu sao thế?"

"Vì hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện nhảm nhí. Đây đều là công lao của cậu đấy."

"Cậu chán đến thế sao?"

"Ừ, quả thật mất mặt quá. Nếu bố có mặt ở đó, thế thì..."

Trên thế giới này, thật sự có vài chuyện, tốt nhất đừng tưởng tượng đến.

"Chủ tịch không có ở đó, chuyện này không phải kết thúc rồi sao?"

"Nói cũng phải. Tớ vào nghỉ đây."

Lúc tôi rũ vai xuống định đi vào phòng, Ngân Hách nắm chặt tay, xoay tôi lại: "Nếu chán như thế, cậu phải nói sớm với tớ chứ?"

"Nếu tớ biết cậu có âm mưu này, cho dù có phải quì xuống kéo ống quần cậu, tớ cũng sẽ ngăn cản cậu."

Tôi uể oải quay người đi, Ngân Hách lại xoay tôi qua: "Sau này!"

"...Hử?"

"Sau này, tớ sẽ không như thế nữa."

Trong chớp mắt, tôi bị hành vi của Ngân Hách làm cho đứng sững tại chỗ. Trước giờ, tôi chưa từng thấy Ngân Hách như thế, hần xin lỗi tôi với vẻ mặt chân thành như thế, khiến tôi lấy làm lạ.

"À... được... được rồi."

"Cậu vào nghỉ ngơi đi."

Hành động bất thành linh của Ngân Hách khiến tôi thấy bồn chồn, nghiêng

đầu đi vào phòng.

Là tôi sai sao? Do tôi dồn ép quá, hẳn mới xin lỗi tôi? Sự thay đổi của Ngân Hách làm tôi nghiêng đầu suy nghĩ cả buổi trời, tôi cảm thấy việc này rất kỳ lạ. Tôi thay quần áo, khoác khăn mặt lên vai rồi đi đến phòng tắm. Trên đường đi đến phòng tắm, tôi vốn định vào phòng Ngân Hách sát bên cạnh để nói với hẳn đừng để bụng, lúc này là vì hôm nay tôi quá mệt. Nhưng lại thay đổi, tôi phải đi tắm đã.

Tôi mở cửa phòng tắm. trong phòng tắm to lớn, sau buồng tắm được ngăn cách bằng tấm kính, Ngân Hách mở vòi nước và đang tắm. A a a!

Cạch.

Tôi sợ quá, đóng cửa lại. Tại sao tôi không nghe thấy tiếng nước chảy? Chắc là vì lúc này, tôi quá chú ý vào phòng Ngân Hách? Tôi hoảng quá, chạy ngay về phòng một.

Phân nửa dưới của bước tường kính là kính mờ, cho nên tôi không nhìn thấy phần thân dưới của Ngân hách, huống hồ còn có hơi nước, tôi căn bản không thể nhìn thấy. Cho... cho nên, có lẽ không sao, tôi vỗ về trái tim đang hoảng loạn. Lúc muốn lấy khăn mặt, tôi mới phát hiện không thấy khăn mặt nữa, chắc là rơi trong phòng khách.

TÔI do dự một lúc, cuối cùng cũng hạ quyết tâm. Tôi thấp thỏm, nhẹ nhàng mở cửa, quả nhiên, khăn mặt rơi ở giữa phòng khách, tôi thò tay ra.

Cạch.

Cửa phòng tắm mở ra, ánh mắt tôi và Ngân hách chạm nhau.

"Sao còn chưa nhặt lên?"

"Hử? Ủ... ừ, tớ nhặt."

Tôi hoảng hốt nhặt khăn lên, xem ra, Ngân Hách chưa nhìn thấy tôi. Đúng thế! Hẳn đang tắm mà, hơn nữa, hẳn ở trong phòng tắm bị ngăn cách tấm kính. Hẳn nhất định sẽ không biết.

Lúc tôi cầm khăn mặt, định vào phòng, Ngân Hách gọi tôi: "Này."

"Hả?"

"Chuyện hôm nay, chúng ta quên hết nhé?"

"HỦ? Gì cơ?"

Tôi nghiêng đầu không biết tịa sao? Ngân Hách vừa lấy khăn lau tóc, vừa nhìn tôi nói: "Còn muốn nhìn lén à? Cậu biến thái à?"

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 49

Có thể nói hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè. Bởi vì nghỉ hè chưa được mấy ngày lại phải đi học, cho nên, hôm nay có thể nói là thời gian nghỉ ngơi cuối cùng. Trong một ngày có ý nghĩa trọng đại như vậy, cái tên gọi tôi dậy một cách thô bạo như thế rốt cuộc là ai?

"Gì thế?"

"Mặt trời chiếu vào mông rồi, còn không dậy?"

"Cậu sao lại tự tiện vào phòng con gái thế hả?"

"Như thế, để cậu dậy mà."

"Cái gì mà mặt trời chiếu vào mông rồi? Này, cậu nhìn đồng hồ xem, mấy giờ rồi?"

"9 giờ."

"Ở quốc gia nào mà 9 giờ, mặt trời chiếu vào mông không? Há?" Tôi sùng sộ. Nhưng, Ngân Hách không đôi co, gọi tôi dậy.

"Rốt cuộc chuyện gì! Tại sao lại gọi tớ dậy? Há?" Tôi sắp khóc, nhìn Ngân Hách.

Ngân Hách không chút hoang mang: "Mau đi rửa mặt, thay quần áo rồi học bài. Học xong còn phải gặp chủ tịch."

"Gặp bố? Tại sao?"

"Bởi vì chủ tịch bảo chúng ta đi."

"Mấy giờ?"

"10 giờ."

"Thế thì cậu phải nói với tớ sớm một chút chứ!"

"Cậu đâu có hỏi. Cho nên, tớ mới gọi cậu dậy."

"A, tớ điên mất." Tôi nhảy xuống giường, sau đó chạy vào phòng vệ sinh nhanh như gió. Lời nói của bố là thánh chỉ, chí ít, đối với tôi là như thế. Kể từ ngày tôi khác và được bố ôm vào lòng, tôi đã quyết tâm: Chỉ cần bố nói ra, cho dù việc lớn việc nhỏ, tôi đều chăm chỉ chấp hành. Lúc súc miệng

rửa mặt trong phòng vệ sinh, tôi bỗng nhớ lại lời của Ngân Hách.

10 giờ phải đi gặp bố, trước đó còn phải rửa mặt, thay quần áo, học bài?
Chỉ một tiếng đồng hồ thì còn học được gì?

Tôi rửa mặt qua loa rồi đi ra khỏi phòng vệ sinh. Lúc định thay quần áo, tôi nhìn thấy Ngân Hách còn đứng trong phòng tôi.

"Không đi ra à?"

"Đáng tiếc thật.." Ngân Hách lẩm bẩm rồi mới đi khỏi phòng tôi.

Hắn mới là đồ biến thái.

Sau khi Ngân Hách đi ra tôi vội khoá cửa lại, thay quần áo, sau đó đi ra khỏi phòng. Trên cửa phòng tôi dán tờ giấy có chữ viết nguệch ngoạc của Ngân Hách.

Nhìn thấy, lập tức bay xuống lầu.

Cậu gấn cho tứ đôi cánh, tứ sẽ bay xuống! Tôi vò nát tờ giấy, bỏ vào trong túi rồi đi xuống lầu, nhìn thấy Ngân Hách ăn mặc chỉnh tề, đang uống nước trong nhà bếp. Dì hết nhìn tôi, lại nhìn Ngân Hách, nói: "Ái chà! Thật đẹp đôi."

"Dạ, chúng con rất hợp nhau." Ngân Hách trả lời, không biết liêm sỉ là gì. Không biết có chuyện gì vui, dì cười ha hả: "Đã có thể kết hôn được rồi." Dì không lẽ cũng vô liêm sỉ?

"À, chuyện này..." Ngân Hách trả lời lấp lửng, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi. Muốn biết hắn có hoang mang hay không, thế thì nhất định phải quan sát kĩ mới nhìn ra được. Dì cứ chăm chú nhìn miệng Ngân Hách.

Ngân Hách nói: "Sau khi tốt nghiệp xong cấp ba đã."

"Ái chà!" Dì lại cười ha ha. "Cậu thật chăm chỉ đấy..."

Tôi vỗ vào cánh tay Ngân Hách. Sao lại nói những lời kì lạ làm bầu không khí trở nên ngượng ngùng như thế?

Ngân Hách suy nghĩ một lúc, hình như hiểu được tôi ngầm ra hiệu hắn mau

đôi chủ đề, gật đầu. Không biết hẳn có thực sự hiểu được ý đồ của tôi không.

"Đợi sau khi cháu tốt nghiệp đại học..."

"NÀy, đừng nói nữa. Dì, chúng con ra ngoài đây."

"Ái chà, dì không nên làm lỡ cuộc hẹn của tụi con."

"Không phải, là bố gọi chúng con đến."

"Chủ tịch? Sao dì không biết nhỉ?"

"Có lẽ, bố chỉ muốn gặp chúng con thôi, có thể cũng không có chuyện gì lớn."

"Thế, chùng nào về? Dì nấu cơm, tụi con về ăn nhé."

"Dạ. Tụi con đi đây."

Ngân Hách gật đầu chào dì, chúng tôi cùng đi ra. Chú tài xế đang đợi chúng tôi ở cổng. "Xin mời lên xe."

"À, bố bảo chú đến đón chúng con à?"

Vâng. Chủ tịch bảo tôi đến."

Tôi và Ngân Hách ngồi vào xe. Chẳng bao lâu chúng tôi đến cổng nhà hàng món ăn Trung Hoa Lầu.

"Chủ tịch bảo tôi đưa cô cậu đến đây."

"Dạ, cảm ơn chú."

"Chủ tịch đang đợi ở trong, hai người vào đi."

Chẳng trách sao bố bảo chúng tôi đừng ăn cơm ở nhà.

Vừa bước vào Trung Hoa Lầu, quản lý nhà hàng lập tức chạy nhanh như gió đến đón chúng tôi: "Chủ tịch trong phòng số 2. Mời theo tôi."

"Vâng."

Thấy nét mặt quản lý nhà hàng rất hoang mang, có lẽ, bố đến mà không đặt trước. Chúng tôi đi đến phòng phía trong, bố đang ngồi đợi.

"Bố. Sao bỗng nhiên lại gọi chúng con đến đây?"

"Từ ngày mai con phải đi học rồi. Trước khi con thi, bố con ta thế nào cũng phải ngồi lại với nhau, cho nên, bố mới muốn bớt chút thời gian."

"Con lúc này còn ngủ ngon lành! Bố đã mời, con cung kính chi bằng vâng lời."

"Đúng thế, bố đã chọn món ăn rồi."

Trung Hoa Lầu không giống như những quán ăn Trung Quốc bình thường. Nếu bình thường, giá món mì xào tương là 3.500 won, món mì xào của Trung Hoa Lầu mắc gấp mười mấy lần. Tất nhiên, tiền nào của ấy, mùi vị và chất lượng cũng khác nhau. Bởi vì, tôi đặc biệt thích ăn món ăn Trung Quốc, bố mới chọn nơi này, dù rằng bố không thích ứng với món ăn của Trung Hoa Lầu lắm.

Ba người chúng tôi ngồi quanh cái bàn tròn, chờ thức ăn bưng lên.

"Ngân Hách, mấy ngày nay, biểu hiện của Huệ Bân thế nào?"

Dạ, tạm tạm"

"Thế à? Cậu phải quan tâm nó nhiều hơn. Nó còn nhiều mặt chưa tốt."

Người không biết sẽ tưởng là bố vợ đang nói với con rể.

"Bố, chuyện của con, con có thể tự giải quyết."

"Con chưa quên thoả thuận của bố con mình chứ? Huệ Bân, bố hy vọng con sẽ được hạng nhất môn tiếng Anh trong kỳ thi học kỳ hai."

Chưa ăn mà con sắp mắc ghen rồi.

"Bố đợi tin tốt lành của con."

"Bô đợi đi. À, con vào phòng vệ sinh một lát."

Để tránh khỏi bầu không khí nặng nề này, tôi trốn vào phòng vệ sinh. Sau đó, tôi rửa tay, sửa lại quần áo, rồi đi về phòng ăn của chúng tôi. Qua khe cửa khép hờ, tôi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bố và Ngân Hách.

Sao không khí lại nghiêm túc như thế? RỒt cuộc, họ đang nói chuyện gì? Lẽ nào là về công việc? Tôi nghĩ.

Lúc giơ tay lên định mở cửa, tôi nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong.

"Thế, đã..." Giọng bố.

"Cái gì? Không được. Sau này, tôi sẽ chú ý hơn."

"Cháu vẫn giữ lập trường của mình?"

"Không được. Không thể như thế được... không được..."

RỒt cuộc họ đang nói gì? Tôi vênh tai lên nghe, bằng mọi cách phải nghe được nội dung câu chuyện. Nhưng lúc tôi nghe được câu trả lời của Ngân Hách, suýt ngất đi.

"Ôm nhau chỉ là trò trẻ con, cháu sẽ không đốt cháy giai đoạn đâu. Cho nên, chú cho phép tụi con được hôn nhau..."

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 50

Rầm!

“ Hai người rốt cuộc đang làm gì thế ?”

“ Hơ...Huệ...Huệ Bân...”

Người đầu tiên hốt hoảng là bố, ngược lại, Ngân Hách bình tĩnh hơn nhiều.

“ Ai bảo hai người nói mấy lời kì cục này thế?”

“ Nhưng, với tư cách là một người bố quan tâm đến con gái...”

“ Quan tâm?”

“À, nhưng mà...”

“ Ngừng! Đừng nói những lời kì cục đó nữa. Con tuyệt đối không để xảy ra chuyện gì để bố phải lo lắng!” Tôi nói chắc như đinh đóng cột, nghe tôi nói, hai người quả thực bàng hoàng không ít.

“ Những việc này nên có giới hạn rõ ràng, phải không?”

Bố, bố tha cho con đi, đừng nghĩ đến vấn đề này nữa.

“ Khỏi, vẽ ranh giới gì chứ? Sẽ không có chuyện gì đâu!”

“ Nhưng ... “

“ CHỦ tịch, người cho phép chúng con hôn nhau đi ...”

“ Hai người đừng nói nữa?” Tôi hét lên, hai người lúc này mới chịu im miệng.

Họ lại bàn luận về chuyện này? Thật làm người ta đỏ mặt.

Dưới áp lực của tôi, chủ đề được thay đổi.

“ Sang học kỳ 2 rồi, học hành chăm chỉ hơn một chút. Con có định thi vào ngành nào không?”

“ Bố không nói, con cũng định đăng ký thi bộ môn ở học kỳ 2. Nếu thi vào ngành kinh doanh, thành tích của kỳ thi học kỳ phải không tệ, Lần này, có liều mạng, con cũng phải nắm chắc môn tiếng Anh”

“Ừ...thành tích kỳ thi học kỳ cũng khá cao...”

“ Tuy thành tích kỳ thi học kỳ khá cao, nhưng kỳ thi đại học quả thật rất

phức tạp. Nếu thi bộ môn qua được, con mới dự định đi thi đại học.”

“Ừ..”

“Hơn nữa, nếu kỳ thi học kỳ đạt thành tích cao, kỳ thi đại học có lẽ cũng không có vấn đề gì.”

“ Tốt, cứ như thế đi.”

“Dạ.”

Tôi nhanh nhẹn trả lời. Bố quay qua nhìn Ngân Hách, hỏi:

“Thế, Ngân Hách định vào trường đại học nào?”

“..?”. Ngân Hách ngừng mọi hoạt động, mặt đờ ra. Hình như trước giờ, hẳn chưa nghĩ qua chuyện này.

Hẳn không phải là chưa từng nghĩ qua sẽ vào trường đại học nào chứ? Chuyện này sao có thể, xem ra, trên thế giới này vẫn còn một người giống như tôi.

“ Thành tích của cậu rất tốt, là chưa nghĩ kỹ phải không?”

“ Vâng.”

Bố, từ lúc nào, bố quan sát Ngân Hách từng li từng tí như thế?

“ Tôi rất vui long giúp đỡ những nhân tài như cậu, cho nên, cậu cũng suy nghĩ kỹ đi. Nếu có thể, tôi hy vọng cậu có thể học ngành kinh doanh chung với Huệ Bân để sau này quản lý công ty chúng tôi.”

“ Vâng.” Ngân Hách vui vẻ nhận lời.

Thật là người không có kế hoạch gì cả.

Cứ như thế, chúng tôi trải qua một bữa trưa thưởng thức các món sơn hào hải vị .

Buổi chiều, tôi chỉ có thể lại mở quyển từ điển Anh văn, nằm trên giường nghe tiếng chim hót. Nghe hội thoại tiếng Anh giống như nghe nhạc cổ điển vậy, làm tôi buồn ngủ, để tỉnh táo đầy óc, tôi đi ra khỏi phòng. Phát hiện Ngân Hách đang chăm chú làm gì đó trong phòng khách.

“Làm gì thế?”

“Hử?” Ngân Hách lập tức giấu cái gì đó sau lưng. Lần đầu tiên trong đời, tôi thấy tò mò với hành động của anh ta. Nheo mắt, kề sát mặt Ngân Hách, tôi hỏi:

“ Gì thế? Cậu rốt cuộc đang làm gì thế? Cái gì giấu sau lưng? CÓ phải là

cái gì bậy bạ?”

“Cậu ồn quá.”

“ Nói thế nào, cậu cũng là con trai, có lẽ sẽ không xem những thứ bậy bạ đâu nhỉ?”

“Này....Cậu tưởng tớ là cậu đấy à?”

“Tớ không xem những thứ đó!”

“Ồn quá, một tuần nữa,cậu có thể nhận được rồi” Ngân Hách quay đi và trở về phòng mình.

Vật thần bí đó rốt cuộc là gì? Mặc kệ, mau đi học bài thôi. Tôi uống ly nước, quay về phòng, tiếp tục gặm nhấm môn tiếng Anh.

* * * * *

Một tuần nghe tiếng Anh, nghe đến nỗi tai sắp đóng kén rồi, tôi gần như thành phế nhân. Trong tiếng “ Hello... Hello..” của đồng hồ báo thức, tôi choàng tỉnh dậy, lắc mạnh cái đầu còn đang mơ màng của mình.

“ Mới sáng sớm đã bắt đầu Hello...Hello... Tao không muốn mới sáng sớm đã bắt đầu nghe tiếng Anh.” Tôi quên là đồng hồ báo thức không biết nói chuyện. Hơ hơ!... Hôm nay cũng là một ngày phải cố gắng, chiến thắng không mệt mỏi.

Sau khi nhanh chóng rửa mặt xong, tôi chuẩn bị đi học.

Chuyện này cũng không đáng trách ai được. Ai bảo tôi chọn ngành Khoa học Nhân văn? Đã chọn Khoa học Nhân văn, còn muốn chơi lúc nghỉ hè, thế cũng thật là quá xa xỉ rồi.

“ Này!”

“Chuyện gì?” Tôi quay qua nhìn Ngân Hách, hấn lại không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn tôi.

“ Gì thế?” Tôi hỏi.

“ Không có gì, đi thôi.”

“ Cậu cũng phải đi học à?”

“ Tớ đưa cậu đi, sau khi tan học lại đến đón cậu. Cậu nên ngoan ngoãn đợi đến khi tan học, biết chưa? Nếu còn trốn nữa, tớ không tha cho cậu.”

“ Biết rồi, cậu yên tâm đi!” Tuy tôi ham chơi, nhưng vì mấy ngày nay, Thái Nguyên không đến tìm, tôi cũng ngoan ngoãn ở nhà học bài. Huống hồ, tôi

được trao cho sứ mệnh trọng đại: Hạng nhất môn tiếng Anh!
Vừa bước vào lớp, tôi thấy Tú Nhi và lớp phó cãi nhau inh ỏi.

“ Không đúng như thế!”

“ Đúng! Chắc chắn là đúng!”

“ Tớ nói không đúng!”

“ Tuyệt đối đúng!”

“ Lần này cậu chết chắc!”

“ Cậu cũng chầu trời thôi, nhóc con!”

Hai người này rốt cuộc đang cãi nhau chuyện gì vậy? Lại còn giận dữ, hung hăng?

“ Này này! Hai cậu làm gì bên bàn tớ thế hả ?”

“ Này, cậu đi hỏi Huệ Bân đi. Nếu không phải, cậu chết chắc!”

“ Cậu mới chết!”

“ Này, Huệ Bân, mai là sinh nhật cậu phải không?”

“ Há?” Tôi tròn mắt. Lúc này, Tú Nhi hỏi lại: “ Là sinh nhật cậu phải không?”

“ Hơ? Hôm nay là ngày mấy?”

“ Ngày 29 tháng 7 .“

“A...” Đích thị là sinh nhật tôi! Chết, là sinh nhật tôi.

Tú Nhi quan sát kỹ vẻ mặt tôi, hỏi :” Lẽ nào, cậu quên rồi?”

“ Thật .... là ...”

“ Không phải chứ? Cậu quên rồi phải không? Lớp phó, qua đây. Ngày mai là sinh nhật cậu ấy!”

“ Thật không? Không phải ngày mốt à? Tớ cứ tưởng ngày mốt mới phải chứ?” Lớp phó chạy lại hỏi tôi, hỏi. Tôi thật sự quên mất.

Tôi trở về chỗ ngồi của mình, trên bàn có đặt tờ giấy A4, xem ra, các cậu ấy đã lên kế hoạch cho sinh nhật tôi. Ngày mai là sinh nhật tôi rồi, sao trong nhà tôi không có động tĩnh gì cả?

“ Đều tại cậu đấy, lớp phó. Kế hoạch của chúng ta bị hỏng rồi à?”

“ Đúng thế. Tớ cứ tưởng là ngày mốt!”

“ Tớ thân với cậu ấy hơn cậu! Tất nhiên, tớ biết rõ hơn cậu.”

Tôi vẫy tay gọi họ:” Được rồi, được rồi. Các cậu chuẩn bị quà sinh nhật

đi.”

“Ừ... Cũng chỉ có thể như thế. Thật là!”

Tú Nhi xé tờ giấy, rồi cùng lớp phó trở về chỗ ngồi. Tôi quyết định hôm nay sẽ im lặng, không nhắc đến chuyện sinh nhật. Bởi vì tôi rất tò mò muốn biết, những người khác có phải cũng quên rồi?”

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, tôi cẩn thận mở mắt, hôm nay là ngày sinh nhật chờ đợi đã lâu. Tôi hồ hởi đi ra khỏi phòng, nhưng trong nhà vẫn yên tĩnh như thường ngày. Lẽ nào sự bất ngờ ở tầng trệt? Tò mò tôi đi xuống cầu thang, nhưng dưới tầng trệt cũng yên lặng.

Việc...việc này sao có thể? Tôi định thần lại, rồi mở to mắt nhìn xung quanh lần nữa, nhưng vẫn yên lặng như tờ.

“ Con đang tìm gì thế?” Di hình như không biết, vẫn hỏi tôi như thường ngày. Tôi không trả lời, trở về phòng rửa mặt, thay quần áo.

Không sao, có thể là quên rồi.

Tôi thở dài, muốn xoá đi những gì không vui trong lòng nhưng sâu thẳm trong lòng tôi vẫn tràn đầy thất vọng.

Lúc học ở trường, tôi vẫn ủ rũ, uể oải. Tuy bạn bè tặng tôi rất nhiều quà, nhưng không biết tại sao, trong lòng tôi cảm thấy như mất chút gì đó.

Học xong giờ học bù, trở về nhà đã là 5 giờ chiều. Lúc tôi trở về phòng để chiến đấu tiếp với môn tiếng Anh, cửa phòng bỗng bị đẩy mở ra. Là Ngân Hách:” Này, xuống lầu đi.”

“ Làm gì? Tổ rất bận.”

“ Chủ tịch gọi cậu.”

Tôi đi theo sau anh ta, đang bước lắc lư đi xuống lầu, tâm trí lơ đãng, bỗng sững người. Trong phòng khách mờ tối, đặt một chiếc bánh sinh nhật đã được thắp nến sẵn rồi, bố và dì cười hiền dịu, đón tôi. Nhìn thấy tôi đứng lại, Ngân Hách đẩy đẩy lưng, tôi vội đi xuống theo Ngân Hách.

“ Mọi người muốn dành cho con một bất ngờ! Đây là Ngân Hách nghĩ ra.”

Nghe bố nói, tôi ngẩng đầu nhìn Ngân Hách.

Bố nói :” Không thôi nến à?”

Tôi một hơi thổi tắt hết nến.

“ Sinh nhật vui vẻ!”

“ Sinh nhật vui vẻ!”

“ Chúc con luôn khoẻ mạnh!”

Tôi được bao người chúc mừng, vui tận trời xanh.

“ Đây, tặng con.”

“ Đây là gì?”

Tôi mở quà bố tặng. Là phiếu mua hàng trị giá 100.000 won.”Bố, con đến đời kiếp nào mới xài hết phiếu này?”

“ Nói thế nào cũng là quà bố tặng con, con nhận đi.”

Tôi mở quà của dì, bên trong lại là một bộ....nội y! Đối với con gái mà nói, nội y rất quan trọng. Tôi giấu ngay món quà của dì, thật mắc cỡ chết đi được.

Bố đang hăng. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt Ngân Hách, nhưng hăn chỉ nhún vai, vẻ mặt như nói: cậu đang mong đợi gì? Cứ như thế cho đến cuối bữa tiệc, hăn vẫn không tặng quà cho tôi.

Phải rồi, tôi cũng thật là. Tôi mong đợi gì ở hăn chứ?

Sau khi tiệc sinh nhật kết thúc, tôi và Ngân Hách cùng lên lầu.

“ Sao cậu ngay đến một món quà cũng chẳng có?”

“ ...”

“ Thật quá đáng! Cho dù bữa tiệc này do một tay cậu sắp đặt. Ừm, tớ có gì mà trách cậu. Cậu vì tớ nên chuẩn bị những việc này, tớ đã rất cảm kích cậu rồi. Đây là bữa tiệc sinh nhật vui nhất trong đời tớ.”

Lúc tôi vui vẻ cầm quà của bố và dì tặng định đi vào phòng, Ngân Hách nắm vai tôi.

“ Hử? Sao thế?” Tôi hỏi.

“ Đây, đây là quà của tớ. Vật tớ giấu sau lưng tuần trước là cái này.” Ngân Hách đưa cho tôi cái gì đó, nhưng không đợi tôi mở ra, hăn chạy biến mất dạng vào phòng mình.

Bỏ qua phong thư, lẽ nào quà Ngân Hách tặng tôi cùng là phiếu mua hàng? Mở phong thư ra xem, tôi suýt ngất ....

“ *Phiếu sử dụng nợ hôn vô thời hạn.*

Chú ý: chỉ có Lý Huệ Ân có thể sử dụng phiếu này.

Bắt đầu, do Huệ Ân quyết định, nhưng, kết thúc do Hạ Ngân Hách quyết định.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 51

“ Phiếu sử dụng vô thời hạn...Phiếu sử dụng vô thời hạn...”

“ Cậu đang nói gì thế? Phiếu sử dụng gì?”

“ Phiếu sử dụng vô thời hạn...Phiếu sử dụng vô thời hạn...Phiếu tự do sử dụng....Phiếu tự do sử dụng....Không phải, không phải cái này....”

“ Cậu đang làm bầm gì thế?”

Lớp phó kề sát mặt vào trước mặt tôi, dáng vẻ đó chính là phim khủng bố làm bùng nổ các phòng bán vé vào năm sau. Lớp phó nheo mắt nhìn tôi, nói:” Cậu rốt cuộc bị sao thế?”

“ Cậu đừng làm phiền tớ, tránh qua một bên.”

Bởi vì phiếu sử dụng vô thời hạn hôm qua kích động tôi quá lớn, tôi bất giác nói một mình. Lớp phó xem lời nói của tôi như gió thoảng bên tai, nói tiếp:” Này, cậu biết không?”

“ Biết gì?”

“ Cậu rất hấp dẫn đấy.”

“ Là ý gì?”

Lớp phó lại áp sát mặt gần tôi, sau đó nói :“ Nghe nói một tên lớp 12 thích cậu?”

“Hả...?” Nghe lớp phó nói, tôi tròn mắt kinh ngạc, đúng là xưa nay chưa từng nghe. “ Này, hôm nay không phải ngày cá tháng tư. Nếu cậu muốn lừa tớ thì thôi đi.”

“ Không phải, không phải như thế! Tớ nghe bạn tớ nói. Nghe nói hẳn tự mình thú nhận.”

“Hi!”

“Vốn dĩ, hẳn tưởng cậu và Ngân Hách yêu nhau, Nhưng vừa nghe được Ngân Hách là em họ cậu, hẳn rất vui. Lúc đó, tớ cũng không tin. Nhưng thông tin hẳn thích cậu, chớp mắt đã lan truyền trong lớp học. Để bịt miệng bạn bè trong lớp, hẳn đã mời họ đi ăn. Nhưng như thế cũng không có tác

dụng, lấy đầu ra vật gì có thể bịt được miệng người chứ?”

Tôi không tin những gì lớp phó nói, chuyện này tuyệt đối không thể! Nhưng tôi vẫn mừng thầm trong bụng, đây là chuyện làm người ra vui. Nhưng tôi thật sự đã cảm nhận được tai hoạ mà những mối tình qua đường mang lại. Chính là chuyện tấm hình bị chụp lén lần đó.

“ À, chính là người vừa mới đi qua.” Lớp phó nói. Tôi nhìn theo hướng lớp phó chỉ, một tên cũng khá đẹp trai.

“ Có thật là hần? Cậu không phải đang lừa tớ chứ ?”

“ Tất nhiên không phải lừa. Là hần tự nói hần thích cậu, nói nào là cậu rất hấp dẫn....”

“ Hấp dẫn? Nhiều câu ca ngợi như vậy, tại sao lại nói hấp dẫn nhỉ? Tại sao lại nói những lời như thế với một người con gái nhã nhặn như tớ?”

“ Cậu điên rồi à? Có phải muốn từ cửa sổ nhảy xuống dưới?” Lớp phó giả vờ như đẩy tôi xuống.

Tôi đẩy lớp phó ra, đi thẳng vào nhà vệ sinh, lớp phó đi theo sát phía sau tôi.

Từ nhà vệ sinh đi ra, tôi đúng lúc chạm mặt với hần. Tôi đi qua, giả vờ như không biết gì. Nhưng...

“ Lô Vũ Hiền! Huệ Bân, chính là hần, chính là hần!”

Chết, thể diện của tôi bị mất sạch rồi.

Người tên Vũ Hiền tài hoa, phong độ đó đứng chôn chân tại chỗ, tôi cũng sững người ra. Tuy học cùng trường, nhưng tôi cảm thấy hần rất lạ. Tôi gật đầu chào người tên Vũ Hiền đó, rồi trở về lớp, thật không muốn tưởng tượng, Vũ Hiền được tôi chào thì hần sẽ thế nào.

Vừa về tới lớp, điện thoại tôi rung lên, 2 phút nữa thì vào học rồi.

“ALO. Xin chào!”

“Đang làm gì thế?”

“ Hạ Ngân Hách? Tôi đang định hỏi cậu đây? Sao cậu gọi điện cho tớ?”

“ Học tiếng Anh thế nào rồi?”

“ Tạm tạm. Tôi không tệ đến nỗi làm cậu phải lo lắng đâu, yên tâm đi.”

“ Nếu quả thật không hiểu, thì đến hỏi tớ nhé.”

Tên này, lại xem thường tôi?

“ Tôi chưa ngốc đến mức đó đâu. A, đói quá.”

“ Đói hả? Mới ăn sáng không bao lâu, đã đói nhanh thế à? Cậu đang mang bầu hả?”

“ Cậu nó bậy gì thế! Tớ thật sự đói rồi, đói quá đi”

“ Muốn ăn gì?”

“ Tớ muốn uống sữa. Là sữa! Cậu sẽ mua cho tớ chứ?”

“ Đừng nằm mơ!”

Đúng thế. Tớ lại mong cậu mua sữa cho tớ, hay là giết tớ đi.

“ Này.”

“Hử?”

“Không có gì. Chuông reo rồi, tớ cúp máy đây.”

“ Thôi được. Thế....”

Tít...tít...tít...

Thật là một tên chán ngắt. Tôi cứ nhìn vào điện thoại đã đóng lại, đến khi thầy bước vào lớp. Thầy dạy lịch sử bước vào lớp, điểm danh trước, sau đó, thầy giở sách, bắt đầu giảng bài.

Biệt hiệu của thầy dạy lịch sử là “ Thuốc ngủ”. Thầy vừa mới giảng được 5 phút, các bạn lần lượt nằm xuống chìm vào giấc mộng.

“ Kén chồng hay là cưới chồng là một loại giống như chế độ ở rể bên nhà gái.Chủ yếu thịnh hành vào trước thời đại Triều Tiên. Nhưng sau này dần dần giảm bớt. Điều này không phải nói suốt đời đều sống ở nhà vợ. Chủ yếu là trước tiên sống bên nhà vợ một thời gian, sau đó trở về sống ở nhà mình. Cho nên, thường sẽ không sống cả đời bên nhà vợ. Gần đây...làm sao có thể nhìn thấy phong tục ở rể bên nhà vợ gì chứ. Ai lại muốn ở rể. Cho dù thỉnh thoảng sẽ có, những cũng không ở quá lâu.”

Tôi nhìn thấy tời, hơn nữa cũng cảm nhận được rồi.

Có hai ánh mắt rực lửa đang đổ dồn vào tôi. Tôi quay lại, phát hiện Tú Nhi và lớp phó đang nhìn tôi với vẻ mặt như muốn nói:”Lương tâm không dễ chịu hả?”

Các cậu muốn nói gì với tớ?

Nhờ phúc hai vị, tiết học này tôi mới không buồn ngủ, tinh thần phấn chấn. Vừa tan tiết, Tú Nhi và lớp phó bay lại chỗ tôi.

“ Ái chà, đúng thế đấy, hoá ra đó chính là kén chồng! Lại gọi là ở rể nhà vợ!”

“Các cậu muốn nói gì?” Tôi trừng mắt nhìn Tú Nhi, lần này, nó lại dám liên kết với lớp phó tấn công tôi.

“ Tớ chỉ ngưỡng mộ cậu. Cậu lại có thể kén chồng.”

“Không đúng! Nói theo cách hiện đại là ở rể nhà vợ! Thật ngưỡng mộ chết đi được. phải không? Như thế là có thêm sức lao động, gọi là sức lao động của người giám sát. Thật là một gia đình giỏi giang!”

Trong tình huống này, tôi chưa chửi thề là vì sức chịu đựng của tôi đã lên tới cực điểm. Ngực tôi đã phình to hơn cả trời. Nhưng...nhưng...tại sao tôi có thể khống chế lưỡi mình không chửi thề, lại không thể khống chế năm tay mình chứ?

“ Này này, đừng...đừng nói nữa” Tú Nhi nhìn thấy tôi nắm chặt tay, liền nói. Nhưng lớp phó hình như đã bán rẻ lí trí mình rồi, tiếp tục chế nhạo tôi.

“ Ở rể? Thật hay đấy! Đàn ông sao lại không có bản lĩnh thế nhỉ? Thật khiến người ta lo lắng, Ừm...có điều, người đó nhất định rất bản lĩnh. Nếu không làm sao có thể ở rể được chứ ... hử?”

Rầm! Tôi đột nhiên đứng dậy khỏi ghế, ghế ngã rầm xuống đất. Tôi không nói lỏng năm tay đang nắm chặt của mình, từ từ ngẩng đầu lên, tôi và lớp phó, bốn mắt nhìn nhau. Lớp phó lúc này mới nín thở.

Chính lúc này.

“ Em nào là Lý Huệ Ân?”

Tôi ngẩng đầu nhìn, một chú lạ hoắc đang nhìn ngó xung quanh.

“ Là em.”

CHú nhìn thấy tôi, vẫy tay bảo tôi đi ra. Tôi nói lỏng năm tay, đi lại chỗ chú, chú cười toe toét với tôi, nói:””Sữa tươi, sữa chuối, sữa dâu, sữa sôcôla, tất cả 4 hộp.”

“Hả? Con không mua mấy thứ này.”

“ À! Là một học sinh lớp 4 khối 11, tên Hạ Ngân Hách đặt.”

Lúc tôi mặt ngạc nhiên , nhận cái túi đựng đầy sữa mà chú đưa, điện thoại có tin nhắn.

“ Tớ chọn, tớ thích, (chứa tớ một hộp)... Hạ Ngân Hách”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 52

“ Tớ chọn, tớ thích à?”

“ À, sao lại chừa cho tớ hộp sữa sôcôla?”

“ Mấy hộp khác đều bị các bạn trong lớp uống hết rồi. Bọn họ biết được, cậu nghe tớ muốn uống sữa nên mua cho tớ, thì không dùng những lời như Ở rể nhà vợ gì đó để chế nhạo tớ. Họ cũng không nói những câu như có hay không có bản lĩnh gì đó nữa.?”

“ Một học sinh trung học mà có bản lĩnh mới lạ.”

“ Thế à?”

“ Đồ ngốc.” Tôi đã quen với cách khiêu khích của Ngân Hách, nhưng tại sao, tôi vẫn cảm thấy sâu thẳm trong lòng có cơn giận đang sôi sục. Lúc vừa nói chuyện với Ngân Hách vừa băng qua đường, đột nhiên có một chiếc xe hơi lao nhanh về phía chúng tôi.

“Á!”

Tôi sợ cứng cả người, lúc này, có một cánh tay ôm chặt lấy tôi. Đến khi tôi định thần lại nhìn, Ngân Hách ôm chặt tôi vào lòng và đang nhìn chăm chăm vào chiếc xe hơi lao đến với vẻ mặt đáng sợ. Chiếc xe điên đó lao qua chỗ chúng tôi đứng, đâm vào tường, tài xế xe đó chắc bị nát cả người rồi. Ngân Hách buông tôi ra, chậm chậm đi lại chiếc xe, xung quanh cũng nhốn nháo cả lên, mọi người vây lại. Ngân Hách mở mạnh cửa xe, kéo người trong xe ra như nhổ hành. So với chiếc xe bị đụng không ra hình dáng gì, tình trạng của ông tài xế này xem như còn tốt.

Đầu tiên, Ngân Hách nắm thân áo trước của người đàn ông đó, bắt đầu tra khảo:”Này....mẹ kiếp...Ông làm gì thế hả?”

Chú tài xế làm người ta khó chịu đó, trán chảy máu trong một ngày nắng nóng gay gắt này. Ông ta hình như say rồi, nếu không thì, sao ông ta không

biết rõ tình hình? Phải biết bây giờ không phải lúc ông ta la hét.

“Mày...Đồ chó!”

“Nếu lúc này đụng phải cô ấy thì làm sao? Hả?” Ngân Hách giận dữ nhìn hẳn, hình như thật sự sẽ không tha cho ông ta, Ngân Hách hùng hùng hổ hổ nói.

Nhưng chú say mèm đó đã mất đi khả năng phán đoán.”Không việc gì ... không việc gì...dù sao cũng đều chết cả!”

“Đừng có gào vào tai tôi! Khốn kiếp!”

“Cái...cái gì? Thằng nhãi con!”

Tôi phải ngăn Ngân Hách lại, nãy cứ thế này có khả năng Ngân Hách sẽ giết ông ta mất. Nếu là trước đây, xảy ra tình huống thế này, tôi nhất định sẽ đe dọa, đòi đánh ông ta, nhưng Ngân Hách độc ác hơn tôi, hẳn tuyệt đối sẽ không nhẹ tay như tôi.

Tôi chạy lại bên Ngân Hách nhanh như cơn gió, Ngân Hách vừa giơ tay lên định đánh, tôi nắm chặt nắm tay anh ta.

“Bỏ ra!” Đám đông xung quanh nghe Ngân Hách nói thì lập tức yên lặng, xem ra, trong tai họ, câu “bỏ ra” tức là “câm miệng”.

“Dừng tay! Đừng đánh! Ông ta là bậc cha chú cậu, cậu dừng tay!”

“Là ông ta tự mình nói muốn chết. Nếu đã muốn, tớ giúp ông ta toại nguyện.” Ánh mắt Ngân Hách lạnh thấu xương hơn gió ở đỉnh Hymalaya, sắc nhọn hơn cả lưỡi dao. Cả người Ngân Hách, từ đầu đến chân đều toát lên vẻ lạnh lùng, xem ra, Ngân Hách vốn chỉ định nói thôi, nhưng nghe nói ông ta nói, lập tức mất đi lý trí.

“Tớ bảo cậu dừng tay!”

“Loại người như ông ta không đủ tư cách tồn tại trên đời này.”

Thật sự mất đi lý trí rồi, lần này thì xong rồi. Tôi vẫn nắm chặt nắm tay Ngân Hách. Trong số con gái, vóc dáng tôi không phải là thấp bé, nhưng tôi vẫn phải lấy hai tay nắm chặt nắm đấm của hẳn.

“Mày .... là đồ khốn... Hai đứa mày...hức....đang...làm gì.”

A, ông này thật làm người ta tức chết.

Ngân Hách lắc mạnh ông ta, nói:” Tại ông , cô ấy suýt chút nữa bị thương, ông không những không xin lỗi, còn nói muốn chết? Muốn chết phải

không? Hôm nay, tôi sẽ cho ông thấy đường xuống suối vàng như thế nào?”

Ngân Hách đe dọa, tôi cảm thấy hãn cẳng nắm chặt năm đấm của mình hơn. Tôi quả thật hết cách...Thật sự không còn cách nào khác, hét lớn:”Cậu! Không định tặng quà cho tớ à?”

“ Quà gì?” Giọng nói khô khốc của Ngân Hách làm tôi thấy rát trong cổ họng. Tôi có thể làm gì chứ, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, chỉ còn cách này mới ngăn cản được hãn.

“ Tớ muốn dùng...phiếu sử dụng vô thời hạn! Mau theo tớ về nhà !”

Im ắng vài giây.

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt Ngân Hách đã dịu đi nhiều, bởi vì, hãn đang nhẹ mím cười.

Ngân Hách ném ông ta xuống đất, nói “ Nếu để tôi thấy ông lần nữa, ông chết chắc. Mẹ kiếp!”

Thời gian gần đây, đây là lần đầu tiên tôi nghe Ngân Hách chửi câu nhẹ như thế. Sau khi chúng tôi rời khỏi không lâu, thì cảnh sát đến hiện trường. Đúng thế, xem như đã giải quyết được một việc lớn.

Tôi hy vọng như thế là kết thúc rồi, nhưng...

“ Tớ muốn tặng quà cho Huệ Bân.”

Nói khoa trương một chút, giọng nói này có phần quá thân mật. Có lẽ, hãn muốn chọc tôi cười, điều này làm tôi thấy bất an. Tôi thật sự muốn đi chậm một chút, lại bị hãn kéo về nhà.

Vừa về đến nhà, tôi vội vội phải đi tắm, chạy ngay lên lầu. Tôi trốn vào nhà vệ sinh nhanh như gió, sau đó, cố gắng tắm thật lâu, thay quần áo. Nhưng như thế cũng không tới một tiếng đã tắm xong rồi.

Cộc cộc cộc !

“ Này, cậu đang giặt quần áo à? Hả?” Ngân Hách gõ cửa buồng tắm, nói.

“ Hả? À...tớ...đúng thế...tớ đang tắm!”

“ Trước khi tớ tông cửa vào, mau mở cửa ra!”

“ Câm miệng! Lúc người ta đang tắm, phá cửa vào là quấy rối tình dục đấy!”

“ Thế à?”

“Ừ!”

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy tiếng chân Ngân Hách bước đi. Tôi cảm thấy rất lạ, ngồi xuống bồn tắm.

Tôi không phải không thích, tôi thích đôi môi mềm mại của Ngân Hách. Hơn nữa...hắn cũng khá thành thạo. Nhưng không biết tại sao, tôi cảm thấy rất xấu hổ, bởi vì, luận về tuổi tác, tôi là chị. Nhưng tôi cứ cảm thấy, mình bị Ngân Hách khống chế trong lòng bàn tay.

Cạch.

Tôi đang chìm trong suy nghĩ, đột nhiên cánh cửa vang lên âm thanh khiến người ta bất an. Tôi ngẩng đầu lên nhìn, cánh cửa đáng chết đó mở một nửa. Ngân Hách thò đầu vào, miệng cười toe toét:” Gần đây thịnh hành kiểu mặc quần áo tắm à?”

“Ơ....ơ!”

“ Tóc cũng ướt rồi. Xem ra, hình như cậu đã tắm xong rồi?” Ngân Hách toét miệng cười, sau đó, hắn bước đến chỗ bồn tắm tôi đang ngồi.

Hắn đứng trước mặt tôi, giơ tay ra:” Đứng dậy đi. Ghét thì nói ghét. Tuy trong lòng tớ rất đau, nhưng tớ không tệ đến nỗi làm người con gái mình yêu sợ hãi.”

“ Ngân Hách...” Tim tôi ấm lên, bỗng cảm thấy mình thật tệ. Vì, tuy chỉ là trong phút chốc, nhưng tôi thật sự từng nghĩ Ngân Hách rất đáng sợ. Tôi cảm thấy xấu hổ, cho nên mới từ chối nụ hôn của Ngân Hách. Năm tay Ngân Hách, tôi đứng dậy.

Ngân Hách đưa tôi về đến cửa phòng, hôn lên mu bàn tay tôi, nói:

“ Hôm nay như thế này vậy.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 53

Sau lần đó, tôi không dám nhắc lại những chữ đại loại như “ Phiếu sử dụng vô thời hạn” hoặc “ Hôn”. Bây giờ, tôi mới hiểu, lúc đó cảm thấy hôn nhau thì xấu hổ là một suy nghĩ ngớ ngẩn nhưng đã quá muộn. Tôi sao có thể không biết xấu hổ mà nói với Ngân Hách, ” tớ muốn dùng phiếu sử dụng vô thời hạn , hôn tớ đi”, lần nữa chứ?

“ Đang nghĩ gì thế? Suy nghĩ chăm chú như thế?”

“ À...không....không có gì.”

Tôi im lặng nhìn mặt Ngân Hách, cái cằm thanh tú và làn da trắng mịn. Khuôn mặt xinh đẹp này, nếu hãnh giả gái nhất định rất hợp, đôi môi đỏ tươi hấp dẫn, hơn hẳn bất kỳ cô gái nào.

“ Cậu đang làm gì thế?” Ngân Hách hỏi.

“ Hả? Không làm gì...”

“ Hôm nay, cậu uống nhầm thuốc à? Hay là lúc học bù năm mơ? Sao lại như mất hồn thế hả?”

“ Đúng thế...”

Tôi lắc mạnh đầu. Nhất định là vì mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện kỳ lạ. KHông chỉ biết có một tên con trai đang yêu thầm tôi, suýt chút nữa bị xe đụng, quan trọng nhất là chuyện hôn Ngân Hách, điều này làm cho đầu óc tôi càng thêm hỗn loạn.

“ Có phải cậu ấy sẽ rất buồn không?”

Tôi bất giác nhớ đến chuyện hôm qua, nói một mình. Tôi ngậm miệng lại ngay, nhìn qua bên cạnh, cũng may, Ngân Hách hình như không nghe thấy. Tôi lúc này mới thở nhẹ nhõm. Bây giờ, Ngân Hách hỏi tôi:

“ Lúc này, cậu hỏi tớ, nếu tớ thích người khác thì làm sao? Đúng không?”

“ Hả? Ờ...đúng.”

“ Cậu còn nhớ lúc đó tớ trả lời thế nào không?”

“ Ừ....”

Đột nhiên nhớ lại câu trả lời của Ngân Hách lúc đó, tim tôi lại rung động... cho dù phải giết hết đàn ông trên thế giới này, chỉ còn lại một mình hẳn, cũng sẽ đợi tôi quay về bên hẳn. Câu nói này của Ngân Hách, thật sự làm tôi rất cảm động.

“ Thế, nếu tớ thích người khác thì sao?”

“ Ừm...”

“ Tớ nói là nếu như thế thôi.”

Phải... bây giờ, chẳng qua là chỉ tưởng tượng tới vấn đề này, cũng đã làm lòng dạ tôi rối bời...Xem ra, tôi đã yêu Ngân Hách rất sâu đậm.

Tôi nghiêng đầu nói :” Tớ sẽ giết cậu trước! Cậu dám thích người khác, cậu chết chắc.”

“ Tại sao?”

Nghe tôi trả lời như vậy, Ngân Hách vẫn rất nghiêm chỉnh, hỏi lại, làm tôi không thể không tiếp tục.

“ Cậu thích người khác, chứng tỏ cậu không thích tớ, hơn nữa niềm tin trong cậu đã sụp đổ. Tuy tớ không thể thật sự giết được cậu, nhưng rất có thể, cậu sẽ lãnh một cái tát của tớ.”

“ Niềm tin à ....”

Ngân Hách chỉ nhìn về phía trước bước đi, còn tôi chỉ nhìn Ngân Hách mà bước đi. Bởi vì, con đường này rất quen thuộc, không cần nhìn, tôi cũng biết mình đã đi tới đâu.

Ngân Hách bộng suy tư, sau đó nói tiếp:”Thế thì cậu phải cho tớ xem báo đáp của cậu với niềm tin đó.”

Tôi nhìn về hướng Ngân Hách hất cằm. Đứng ở đó không phải ai khác, là Lô Vũ Hiền, đang ôm bó hoa trên tay. Sau khi chạm phải ánh mắt tôi, hẳn luống cuống. “ Xin...chào..”

Tôi sững người. Vũ Hiền bước lại gần tôi. Tôi nhìn Ngân Hách, nhưng hẳn tỏ thái độ như muốn xem màn kịch hay, lùi lại bên bức tường. Không biết bản là tỏ ra tự tin về bản thân mình hay là tin tưởng tôi?

“ Hoa này...xin cậu nhận lấy.” Vũ Hiền nói.

“ Hả? Tặng tôi làm gì?”

“ Tớ biết cả trường đã truyền tai nhau rồi. Cho nên cũng không thể kéo dài nữa...” Vũ Hiền đỏ mặt, điều này làm tôi càng lúng túng. Ngân Hách nhìn chúng tôi với ánh mắt của một khán giả đang xem kịch.

“Tớ!...thích cậu!”

Cảm giác này giống như đứng gần nghe tiếng đại bác vậy. Tôi lắc đầu, nhưng Vũ Hiền giả vờ như không thấy, nói tiếp:

“ Cậu có thể quên tớ không? Vốn dĩ, tớ cứ tưởng cậu và tên học lớp 11, đang dựa tường kia quen nhau. Nhưng sau khi nghe nói hai người là chị em họ, tớ liền hạ quyết tâm. Tuy tớ có thể không làm cậu hạnh phúc, nhưng ít ra, chắc chắn cũng không làm cậu đau khổ, tớ tuyệt đối một lòng một dạ với cậu.”

Đây tuyệt đối không phải là người được việc. Trước mặt bạn trai, nghe người con trai khác tỏ tình, sau đó từ chối anh ta. Chuyện này làm tôi không biết làm thế nào thì tốt?

Tôi lắc đầu mạnh.” Xin lỗi.” Rồi đẩy bó hoa về phía cậu ấy, Vũ Hiền lại đưa bó hoa về phía tôi, nói:

“ Nếu nguyên nhân là vì hiện đang học lớp 12, thế thì tớ có thể đợi sau khi cậu tốt nghiệp thì quen nhau. Trước khi thi đại học, tớ sẽ không làm phiền cậu, cho nên, cậu suy nghĩ kỹ lại đi.”

“ Xin lỗi. Tớ đã có người yêu rồi.”

“ Cái....gì?”

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ, luống cuống của Vũ Hiền, tôi cảm thấy hơi có lỗi với cậu ấy? Thật kì cục.

“ Tớ đã có người yêu rồi.” Tôi biết rõ, Vũ Hiền không phải vì không nghe thấy mới hỏi lại, nhưng tôi vẫn nói lại lần nữa. “ Xin lỗi.”

“ Nhưng sao tớ không nghe nói chuyện này!” Vũ Hiền hỏi.

“ Chúng tôi đang quen nhau.”

“ Rốt cuộc là ai! Là ai?” Vũ Hiền đau khổ hét lên..

Lúc tôi định nói vài lời, Ngân Hách chen vào:”Là một người đẹp trai hơn cậu.”

“ Cậu nói gì?” Vũ Hiền quay về phía Ngân Hách.

Tuy vẻ mặt Ngân Hách ung dung, tự đắc như thế, nhưng so với lúc này, hẳn

hình như có chút không kiên nhẫn nữa.” Tôi nói là một người đẹp trai hơn cậu, anh ta rất yêu cô gái này. Hơn nữa, quan trọng là anh ta có một thứ mà cậu không thể nào sánh được.”

“ Là gì? Đó là gì?”

“ Niềm tin.”

“Niềm ...tin...”

“ Tin là, nếu giết hết đàn ông trên thế giới này, cô ấy sẽ trở về bên mình. Cho dù không còn tình yêu, nhưng cũng sẽ chung tình, không hai lòng.”

“ Cậu rớt cuộc...đang nói gì..”

Ngân Hách từ từ đi lại gần Vũ Hiền. Bởi vì cao hơn Vũ Hiền khoảng 1 tấc, Ngân Hách nhìn xuống: “ Hơn nữa...anh ta còn có Phiếu sử dụng nộ hôn vô thời hạn.”

Hắn...hắn có phải điên rồi không. Rớt cuộc đang nói lung tung gì thế?Tôi nhìn Ngân Hách với ánh mắt kinh ngạc, còn Vũ Hiền nhìn Ngân Hách, mắt đầy vẻ nghi hoặc.

“ Những gì cậu ấy nói...là...thật chứ?” Vũ Hiền lắp bắp hỏi tôi. Với câu hỏi của Vũ Hiền, tôi không biết nói gì, tội của tôi chẳng qua là đã nhận một món quà sinh nhật mà thôi. Nhưng tại sao, Ngân Hách bỗng nói đến chuyện này ở đây?Này, sao cậu bỗng nhiên lại nói đến chuyện này?

“ Là thật à?” Vũ Hiền hỏi dồn. Tôi gật đầu trong hoảng loạn.

“ Rớt cuộc là thằng nào?...” Vũ Hiền nói một mình như người mất hồn.

Ngân Hách tiến thêm bước nữa lại gần Vũ Hiền, sau đó, một tay gác lên vai cậu ta, tay kia chỉ vào mình:” Thằng nào hả? Là thằng này.”

“?!” Trong ánh mắt Vũ Hiền lẫn lộn sự kinh ngạc và hoài nghi.

Ngân Hách trái lại cười nhớn nhớn hơn lúc nãy, tiếp tục chỉ vào mình, nói :“Thằng này thật sự rất thích cô ấy, cho nên cậu đừng tùy tiện trêu chọc cô ấy. Bởi vì, tính khí thằng này không tốt lắm. Hơn nữa, mọi người truyền tai nhau, nói chúng tôi là chị em họ, nhưng chúng tôi không phải. Cho nên , cậu cũng đừng nghĩ ngợi lung tung, gán cho chúng tôi cái mác họ hàng thân thích gì. Biết chưa hả?”

Tôi hoảng hốt, Vũ Hiền cũng càng tỏ ra chân tay lóng ngóng. Tôi vốn định tìm vài lý do để đuổi Vũ Hiền đi, nhưng Ngân Hách tại sao lại làm sự việc

đến bước đường này?

“ Vũ Hiền. Cậu nghe tớ nói đây.” Để thu dọn tàn cuộc, tôi nên viện lý do gì đó, hoặc nhờ cậu ấy im lặng.

Lúc đó tôi gọi Vũ Hiền, nhưng không biết bắt đầu thế nào, Ngân Hách lại dùng biện pháp tốt nhất trên thế giới để bịt miệng Vũ Hiền. Đây là biện pháp căn bản không nghĩ đến chủ nghĩa dân chủ và tiến trình hoà bình thế giới : Đe dọa!

“ Nếu cậu không giữ mồm giữ miệng, thằng này tuyệt đối không tha cho cậu. Được rồi, cậu đi đi.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 54

“ Lúc đó cậu ấu quá.”

“ Đó cũng là cách giải quyết của tớ.”

“ Nếu tin đồn lan ra khắp nơi thì làm sao?”

“ Thế thì hết cách rồi. À, chỉ có thể mở cuộc họp báo bác bỏ tin đồn, công bố thiên hạ là chúng ta đang yêu nhau.”

“ Cậu?...Cậu!”

Thật hết cách với hần, tôi cuối cùng chỉ có thể ném một quả bom nguyên tử vào hần, để giải toả mối hận trong lòng.

Về đến nhà, tôi ngồi ngay xuống ghế mắng hần, nhưng chẳng có tác dụng gì, hần đã trở về bản chất trước đây. Không nhìn thấy nụ cười ranh mãnh trên khuôn mặt đó nữa, hần chỉ ngồi với vẻ mặt thờ ơ. Nếu nói với hần, ngày mai trái đất sẽ nổ tung, hần nhất định sẽ trả lời: thế thì “chôm” một chiếc phi thuyền vũ trụ để dành.

Hay là thôi đi. Tôi bắt đăc dĩ lắc đầu.

Tôi còn có thể mong gì ở hần? Ông trời ơi, cầu xin người dạy cho kiếp sau của Hạ Ngân Hách biết, cái gì là “Đạo lý luân thường”, để hần biết rõ mà phán đoán tiến triển sự việc như thế nào!

Tôi đi lên lầu, ngồi vào bàn học, mở sách bài tập Anh văn. Cái chữ cái trên giấy trắng đang nhảy điệu múa mà tôi không có cách nào hiểu được, tôi lắc mạnh đầu, tập trung tinh thần giải đề.

Không biết qua bao lâu thời gian.

Tôi cảm thấy cổ tê cứng, ngẩng lên nhìn đồng hồ, đã hơn hai tiếng đồng hồ rồi. Tôi đứng dậy, xoay xoay cổ, sau đó xuống lầu uống nước.

“ Cậu đang làm gì thế?” Tôi nhìn NH đang ngồi trên ghế nệm, hỏi.

: Xem truyền hình. Cậu cũng lại xem đi.”

“ Thôi được. Dù sao tớ cũng mệt rồi... Nhưng cậu không học bài à?”

Ngân Hách vừa xem tin tức nước Mỹ trên kênh CNN, vừa trả lời :” Tớ

đang học đó thôi. Vừa biết tin tức, vừa học tiếng Anh.” Đây cũng là tài năng của Ngân Hách.

“ Thật thoải mái tự tại, dễ dàng như trở bàn tay nhỉ.” Tôi xoay cái cổ cứng đờ qua trái, qua phải.

“ Cổ đau à? Có cần tớ xoa bóp giúp cậu không?”

“ Ừ, cảm ơn cậu.”

Ngân Hách không nói gì, đặt tay lên cổ tôi. Bàn tay mềm mại của Ngân Hách vừa chạm vào, tôi lặng cả người. Ngân Hách nhất định cũng cảm nhận được, nhưng không nói gì, chỉ im lặng xoa bóp cho tôi. Bàn tay Ngân Hách quả thật thần kỳ, không bao lâu, tôi cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhưng cảm giác mãnh liệt nhất là đỏ mặt, tôi cảm thấy rất lúng túng.

Lúc kênh CNN phát quảng cáo, tôi lấy bộ điều khiển chuyển kênh khác. Đúng lúc chọn được kênh đang chiếu bộ phim nhiều tập do nhiều diễn viên ngôi sao đóng, rất ăn khách, thì trên màn hình lại là cảnh diễn viên đang hôn nhau. Tôi vội chuyển kênh khác, nhưng trong lúc hốt hoảng lại ấn nhầm nút, chỉnh âm thanh lớn lên, tiếng động làm người ra đỏ mặt tía tai trên truyền hình càng lớn thêm.

“A!”

Tôi tắt tivi. Bầu không khí yên lặng bao trùm.

Không khí nặng nề, tinh thần mơ màng, trong não trống rỗng.

“Ngân.... Hách....”

“ Sao thế?”

Ngân Hách hỏi, tiếp tục xoa bóp cổ tôi. Tôi ho vài tiếng, Ngân Hách bỏ tay ra khỏi cổ tôi.

“ Có gì mà ngượng?”

“ Hả? Không...phải...,chỉ là... “

“ Cậu yên tâm, tớ sẽ không làm bừa nữa. Cậu không thích, tôi còn có thể thế nào?” Ngân Hách ngồi trên ghế cách tôi khá xa.

“ Không phải! Tớ không phải không thích.” Tôi bất giác nói lớn lên, Ngân Hách sắp mở tivi thì dừng lại, chầm chậm quay qua nhìn tôi.

Tuy thấy rất ngượng, nhưng tôi cảm thấy nên nói rõ :” Không phải như thế. Tớ không phải là ghét hôn nhau. mà cảm thấy rất ngại...Tóm lại, không

phải không thích.”

“ Thế thì là gì?”

“ Chính là....chính là...cảm thấy xấu hổ.”

“ ...?”

“ Cho...cho nên. cậu đừng hiểu lầm!”

Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt Ngân Hách, cho nên cứ nhìn xuống đất, tôi giống như đang đọc thoại vậy. Tôi chưa nói xong, Ngân Hách đã nâng cằm tôi lên...hôn tôi. Đến lúc tinh thần tôi sắp mơ màng vì thiếu ôxy, môi Ngân Hách mới rời khỏi tôi.

“ Hơ hơ...hơ hơ...Ngân Hách ...” Tôi chưa định lại thần hồn, há to miệng thở, gọi tên Ngân Hách.

Ngân Hách mỉm cười. nói:”Hôm nay tớ đây thôi, thấy cậu sắp chết rồi.”

“ Cậu...hơ hơ....bỗng nhiên...”

“ Không phải không thích, đây là do cậu nói đấy.” Ngân Hách cười ranh mãnh, hình dáng đó làm tôi nghi ngờ đây có phải là Ngân Hách tôi quen không?

Hắn nhìn tôi đang ngơ ngác, nói tiếp:” Cậu nghĩ xem. Phiếu sử dụng nợ hôn vô thời hạn là quà tớ tặng cậu, còn có muốn tặng nợ hôn của tớ hay không là do tớ quyết định, phải không?”

Quả nhiên đã trở về bản chất của Hạ Ngân Hách!

Tôi cười cười mở, Ngân Hách cũng cười theo.

“ Thôi, không nói nữa. Tớ...tớ muốn đi uống nước” Tôi viện cớ đi uống nước, đứng dậy, nhưng có thể là vì quá căng thẳng, hai chân tôi mềm nhũn ra. Lúc tôi lắc lư, lấy Ngân Hách làm vật chống đỡ để ngồi dậy, suýt ngồi bệt xuống đất!...

Người mặt ửng đỏ và đang mỉm cười này là....

“ Dì!”

“ Ơ,ơ, hả?”

“Dì...không phải là...”

“ Không sao, không sao! Đang lúc yêu đương say đắm mà. Dù sao cũng không chỉ một, hai lần.”

Người khác nghe được sẽ hiểu lầm đấy! Cái gì gọi là không phải một, hai

lần?

Tôi cố nén cơn giận, nói với giọng nói dịu dàng nhất :” Dì, dì sẽ giữ bí mật cho con chứ?”

“ Chuyện đó....chuyện đó....tất nhiên rồi ...”

“ Con thật sự có thể tin dì chứ?”

“ Tất nhiên rồi...Con yên tâm đi! Ha ha! Nào, xuống ăn cơm đi! Ha ha ha!
“

Bất an, bất an vẫn bất an. Tôi quả thật không cách nào ký thác sự tin tưởng vào dì. Tôi nhìn Ngân Hách với ánh mắt bất an, Ngân Hách hình như cũng nghĩ giống như tôi.

Tôi và Ngân Hách xuống lầu. Bốn người chúng tôi cùng ăn cơm. Ăn cơm cùng dì giống như ôm quả bom nổ chậm, làm tôi đã bất an lại nguy hiểm.

“À. chủ tịch....Nghe nói Đồng sự trưởng của tập đoàn đã ly hôn rồi ?”

“Ừ... tin tức đã truyền tới đây rồi à?” Bố gật đầu.

“ Đó hoàn toàn là vì không hợp tuổi! Nếu không, sao có thể ly hôn nhanh như vậy? Cho nên. nhất định phải xem tuổi! Không chỉ phải xem tính cách có hợp không, còn phải xem có phát tài không. Để con cháu sau này thành công, cần phải tính đến chuyện đó...là xem chuyện đó có hợp hay không!”

Khụ khụ! Tôi sắp ói ra tất cả mọi thứ trong miệng. Cái gì gọi là cái đó có hợp hay không chứ? Nhưng câu nói tiếp theo càng làm tôi sững sờ.

“ Xem ra chủ tịch không cần phải lo lắng. Ngân Hách và Huệ Bân, vừa nhìn đã biết là một đôi trời sinh rất hợp nhau.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 55

Thật sự bị dì đánh bại rồi.

Lên lầu, tôi khẽ đến phòng thể dục. Gần đây, vì bận chiến đấu với môn tiếng Anh, tôi đến phòng tập này không được mấy lần. Những cũng như lúc tôi đến hôm quá, phòng đã được quét dọn sạch sẽ, dì đã quét dọn phòng này.

Tôi đánh mạnh vào bao cát treo trên trần nhà.

Bịch! Bịch! Bịch, bịch!

Dì, dì. Dì rất được bố tín nhiệm, con mới nhịn như thế, nếu lại xảy ra tình trạng như thế, con sẽ không nhịn nữa.

“ Hây a!”

“ Mạnh thật đấy”

“ Thế thì sao?”

Tôi bất giác trừng mắt giận dữ. Nhưng, Ngân Hách chỉ nhún vai, hình như không chú ý. Tuy chuyện liên quan đến dì cũng làm tôi lo lắng, nhưng nghiêm trọng hơn là chuyện về Vũ Hiền. Có thể là vì nóng tính, ngay chuyện đó cũng làm cơn giận của tôi tăng lên.

“ Nếu bạn bè trong trường biết thì làm sao?”

“ Chẳng phải tớ nói rồi sao? Phải công bố thiên hạ.”

“ Hả? Cậu muốn cả hai đều bị đuổi học vì tội loạn luân đấy hả? Cho dù không bị đuổi học thì được rồi, nhưng cậu thì làm sao?”

Thời tiết thật nóng nực, mới đấm chưa được mấy cái, mồ hôi đã chảy như mưa rồi. Ánh mắt tôi trở nên sắc bén.

Ngân Hách toét miệng cười, nói:” Dáng vẻ cậu bây giờ không giống dáng vẻ sợ hãi trước mặt hẳn lúc nãy?”

“ Tớ không sợ.”

Tất nhiên, tôi có hơi sợ chút xíu, nhưng ít nhất, tôi cũng phải giả vờ ra vẻ ta đây chứ. Bởi vì ở trường, tôi là hình ảnh của một học sinh ngoan, nếu tôi

bộc lộ ra tính cách thật của mình, hung hăng nói với hắn:”Cậu nói gì?”, thì hình tượng ở trường mà tôi vất vả xây dựng sẽ tan tành trong chốc lát.

“Cậu có phải sớm đoán đc tớ sẽ ra mặt, muốn xem tớ xử lý ra sao?”

“ Tất nhiên...không phải. Nhưng cậu làm việc cũng không nghĩ đến hậu quả?”

“ Suy nghĩ đến hậu quả chỉ làm người ta đau đầu. Hơn nữa còn lãng phí thời gian, cũng không hợp với tính cách của tớ.”

“ Tuy nói như thế! Thôi đi. Tớ còn có thể nói gì chứ” Tôi thở dài, tập trung sức lực đánh bao cát. Cái tên Vũ Hiền đó quả thật làm tôi hoang mang một chút, hơn nữa, người gọi là “ Dì” đó cũng làm tôi khó xử, làm tôi suýt chút nữa bị mắc nghẹn.

“ Trời sinh một đôi”

“ Hả!”

“ Phải ứng không tệ!”

Tên Ngân Hách này! Cậu còn tâm trạng để đùa à?

“ Câm miệng. Nếu ngày mai, ở trường xảy ra chuyện gì, tớ không tha cho cậu, biết chưa?”

“ Biết gì? Cậu hỏi tớ có biết nụ hôn không giới hạn không chứ gì? Tất nhiên biết rồi.”

“ Ừ, biết thì tốt...”

“ Cậu hình như tấy để tâm đến chuyện hôm nay?”

“ Thật là! Không cho phép cậu dẫn tớ vào con đường sai trái.?”

“ Bị dẫn vào con đường sai trái là vấn đề của cậu chứ.”

“ Ừ, đúng thế. Là vấn đề...Nói bậy! Tóm lại, ngày mai nếu có lan truyền tin đồn gì, cậu phải gọi tớ là chị một cách vô điều kiện, giống như trước đây, bik chưa?”

“ ...”

“ Cậu nghe lời đi. Tớ xin cậu đấy.”

“ ...”

“ Hừ? Ngân Hách! Vì mạng sống hai ta, nếu đến tai bố, cả hai ta sẽ bị ông ấy thiêu sống. Cậu đã biết bố làm lý lịch cậu thế nào rồi phải không ?”

“ Có lẽ là bảo thư ký làm.”

“ Ừ, không sai. Là chị thư ký...Không phải! Cậu không thể nghiêm túc một chút được à?” Tôi bất giác la lớn lên, tôi đã bị chọc tức đến nổi gai cả người, nhưng hẳn tại sao còn muốn chọc tức tôi? Tôi quay người, tự xoa dịu tâm trạng đang bị kích động, sau đó nói:

“ Tóm lại, cậu phải nghe lời. Biết chưa hả?”

“ Thế, cậu thường gì cho tớ?”

“ Hả? Cậu muốn gì? Khoan đã! Không được yêu cầu từ hôn trở lên.”

“ Được thôi, thoả thuận được lập.”

“ Đợi đã! Rốt cuộc, cậu muốn gì?”

“ Tới lúc đó hẳn nói, cậu tập tiếp đi.”

Ngân Hách hình như nhớ chuyện gì, toét miệng cười., Sau đó, lúc quay người đi ra khỏi phòng tập, hẳn quay đầu lại, nói: ” À, phải rồi, đừng quên học Anh văn.”

* * * * *

Ngày hôm sau, quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi, mây đen trùm phủ lớp tôi.

“ Huệ Bân”. Người bạn mà chẳng nói chuyện với tôi lần nào cũng đến hỏi tôi : “ Cậu và Ngân Hách có thật là không có gì? “

” Hử? Ừ, tất nhiên rồi, chúng tôi là chị em học mà.” Tôi cười cười mở, đứng dậy khỏi ghế.

“ Ái chà, Huệ Bân, nghe nói cậu và Ngân Hách đang yêu nhau?”

“ Không phải”

Đây là câu hỏi thứ bao nhiêu như thế rồi? Đối với câu trả lời của tôi, mọi người ném cho cái nhìn hoài nghi. Đã nghi ngờ tôi, còn hỏi tôi làm gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một kết luận. Cho dù nghĩ nát óc, tôi chỉ có thể nghĩ đến duy nhất một người làm tin đồn lan truyền khắp nơi.

Tôi nghiêng răng ken két : “ Lý Tú Nhi!”

“ Hử? Cậu làm gì gọi tớ với giọng nói nhỏ nhẹ đáng sợ như thế?”

“ Khốn kiếp!”

“ Đáng...đáng sợ quá! Huệ .... Bân?” Tú Nhi sợ đến nỗi nói lắp bắp.

“ Thằng đó ở lớp nào?”

“ Ai? Huệ Bân ...Cậu...cậu thế này mà ra ngoài, thì chắc sẽ giết người mất.

Đừng đi. Há?”

“ Cái thằng Vũ Hiền hay Võ Hiền gì đó...Hắn học lớp nào?”

“ Bình tĩnh, Huệ Bân. Hà? Cậu phải bình tĩnh...”

Đúng lúc này, tôi thấy tên Vũ Hiền đó đi qua hành lang.

“ Đừng đi, Huệ Bân .“

Tôi hất tay Tú Nhi ra, đi đến trước mắt Vũ Hiền:” Tôi muốn làm lỡ thời gian của cậu một chút. Đi theo tôi!” Tôi cứ nhìn thẳng về phía trước, bước những bước dài, Vũ Hiền thì mặt tui ngưu đi theo. Trên đường đi, tôi nhìn thấy một học sinh lớp 11, tóc xám, ở cuối hành lang, là một tên cũng đẹp trai, tương đối cao ráo. Trường chúng tôi lại có nhân vật này? Tôi vừa nghĩ, vừa bước xuống bậc thềm.

Vào phòng chứa rác, tôi dẫn Vũ Hiền vào góc tường, rồi hạ giọng hỏi : “ Là cậu nói ra phải không ?”

“ Chuyện .... gì ....?”

“ Là cậu truyền những lời nói của Ngân Hách ra ngoài phải không?” Tôi hạ giọng nói nho nhỏ, cố giữ vẻ bình tĩnh.

“ Không phải, tớ ...Tớ không có.”

“ Ngoài cậu, còn ai có thể làm như thế. Hôm qua vừa xảy ra chuyện đó, hôm nay tin tức đã lan khắp nơi rồi, không phải cậu thì là ai?”

“ Không phải....Không phải tớ nói.”

“ Thế, ngoài cậu thì còn ai?”

“ Tớ...tớ không biết!”

Ầm! Tôi đâm mạnh vào tường, sát mép tai Vũ Hiền, hẳn sợ vỡ mặt.

Tôi lạnh lùng nói :” Không nói thật, cậu chết chắc.”

“ Chuyện ....chuyện đó...thật...ra..”

....Tôi không nên nghe những lời tiếp theo. Tôi thà bị nhốt trong cái trống....

“ Tớ...tớ...tớ là nhận tiền....của người đi, theo....theo sự sai bảo của người đó, cố ý...giả...giả vờ thích cậu.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 56

“ Người đó?”

“ Là ... người đó... người .... đó ...”

Người đó? Người đó rốt cuộc là ai, lại làm hấn sợ đến như thế?”

“Người đó là ai?”

“...Tên...tên...tớ cũng không .... rõ lắm... “

“ Cậu nghe theo sự chỉ huy của hấn, thì ít nhất cũng phải biết tên hấn là gì chứ?”

“ Không biết, tớ không biết.”

“Các em ở đó làm gì?”

Tôi quay lại, “ Cầu” hiệu phó đang nhìn tôi và Vũ Hiền với ánh mắt hung dữ.

Khốn kiếp...Nhưng sự lo lắng của tôi đã trở nên vô ích.

“ Muốn nói chuyện yêu đương à? Ra ngoài trường mà nói!”

“ Ồ!” Vũ Hiền giật thót mình, nhưng tôi vẫn thản nhiên như không.

Trong đầu “ Cầu” hiệu phó này rốt cuộc chứa cái gì? Tuy tư thế này rất bí hiểm, nhìn thì giống như tiu đang tâm sự cùng Vũ Hiền. Nhưng lẽ nào, ông ta không nhìn thấy vết tích năm đấm của tôi còn in trên tường?

“ Em xin lỗi.”

“ Mau về lớp!”

Tôi chạy ngay về lớp.

Kiếp trước, tôi và “ Cầu” hiệu phó có quan hệ gì? Phải chăng, kiếp trước, tôi đã thiêu chết “ Cầu” hiệu phó? Hay quan hệ của chúng tôi thật sự là chủ và chó? Không phải chứ, trên thế giới sao lại tồn tại chuyện ghê rợn đến thế?

“ Cầu” hiệu phó đứng yên bất động, nhìn tôi chăm chăm, làm tôi sống không bằng chết.

Bình.

Lúc queo qua góc hành lang, tôi va vào người đối diện đang đi lại. Hôm nay thật xui xẻo, may mà không ngã, tôi xoa xoa cái trán bị đụng đau, ngẩng đầu lên.

“ Xin lỗi.” Người nói câu xin lỗi cụt ngắn với tôi là tên đẹp trai, tóc xám mà tôi thấy lúc nãy. Tôi khoát tay, sau đó nói:

“ Không việc gì. Là tôi đụng cậu.”

Tôi bước đi, nhưng tên tóc xám giữ tôi lại. Tôi quay đầu lại nhìn, hần cười đắc ý, tôi hình như đã thấy qua nụ cười này ở đâu đó. Tôi trừng mắt nhìn hần. không biết nguyên do gì, hần đưa cho tôi vật gì đó.

“ Đây là gì?”

“ Phù hiệu của cậu.”

“ À, phải.”

Vật mà tóc xám nắm trong tay thật sự là phù hiệu, có lẽ bị rơi lúc đụng nhau. Tôi nhận lại phù hiệu, cũng nhìn qua phù hiệu tóc xám. Quả nhiên là học lớp 11.

“ Lớp 11 à? Cậu không thấy màu sắc của phù hiệu này à? Tôi học lớp 12.?”

“ Ồ, thế à?”

Hần vẫn không ăn nói tử tế với tôi, chỉ toét miệng cười, sau đó, nhét phù hiệu vào tay tôi rồi quay người bỏ đi. Nhìn theo bóng hần đi xa, tôi mới phát hiện ra đồng phục hần mặc tuy rất giống trường tôi, nhưng không phải của trường tôi. Xem ra, hần mới chuyển đến, không hiểu chuyện mà thôi. Tôi nê dùng tấm lòng rộng lượng tha thứ cho hần, đồng thời cũng hạ quyết tâm, lần gặp sau, tôi nhất định phải giáo dục hần triệt để.

Về đến lớp, ngồi vào chỗ của mình, tôi cầm cây bút chì bấm nhip nhip lên bàn, trút ra những cơn giận không tên trong lòng. Tôi nghĩ đây là sự khích động nào đó, một cuộc thi nào đó để tôi tham gia, điều này khiến tôi càng thêm giận dữ.

Bất chấp cảm nhận của tôi, xung quanh tôi rất huyên náo.

“ Nhìn thấy học sinh mới chuyển đến hôm nay chưa? Đẹp trai thật đấy, tớ muốn ngất đi.”

“ Tuy không bằng Ngân Hách, nhưng vẫn rất đẹp trai, Tớ cũng muốn ngã nhào.”

Vừa ngã vừa ngất? Thế thì đừng đi học nữa! Nghe Tú Nhi và lớp phó thảo luận âm ỉ, tôi nhú mày.

“Thật không đẹp trai thường đâu, tớ mê như điên đấy.”

“Sau khi ngã rồi thì đừng đứng dậy nữa!”

“Đúng thế, ngã xuống rồi thì không đứng dậy nổi... Hơ, hả? Ơ!” Tú Nhi lúc này mới quay đầu lại, vừa nhìn thấy tôi, nó sợ quá, nói lắp bắp. “Rốt .... rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Sắc mặt cậu sao...sao lại thế này? Cả người toát ra khí thế muốn giết người...”

“Bây giờ mới trông thấy tớ, còn nói khí thế giết người gì? Hả? “

“À... không phải....nhưng cậu định giải quyết chuyện này thế nào? Không chỉ khối 12 chúng ta, nếu làm không tốt, cả trường đều biết. Thật khiến người ta nhức đầu thật đấy...?”

Khỉ thật! Tôi lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Ngân Hách.

“Cậu định giải quyết thế nào?”

Không bao lâu, nhận được tin nhắn.

“Cậu đợi tớ.”

“Tớ đợi đến dài cổ rồi này.”

“Thế thì tớ giúp cậu thu ngắn cổ lại.”

“Cảm ơn.”

“Biết thì tốt.”

“Bây giờ tớ không có tâm trạng để đùa.”

“Thế mà còn tâm trạng nhắn tin cho tớ à?”

Tên đáng chết! Đồ khốn!

“Lý Huệ Bân! Ra khỏi lớp!”

Tôi ngẩng đầu lên. Cô giáo dạy Văn đang giận dữ nhìn. Tôi cầm cặp đi ra ngoài hành lang đứng, sau đó, gọi điện cho Ngân Hách.

À, phải. Hân cũng đang học mà, tất nhiên không thể nghe điện thoại rồi.

“Alô, xin chào.”

Lẽ nào hân không phải học sinh trường tôi?

“Cậu không phải đang lên lớp sao? Sao có thể nghe điện thoại?”

“Cậu có thể gọi điện thoại, tại sao tớ không thể nghe?”

“Ồ, thế à? Nhưng, sao cậu không đến lớp tôi?”

“ Cậu muốn tớ xông vào khi lớp cậu đang học à?”

“ Không, sau khi kết thúc tiết học này thì đến, biết chưa? Cậu nhất định phải tiến hành theo kế hoạch của tớ!”

“ Tất nhiên rồi.” Nói rồi, Ngân Hách cười hì hì trong điện thoại như rất thích thú.

“ Cười gì thế? Cậu vừa cười là tớ thấy bất an.”

“ Cậu nhất định phải nhớ thoả thuận giữa chúng ta đấy. Cậu phải làm một việc mà tớ yêu cầu.”

“ Chỉ cần không phải là tiếp xúc thân mật từ hôn nhau trở lên.”

“ Được thôi. Sắp tớ kì thi học kỳ rồi, môn tiếng Anh tiến triển ra sao ?”

Ai không biết, còn tưởng chúng tôi mất ngày không gặp mặtk nhau.

“ Không biết, cậu đừng hỏi nữa. Tớ sắp điên rồi này. Đều là bị cậu chọc tức....”

“ Tớ cho cậu xem một in nhắn thú vị như thế nào? Khi nổi giận, cậu xem tin nhắn này để bớt giận.”

“ Gì thế?”

“ Tớ gửi ngay cho cậu.” Cạch.

Tuy tôi nghĩ thấy mùi nguy hiểm, nhưng vẫn chờ đợi. Lúc nhìn thấy tin nhắn hân gửi, tôi suýt làm rơi điện thoại.

“ Cảnh cáo : Người ngoài hành tinh, lập tức rời khỏi trái đất.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 57

“Ồ khốn, cậu đến thì cậu chết với tớ.”

Gửi tin nhắn trên đã hơn 10 phút, nhưng tôi chưa nhận được câu trả lời nào. Cuối cùng cũng trấn áp được hẳn.

15 phút sau, chuông tan học vang lên. Sau khi cô giáo dạy Văn đi khỏi, tôi trở vào lớp, ngồi vào chỗ mình đợi Ngân Hách xuất hiện. Đã hơn 2 phút rồi, tôi vẫn không thấy bóng dáng hẳn đâu.

“Tên này?..” Tôi mở cửa lớp, ra đứng ngoài hành lang. Chẳng bao lâu, Ngân Hách xuất hiện, hẳn hỏi ngay: “Sao lại đứng ngoài này.”

“Đợi cậu đấy !”

“Cậu nhớ tớ đến thế à?”

“Hiểu lầm cũng là một chứng bệnh đấy.” Tôi vừa nói, vừa lắc đầu, Ngân Hách toét miệng cười.

“Cậu đã nghĩ kỹ nên làm thế nào chưa? Có kế hoạch gì không?”

“Kế hoạch gì?”

“Lẽ nào, cậu chưa từng nghĩ phải làm thế nào ?”

“Có gì phải nghĩ? Chỉ cần đi nói với mọi người rằng, tớ và cậu không quen nhau thì chẳng phải được rồi sao?”

Ông trời ơi, cầu xin ông! Kiếp sau, ông nhất định phải để Ngân Hách nhớ khắc cốt ghi tâm, cái gì là “hiểu rõ tình hình” và “kế hoạch”.

Đột nhiên, tôi nghe thấy phía sau có tiếng bàn ghế ồn ào. Quay lại nhìn, tôi phát hiện tất cả con gái lớp tôi đều chạy đến trước cửa sổ cạnh hành lang, đang vươn dài cổ nhìn chúng tôi.

Tại sao mỗi lần tôi và Ngân Hách bên nhau đều gặp phải tình trạng này?

“Thật đẹp trai quá.”

“Làm thế nào bây giờ? Thật đáng yêu quá.”

“Tốt quá, thật tốt quá.”

Đào hoa thế, chắc trong long mày vui lắm nhỉ. Ngân Hách?

“ Bây giờ làm thế nào?...” Tôi hỏi với giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu, Ngân Hách vẫn giữ nguyên nét mặt, không nói gì.

Lúc tôi đang do dự nên làm thế nào, Ngân Hách bỗng ôm chầm vai tôi. Sau đó, hần nhìn các bạn lớp tôi đang đứng bên cửa sổ, hỏi:

“ Chúng tôi xứng đôi không? “

Cái tên này, các bạn lớp tôi đều lớn hơn cậu mà? Cậu không ăn nói tử tế như thế, cậu tưởng họ sẽ trả lời cậu à?

“ Xứng!”

Vẫn có người trả lời chứ.

Ngân Hách bỗng đẩy nhẹ tôi ra, sau đó nói :

“ Chị Huệ Bân không chỉ đẹp, học tập, thể thao đều rất xuất sắc, hơn nữa, tính cách rất tốt , nhưng... Tôi không thích cô gái lớn tuổi hơn mình. Tôi cũng thích ăn cỏ non, cho nên, con gái từ lớp 9 trở lên, đều không nằm trong tầm ngắm của tôi. Nhưng bỗng lan truyền tin tức nhảm nhí, thật khiến người ta nổi cáu. Phải không? Chị?”

Tôi gật đầu, nếu bây giờ tôi mở miệng, nhất định sẽ mắng hần té tát. Ông trời ơi, hãy cho con sức chịu đựng.

Ngân Hách vừa nói xong, tại sao mặt các bạn lớp tôi lại chùng xuống?

Lúc này chuông vào học vang lên. Ngân Hách vỗ vai tôi, nói :” Chị, em có bạn gái rồi. Em muốn chị gặp cô ấy.”

“ Hử? Ừ, ừ ...” Hạ Ngân Hách, tài diễn xuất của cậu có thể nói là tuyệt vời!

“ Cô ấy rất đẹp. Chị đừng ngủ gật, phải chăm chỉ học. Em đi nhé.”

Sau khi tiễn Ngân Hách xong, tôi trở về chỗ ngồi của mình, phát hiện cả lớp chìm trong bầu không khí u ám. Đây có lẽ là hiệu ứng do câu con gái lớn tuổi không nằm trong tầm ngắm của tôi mà Ngân Hách mang lại.

Tiết học Triết học này thật im lặng khác thường, điều này khiến thầy cô giáo có vui mừng nhưng hơi bỡ ngỡ.

Giờ đổi tiếtm các bạn vẫn ngồi ủ rũ.

Hoá ra, trong lớp tôi, Ngân Hách cũng có sức ảnh hưởng như thế?

Tôi viện cớ đi vệ sinh, chuồn ra khỏi lớp.

“ Ơ!”

Ngân Hách đang đứng ở hành lang, nhìn thấy tôi, liền kéo xuống bãi chứa

rác dưới tầng trệt.

“ Hiệu quả thế nào?”

“ ...? “

“ Tin tức nhằm nhí đó có phải đã được dẹp yên rồi?”

“ Đúng thế, bây giờ còn chưa biết. Cậu nói không có hứng thú với con gái lớn tuổi, điều này càng có uy lực hơn tin tức nhằm nhí đó. Cậu muốn biết kết quả thì nhắn tin là được rồi, chạy đến làm gì?”

“ Điện thoại của tú bị tịch thu rồi.”

“ Khi nào?”

“ Lúc này, sau khi nhắn tin cho cậu xong. Không sao, yên tâm đi.”

“ Ừ...” Tôi đã nhắn một tin khủng bố, lần này thì xong rồi. Không biết Ngân Hách hiểu nỗi lòng của tôi không. Hấn vẫn nói :

“ Nhưng chúng ta cứ thế này đến bao giờ? Thật chán quá đi.”

“ Đến khi tớ tốt nghiệp!”

“ Này, cậu mau tốt nghiệp cho tớ.”

“ Đồ điên.”

“ Lời nói ra có thể cho thấy nhân cách của người nói.”

“ Đồ khi!”

“ Cái này là do cậu nói đấy.”

Sao hấn dẻo miệng thế nhỉ? Không biết trong đầu hấn có cái gì mà nói chuyện lợi hại thế! Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách.

Ngân Hách bật cười thành tiếng: “ Là bạn gái xinh đẹp? Bảo bối đáng yêu? Hay là người yêu xinh đẹp?”

“ Cậu ... điên à? Cậu đang làm gì thế? “ Tôi lùi lại ra sau, Ngân Hách lại không bỏ ý định, cứ bước tới

“ Hì hì! Xinh đẹp.... Chết rồi...”

Ngân Hách đang mải mê làm tôi vui, bỗng quay đầu qua. Mặt hấn lộ vẻ như “ đã tròng xe cát biển Đông”, tôi cũng quay đầu lại. Là mấy bạn gái lớp tôi, bọn họ có thể là nhìn thấy tôi và Ngân Hách xuống lầu, liền chạy theo. Chết rồi, lần này chết thật rồi!

Ánh mắt bọn con gái sang rỡ, như là đã nắm được điểm yếu gì đó. Bọn chúng bắt đầu ghé tai nhau thì thầm, xem ra lúc Ngân Hách dùng câu, “ bạn

gái xinh đẹp “ để làm tôi vui, bọn họ đã có mặt rồi?

Ngân Hách vuốt tóc ra dau, hấn chỉ ngón tay lên trán tôi, nói :” Chị, em nên gọi cô ấy thế nào đây? Chị giúp em nghĩ một cách gọi đáng yêu đi. Bạn gái xinh đẹp? Bảo bối đáng yêu? Hay là người tình xinh đẹp? Em rất cuộc nên gọi cô ấy là gì? Chị nghĩ giúp em đi.”

Hành vi trước đó trở thành làm nền cho màn kịch này. Ngân Hách hỏi tôi rất tự nhiên. diễn rất hoàn hảo, không lộ chút sơ hở. Bọn con gái đang xem kịch đều tròn xoe mắt.

Hạ Ngân Hách, nếu cậu tấn công vào lĩnh vực phim ảnh, vài năm sau, giải vàng chắc chắn sẽ thuộc về cậu.

“ Thì,... thì gọi cô ấy là người tình xinh đẹp đi?” Một vai diễn nữa là tôi.

“ Thế à? Thế thì em sẽ viết vào thư như thế. Cảm ơn chị. Ủa? Chị, mấy chị này đều là bạn cùng lớp chị hả?”

“ Hả? Ủ, đúng thế...”

Ngân Hách giả vờ như bây giờ mới nhìn thấy bọn họ. Bọn đó vừa nhìn thấy Ngân Hách chỉ vào thì hoảng hốt, biến mất dạng.

Sau khi biết chắc tụi con gái đã đi hết, Ngân Hách lại trở về vẻ mặt thật của mình :” Diễn kịch khó thật đấy.”

“ Cậu là diễn viên xuất sắc nhất.”

Nghe tôi nói, Ngân Hách nhoen miệng cười,

“ Cậu thích cách gọi người tình xinh đẹp à.? Người tình xinh đẹp?”

* * * * *

“ Về trước rồi à?”

“ Ủ, cậu ấy đã về trước rồi.”

Vũ Hiền về trước rồi? Như thế tức là, hấn cố ý tránh mặt tôi.... Hấn muốn chơi trò mèo bắt chuột à? Tôi lập tức sa sầm nét mặt. Hấn cố ý tránh tôi, điều này chứng tỏ, hấn có việc khó nói với tôi.

Lúc tôi đi ra khỏi phòng giáo viên, điện thoại reo lên.

“ Alô, xin chào.” Tôi nói.

“ Đang ở đâu thế?”

“ Trước văn phòng, cậu lấy lại điện thoại ra rồi à?”

“ Vừa mới lấy ra.Tớ đang trong cửa hang. Bây giờ, tớ đi tìm cậu, cậu đợi tớ nhé.”

“ Cậu cứ coi mua hàng đi.”

“ Cậu sao thế? Người tình xinh đẹp của tôi? Hử!”

“ Cậu đang chọc cười tớ đấy à? Coi chừng tìm đến cái chết đấy? Cậu muốn tớ mắng cậu một trận phải không? “

“ Tớ gọi cậu tin nhắn thú vị nhé.”

“ Lại nhắn tin nhảm nhí gì thế?”

“ Sao cậu biết? Cậu đợi nhé... người tình xinh đẹp...Ha ha ha!”

Thằng điên này, không biết trong đầu hẳn bị thiếu mấy dây thần kinh.

Chẳng bao lâu tôi nhận được tin nhắn của Ngân Hách. Có lẽ, đây là trả lời câu “đồ khốn” mà tôi gửi lúc nãy. Tóm lại, nhận được tin nhắn thế này, tôi chỉ có thể tức giận rặng.

“ Cảnh cáo : người ngoài hành tinh! Còn chưa rời khỏi à?”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 58

Mới sáng sớm thì bị gọi dậy, bị kéo đến trường.

“Dậy sớm mới có thể chuẩn bị tốt tâm lý, mới thi tốt, phải không?”

Rốt cuộc là sao? Mới sáng sớm, gọi tôi dậy, kéo tôi đến trường là để cung cấp dưỡng khí cho bộ não, để nhớ lại những thứ đã quên. Nhưng, tiếng Anh chiều mới thi mà, Ngân Hách đáng chết.

Tôi đành phải ngồi nói một mình trong lớp học chỉ có hai người. Đúng, hôm nay là ngày thi học kì, theo lý mà nói, đáng lẽ phải hơi căng thẳng, nhưng tôi bây giờ lại buồn ngủ.

Tít...tít...” Chủ nhân, nghe điện thoại!”

A, Ngân Hách này, hẳn lại tự ý đặt tiếng chuông này cho điện thoại của tôi, Tôi chậm rãi lấy điện thoại ra nhìn, là Thái Nguyên. Sau khi nhìn xung quanh lớp, tôi chạy ra ngoài nhanh như gió, mở nắp điện thoại,.

“A lô? Chuyện gì thế?”

“Ừa? Mới sáng sớm đã dậy rồi à?”

“Biết tớ đang ngủ mà vẫn gọi điện?”

“À, lúc cậu nghe điện thoại, tớ mới ngớ ra.”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Nhất định có chuyện gì phải không?”

“Cậu đoán xem là tổ chức nào trong Cường Thịnh Phái và Hạ Vân Phái?”

“Cậu nói gì? Cường Thịnh Phái và Hạ Vân Phái chẳng qua là tổ chức nhỏ thôi mà?” Tôi hỏi.

“Tớ vốn cũng nghĩ như thế. Sau khi thử vài lần, tớ bỏ ý định đó rồi. Bởi vì, những tổ chức như thế này không thể nhắm vào đối tượng là các công ty lớn để thực hiện hành vi giết người. Nhưng cậu nghĩ lại xem, tại sao Cường Thịnh Phái và Hạ Vân Phái có thể tồn tại đến ngày nay? Ở đây nhất định là có nguyên nhân. Chính vì có cái gì đó, bọn chúng mới tồn tại được.”

“Đây là mục đích cậu gọi điện cho tớ à?”

“Không phải, cậu nghe tiếp này.”

Tôi dựa vào bức tường cạnh bãi rác.

“ Điều quan trọng nhất là, cả hai tổ chức này đều rất lạ. Những người lãnh đạo Cường Thịnh Phái đều được bảo mật triệt để, còn người công khai của Hạ Vân Phái đã nhiều không đếm xuể. Nhưng bọn chúng tuy có người lãnh đạo nhiều đến nỗi dù có mười mấy ngón tay cũng không đếm hết, lại không tiến hành hoạt động qui mô lớn.”

Tôi ngắt lời : “ Tức là, Cường Thịnh Phái nhất định che giấu thân phận tất cả người lãnh đạo phải không? Hoạt động của Hạ Vân Phái đã yếu như thế, thực lực bọn chúng chắc sẽ không mạnh bao nhiêu đâu?”

“ Cậu sai rồi. Thực lực của Hạ Vân Phái có lẽ có thể sánh ngang với Đơn Nhất Phái, không, có lẽ mạnh hơn Đơn Nhất Phái.”

“ Thế à? Để báo thù cho mẹ sao mà khó thế. Tớ sẽ tiêu diệt hết cả hai. Hãy nói cho tớ biết, bọn chúng ở đâu?”

“ Không được. Cậu nghe tớ nói này. Tớ cảm thấy nên để cậu biết trước nên mới nói với cậu. Cho nên, cậu đừng hành động hấp tấp. Đợi sau khi thăm dò rõ hơn, tớ sẽ nói với cậu.”

“ Tớ chỉ muốn giết hết Cường Thịnh Phái và Hạ Vân Phái. Mẹ kiếp!”

“ Thôi được, chuyện giết hết bọn chúng sau này hãy nói. Có điều, hôm nay, mặt trời mọc đằng Tây à? Sao cậu mới sáng sớm đã dậy rồi?” Thái NGuyên châm chọc.

“ Đừng xem thường tớ chứ. Tớ là học sinh gương mẫu mà.”

“ Quả nhiên, mặt trời hôm nay nhất định mọc ở đằng Tây rồi.”

Tên diên này.

“ Lúc gọi điện cho cậu, tớ lo cậu sẽ mắng tớ.”

“ Tớ có khi nào mắng cậu chứ.?”

“ Trong cuộc sống của cậu, mắng người khác đã được cuộc sống hoá rồi. Cho nên, cậu rất khó nhận ra lời nói của cậu, dưới cách nhìn của người khác là mắng người.”

“ Thế à? Cậu muốn cúp máy chưa?” Tôi muốn chấm dứt.

“ Đây! Đây! Bạn bè khó khăn lắm mới gọi điện cho cậu. Cậu sao có thể tỏ ra nhỏ mọn như thế chứ hả?”

“ Mỗi lần nói chuyện điện thoại với cậu, tớ quả thật cảm thấy....”

“ Cảm thấy sao? Cảm thấy tớ rất dễ thương phải không?”

“ Tớ thấy tiếc pin điện thoại đã lãng phí để nói chuyện với cậu. Bái bái.”

Cạch! Tôi tắt điện thoại, nhìn lên trời thở dài một tiếng. Bây giờ thật sự là mùa thu , gió trở nên mát hơn rồi. Tôi ngẩng đầu, muốn nhìn bầu trời xanh ngắt, nhưng rồi suýt ngất.

“ Xin chào?” Trên bệ cửa sổ lầu 1, Tóc Xám vươn người ra ngoài cửa sổ, chào hỏi một cách thân thiết.

“ Không...phải...chứ.”

Tóc Xám toét miệng cười. Tuy chỉ gặp qua hai lần, nhưng tôi cảm thấy hẳn không xa lạ. Tôi nheo mắt nhìn hẳn, hỏi:

“ Cậu nghe được gì rồi?”

“ Giọng nói đều giống nhau.”

“ Cậu đến lúc nào?”

“ Gì cơ?”

“ Cậu bắt đầu nghe từ lúc nào?”

“ Đáng sợ quá...?” Tóc Xám chỉ cười cười.

Tôi bỗng cảm thấy cơn giận trào lên, nghe lén bí mật của tôi, thật sự khiến tôi tức giận.

Tóc Xám tiếp tục cười, nói :” Tôi không nghe thấy gì cả. Chỉ là, tôi cảm thấy cậu không giống như những cô gái khác, cậu rất cứng cỏi.”

“Cái gì?”

“ Thật xin lỗi. Tớ chỉ nghe nội dung cuộc nói chuyện của cậu có một phút. Nhưng, cậu thật sự rất kiên cường.”

“ Thế thì sao?”

“ Đôi khi, cứng rắn cũng sẽ rất nguy hiểm.”

“ Này! Cậu đợi đã!”

Tóc Xám chỉ để lại một câu đầy ẩn ý rồi biến mất. Hẳn rốt cuộc là ai? Sao có thể thản nhiên như không thế? Tôi bỗng có cảm giác tôi rất quen hẳn, điều này làm đầu óc tôi càng hỗn loạn.

Thằng nhóc đó nghe được gì rồi? Cho dù nghe được, hẳn có thể hiểu được gì chứ ? Nhưng câu nói đầy ẩn ý đó là ý gì?

Tôi cúi đầu suy nghĩ, đi vào dãy lầu học.

“ Rốt cuộc là người gì?”

“ Gì cơ?” Nghe tiếng nói sau lưng, tôi giật mình quay lại, hoá ra là Ngân Hách.

“ Cậu đi đâu thế? Tớ tìm cậu cả ngày trời.”

“ À, vì buồn ngủ quá, tớ ra ngoài hóng gió một chút.”

“ Thế cậu vừa rồi không phải là vừa đi vừa ngủ gục chứ? Cậu biết như thế rất nguy hiểm không?”

“ Cậu đang nói gì thế?” Tôi ngạc nhiên.

“ Lúc tớ thấy lần đầu, lúc cậu đâm đầu vào cột điện, cậu biết tớ lo lắng cho cậu cột điện đó thế nào không? Cậu còn muốn đụng hư mấy cột điện nữa?” Tôi liếc Ngân Hách, sau đó vừa đi về lớp, vừa hỏi :” Cậu tìm tớ có việc gì không ?”

“ Này, đến lớp cậu nhất định sẽ gây ra cảnh lộn xộn, đứng ở đây đi.” Ngân Hách đứng ở góc cầu thang, đưa cho tôi cái gói giấy đen đen đang cầm trên tay.

“ Đây là gì?” Tôi hỏi.

“ Cậu mở ra xem đi.”

Tôi do dự một chút, rồi mở gói giấy ra, sau đó, sững người, ngẩng nhìn Ngân Hách :

“ Này, sôcôla này đến lúc nào mới ăn hết chứ? Hôm nay là lễ tình nhân à? Không đúng, lễ tình nhân là con gái tặng sôcôla cho con trai chứ? Lễ nào là lễ tình nhân trắng? Thế cũng không phải?”

Ngân Hách nghe tôi nói, thờ ơ đáp : “ Nghe nói, lúc thi mà ăn sôcôla thì có thể thi tốt. Tớ thấy các bạn nữ mua sôcôla tặng các anh chị lớp trên, tớ cũng mua.”

“ Ờ...cảm ơn.”

“ Tớ hết lòng chuẩn bị cho cậu như thế, nếu cậu thi hỏng...”

“ Thi hỏng?”

Lần đầu tiên nhận được món quà như thế khiến lòng tôi hơi hoang mang. Tôi là lần đầu tiên được con trai tặng sôcôla, cũng là lần đầu tiên nhận được nhiều sôcôla như thế. Đến lúc nào mới ăn hết chứ?

Ngân Hách gác tay lên vai tôi, nhìn tôi đang tròn mắt, nói:
“ Cậu phải cho tớ 100 nụ hôn .”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 59

“Tớ sắp điên mất...” Tôi thốt lên.

“Tớ mới là sắp bị cậu dồn ép đến phát điên rồi.” Tú Nhi nói.

“Nếu không được hạng nhất thì sao?”

“Cậu có phải đang cố ý chọc tức tớ không?”

“Thế cũng không chừng. Kỳ thi tiếng Anh lần này rất dễ. Tớ nói không chừng có thể được hạng nhì.”

“Kỳ thi tiếng Anh lần này dễ? Thế cậu được mấy điểm?”

“92 điểm.”

“Này, tớ được có 52 điểm! Cậu có phải đang cố ý chọc tớ?” Tú Nhi bên cạnh tôi nháy mắt lên.

92 điểm có lẽ có thể được hạng nhất nhỉ?

Tôi bước thoăn thoắt đến khu mua sắm sầm uất, nhưng tai lại phải đương đầu với thử thách nghiêm trọng. Bởi vì, Tú Nhi đi bên cạnh, cứ nhìn tôi hằm hằm,

Kỳ thi học kỳ cũng thi xong rồi, để kỷ niệm kì thi học kì kết thúc, tôi và Tú Nhi đến khi phố sầm uất này. Ngân Hách đã tốn bao tâm huyết cho kì thi tiếng Anh của tôi. Tôi muốn mua chiếc áo sơ mi cho hẳn. Sự đả kích của bố làm tôi đạt được 92 điểm môn tiếng Anh, tôi cũng chọn một món quà cho bố.

Lúc tôi và Tú Nhi đang hồ hởi nhìn xung quanh, bỗng có linh cảm chẳng lành sau lưng. Tôi quay lại, phát hiện bao người đàn ông lạ hoặc đang đi theo sau chúng tôi. Chạm phải cùng lúc ánh với ánh mắt của bao người họ, điều này nói rõ, họ đã bắt đầu chú ý tôi từ lúc nãy.

“Cậu đang nhìn gì thế?” Tú Nhi hỏi,

“Hả? Không có gì...”

“Sao thế? Phát hiện ra có gì khác thường à?”

“Ừ...có một chút.”

Tôi tránh ánh mắt của họ, đến toà lâu bách hoá có người đông như nước. Sau đó, chúng tôi đến tủ trưng bày trang phục nam giới, tôi quay lại, ba người đó không thấy nữa.

Là tôi quá đa nghi ư? Tôi vẫn có cảm giác như đang bị người ta theo dõi, điều này làm tôi không vui, đảo mắt quan sát tình hình xung quanh.

“ Lúc này, cậu sao thế?” Tú Nhi giả vờ như đang lựa quần áo, nói nhỏ với tôi.

“ Có người theo dõi tớ.”

“ Sao tớ không cảm thấy...”

“ Không, bây giờ chỉ còn một tên đang đảo quanh chúng mình.”

“ Thế thì bắt hắn lại, dạy cho một trận.”

“ Không được, tớ không thể gây chuyện. Cứ từ từ.”

“ Để xem bọn chúng có động tĩnh gì không?”

“ Ừ. Cậu cứ giả vờ như không biết gì cả.” Tú Nhi nghe tôi nói, liền nói lớn :

“ Không biết chú mặc chiếc áo này hợp không?”

“ Tại sao cậu xem ra càng thích thú hơn tớ nhỉ?”

“ Tất nhiên...?”

“ Phải, bố hình như cũng rất thích cậu.”

“ À, Huệ Bân. Thành Huân về Mỹ rồi.”

“ Hà...? ...Tại sao???”

“ Đúng thế...tâm trạng hình như có rất nhiều thay đổi.”

Lời này nói thế nào?

“ Nghe nói cậu nổi giận với Thành Huân.”

“ ...”

Bởi vì chuyện lớp phó lần đó, tôi đuổi Thành Huân ra khỏi cửa không chút thương xót. Nghĩ kỹ lại, từ sau lần đó, Thành Huân chưa từng xuất hiện trước mặt tôi. Thỉnh thoảng nhìn thấy, cũng chỉ là bóng lưng của Thành Huân và hình dáng đi cùng bạn bè nó. Nói chính xác, đó cũng chỉ nhìn thấy hai lần.

“ À...là vì tớ mới rời khỏi phải không?”

“ Là vì cậu, cũng vì nó không thích hợp với Hàn Quốc lắm.” Tú Nhi nói.

“ ....”

“ Cậu đừng làm ra vẻ mặt day dứt như thế. “ Tú Nhi tiếp tục.

“ Cậu nói với nó, tớ rất xin lỗi. Lúc đó, tớ chỉ là quá giận.”

“ Thôi....mau chọn quần áo đi!”

Nói thế nào, Thành Huân cũng là em họ Tú Nhi, Tú Nhi có lẽ rất hận tôi. Tôi vội im miệng, bắt đầu chọn quần áo, Tú Nhi cũng không nhắc lại chuyện của Thành Huân nữa. Tôi rất cảm kích, đồng thời cũng rất áy náy. Tôi hạ quyết tâm, nếu có một ngày gặp lại Thành Huân , tôi sẽ nói với nó, lúc đó quả thật là có nỗi khổ bất đắc dĩ. Nói thế nào đi nữa, nó cũng là vì thích tôi nên mới suốt ngày đi theo tôi .

Tôi dạo xung quanh, chọn vài áo ngắn tay thiết kế đơn giản mà tinh xảo, lại mua thêm một chiếc áo ngắn tay tặng dì, rồi đi ra khỏi cửa hàng.

“ A! Thật thoải mái.” Tú Nhi rên rỉ.

“ Đúng thế.”

“Vì cậu chỉ mãi lo học Anh văn, không dẫn tớ đi chơi, tớ cũng lâu rồi không ra ngoài dạo phố! Nhưng đi mua sắm thế này cũng thật hạnh phúc. Phải không? Sau này, chúng ta nên thường xuyên dạo phố, thế nào?” Tú Nhi bỗng kề sát mặt vào tôi.

Nhưng, toàn bộ tinh thần tôi đều tập trung vào tình hình phía sau tôi. Vốn dĩ, tôi phớt lờ, không quan tâm, nhưng bây giờ, càng lúc càng cảm thấy bất an.

Tôi nói nhỏ với Tú Nhi :” Tú Nhi, tớ đếm đến 3, chúng ta cùng chạy mau nhé.”

“ Sao? Vẫn còn người đi theo chúng ta à?”

“ Ừ...Thật làm tớ điên lên mất.”

“ Cậu sao thế? Hay là bắt bọn chúng lại dạy cho một trận.”

“ Tớ không muốn làm mất đi tâm trạng vui vẻ của ngày hôm nay. Cho nên, cho dù mệt mỏi một chút cũng phải chạy trốn.”

“ Phù... Được thôi. Huống hồ, chúng ta còn đang mặc đồng phục học sinh nữa.”

Nếu gây tai hoạ trong giờ phút quyết định này, mặc kệ tiếng Anh hăng nhất hay không hăng nhất gì, đều phải làm theo mệnh lệnh của bố, cắt đứt quan

hệ với Ngân Hách!

“ 1....2...3 !”

Tôi và Tú Nhi chạy trên đường đông đúc người qua lại, chạy như bàn chân được thoa dầu vậy. Chưa chạy được bao lâu, cả người đã ướt đầm mồ hôi, nhưng, chung tôi không dám lơ là, tiếp tục chạy.

Quả nhiên không ngoài dự tính của tôi, ở phía sau cũng có hai tên chạy theo chúng tôi. Chúng tôi chạy vào con hẻm ngoằn ngoèo, nhiều góc ngách, tiếp tục chạy vào bên trong. Qua một hồi, chúng tôi mới cắt đuôi được bọn chúng.

“ Phù phù .... phù phù .... Bọn chúng là ai? Thật đáng ghét.”

“ Hơ .. hơ...” Tú Nhi chỉ biết thở. “ Tại sao bọn chúng đi theo chúng mình? A, đáng ghét, thật mất hứng, tớ muốn về nhà.”

“ Hả? Nhanh thế?”

“ Ừ! Tớ muốn về nhà, về nhà ngủ.” Tú Nhi chẳng thèm chào tôi một tiếng, đi mất tiêu nhanh như gió. Tôi đứng thừ người nhìn theo chỗ Tú Nhi đi khỏi một lúc, rồi cũng trở về nhà. Hôm nay mua sắm rất vui, nhưng vừa nghĩ đến mấy tên theo dõi, tôi như muốn nổi cáu.

“ Thế này có lẽ được chưa nhỉ?” Cố gắng bỏ đi những gì không vui trong lòng, tôi nhìn túi đồ, nói thầm.

Bính boong!

“ Là ai thế?” Trên chuông cửa vang lên tiếng của dì.

“ Con là Huệ Bân.”

“ Được! Là Huệ Bân, Huệ Bân về rồi.!”

Tại sao bỗng nhiên vui mừng đón tôi thế nhỉ? Tôi bỏ sau lưng chuyện xảy ra hôm nay lúc đi mua đồ, lơ đãng bước vào.

Chà! Bố, dì và Ngân Hách đang đứng ở cửa.

“ Mọi người sao thế?”

“ Tiếng Anh, tiếng Anh được mấy điểm?” Dì vội vàng hỏi, mắt long lanh.

“ Ừm...dì đoán xem?”

“ Thi tốt không?” Mắt bố cũng long lanh.

“ Tất nhiên là tốt, bố đoán xem?”

“ Tớ sốt ruột đến nỗi cổ sắp bốc khói rồi này. Cậu đừng có úp úp mở mở

nữa, mau nói đi.”

Ngay đến Ngân Hách cũng nhìn tôi với ánh mắt long lanh. Tuy điều này tạo cho tôi áp lực rất lớn, nhưng quả thật là một hiện tượng rất thú vị.

Kỳ thi tiếng Anh rất cuộc là bảo bối gì, làm 6 con mắt của 3 người họ sáng long lanh? Hơn nữa, cả người Ngân Hách đều toả ra một vẻ kỳ diệu.

“ Con được 92/100 điểm! Điểm tròn là 100.”

Khuôn mặt bao người họ lập tức sáng rỡ lên. Dáng vẻ mừng vui thanh thản của bố, Ngân Hách nhìn tôi nở nụ cười tươi nhất mà tôi từng thấy qua.

“ Nhờ ông đường một chút được không? Con muốn vào nhà!”

“Ái chà! Tốt quá rồi! Tốt quá rồi! Nếu hai đứa chia tay, niềm vui của dì cũng sẽ không còn nữa. Dì vì chuyện này đã phiền muộn rất lâu. Ái chà! Tốt quá rồi! Làm rất tốt.”

“ Niềm vui?”

Nói tới niềm vui, không bik dì nhìn chúng tôi thì có ý gì?

“ Ái chà! Thật sự tốt quá! Bố sẽ gọi điện khoe với Khương hội trưởng! Bố sẽ nói với ông ta, ở Hàn Quốc, hạng nhất môn tiếng Anh cũng không thành vấn đề!” Bố trở vào phòng nhanh như gió.

Đúng thế, bố nhiều lần muốn đưa tôi ra nước ngoài học. Nhưng, tôi cứ ở lì, không đi. Vì thế, lúc con trai Khương hội trưởng được hạng nhất môn tiếng Anh, tôi lại cứ trung bình ở hạng 3, hạng 4, thi tốt lắm cũng chỉ hạng 2.... Bố, con hiểu tâm trạng hiện giờ của bố. Nhưng nói thế nào đi nữa, bố cũng phải để con vào nhà trước rồi hãy đi gọi điện thoại.

“ Dì, dì tránh ra, để con vào được không?”

“ Nếu hai đứa chia tay, dì sẽ cô đơn biết chừng nào.”

“ Dì, con có mua chiếc áo tặng dì. Đợi sau khi con vào nhà, con sẽ...”

Chưa đợi tôi nói hết, dì đã tránh qua để tôi vào nhà.

Dì, có lúc, con rất tò mò về kết cấu bộ não của dì.

“ Đây là áo của bố và dì. Dì đợi chút.”

Tôi lấy áo của Ngân Hách ra, sau đó, đưa túi đồ cho dì.

“ Dì lấy áo của dì mặc thử đi. Thời gian bố gọi điện thoại ... có thể khá lâu. Cho nên, sau khi bố gọi điện thoại xong, dì mới đưa đồ cho ông ấy.”

“ Được, được. Cảm ơn con. “

Dì tránh vào nhà bếp.

Nhanh thật đấy. Đã nhanh thế, tại sao lúc này cứ đứng ở cửa, không chịu rời khỏi chứ?

Ngẩng đầu lên nhìn, Ngân Hách đang lên lầu. Tôi cũng đi theo lên phòng khách trên lầu, đưa áo cho hắn. “Này, cầm lấy!”

“Đây là gì?”

“Cậu vì mông tiếng Anh của tớ đã tốn bao công sức. Đây là quà tặng.”

Ngân Hách im lặng nhận lấy chiếc áo tôi đưa cho hắn, mở ra xem, sau đó hắn nhướn miệng cười với tôi. Nhìn nụ cười của Ngân Hách, tôi cũng tràn đầy vui sướng.

“Thật đẹp.”

“Mau thử đi.”

“Được”

Ý tôi là bảo hắn về phòng mình rồi thay. Nhưng Ngân Hách dường như không để tâm, đứng tại chỗ, cởi áo đang mặc trên người ngay trước mặt tôi.

“Này....này....”

“Chuyện gì?”

“Dù thế nào, cậu cũng không thể thay quần áo trước mặt tôi chứ.”

“Sao thế? Nữ biến thái?”

“Thật là! Sao cậu cứ nói tôi biến thái mãi?”

Ngân Hách bật cười. Lúc hắn sắp mặc áo mới vào, tôi nhìn thấy trên vai hắn có vết sẹo.

“A...? Cái này..?”

“Sao thế?”

“Vết sẹo này là sao?”

“Gì cơ?”

Lúc này Ngân Hách đã mặc áo xong.

“Vết sẹo trên vai cậu.”

“À, không có gì.”

Ngân Hách trả lời dửng dưng. Hắn đã nói không có gì, tôi cũng không để ý đến nữa. Trong lúc nhìn Ngân Hách thay áo, tôi quên cả xấu hổ, chỉ nhớ nhìn và xuýt xoa.

“ Ái chà! Không biết ai mà tinh mắt thế, chọn cái áo đẹp thế này. Thật vừa vặn, lại đẹp nữa.” Là tôi tự khen.

“ Thật không? Đó cũng là vì vóc dáng tớ đẹp như người mẫu chứ nhỉ?”
Ngân Hách cũng không vừa.

“ Ha...Da mặt cậu dày thật đấy....? Hôm nay, tâm trạng tớ vui vẻ, tha cậu một lần.”

Ngân Hách cũng bật cười, sau đó kéo tay tôi, ôm tôi vào lòng. Tôi kinh ngạc cũng chỉ một chút, ôm chặt lấy Ngân Hách. Ngân Hách nói nhỏ :” Lần đầu tiên trong đời, tớ đã cầu nguyện, cầu cho cậu thi thật tốt.”

“ Cảm ơn...”

Ngân Hách nhoén miệng cười. Được một lúc, hần nghiêng đầu nói : “
Nhưng như thế thì 100 nụ hôn bay mất rồi, thật đáng tiếc .”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 60

“ Lột da cậu ra, nhất định sẽ mọc lông thú khắp người.”

“ Cậu muốn chết à?” Ngân Hách bĩu môi.

Một câu nói đùa suýt chút gây họa sát thân.

“ Cậu muốn giết tớ hả? Cậu có thể giết tớ không?”

“ Giết cậu tất nhiên không vấn đề gì.”

“ Thật không, toàn làm chuyện xấu. Cậu có thể dùng nhiều lời lẽ văn minh hơn không?”

“ Được rồi, biết rồi.”

Tôi vùng ra khỏi lòng Ngân Hách, chìm đắm trong hạnh phúc, đi vào phòng nằm trên giường nhìn trần nhà. Bỗng cảm thấy, hôm nay, trần nhà rất cao, có lẽ vì tâm trạng tôi rất vui.

Tôi quên đi sự thực là không bao lâu nữa sẽ thi đại học, nhắm mắt lại.

Cộc cộc...

Tôi ngồi dậy, nhìn cánh cửa đang mở từ từ. Hoá ra là dì đang mặc cái áo tôi tặng, vui mừng đứng ở cửa, dì vuốt chiếc áo như vuốt vàng vậy, nói :

“ Cảm ơn con, cái áo này quả thật rất đẹp...”

“ Chẳng qua chỉ là một cái áo thôi mà, dì khách sáo quá.”

“ Một cái áo thì sao? Nhưng lâu rồi, dì không nhận được món quà nào như thế này.”

“ Thế chú nhà ở nhà nè... Con cái dì nè, họ không tặng quà cho dì à?”

“ À... Đó là chuyện rất lâu trước đây rồi....”

“ Hả? Ý dì là....”

Nhìn thấy vẻ mặt đau buồn của dì, tôi biết không nên nói nữa, liền im miệng lại. Dì gượng cười:” Họ đều không còn nữa. Mấy năm trước, họ đã chết cả trong một tai nạn giao thông.”

“ Hả?”

Bởi vì, dì lúc nào cũng lạc quan, kiên cường như thế, tôi cũng không quen

với việc dì cứ ở nhà chúng tôi. Nhưng, bây giờ tôi mới biết, tôi không biết tí gì về chuyện của dì. Không, tôi căn bản không muốn biết.

Tôi nhìn dì đang đứng ở cửa, ngại ngùng nói :” Dì ngồi đi....”

Dì ngồi lên ghế tôi chỉ, nắm chặt tay tôi :” Huệ Bản năm nay 19 tuổi rồi phải không?”

“ Dạ....”

Giọng nói bình tĩnh, vẻ mặt bi thương của dì....

“ 19 tuổi.... Thế có lẽ bằng tuổi Mẫn Chi của dì.”

“ Dì...”

“ Dì chỉ cần vừa nhìn thấy Huệ Bản thì rất vui, bởi vì con giống như con gái của dì.”

Xem tôi ... là con gái? Bên cạnh tôi có một người yêu thương bảo vệ tôi như con gái mình? Tôi bỗng nhớ đến mẹ. Nếu mẹ còn sống, có phải cũng sẽ như thế?

“ Cho nên, dì không dám đi đâu cả, cũng không muốn đi, cứ ở lì nhà con. Bởi vì, dì thích Huệ Bản, cũng thích chủ tịch .... cho nên...”

“ Con cũng rất thích dì. Dì hãy ở cạnh bên con đi.”

“ Ừ, dì cũng hy vọng như thế. Huệ Bản, con nhất thiết không được tùy tiện làm tổn thương những gì con yêu. Có thể ở cạnh người mình yêu là hạnh phúc đấy!”

Tôi rất rõ ẩn ý sâu xa của câu nói này, đối với câu nói của dì, tôi không thể trả lời hấp tấp được.

Dì đang cười, nhưng trong nụ cười lại đầy vẻ thê lương:” Dì sẽ quý trọng chiếc áo này. Dì sẽ không lái nhải chuyện này với con nữa.”

“ Không phải. Dì có thể thường xuyên nói với con.”

“ Dì già rồi. Hây...Con gần đây thế nào?”

“ Dạ? À, chuyện đó....” Cả ngày chỉ lo ngủ gật, học tập sao có tiến triển chứ?

“ Sao thế? Sự nghiệp có vấn đề gì à?”

“ Sự nghiệp?” Tôi nhìn dì, không rõ tại sao lại như thế.

“ Dì nói là sự nghiệp tuổi trẻ, sự nghiệp tình yêu của con đấy!”

À...Dì thật là....

“ Xem ra tiến triển rất tốt rồi. Ha ha.... Nếu dì có thể nhìn thấy con của Huệ Bân, thế thì dì có chết cũng không còn gì phải hối tiếc nữa.”

“ À...dì, sao dì bỗng nhiên lại nói những chuyện này...”

“ Ha ha.... Xem ra dì có hơi lo lắng rồi. Kéo Huệ Bân chỉ để nói những lời vô bổ này...”

“ ...”

“ Chú rể nhất định là Ngân Hách phải không?”

Dì nhìn thấy tôi nhảy dựng trên giường, liền cười ha hả đi ra khỏi phòng, xuống lầu. Quả nhiên, kết thúc vẫn mơ hồ như thế? Thật là ngoài sức tưởng tượng của tôi.

Reng... Chủ nhân, nghe điện thoại.

“ Gì thế!”

“ Sao cậu lại nghe điện thoại với thái độ đó.?” Lúc này, Thái Nguyên lại gọi điện cho tôi.

“ Thế nào rồi?” Tôi hỏi.

“ Tớ cuối cùng cũng thăm dò được rồi.”

“ Cái gì?”

“ Là Cường Thịnh Phái. Theo tin tình báo tớ hiện thu thập được, tớ xác định là Cường Thịnh Phái.”

“ Sao cậu khẳng định như thế?”

“ Tớ đã thăm dò được những tên chủ chốt của Cường Thịnh Phái. Thời gian qua, tớ đã rất nỗ lực và rất gian khổ.”

“ Thế, cũng chẳng qua là một ngày hôm nay. Cậu cũng vất cả một buổi sáng, phải không?”

“ Tóm lại, cậu nghe tớ nói tiếp đây. Cả ngày nay, tớ đã chạy khắp nơi, để giày sấp rách, lúc này mới nhìn thấy người của Cường Thịnh Phái. Quan trọng là, trên vai bọn người Cường Thịnh Phái có vết xăm hình chữ thập.?”

“ Vai? Vết xăm tớ nhìn thấy là trên bắp tay.”

“ Bọn người có vết xăm trên bắp tay cũng là thuộc hạ của bọn chúng, vết xăm, trên vai mới là cấp trên. Thành viên cũng phân hai cấp. Xem ra, chuyện mẹ cậu là do bọn cấp dưới xử lý.”

Người cấp dưới.... Cảnh tượng đáng sợ lại hiện lên trong đầu tôi. Tôi bắt

giác nắm chặt năm tay: “ Bọn người đó trốn ở đâu?”

“ Cậu đừng kích động, nghe tớ nói trước đã. Tớ cũng muôn vàn gian khổ mới liên lạc được với người biết rõ sự việc để thăm dò bọn chúng. Nhưng đến bây giờ vẫn chưa tìm được căn cứ của bọn chúng, việc khó hơn là tớ tưởng tượng. Bây giờ còn đang mai phục đợi bọn chúng xuất hiện. Nhưng...”

“ Hừ...”

“ Đừng lo lắng. Người có chí thì việc....việc...việc...” Thái Nguyên cà lăm.

“ Việc tất thành. Cho nên đừng lo lắng, tối nay ngủ một giấc thật ngon. Phải không?”

“ Đó chính là điều tớ muốn nói! Cậu và tớ thật hiểu lòng nhau.”

“ ...Thằng nhóc con.”

“ Làm phiền cậu, đừng dùng câu này, bởi vì tớ còn sống trên đời.”

“ Điên...”

“ Con nha đầu này, chữ phía sau, ghép hay thật.”

Câu nói đùa củ Thái Nguyên khiến tôi bật cười. Tên này thật biết đùa. Tôi thở dài, sau đó nói :“ Cảm ơn.”

“ Gì cơ?”

“ Mỗi lần đều làm mất thời gian của cậu, thật ngại quá.”

“ Chúng mình là bạn mà. Bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau chứ. Nếu cậu mời tớ uống một ly rượu, tớ sẽ cảm ơn cậu. Nếu cậu mời tớ uống hai ly rượu, tớ sẽ yêu cậu. Nếu cậu mời tớ uống ba ly rượu, tớ rất yêu cậu.”

“ Tóm lại, cảm ơn cậu. Tớ cúp máy đây.”

Tít....

Thái Nguyên chỉ cần mở cái máy nói của hắn thì sẽ nói không dứt. Cho nên, nói chuyện điện thoại với hắn, thì phải biết gác máy đúng lúc.

Tôi nằm trên giường, nghĩ đến chuyện Cường Thịnh Phái , cứ nghĩ, cứ nghĩ đến lúc chìm vào giấc ngủ.

* * * * *

“ Hơ...hơ...” Tú Nhi giờ này vẫn còn ngáp.

Tôi hỏi: “ Tối qua cậu làm gì?”

“ Bởi vì, môn tiếng Anh chỉ thi được 52 điểm, mẹ tớ lấy quyển từ điển

tiếng Anh đánh tở một trận. May mà không phải vỏ CD.”

Tú Nhi chưa định lại thần hồn, rùng mình. Tiếng Anh thì được 52 điểm là vì vẫn còn để những đáp án sai, không sửa lại. Giờ tiếng Anh hôm sau, nó vẫn nằm ngủ trên bàn như thường, tính ương ngạnh của con nha đầu này thật khiến người ta phực sát đất. Tôi cũng ngủ trong giờ Anh Văn, nên bị thầy Anh văn nói lại với thầy chủ nhiệm. Kết quả, hai đứa chúng tôi phải quét dọn nhà vệ sinh.

“ A, đứa đáng chết nào lại làm phân dính ra ngoài thế này?!” Tú Nhi gào lên tuyệt vọng.

Tôi không phát biểu bất kì ý kiến nào về điều này.

Chúng tôi oản tù tì để phân công, Tú Nhi bị thua phải phụ trách dội bồn cầu, còn tôi quét dọn nền nhà. Tôi múc một gáo nước đầy, chà mạnh trên nền nhà.

Tú Nhi kêu thảm thương : “ Đứa đáng chết nào, hậu môn ở sau mông, ngay bồn cầu cũng không đi đúng chỗ là sao, làm phân dính cả ra ngoài. Nếu tở mà bắt được thằng này, tở nhất định kéo hẳn đến bệnh viện để phẫu thuật sửa lại vị trí hậu môn.”

“ Ào!”

Mắt tôi vừa nhìn Tú Nhi, tay vừa cầm gáo tạt nước xuống nền nhà.

“ A...mát quá...”

Tôi quay ngay lại, phát hiện tất cả nước trong gáo đều dội lên người Tóc Xám. Chết tiệt!

Chúng tôi quét dọn phòng vệ sinh nữa trước, rồi đến phòng vệ sinh nam, không ngờ lại có người bước vào.

Áo sơ mi của Tóc Xám đều ướt cả. Tuy tôi cảm thấy rất có lỗi, nhưng những lời vọt ra từ miệng lại là :

“ Lúc trên lầu nhìn trộm người khác, tôi đã nhận ra rồi. Đáng đời.” Cái miệng chết tiệt của tôi.

“ Đó là tại cậu không chú ý.”

“ Đúng thế, thật xin lỗi, lần này cậu hài lòng rồi chứ.?”

Tóc Xám nhìn tôi một lúc rồi bắt đầu cởi từng nút áo trên áo sơ mi mình.

“ Này. cậu đang làm gì thế?” Tôi hỏi.

“ Đã ướt rồi thì phải đem nó hong khô chứ.”

Chưa kịp ngăn hẳn, hẳn đã cởi áo sơ mi ra rồi.

“ Này! Đồ biến thái!”

Gáo nước trên tay tôi rơi xuống đất.

Tròng đen mở to, ánh mắt tôi chỉ dừng ở một chỗ. :

Đó chính là hình xăm cây thánh giá trên vai Tóc Xám!

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 61

“ Cậu là đồ biến thái à? Nhìn gì mà nhìn?”

“ Ị”

“ Cậu có thể di chuyển ánh mắt đi chỗ khác ?”

Tóc Xám hình như đang đợi tôi dội nước để cởi áo ra, bên trong, hẳn mặc áo thun ba lỗ.

Nhưng tất cả không cần thiết, bởi vì mắt tôi chỉ nhìn vào hình xăm cây thánh giá trên vai hắn, tôi cứ trừng mắt nhìn cái hình đó, không cách nào quay nhìn chỗ khác được.

“ Xem đến ngẩn ngơ rồi à.” Tóc Xám giữ áo, không nhận ra điều bất thường ở tôi.

“ Đó...là gì?...” Tôi run rẩy hỏi.

“ Cái gì? Cái này?” Tóc Xám nghe tôi hỏi, chỉ hơi mỉm cười, hỏi lại như vậy, rồi không nói gì thêm. Tú Nhi cũng nhìn chăm chăm vào vai Tóc Xám, Tóc Xám nhìn hình xăm cây thánh giá trên vai mình một cái, tỏ vẻ không quan tâm.

“ Trả lời tôi.” Tôi gằn giọng.

“ Không có nghĩa vụ trả lời.? Cậu xin lỗi tôi trước đi.”

“ Nếu tôi xin lỗi, cậu sẽ trả lời câu hỏi của tôi chứ.?”

“ Tất nhiên.”

“ Xin lỗi. Xong rồi. Trả lời câu hỏi của tôi đi.”

“ Câu hỏi là gì?”

“ Đó là gì?”

“ À, cậu hỏi tứ đây là gì?”

“ Đúng.”

Tôi rất sốt ruột, nhưng Tóc Xám lại rất điềm tĩnh. Tôi cảm thấy tim mình sắp nổ tung. Nhưng, Tóc Xám lại cười, tất cả sắp dồn tôi sắp phát điên rồi.

Tóc Xám nhướn miệng cười, nói: “ Cậu không biết sao? Đây là hình xăm đấy.”

Tóc Xám đang đùa tôi? Chưa đợi tôi nói gì, Tóc Xám đã mặc lại chiếc áo sơ mi bị ướt.

“ Cậu đừng trừng mắt nhìn tôi như thế.” Tóc Xám chỉ để lại câu nói này, rồi quay người rời khỏi.

Tôi bắt không được hấn, cũng không thể bắt hấn, bởi vì, tay tôi cứng đờ. Tôi sợ, một khi bắt hấn, tay tôi sẽ mềm nhũn ra. Không ngờ lại ở gần thế, ngay cạnh tôi.

Tóc Xám.... Tóc Xám... tại sao lại ở trong trường trung học này?

“ Đây, là .... cái đó phải không?” KHi tôi đang lắc lư, Tú Nhi chạy lại, lấp bắp :” Đây, sao lại...sao lại...như thế? Tối qua tớ nói chuyện điện thoại với Thái Nguyên , cậu ấy nói với tớ hết cả rồi. Điều này tức là nói, tên hồi này là Cường Thịnh Phái? Chuyện này cũng thật vô lý.? Cường Thịnh Phái không phải là tổ chức học sinh gì cả! Đó là tập đoàn bạo lực, xã hội đen, sao lại ở trong trường học? Hơn nữa, chưa từng gây chuyện lần nào?”

“ ...”

“ Cậu phải cẩn thận hơn. Nói không chừng, có lẽ ....”

“ Thế thì tốt quá.”

“ Huệ Bân?”

“ Không phải hấn giết tớ...”

“ ... “

“ Mà là tớ giết hấn.”

Tôi bước ra khỏi nhà vệ sinh nhìn bóng Tóc Xám đi xa. Tóc Xám hình như cũng cảm nhận được, hấn quay lại, nhìn vào mắt tôi, nhếch mép cười lạnh lùng. Sau đó, hấn quay đi, ung dung mất hút ở cuối hành lang.

“ Cũng tốt, tao sẽ giết mày. Nếu mày thật sự là người của Cường Thịnh Phái, tao sẽ giết mày. Cho dù là ai, chỉ cần tìm được, tao sẽ giết bằng hết bọn chúng.”

“ Làm gì thế?”

“ ... “

“ Tớ hỏi cậu đang làm gì thế?”

“ Không có gì.”

Ngân Hách bỗng kề mặt sát trước mặt tôi. Tôi nên cười với hắn, nên giả vờ như không có chuyện gì, nhưng môi đang run rẩy. Tôi muốn mỉm cười, nhưng khoé môi trở nên nặng ngàn cân.

Tôi trở lại nhà vệ sinh, Ngân Hách cũng đi vào theo. Tú Nhi tay run rẩy, đang nhặt gáo nước, Ngân Hách nhặt ca nước lên thay Tú Nhi, rồi hỏi tôi :” Hôm nay ăn cơm ở trường rồi hãy về nhé?”

“ Tớ muốn đi đến một nơi.”

“ Đi đâu?”

“ Tớ và Tú Nhi đi mua sách bài tập. Cậu về trước đi.”

Tôi nhìn thấy ánh mắt bất an của Tú Nhi.

Ngân Hách nghe tôi nói, không nói gì, chỉ gật đầu. Vì không để Ngân Hách nhìn thấy vẻ mặt khác thường của tôi, tôi định quay đi, nhưng lập tức bị Ngân Hách giữ lại. Hắn nhẹ nhàng hỏi : “ Cậu sao thế?”

“ Không có gì.”

Cười lên. Huệ Bân, cười đi.

“ Thật sự không có gì chứ?”

“ Ừ.”

Nếu cười không nổi, thì cố trả lời với giọng vui vẻ lạc quan.

“ Thế à?”

“ Ừ.”

Tôi không thể nói được nhiều hơn?

“ Thế thì tớ tin cậu. Nếu có chuyện gì thì gọi điện cho tớ.”

“ Ừ.”

“ Thật kì lạ....”

“ Sao? Kỳ lạ chỗ nào.?”

Nghe tôi hỏi, Ngân Hách trả lời:” Dáng vẻ của cậu bây giờ giống như, nếu đưa cho cậu con dao, cậu có thể đi giết người ngay.”

* * * * *

“ Mẹ kiếp. Trễ quá rồi.”

“ Này ! Này! Huệ Bân !”

Tú Nhi lập tức giơ tay ra, định ngăn cản tôi . Tôi quăng cặp vào lòng cậu ấy, chạy ngay ra ngoài. Thay bộ đồ thể dục, tôi đi lên lớp Tóc Xám, nhưng lớp hẳn đã khoá rồi. Tôi đá mạnh vào cánh cửa lớp khoá chặt.

“ Mẹ kiếp!...”

Tôi lại chạy đến cổng trường, nhưng vẫn không thấy tăm hơi của Tóc Xám đâu. Học sinh lớp 11, lớp 12 đã tan học, về nhà rồi, tôi nhìn xung quanh, bỗng cảm thấy người mềm nhũn cả ra.

Tôi vốn tưởng có thể báo thù ngay, nhưng... Tôi dựa vào cổng trường. Bầu trời tối đen hình như muốn đổ sụp xuống.

“ Đã đi rồi....?”

“ Cậu đang nói gì?”

Giọng nói của người khác vang lên, giống như từ trong bóng của tôi đi ra, giống như sống trong bóng tối, Tóc Xám đứng sau lưng tôi rất tự nhiên, không có chút tiếng động gì. Tôi căn bản không cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

Tuy tôi quá sợ ý, nhưng như thế cũng....

“ Cậu không sợ khi bị doạ à?” Hẳn hỏi.

“ Sao có thể bị doạ chứ.”

“ Cậu biết à?”

“ Đúng thế.”

Sao có thể như thế, ngay cả hẳn đứng bên cạnh, tôi cũng không nhận ra. Tôi không có biểu hiện gì, là vì không có thời gian tỏ ra kinh ngạc, cơ trên mặt đã tê cứng rồi.

“ Buổi tối, cậu còn học môn thể dục à?”

“ Không.... Không phải....”

“ Thế tức là muốn theo dõi ai?”

“ Trí tưởng tượng của cậu phong phú quá.”

“ Tôi cũng hi vọng đây chỉ là tưởng tượng của cậu.” Nụ cười của Tóc Xám làm tôi e ngại. Hẳn vỗ vai tôi, nói tiếp:” Nhưng lần sau, đừng như thế này nữa.”

Mẹ kiếp, phải chăng hẳn đều biết cả?

Tóc Xám chậm chậm đi ra khỏi cổng trường.

Tôi nắm chặt nắm tay, tao quyết không tha cho mày!

Tối đó, không cách nào ngủ được, trong đầu tôi luôn hiện lên hồi ức đáng sợ lúc 7 tuổi. Ký ức...phẫn nộ...bi thương....lấp đầy nội tâm của tôi, tôi trải qua một đêm đáng sợ, dài đằng đặc.

Sáng sớm hôm sau, Tú Nhi đến bên tôi, hỏi:” Không việc gì chứ? Hả?”

“...”

“ Cậu sao thế? Thất bại rồi à?”

Tôi khẽ gật đầu.

“ Thật à? Cậu sẽ thất bại?.”

“ Tớ sắp điên rồi.”

“ Sao lại như thế? Hay là từ bỏ đi?”

“ Lý Tú Nhi “

“ ? “

“ Cậu biết rõ, tớ đã chịu đựng thế nào. Cậu còn nói như thế?”

“ Phải. Nhưng con người dẫu sao cũng phải sống. Hơn nữa, nếu Ngân Hách biết rồi....”

“ Biết cũng không sao, cậu ấy sẽ tin tớ.”

“ ... “

“ Cho dù không tin cũng không có cách nào khác. Trò chơi đã bắt đầu rồi.”

“ Huệ Ân, tớ thật sự rất lo cho cậu.” Ánh mắt Tú Nhi đầy vẻ lo lắng. Tôi quả thật không cách nào nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu ấy, chỉ nhìn xuống đất.

“ Thôi được. Giờ có thể làm gì chứ? Ít ra, tớ nên tin cậu chứ.”

Cuối cùng, Tú Nhi vỗ vai tôi rồi bỏ đi, động tác nhỏ này của cậu ấy lại như tiếp thêm sức mạnh vô tận cho tôi.

Tôi học mà tinh thần không tập trung. Lúc đang học giờ tự học, tôi nhận được tin nhắn của Ngân Hách.

“ Hôm nay, tớ phải đến một nơi. Cậu tự về nhà đi.”

“ Đi đâu?”

“ Đi mua sách.”

Tuy tôi không tin lắm, nhưng chuyện này, đối với tôi, là chuyện tốt.

“ Ừ, biết rồi. Đi sớm về sớm.”

Tốt quá rồi, ông trời cũng giúp tôi,

10 phút trước khi giờ tự học kết thúc, tôi thay bộ quần áo thường, đi ra ngoài.

Hôm nay, Tú Nhi cũng rất lo lắng, nhưng tôi đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi, cho nên chỉ có thể tiến hành theo kế hoạch.

Nấp trong con hẻm tối qua, lúc rời khỏi, Tóc Xám đã đi ngang qua, tôi chờ đợi.

Học sinh năm cuối cấp tràn ra như nước thủy triều lên. Đợi đến khi mọi người về gần hết rồi, Tóc Xám mới đi ra. Hôm nay tối hơn hôm qua một chút. Cứ sau lưng Tóc Xám, tôi cẩn thận đi theo, không nghe thấy tiếng bước chân, không nghe thấy tiếng gió, cũng không thấy hơi thở của tôi.

Tóc Xám đi vào một công viên ít người lui tới.

Hắn có lẽ không nhận thấy đâu nhỉ? Tôi đi qua, cố hết sức không gây ra bất kỳ tiếng động gì rồi nấp sau thân cây cách Tóc Xám một khoảng. Tóc Xám vẫn cúi đầu đứng đó.

Rốt cuộc đang làm gì? Đứng đó làm gì? Đợi tôi xuất hiện ư?

Đúng lúc tôi đang nghĩ đến những khả năng như thế này, thế nọ, Tóc Xám bỗng ngẩng đầu lên. Bởi vì phía sau vang lên một giọng nói.

“ Đã đến rồi à?”

Giọng nói quen thuộc, cảm giác bất an. Trong công viên tĩnh lặng, tiếng nhịp tin tôi đập nghe thành thịch.

Từ từ quay đầu lại, nhìn về phía lối vào công viên, sau đó, tôi nhìn thấy.

Ngân Hách đang ung dung bước vào công viên

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 62

Trong chớp mắt, tôi cảm thấy thế giới này bị nhuộm thành một màu, sau đó, lại bị nhuộm thành một màu khác, mỗi lần là một màu đơn sắc. Mắt tối sầm, có cảm giác mất cả thế giới.

“Gọi tôi ra có chuyện gì?” Tóc Xám hỏi.

Bọn họ hình như quen nhau đã lâu. Nhưng trong lời nói của Ngân Hách lại có ý châm chọc gay gắt: “Cậu biết rõ, còn hỏi làm gì?”

“Tôi không biết. Hút thuốc không?”

Ngân Hách ngăn gói thuốc Tóc Xám đưa. “Cai lâu rồi.”

“A...Cậu lại có thể cai thuốc là được?”

“...”

“Thật hiếm thấy. Thời gian này, cậu thay đổi nhiều quá.”

“Đừng nói thừa, nói điếm chính đi!”

“Cậu có lẽ đã biết, tại sao tôi tốn nhiều tiền để chuyển trường tới đây.” Tóc Xám nói.

“Tôi đã nói, tôi không biết.”

“Thật không biết? Nếu không biết, thì để tôi nói cho cậu biết. Trở về đi!”

“Hừ!” Ngân Hách khẽ cười gằn, ngồi xuống ghế dài.

Tôi hy vọng, những gì hiện giờ tôi nhìn thấy, chỉ là tưởng tượng hoang đường do não tôi tạo ra. Tôi hy vọng những gì hiện giờ tôi nghe thấy chẳng qua là chuyện cười trong thiên hạ. Tôi hy vọng, tất cả những gì bây giờ đang xảy ra, chẳng qua là câu chuyện nhảm nhí do tôi tưởng tượng ra vì quá mệt mỏi.

“Trở về đi! Để tìm cậu, tôi đã chạy đến rất nhiều nơi.”

“Tôi không còn chỗ nào có thể đi được nữa.”

“Cậu nhất định phải trở về.” Giọng nói của Tóc Xám xem ra rất chân thành. Tôi cảm thấy trận gió bắc giống như lưỡi dao sắc bén, thổi qua má tôi, cắt đi một mảng thịt. Tôi cảm thấy mảng thịt và máu vô hình rơi xuống

đất. Không, đó là tim tôi.

Ngân Hách vẫn nói: “ Tôi đã nói, tôi không có chỗ nào để đi.”

“ Thật không....?” Tóc Xám ngược hỏi.

“ Cậu muốn nói gì?” Ngân Hách ngược hỏi.

“ Bây giờ có thể chịu đựng nổi. Sống như không xảy ra chuyện gì, như người bình thường vậy. Nhưng cậu có nghĩ qua? Cậu có thể chịu đựng được bao lâu?”

“ Nói thừa.” Giọng nói nhỏ trầm của Ngân Hách cắt ngang lời Tóc Xám. Nhưng, Tóc Xám trái lại cười chế nhạo, khom lưng, kề sát mặt mình trước mặt Ngân Hách.

“ Cậu có lẽ không quên tôi chứ?”

“ Lấy đầu ra.”

“ Tôi không lấy ra thì sao?”

“ Lấy đầu ra, trước khi tôi đánh cậu.”

“ Hà...Phải. Sau khi rời khỏi tổ chức, hình như ngay cả ngữ khí nói chuyện cũng thay đổi. Nhưng, bây giờ xem ra vẫn như thế.”

“ Cậu cứ sống như thế đi, tôi không muốn sống như thế.”

“ Đại ca đang gọi cậu.”

“ Tôi không có đại ca gì cả, cậu đừng đụng vào tôi.”

“ Tôi không thể động vào cậu, nhưng tôi phải mang cậu về.” Tóc Xám gằn giọng.

“ Khà, đừng tự đưa ra quyết định.”

“ Cậu tưởng, muốn thoát thì có thể thoát ly được sao?”

Ngân Hách đứng dậy, vừa mới đi được vài bước thì bị Tóc Xám gọi, anh ta từ từ quay lại, sau đó, cười lạnh lùng,

“ Tôi đã thoát ly rồi.”

Tóc Xám vội điều chỉnh lại vẻ mặt kinh ngạc, hỏi: “ Là vì cô gái đó?”

“ Nếu phải thì sao? Cậu đừng đụng vào cô ấy. Nếu cậu làm gì cô ấy, tôi....”

“ ....? “

“ Sẽ tự sát!”

Người Tóc Xám muốn có được là Ngân Hách. Nếu hẳn vì muốn mang Ngân Hách đi mà hại tôi, thì Ngân Hách sẽ tự huỷ hoại mình. Tóc Xám lúc

nãy còn cười rất bình tĩnh, giờ đã nâng cao tần số âm thanh giọng nói của mình.

“ Cậu lại là vì cô ta mà như thế? Cô ấy rất cuộc đã làm được gì cho cậu?”

“ Cho dù tôi nói ra, cậu có thể hiểu không?”

“?”

“ Người như cậu, đến chết cũng sẽ không hiểu.”

“ Cậu tuyệt đối không thoát ly được đâu, tuyệt đối.”

Nhưng Ngân Hách không để ý đến Tóc Xám, ung dung đi ra khỏi công viên. Tóc Xám nhìn theo, hét lớn:

“ Đừng quên, cậu là người kế thừa Cường Thịnh Phái ! “

* * * * *

Chân run rẩy, tim đập loạn xạ, tôi không suy nghĩ được nữa. Đợi đến lúc hồi phục lại lý trí, tôi phát hiện đã về tới cửa nhà mình rồi, nhưng tay lại không thể nào bấm chuông được. Tôi ngồi bệt xuống trước cổng.

“ Nếu là giả thì hay biết mấy....Mình điên rồi....”

Két.... “ Cậu đang làm gì thế?” Ngân Hách đang đứng trước mặt tôi, mở cổng thản nhiên như không có chuyện gì.

Cậu sao có thể nói chuyện với tôi .... cười với tôi thản nhiên như không có gì thế? Cậu sao có thể như thế?

“ Chơi trò im lặng à?”

“ ... “

“ Sao cậu không nói chuyện.”

Ngân Hách cũng ngồi xuống cạnh tôi. Tôi không muốn nói gì, cũng không nói nổi.

“ Là vì chuẩn bị thi đại học mệt lắm hả? Sắc mặt sao khó coi thế?”

“ ...”

“ Xảy ra chuyện gì à?”

Nếu tớ nói với cậu xảy ra chuyện gì, cậu sẽ nói với tớ tất cả mọi chuyện chứ? Cho dù cậu nói, tớ cũng không có dũng khí nghe. Tôi sợ cậu nói tất cả tình hình hỗn loạn trong lòng tôi đã nghĩ là sự thật.

Im lặng hồi lâu....

Rồi tôi cố gắng hỏi Ngân Hách : “ Tớ chỉ hỏi cậu một chuyện được

không?”

“ Không được.” Ngân Hách trả lời chắc như đinh đóng cột, hình như đã cảm nhận được chuyện.

“ Vết sẹo trên vai cậu làm sao mà có?”

“ Tôi đã nói không được. Vết sẹo trên vai à...?”

Ngân Hách nói không được, những vẫn chuẩn bị trả lời câu hỏi của tôi, hỏi lại tôi một câu.

“ Ừm, vết sẹo trên vai...”

Tim tôi đập thình thịch, nhìn Ngân Hách.

“ Tớ đã nói rồi, đây là lúc nhỏ bị ngã.”

“ Thật à?”

“ Tớ có thể nói dối cậu sao.”

Ngân Hách , tớ có lẽ sẽ thất vọng về cậu, thất vọng hơn tôi đã dự tính. Sau đó, tôi sẽ giơ lên lưỡi kiếm dài thay cho sự thất vọng này.

“ Thật sự bị bệnh rồi à?” Ngân Hách đưa tay về phía tôi.

Tôi tránh đi, đứng dậy, phui bụi trên người, rồi bước vào cổng Ngân Hách đã mở lúc nãy. Ngân Hách nắm chặt tay, kéo tôi xoay lại.” Cậu rốt cuộc sao thế?”

“ Cậu làm tớ đau. Buông ra.”

“ Cậu nói cho tớ biết, cậu bị làm sao thế?”

“ Tớ nói. cậu làm tớ đau! Cậu buông ra.!”

“ Tớ hỏi cậu làm sao thế?”

“ Đau, buông ra, buông tớ ra. Xin cậu, buông tớ ra...buông...ra...”

Tôi phải chịu đựng... Tôi phải nghiến chặt răng. Cho dù cấn rách môi, tôi cũng phải kiềm chế dây thanh đới, không để giọng nói run rẩy.

Ngân Hách buông lỏng cổ tay tôi, kéo tôi vào lòng mình, ôm chặt. “ Được. Tớ không hỏi cậu có chuyện gì nữa.”

Vài giọt nước mắt rơi xuống, tôi ôm chặt Ngân Hách, giống như ôm lần cuối cùng....Cứ như thế, tôi ôm chặt Ngân Hách, hy vọng đây chỉ là giấc mơ.

Ngân Hách vỗ nhẹ vai tôi. Đôi tay này đã từng rất mềm mại, ấm áp...nhưng bây giờ ...

“ Tớ...tớ muốn vào ngủ.” Rồi tôi nói.

“ Ừ, nghỉ ngơi cho khoẻ, mơ một giấc mơ đẹp.”

“ Hử..ừm, cảm ơn...”

“ Mơ thấy tớ là giấc mơ đẹp nhất.”

Ngân Hách nói xong thì trở về phòng mình. Tôi cũng đi vào phòng.

Tôi nằm trên giường, lấy tay che mắt để tránh ánh trăng chiếu vào cửa sổ. Nhưng, tôi không che được nước mắt mình, cánh tay có thể che được lồng ngực, nhưng không thể che được trái tim đau đớn của mình. Cứ như thế, tôi thiếp đi.

Sáng hôm sau, tôi nhìn chằm chằm trần nhà như người ngớ ngẩn. “ Ngân Hách, cậu đoán đúng một nửa. Tớ mơ thấy cậu....Nhưng, đó là giấc mơ đáng sợ nhất trên thế giới.”

Lúc tôi khóc mệt rồi thiếp đi, mơ thấy tôi và Ngân Hách. Tay cầm thanh kiếm sắc bén, chỉ thẳng vào nhau.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 63

“ Tôi muốn nói chuyện với cậu một chút.” Tóc Xám đứng dựa nghiêng vào cửa lớp, cười hì hì, nói.

Tôi kiềm nén sự kích động muốn xé xác hắn ra : “ Tôi không có tâm trạng để đùa.”

“ Tôi cũng không có tâm trạng chú ý đến tâm trạng của cậu thế nào.”

“ Được, chúng ta lên sân thượng đi.” Tôi quay người, đi trước lên sân thượng. Tóc Xám ưỡn ngực không muốn đi lên, nhưng cuối cùng vẫn đi lên theo tôi. Chúng tôi đứng đón cơn gió lạnh thấu xương.

“ Cậu không phải là muốn hóng gió với tôi mới bảo tôi lên đây chứ?” Tóc Xám hỏi trước.

Tôi gằn giọng:” Hôm qua, tôi đã nhìn thấy rồi.”

“ Gì chứ? Cậu không phải nói là nhìn thấy tôi và Ngân Hách đấy chứ?”

“ Đúng thế.”

“ Cậu thật có bản lĩnh đấy chứ? Thế tức là, cậu nghe hết tất cả rồi? Xin hỏi, cảm giác đối mặt với Cường Thịnh Phái như thế nào ?”

Hắn đã nghe nội dung cuộc nói chuyện điện thoại của tôi . Về việc tôi đối với Cường Thịnh Phái như thế nào, hắn có lẽ đã rõ như lòng bàn tay. Tôi cố che giấu năm tay đang nắm chặt :” Tôi thật muốn giết cậu. Cho nên, cậu nên ngậm miệng lại, chỉ trả lời câu hỏi của tôi.”

“ ? “

“ Cậu biết, tôi và Ngân Hách là có quan hệ gì nên mới tiếp cận tôi.?”

“ Đúng.”

“ Thế, cậu đã biết từ lúc mới bắt đầu. ?”

“ Tất nhiên.”

“ Vậy, lý do cậu cho tôi thấy vết xăm cũng là...”

“ Phải.” Tóc Xám mỉm cười, nụ cười nham hiểm, hoàn toàn khác trước đây. Trong sâu thẳm lòng tôi, lửa giận cháy bùng bùng. Không thể tha thứ! Tôi

hỏi hần:

“ Tại sao xuất hiện trước mặt tôi ?”

“ Có lẽ là số mệnh, cũng có lẽ là ngẫu nhiên.”

“ Mẹ kiếp!”

“ Cho dù, bây giờ, cậu không biết. Nhưng lúc tấn công vào Cường Thịnh Phái, cậu sớm muộn gì cũng sẽ biết sự thật.” So với tôi, Tóc Xám tỏ ra rất bình tĩnh. Hần nói tiếp, từng sợi tóc bay trong gió. “Hơn nữa, nếu sau này cậu mới biết sự thật, há chẳng phải càng bị đả kích nhiều hơn.?”

“ Nói bậy!”

“ Nếu suốt đời cậu không biết, thế thì cậu sẽ sống cùng kẻ thù của mình. Sau khi chết, cậu có thể tha thứ cho mình không? Cậu yêu con của kẻ thù, cậu có thể tha thứ cho mình không?”

Mỗi câu nói của Tóc Xám giống như lưỡi dao sắc nhọn đâm vào tim tôi, hần điểm trúng vào điều tôi không muốn nghĩ đến nhất. Tôi giận đến cháy lòng, mím chặt môi.

Tóc Xám nói tiếp: “ Tôi khuyên cậu đừng khiêu chiến với Cường Thịnh Phái, cậu chắc đã rõ, đối phó với Cường Thịnh Phái thật không dễ. Đương nhiên, Cường Thịnh Phái mà không có Ngân Hách thì sẽ yếu đi, nhưng giải quyết người như cậu thì dư sức.”

“ Các người đã tha cho Ngân Hách rồi mà, tại sao lại nói những chuyện này với tôi?” Trong mắt tôi trào ra những giọt nước mắt oán hận.

“ Không nói cũng không thể thay đổi được sự thật.”

“ Mẹ kiếp!”

“ Cậu thấy qua vết sẹo trên vai Ngân Hách chưa? Nếu thấy rồi, cậu có lẽ đã rõ, bởi vì, vị trí vết sẹo đó giống như vị trí vết xăm của tôi. Chúng tôi xăm cùng ngày, cùng địa điểm, cùng thời gian, nếu Ngân Hách không lấy dao rạch hình xăm ra, thì bây giờ nó cũng vẫn có hình xăm giống như tôi.”

Rạch...ra?

“ Cậu đừng ngạc nhiên như thế, tôi không biết, lúc ở bên cậu, hần tỏ ra khôn khéo như thế nào, nhưng, đó không phải là bộ mặt thật của Ngân Hách. Lúc 18 tuổi, hần đã tự tay rạch vết xăm trên vai, chính vì chuyện này, hần mới trở thành người kế thừa Cường Thịnh Phái.”

Bầu trời có màu xanh, thế giới của tôi lại là màu đen. Lời nói của Tóc Xám tạo nên vong xoáy to lớn trong đầu tôi, mắt cá chân, đầu gối tôi...cứ như thế, từng chút từng chút một, như chìm vào vũng lầy.

“ Từ khi gặp cậu, Ngân Hách hình như rất hạnh phúc, nhưng tôi nghĩ, hạnh phúc này cũng là khởi đầu của bất hạnh. Hây, cho dù hấn vùng vẫy thế nào, cuối cùng cũng không thoát được.”

“ Phải, người thừa kế Cường Thịnh Phái...Người thừa kế Cường Thịnh Phái chết tiệt!” Tôi hần học.

“ Đừng nổi giận, cho dù như thế...” Tóc Xám mỉm cười.

Tôi muốn quên tất cả... Tôi đã giao cả trái tim cho Ngân Hách? Nhưng, chỉ cần bầu trời vẫn còn, chỉ cần dòng sông đã rải tro cốt của mẹ xuống vẫn còn, tôi tuyệt đối không thể để sự thật chìm vào quên lãng.

“ .... Dòng máu của Cường Thịnh Phái đang chảy trong cơ thể Hạ Ngân Hách cũng sẽ không mất đi. Ha ha ha....” Tóc Xám vẫn cười lớn.

* * * * *

Thế giới chết tiệt! Hồi ức chết tiệt! Bầu trời chết tiệt.!

“ Huệ Ân, Huệ Ân! Điện thoại cậu hư rồi phải không?”

“ Tớ đang nghe.”

“ À, cậu đang nghe à? Thế, cuối cùng cậu cũng lên tiếng? Tớ cơ bản đã thăm dò được vị trí của Cường Thịnh Phái. Nhưng, tớ không dám khẳng định. Sau khi hỏi kỹ rồi, tớ sẽ nói cho cậu. Vì thông tin này, tớ mất mấy tháng. Nhưng, may mà đó thật sự là Cường Thịnh Phái.”

May? Phải, may mà.

“ Cậu nên tuân thủ thoả thuận, sau khi báo thù, phải làm người tốt. Sau này, cậu phải quên đi thù hận, trở thành một người hạnh phúc. Biết chưa? Đừng để hai tay cậu bị vấy máu nữa.”

Tôi nghĩ tim tôi đã bị loang lổ, không còn chỗ nào có cảm giác đau đớn nữa. Có thể, miệng vết thương đã mọc lớp da mới, tim tôi đang mọc lớp da mới, nhưng....

“ Sau này, đừng đau khổ một mình nữa...”

Tim tôi giống như đồng gạch đã vỡ vụn, hết thuốc chữa rồi. Nhưng tôi quên

một chuyện....

“ Hạ Ngân Hách đối với cậu thế nào? Hả đẹp trai như tớ vậy. Ha ha ha!....
... Alô? Alô? Cậu có đang nghe không đấy? Cậu không nghe thấy à?”

* * * * *

“ Cậu sao lại ngồi như thế? Cậu cũng thuộc nhóm có triệu chứng áp lực thi đại học à?”

“ Đến bãi đậu xe.” Tôi nói một câu, rồi đi đến bãi đậu xe.

Chẳng bao lâu, Ngân Hách cũng run rẩy đi đến.

“ Mặc ít như thế, không lạnh à?” Ngân Hách cởi áo khoác của mình, khoác lên người tôi. Đôi mắt đen nhánh này, mái tóc mềm mượt này, làn da trắng mịn này của Ngân Hách , tất cả những đặc điểm tôi đã từng yêu?

Tôi từ chối chiếc áo khoác của Ngân Hách sắp khoác lên người, rồi quăng tiếp một vật khác nữa.

Cạch!

“ Đây là gì?” Ngân Hách hỏi.

“ Cây gậy.”

“ Cậu đưa tớ cái này làm gì?”

“ Để đánh nhau.”

“ Tại sao?”

“ Chúng ta đánh với nhau một trận đi!”

“ Cậu ngứa ngáy tay chân à? Là để chiến thắng kỳ thi đại học à?” Ngân Hách cười hì hì.

“ Cậu không nhặt lên ngay, tớ sẽ đánh cậu.”

“ Thôi được, để người anh này dạy em một tay.”

Tôi nắm chặt cây gậy, nhanh chóng tấn công vào vai Ngân Hách. Ngân Hách né qua một bên, tránh được. Tôi cũng thay đổi hướng tấn công, nhắm vào bụng Ngân Hách, nhưng lại bị gậy của Ngân Hách ngăn lại. Tôi tiếp tục tấn công vào những chỗ sơ hở của Ngân Hách, nhưng điều này thật không dễ, Ngân Hách chỉ phòng thủ, nhưng tôi lại không thắng được hẳn. Tôi dùng hết các thế võ của mình để tấn công, hẳn vẫn chỉ phòng thủ.

“ Cậu muốn giết tớ phải không?” Ngân Hách cản đòn tấn công của tôi, hỏi.

“ Tấn công đi! Tớ bảo cậu tấn công! Dùng hết sức tấn công.”

“ A, đều tại kỳ thi đại học chết tiệt đó.”

“ Tấn công đi! “

“ Khốn khiếp, kỳ thi đại học chết tiệt ?”

Theo cậu, đâu chỉ là vì kỳ thi đại học phải không? Phải, nếu là lý do đơn giản như thế thì hay biết mấy. Nếu tôi có thể giống như những nữ sinh bình thường khác, khóc là có thể quên đi phiền não, thì tốt biết mấy.

Rắc!

“ Là tớ thắng rồi phải không?”

Một đòn tấn công của Ngân Hách đã đánh gãy cây gậy của tôi. Tôi ngẩn người nhìn khúc gãy gãy trong tay.

“ Đừng chơi nữa. Phù...phù....!” Ngân Hách hình như há miệng thở rất mệt nhọc. “ Một đứa con gái như cậu, sao mạnh thế? Có thể giết được một con heo.”

Hãy mang tai em đi, để em không nghe thấy giọng nói của anh.

Hãy mang mắt em đi, để em không rơi lệ khi nhìn thấy anh.

Hãy mang tay em đi, để em không nghe thấy lau mồ hôi cho anh.

“ Cậu nói thật đi, đây chắc chắn không phải vì kỳ thi đại học. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu rốt cuộc sao thế?”

Tôi không thể làm tổn thương hẳn... Ông trời ơi, tôi đã bị số phận trêu chọc, tôi lại không có sức đánh trả... Tôi không có thời gian xoa dịu vết thương trong lòng....

“ Chia tay đi.”

Đừng đi theo tớ nữa, tuyệt đối đừng.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 64

“Đừng đùa nữa.” Ngân Hách nói.

“Tớ không đùa.”

“Cậu đang nói gì thế?” Ngân Hách bật cười, sau đó quăng cây gậy gỗ trong tay ra xa: “Là vì tớ thắng cậu, nên cậu giận phải không? Chẳng phải là cậu bảo tớ tấn công sao?”

“Không phải vì chuyện đó, cậu nên rõ hơn tớ chứ.” Xem ra, tôi đích thực là một người độc ác. Lúc nói những lời này, tôi lại không rơi giọt nước mắt nào, giọng nói cũng không có một chút run rẩy.

“Cậu là thật lòng....?”

“Thật lòng. Chia tay đi.”

“Trước khi thi đại học, chúng ta nên giữ bí mật, đợi sau khi thi xong...”
Hắn vẫn cố nói.

Tim tôi đau đến sắp không nói nên lời nữa. “Dứt khoát chia tay đi.”

Lúc tôi định rời khỏi bãi đỗ xe, Ngân Hách nắm chặt cổ tay tôi.

“Đừng đi.”

“... “

“Đừng đi.”

“... “

“Ngay cả nửa lý do cũng không có, cậu kết thúc mối quan hệ của chúng ta đơn giản thế sao?”

“Người khác được, tại sao chúng ta không được?”

“Trước khi trào ra, nước mắt đã bốc hơi từ trong tim tôi rồi. Bởi vì, ngọn lửa đau khổ đang thiêu đốt tim tôi, đốt cả nước mắt, cũng đốt cháy cả tình cảm. Cứ đốt đi, đừng để lại bất cứ dấu vết nào.

“Người khác được, nhưng tớ thì không được.” Ngân Hách

“Bỏ ra.!” Tôi quát lớn.

Ngân Hách càng nắm chặt tay tôi, tay tôi bắt đầu tê.

“ Cậu làm tớ đau. Bỏ tớ ra.!”

“ Tớ cũng đau, cho nên không thể bỏ ra.”

“ Cậu làm như thế cũng không thay đổi được gì”

Tôi không thể nhìn vào mặt Ngân Hách, cho nên tôi không biết, bây giờ, về mặt cậu ấy thế nào.

“ Rốt cuộc là vì cái gì? Chỉ cần cậu nói ra, tớ sẽ thay đổi. Cho nên, cậu phải cho tớ một lý do.” Ngân Hách vẫn hỏi.

“ Tớ mệt rồi, cảm thấy rất vô vị. Đây cũng là lý do.”

“ Cái gì...?”

“ Tình yêu cuối cùng cũng sẽ phai nhạt. Bây giờ, tớ mới hiểu ý nghĩa câu nói này. Cậu hài lòng chưa?”

“ Cậu nên nhìn tớ mà nói.” Ngân Hách thiết tha.

“ Tớ không muốn nhìn thấy cậu. Không muốn!...”

“ Tại sao? Mấy hôm trước, cậu còn sà vào lòng tớ, không phải sao?”

“ ... “

“ Lúc đó, tại sao cậu khóc?”

“ Bởi vì, tôi thấy có lỗi với cậu. Đã khóc xong rồi, tớ cũng không còn cảm thấy hổ thẹn với cậu nữa, cho nên, chúng ta chia tay đi.”

Tuy trong lòng tôi, tôi luôn nhắc nhở mình, cậu là người kế thừa Cường Thịnh Phái, nhưng, giọng nói của cậu ấy cứ làm tôi nhớ đến Hạ Ngân Hách yêu quý. Cho dù, tôi cố hết sức thuyết phục mình, cố hết sức không biểu lộ gì ra nét mặt, nhưng sao tôi thấy bối rối quá.

“ Đừng nói những lời đó. Đừng đi! Chỉ một chút, cậu đứng yên như thế này chỉ một chút thôi.”

Xem ra, cậu đang sợ. Bình thường, giọng nói của cậu không run như thế, nhưng bây giờ, nó và tay cậu lại run rất dữ dội.

Một lúc sai, Ngân Hách kéo tay tôi, ôm tôi vào lòng. Lúc này, tôi giống như bị trúng yêu thuật vậy, vừa ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người Ngân Hách thì nước mắt lại rơi lã chã. Đến bây giờ tôi mới biết, trong người tôi luôn chứa đầy nước mắt....

“ Bắt đầu ghét...ở cạnh tớ rồi à?”

“ Ừm...”

Cảm ơn cậu đã ôm tớ vào lòng, cảm ơn cậu đã cho tớ được nghe nhịp đập tim cậu lần cuối cùng. Cảm ơn....

“ Không muốn ở cạnh tớ nữa à?”

“ Ừm...”

Tớ muốn ở cạnh cậu. Chúng ta còn nhiều việc vẫn chưa làm, nhưng....

“ Thật sự muốn chia tay à?”

“ ... “

“ ... “

“ ... Ừ “

Tôi miễn cưỡng lên tiếng trả lời.

“ Tớ yêu cậu.” Trong nháy mắt, câu nói này giống như lưỡi dao lạnh ngắt găm vào tim, suýt chút làm tôi ngừng thở.

“ Thật sự rất yêu cậu.” Nghe Ngân Hách nói, tôi chỉ có thể đứng sững như người câm.

“ Tớ nhớ vẫn chưa nói câu này với cậu.”

“ ... “

“ Tuy tớ kéo tay cậu nhưng tớ lại phát hiện còn rất nhiều chuyện tớ chưa kịp làm. Tớ nghĩ, lúc này, tớ có thể làm gì cho cậu ... Kết quả, tớ chỉ nghĩ được điều này.” Giọng Ngân Hách như nghẹn lại.

Xin lỗi, tớ không cách nào chấp nhận được sự thật, cậu là người của Cường Thịnh Phái. Xin lỗi. tớ không muốn nghĩ rằng, cậu là con của kẻ thù tớ....

“ Nếu cậu yêu cầu... nếu cậu muốn... tớ sẽ giúp cậu toại nguyện. Cảm ơn cậu, cậu còn để tớ làm việc cuối cùng này cho cậu. Tớ để cậu đi...” Ngân Hách buông tôi ra, nước mắt của anh ấy rơi lã chã, làm tinh thần tôi bấn loạn.

Mùi hương quen thuộc này cũng là lần cuối cùng. Tình yêu này sẽ trở thành ly biệt.

Cậu ấy lại nói cảm ơn tôi, đã để cậu ấy có thể làm một việc cuối cùng cho tôi?

Tôi vội chạy khỏi bãi đỗ xe, về nhà tự nhốt mình trong phòng. Sau đó, nằm trên giường khóc thút thít, tuy đã cố kìm nén, nhưng tiếng khóc bi thương

lại nghe rất lớn.

Đau đớn.... nhất định phải như thế này sao?

Ánh trăng đêm nay rất yên tĩnh.

* * * * *

Cuối cùng cũng đến ngày thi đại học.

“Chị Huệ Bân, chúc chị thi thành công.”

“Chị, cố lên!”

“Mã đáo thành công.!”

Tôi quay lại nhìn, hoá ra là mấy em học sinh lớp dưới đang đứng đợi tôi ở cổng trường. Cầm lấy ly nước nóng các em ấy đưa, tôi cười với chúng, chúng còn xoa bóp vai cho tôi, như muốn giúp tôi giải toả căng thẳng.

Tôi bước vào phòng thi, quay lại nhìn mấy lần, nhưng vẫn không thấy bóng Ngân Hách đâu. Trong tình cảnh thế này, lại chờ đợi Ngân Hách xuất hiện? Tôi thật ngốc.

Bước vào phòng thi, tôi nhìn thấy những người khác đang ngồi, tinh thần rất phấn chấn. So với họ, tôi tỏ ra thiếu tập trung, không nhớ, làm sao có thể thi xong được?

Bước ra khỏi phòng thi, tôi chen khỏi đám đông. Nhưng bước chân trên đường về nhà lại nặng như chì? Không phải vì không thi tốt, mà vì Ngân Hách đang ở nhà.

Vừa vào nhà, tôi nghe thấy tiếng di, nhưng không phải nói với tôi .

“Ngân Hách, sao bỗng nhiên cậu muốn rời khỏi.”

Thế giới ngừng thở. Dùng câu nói này để hình dung tâm trạng tôi lúc này là rất thích hợp. Ánh mắt tôi dừng lại ở Ngân Hách đang đứng cúi đầu. Thấy tôi, Ngân Hách bỏ lên lầu ngay.

“Về rồi à? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Bố thật không dám tin là hai đứa lại chia tay? Hơn nữa, Ngân Hách lại muốn rời khỏi.?”

“Thế chẳng phải rất tốt sao?”

“Huệ Bân!” Bố sửng sốt.

Điều tôi muốn nói không phải là câu này, đều do miệng tự ý nói ra, thật giận cái miệng mình quá.

“ Cậu ấy tự rời khỏi, con ngược lại rất cảm kích?” Bồ tỏ ra rất thất vọng.

Tôi cũng bỏ lên lầu, nhìn thấy Ngân Hách đang ngồi trên ghế niệm ở phòng khách. Nhìn vẻ mặt cậu ấy, tôi biết ngay là Ngân Hách đã nghe thấy những lời tôi nói lúc ở dưới tầng. Đột nhiên, tôi cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nhưng vẫn giả vờ như không nhìn thấy Ngân Hách, nắm chặt tay nắm cửa, định mở....

“ Kỳ thi....”

“ .... ”

“ .... Thế nào?”

Hành vi dứt khoát thường ngày như đã biến mất tăm, Ngân Hách ập a ập úng hỏi tôi. Điều này khiến tôi cảm thấy nửa quen nửa lạ. Từ sau hôm ở bãi đậu xe, chúng tôi không gặp nhau lần nào, không nói với nhau câu nào.

“ Ừ, cũng tốt....” Tôi ngập ngừng trả lời.

“ Thế thì tốt, tốt mừng cho cậu .”

“ Ừ.”

“ Vì thoả thuận là đến kỳ thi đại học kết thúc, cho nên, tối nay, tớ sẽ rời khỏi đây.”

Tim tôi giống như trống không, tay cầm nắm cửa cũng run lên. Đột nhiên tôi nói:

“ Sắp đi rồi. Cũng may, cậu có chỗ để đi. Sẽ trở về Cường Thịnh Phái phải không? Nhất định phải trở về đó?”

“ Sao cơ?!...”

Ngân Hách nhìn tôi, cố tỏ vẻ không hiểu.

Không biết tại sao, lòng tôi lại bùng lên cơn giận :” Người tôi muốn giết không phải là thuộc hạ của Cường Thịnh Phái, mà là những tên đầu sỏ ra lệnh cho thuộc hạ làm việc. Tôi lấy ý muốn đập tan tổ chức đó làm mục tiêu. Cho nên, để đập tan Cường Thịnh Phái của cậu...”

Ngân Hách muốn bỏ đi nhanh như thế, chứng tỏ cậu ấy có chỗ để đi. Điều

này làm tôi sắp tức điên lên....Nhưng...trong lòng sao lại khó chịu như thế.
“ Ừm, biết rồi.” Giọng nói nhỏ trầm và lạnh lùng của Ngân Hách vang lên.

Tôi cứ tưởng, Ngân Hách sẽ không nói những lời như thế với tôi. Tôi quá tự cao rồi! Ngân Hách cũng sẽ không chịu đựng nổi. Nếu là tôi, tôi cũng nhất định sẽ bị cảm giác mình bị phản bội làm cho điên mất.... Nhưng Ngân Hách lại có thể nhẫn nại như thế. Điểm này đã là rất cừ rồi.

“ Nếu cậu muốn thế, tôi sẽ giúp cậu toại nguyện. Tớ sẽ đi bây giờ .”

Ngân Hách xách hành lý, bước ra khỏi phòng, đi về phía cầu thang. Lúc xuống lầu, Ngân Hách nói với tôi một câu, câu này làm tôi đứng bất động một lúc rất lâu.

“ Hoá ra, người con gái tôi yêu lại là một người tàn nhẫn như thế, Lý Huệ Ân?”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 65

Chuyện về Ngân Hách

Sau khi để Huệ Bân rời khỏi bãi đậu xe, bước chân Ngân Hách trở về nhà như nặng ngàn cân. Mấy ngày nay, anh ta cứ giữ khoảng cách vài bước chân với cô. Một ngày, anh ta lập đi lập lại bao nhiêu lần động tác mờ, rồi đóng nắp điện thoại, anh ta giống như người mất hồn vậy, suốt ngày không nói lời nào cả. Trong đôi mắt rử xuống của Ngân Hách chứa đầy đau thương và phẫn nộ. Bình thường, bạn bè chỉ biết Ngân Hách là người ít nói.

“Hạ Ngân Hách, cậu đang làm gì thế?” Bạn cùng lớp chạm vào anh ta, hỏi. Ngân Hách đang nhìn ra ngoài cửa sổ, từ từ quay lại, nhìn người bạn đó với ánh mắt đáng sợ.

“Trước khi tớ đập nát đầu cậu, mau bỏ tay ra.”

“Ờ...” Lần đầu tiên nhìn thấy Ngân Hách phản ứng như thế, người bạn đó do dự một lúc rồi lùi lại vài bước.

Bắt đầu từ đó, bạn bè trong lớp bắt đầu thân trọng với Ngân Hách. Trong trường còn đồn đại một tin đáng sợ rằng, Ngân Hách đánh một học sinh lớp 12 phải nhập viện.

Vào tiết học thể dục, trước lúc nghỉ trưa, Ngân Hách đi lên sân thượng, đứng trên lan can. Vẻ mặt của anh ta rất đau khổ, anh ta biết, cho dù có xé lồng ngực, lấy quả tim ra, cũng không thể bù đắp được gì.

“Có thể rơi từ trên này xuống thì tốt biết mấy.” Ngân Hách thù người nhìn xuống dưới lầu, lẩm bẫm.

* * * * *

Ngân Hách đến quán bar, bước vào và ngồi cạnh quầy.

“Anh uống gì?”

“Hai chai rượu và hai chai bia.”

“ Hả? Chỉ một mình anh ..... uống.”

“ Ừ”

Người phục vụ hình như không thích giọng điệu nói chuyện của Ngân Hách, anh ta nhíu mày, bưng rượu và bia đến chỗ đặt trước mặt Ngân Hách. Ngân Hách nhìn chai rượu, sau đó mở nắp, rót đầy và uống.

Khi uống ly rượu đắng chat vào miệng, có lẽ vì lâu quá không uống, cũng có lẽ vì tim nhói đau, Ngân Hách nhíu mày. Uống một mình rất lâu, lúc mi mắt sảo sụp xuống, anh ta lấy điện thoại ra. Nhìn màn hình điện thoại, Ngân Hách lẩm bẩm một mình.

“ Ngay cả một tin nhắn cũng không có?....”

Ngân Hách đành xem những tin nhắn trước đây của Huệ Bân. Những tin nhắn thú vị của Huệ Bân gửi đều được lưu trong máy. Một giọt nước mắt chảy ra từ khoé mắt Ngân Hách, lợng lợng một chút, rồi anh nhấn nút xoá.

“ Xoá tất cả tin nhắn.?” Máy hỏi.

“ Không. Xem lại lần nữa, chỉ xem một lần...”

Cứ như thế, Ngân Hách xem đến nỗi thuộc cả nội dung tin nhắn, không nỡ xoá đi, anh đóng điện thoại lại, bỏ vào túi.

“ Tôi điên mất.....”

Cho dù uống say rồi cũng chẳng có ích gì, Ngân Hách lắc mạnh đầu. Nếu lắc đầu mà có thể lắc văng ký ức ra ngoài thì tốt biết mấy? Nếu nó thế mọi ký ức ra thì hay biết mấy.

“ Anh ơi, xin lỗi. Chúng tôi sắp đóng cửa rồi.” Nhân viên phục vụ nói.

Ngân Hách đứng dậy trả tiền rồi lắc lư đi ra khỏi quán. Nhìn con đường dưới chân cũng lắc lư theo mình, Ngân Hách dựa vào cột điện bên đường. CƠn gió lạnh thấu xương vỗ vào má anh, như muốn làm anh ta phấn chấn tinh thần. Ngân Hách sực sùi, rồi nhìn lên trời hét lớn:

“ Tớ nhớ cậu đến sắp phát điên rồi !!!”

** * ** * **

Hôm Huệ Bân thi đại học, Ngân Hách đến gần trường thi của cô, lặng lẽ nhìn Huệ Bân bước vào phòng thi. Anh ta sợ Huệ Bân nhìn thấy nên nép sau cột điện, tim đau nhói như bị bệnh vậy. Không có chỗ nào có thể nhìn, không còn chỗ nào có thể gửi gắm tình cảm, ánh mắt anh càng trở nên

trống rỗng. Ngân Hách từ từ lấy ra một điều thuốc, ngậm vào miệng, dựa đầu vào cột điện.

“ Ông trời ơi, nếu ông không điếc, thì phải nghe những lời con nói không sót một chữ nào.” Ngân Hách ngậm điều thuốc, nhìn lên trời thì thầm. “ Con xưa này chưa từng chấp tay trước mặt ông, nhưng hôm nay, con thành tâm cầu xin một lần . (Tay chấp thế này không nhỉ? Con chưa từng được dạy qua, cho nên không biết làm thế nào). Cho nên, ông nghe con đi.”

Ngân Hách gượng gạo chấp tay lại, nhìn lên trời.

“ Cô ấy đang thi đại học. Xin Người hãy cho cô ấy được điểm cao nhất, trở thành người hạnh phúc nhất trên thế giới này.”

Ngân Hách mang hành lý rời khỏi nhà Huệ Bân, không biết phải đi đâu. Những lời nói của Huệ Bân vẫn như còn văng vẳng bên tai theo bên những bước chân của anh ta.

Anh tìm được một khách sạn sơ sài. Nằm trên giường, Ngân Hách những tưởng có thể ngủ một giấc thật ngon, nhưng hình ảnh hiện lên trong đầu chỉ có hình dáng Huệ Bân quay đi một cách vô tình làm anh không tài nào chợp mắt.

“ Lẽ nào, người có tình cảm thật sự chỉ có tôi, hay là, tôi đã cho tình cảm bằng cả hai người ?” Ngân Hách lặng lẽ nhắm mắt, một giọt nước mắt chảy ra. Ngân Hách bỗng đứng dậy, đi ra khỏi khách sạn, trong cơn gió lạnh, đi đến cửa hàng.

“ Hai chai rượu.”

“ Cậu là học sinh phải không?”

“ Nếu là học sinh, tôi sao không thể đi mua rượu một cách quang minh chính đại chứ?”

“ Nhìn thế nào cũng thấy giống học sinh.” Thím ở cửa hàng nghiêng đầu nói.

Ngân Hách thở mạnh :” Tôi trả tiền gấp đôi, lấy cho tôi 2 chai đi. Không, lấy 4 chai.”

Bà thím nghe Ngân Hách nói sẽ trả tiền gấp đôi, lập tức lấy 4 chai rượu bỏ vào bọc, đưa cho Ngân Hách. Anh cầm bọc , uể oải trở về khách sạn.

“ Thật thê thảm.”

“ Câm mồm.”

Thế Hiền, tên nhuộm tóc xám đỏ, toét miệng cười, gác tay lên vai Ngân Hách nói :” Cho nên, tôi đã từng cảnh cáo cậu, cậu không thể sống như người bình thường được.”

Ngân Hách hất tay Thế Hiền ra, nắm chặt thân áo trước cửa hăn. “ Cậu câm mồm cho tôi! Tôi sẽ đợi! Cho dù đợi đến bạc đầu, xương cốt biến thành tro bụi, tôi cũng sẽ đợi!.”

Nhìn thấy dáng vẻ si tình của Ngân Hách, Thế Hiền hơi ngạc nhiên chút xíu. Tiếp đó, hăn cười lớn :” Hạ Ngân Hách, lòng tự trọng của cậu đi đâu rồi?”

“ ... “

“ Hạ Ngân Hách khoẻ mạnh, tràn đầy sức sống ở Cường Thịnh Phái đâu rồi?”

“ ... “

“ Hạ Ngân Hách khiến ai nghe đến cũng sợ khiếp vía đâu rồi? Cậu sao lại trở thành thế này? Cậu đã đến bước đường này, tại sao cậu còn đứng đó chờ chết chứ?”

“ Câm miệng! Phỉ lời, nhân lúc chưa muộn, mau rút đi. Hôm nay, tôi tha tội cho các người theo dõi tôi, nhưng lần sau thì đừng mong!”

Từ đầu, Ngân Hách đã nhận biết được, có người theo dõi, nhưng anh không bao giờ hành động bộp chộp. Ngân Hách đe dọa, cảnh cáo Thế Hiền, định quay lưng bước đi, Thế Hiền ở phía sau kêu lớn:

“ Lý Huệ Bân!...”

“ Mẹ kiếp! Đừng có tùy tiện gọi tên người con gái đó.” Ngân Hách nhìn Tóc Xám trừng trừng.

“ Cô ấy tuyệt đối không trở về bên cậu. Tôi dám đảm bảo! Bởi vì, cô ấy vì cậu mà chịu tổn thương quá lớn.”

“ Cậu đang nói gì?” Ngân Hách nói lỏng nắm tay.

“ Hôm cậu được chọn làm người kế thừa, xảy ra một chuyện trong đại mang tính lịch sử.”

“ ... “

“ Tất nhiên, biết chuyện này rồi, tôi mới có lý do đến tìm cậu.”

“ Nói điềm chính!” Ngân Hách sốt ruột.

“ Được, chỉ cần cậu muốn nghe...” Thế Hiền nhún vai rồi nói tiếp :” Thời kì đầu, lúc Cường Thịnh Phái mới thành lập, để củng cố thực lực, đã nhận một nhiệm vụ rất lớn.”

“Là gì?”

“ Giết một người. Cậu có thể đã quen với những chuyện như thế này, cảm thấy không có gì. Nhưng lúc đó, như thế là khiêu chiến với một xí nghiệp lớn.”

“ Nói điềm chính.”

“ Đừng nóng tính thế.” Thế Hiền toét miệng cười, nói tiếp:” Chúng ta giết vợ chủ tịch một xí nghiệp lớn.”

“ ? “

“ Vị chủ tịch này, cậu có lẽ cũng rất quen.”

“ ...?” Ánh mắt Ngân Hách lộ vẻ bất an.

“ Đúng, mẹ của Huệ Bân là do tổ chức chúng ta giết.”

“ ?!!”

“ Đừng làm ra vẻ mặt như thế. Cho dù, cậu làm ra vẻ sững sờ, tôi cũng không làm được gì cho cậu.”

“ Nói bậy, toàn là nói bậy! Cậu im miệng cho tôi! Không thể thế được!”
Ngân Hách gần như hét lên.

“ Sự thật luôn làm người ta không tin, nhưng đây đích thị là sự thật. Nói một câu, cậu sinh ra ở Cường Thịnh Phái, rồi cậu yêu người con gái đó. Đối với cô ấy mà nói, tất cả những điều này là sự tổn thương và sự phản bội.”

“ Mẹ kiếp...”

Ngân Hách cảm thấy thế giới đảo ngược mấy vòng. Nếu cứ tiếp tục thế này, ngày mai, mặt trời có lẽ sẽ thật sự mọc ở phía Tây. Thấp thỏm, lo lắng!

“ Cảm tưởng khi nghe xong câu chuyện thế nào? Người cô ta muốn báo thì là tổ chức chúng ta, mà những người gây ra chuyện đó đều chết hết rồi. Vậy, mũi tên báo thì sẽ bắn vào đâu?”

Thế Hiền làm động tác bần thần, chĩa vào tim Ngân Hách :

“ Tất nhiên là bắn vào tim người cô ta từng yêu?”

Chuyện về Ngân Hách kết thúc.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 66

Sau khi kì thi đại học kết thúc, chúng tôi chỉ là đến trường theo lịch, đi trễ cũng không ai quản, ăn mặc không ngay ngắn cũng không ai trừ điểm. Tôi mặc quần áo thường, ngồi trên bàn. mở toang cửa sổ.

“ Ái da.... Lạnh chết đi được!”

“ Này, là ai? Là ai mở cửa sổ ?”

“ Đóng cửa sổ lại!”

Tuy tiếng phản đối vang lên xung quanh tôi, nhưng tôi vẫn ngồi yên bất động, có người nắm vai tôi .

“ Lớp phó, bỏ tay ra.”

“ A! Sao cậu biết? Có phải mắt mọc sau gáy không?”

Lớp phó hươ tay qua, xem sau gáy tôi có con mắt nào không, tôi nắm chặt tay cậu ấy : “ Đừng động vào tôi.” Nói rồi, bước ra ngoài lớp. Chính lúc y đi lên sân thượng, sau lưng có tiếng bước chân lịch bạch. Tú Nhi chạy đến bên tôi, há miệng thờ.

“ Chuyện gì thế?” Tôi hỏi.

“ Cậu đoán xem chuyện gì? Tớ từ chỗ Thái Nguyên nghe được, chú cũng nói với tớ.... Rốt cuộc là chuyện gì thế? Cậu rốt cuộc bị sao thế? Hơn nữa, chứ rất lo cho cậu. Tại sao, cậu lại chia tay với Ngân Hách?”

“ Câm miệng!” Là tôi .

Tú Nhi vẫn trừng mắt nhìn, sau đó nó thờ dài. “ Tớ tuy là bạn cậu, nhưng tớ quả thật không hiểu cậu. Không, thỉnh thoảng, tớ cảm thấy cậu rất đáng sợ.”

“ .... “

“ Nói chia tay là chia tay mà không hề chớp mắt. Cậu thật sự đáng sợ.... Nhưng, tớ cũng cảm thấy cậu rất đáng thương, cậu cố nén nước mắt trước mặt tớ . Cậu rốt cuộc muốn nhất mình ở đâu?”

“ ... “

Cửa khoá rồi.

Không biết là ai khoá cửa đi lên sân thượng, tôi đẩy nhẹ Tú Nhi ra sau lưng mình, đập mạnh cửa. Cánh cửa vang lên một tiếng dữ dội, xem ra, nó lung lay sắp đổ, tôi đá thêm một cú nữa, cửa mới mở ra. Tú Nhi đứng sau lưng tôi, nhìn tôi kinh ngạc.

“ Cậu... cậu muốn giải quyết....chuyện này thế nào?”

“ Bồi thường là được rồi.”

“ A, phải..ơ...” Tú Nhi lắp bắp. “ Lâu ....lâu lắm rồi không nhìn thấy....dáng vẻ....như thế này của cậu.....có chút không quen.”

Tôi đi trên lan can, nhìn xuống sân trường.

“ Nguy hiểm đấy!” Tú Nhi nắm chặt tôi, la lớn.

“ Từ trên này rơi xuống có chết không nhĩ....?” Tôi hỏi mơ hồ.

“ Cái gì?”

“ Ngã xuống thì sao?”

“ Thật là, cậu rốt cuộc bị sao thế?” Tú Nhi vừa tức giận, vừa hoảng hốt, hét lớn. Tôi từ từ quay đầu lại nhìn Tú Nhi, nhoẻn miệng cười:

“ Tớ sẽ không chết. Bởi vì, tớ còn một việc chưa làm xong.”

“ Cường Thịnh Phái....”

Tú Nhi cẩn thận dò hỏi, tôi khẽ gật đầu.

Trong đầu hình như bỗng loé lên điều gì, nó nắm chặt tay tôi, hỏi :” Lẽ nào! Phải chăng... Hạ Ngân Hách là người của Cường Thịnh Phái....?”

“ ....”

“ Này, có thật không?” Tú Nhi há hốc mồm.

“ Cảm giác của cậu thật nhạy bén.”

“ Này, Thái Nguyên cũng biết rồi chứ?”

“ Chưa....”

“ Này, cậu không sao chứ? Cậu vẫn tốt chứ? Có thờ được không?”

“ Tớ không muốn thờ, nhưng tự nhiên vẫn thờ.”

“ Trời ơi, ông trời cũng quá vô tình. Ông trời không việc gì làm hay sao, lại lấy số mạng người ta để đùa?”

“ ... “

“ Hai người sao có thể xảy ra tình cảnh này? Đây cũng có thể là sự trùng

hợp kỳ lạ. Ngân Hách lại là người của Cường Thịnh Phái.... Sao có thể xảy ra chuyện đáng sợ thế chứ?...”

Tôi hy vọng cậu ấy chỉ là thuộc hạ Cường Thịnh Phái, có thể bảo cậu ấy rời bỏ tổ chức. Nhưng cậu ấy lại là người thừa kế Cường Thịnh Phái, dòng máu Cường Thịnh Phái đang chảy trong người Ngân Hách! Người.....tôi phải giết chính là..... chính là.....

Két. Cửa sân thượng từ từ mở, tôi cảm thấy cả người tê cứng, còn Tú Nhi thì sững sờ.

“ Có thể tránh mặt một chút không?” Ngân Hách nói với Tú Nhi. cậu ấy gầy đi nhiều.

Tôi nói bình thản : “ Tú Nhi, cậu đừng đi. Tớ không có chuyện gì nói với cậu ta cả.”

“ Tớ có lời muốn nói. Lý Tú Nhi, cậu đi chỗ khác đi. Tớ có vài lời muốn nói với cô ấy.”

Tú Nhi rút tay ra khỏi tay tôi.

“ Đừng đi.”

Nghe tôi nói lớn, Tú Nhi lắc đầu: “ Hai người nói chuyện đi.”

“ Tớ không có gì để nói.”

“ Thế thì cậu nghe Ngân Hách nói.” Nói rồi, nó đi khỏi sân thượng.

Trên sân thượng chỉ còn hai đứa chúng tôi .

Tôi không có gì để nói, cũng không muốn nghe gì.

Ngân Hách nhìn tôi, còn tôi lại nhìn bầu trời. Cổ họng giống như mọc lên cây gai vậy, nghẹn ngào.

“ Tại sao cậu không nói cho tớ biết lý do thật sự mà cậu chia tay tớ?” Ngân Hách lên tiếng trước. “ Còn nếu có một lý do nào, tại sao không cho tớ cơ hội để biện hộ cho mình?”

“ Là ý gì? ”

“ Nếu cậu nói với tớ...Tớ....tớ là người cậu tốn trăm phương ngàn kế để giết cho bằng được, thì ít nhất, tớ có thể giải thích....Sao ngay cả cơ hội này, cậu cũng không cho tớ.”

“ Cậu biết cũng không có tác dụng gì.” Tôi vẫn lạnh lùng.

“ Cậu không nói gì cả, cứ thế quay lưng đi. Đây là kết cục cậu muốn à?”

“ Cậu còn mong ước gì nữa.”

“ Đừng cố nén nữa. Chúng ta lại sống cùng nhau, lại ở bên nhau như trước đây. “

“ Sống thế nào? Tớ sao có thể đối mặt với cậu? Trong người cậu đang chảy dòng máu của bọn người đã giết mẹ tớ! Thế, mẹ tớ há chẳng phải quá đáng thương sao. Tớ sao có thể làm thế được?”

“ Chỉ cần....ở bên nhau là được rồi...”

Tôi tránh ánh mắt đau thương của Ngân Hách. Đừng nhìn tôi với ánh mắt đau thương đó, từ nay về sau, chúng ta, ai cũng đừng thương hại đối phương.

“ Tớ không được. Chỉ cần gần cậu một ngày, tôi sẽ bị cảm giác có tội hành hạ một ngày. Cho nên....”

“ ...” Ngân Hách đợi tôi nói tiếp.

“ Đừng chạm vào tôi, cũng đừng nhìn tôi. Giống như giữa hai chúng ta chưa từng xảy ra chuyện gì, như không lưu lại hồi ức gì.... cứ như thế mà sống tiếp.”

Tôi quyết định mang nỗi đau thấp thỏm, lo lắng đó sống suốt cuộc đời. Báo thù? Cho dù, tôi báo thù rồi, cũng không thể thay đổi được gì. Cho nên, tôi từ bỏ rồi, và từ bỏ luôn Ngân Hách, tôi từ bỏ báo thù, chỉ là vì gặp phải một Hạ Ngân Hách. Ôi, thật là hỗn loạn quá.

“ Từ bỏ....báo thù rồi à?” Ngân Hách hỏi ngập ngừng.

“ Ừ, bỏ rồi.”

Nếu tớ giết cậu, tớ cũng sẽ không sống nổi, cậu không hiểu à?

“ Tớ không muốn sống nữa.” Ngân Hách bỗng nói.

“ Cái gì?...” Tôi tròn mắt.

Vẻ mặt buồn của Ngân Hách biến mất tằm, thay vào đó là vẻ mặt lạnh lùng.

“ Cậu không thể bỏ qua cho người giết mẹ cậu đâu. Tớ lại sẽ giết người lần nữa, để tổ chức tồn tại tiếp tục. Cậu sao có thể dễ dàng từ bỏ chứ?”

Rốt cuộc....rốt cuộc đang nói gì.....Tôi sa sầm nét mặt. Nhưng, Ngân Hách vẫn nói tiếp.

“ Giống như cậu nói, tớ trở về tổ chức. Không biết sẽ còn bao nhiêu người chết dưới tay tớ.”

“ Sao có thể!”

“ Tớ là loại người đó. Bây giờ, cậu chọn lựa đi. Hoặc báo thù, hay là từ bỏ báo thù, đứng khoanh tay nhìn tớ giết người khác.”

“ Cậu?”

Ngân Hách bật cười.

Cười? Lúc này còn khẩn cầu tôi cho hắn cơ hội giải thích, nhưng bây giờ lại cười như không có chuyện gì? Tim tôi đau dữ dội như thế.... Nhưng hắn lại đứng đờ đẫn cười như thế? Hắn biết rõ, tôi đã từ bỏ báo thù trong tâm trạng thế nào, hắn lại....

“ Hạ Ngân Hách, cậu....”

“ Từ bỏ báo thù thì chán quá.”

“ Cái gì?”

“ Tại sao phải từ bỏ chứ? Nếu cậu từ bỏ báo thù, thế thì tôi đành phải trút giận lên người khác vậy.”

Hình như, vẻ mặt đau buồn lúc này chỉ là diễn kịch. Người bây giờ đang nhìn tôi, nói về mình với tôi mới chính là hắn thật sự. Nếu tôi không giết hắn, hắn sẽ đi giết người khác, sẽ làm người khác lâm vào tình cảnh như tôi.

Nắm tay đang nắm chặt của tôi run lên, Ngân Hách nhìn tôi với ánh mắt sáo rỗng.

“ Hạ Ngân Hách, cậu ....”

“ Nói đi.”

“ Tôi tuyệt đối không tha cho cậu , Hạ Ngân Hách! Tuyệt đối không tha cho cậu!”

“ Cậu từng nghĩ sẽ tha thứ cho tớ à?”

Lời nói của Ngân Hách giống như mũi tên xuyên qua tim tôi lần nữa. Giống như đang nhìn mình trong gương vậy, vẻ mặt Ngân Hách cũng trở nên lạnh lùng như tôi.

“ Cậu đã đập tan hết tất cả lưu luyến của tôi đối với cậu .”

“ Thế thì thật cảm ơn cậu. Tôi sẽ đợi cậu, nhất định đừng để tôi thất vọng.”

“ Cậu! Tôi phải tự tay giết chết cậu.” Tôi hét lên với Ngân Hách và định rời

khỏi sân thượng, Ngân Hách liền nắm chặt lấy cổ tay của tôi:
“ Cậu nói lời phải giữ lấy lời đấy.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 67

“ Cậu nói gì?” Thái Nguyên la lớn trong điện thoại.

“ Chính là cái kho đó phải không?” Tôi hỏi.

“ Sao cậu bỗng nhiên quyết định ngày mai quyết đấu? Có phải uống sữa biến chất không? Hay là sau khi thi đại học xong, nhàn rồi không có gì làm, muốn gây sự?”

“ Cậu còn dám nói lung tung nữa, tớ sẽ đánh cậu đấy.”

“ Tớ lại cảm thấy cậu mới là nói xằng nói bậy. Bỗng nhiên quyết định như thế làm gì?”

“ Gì cơ?”

“ Chuyện ngày mai tấn công vào kho Danh Sơn Động ấy! Đi mấy ngày?”

“ Chuyện này, cậu đừng quan tâm.”

“ Đồ điên. Cậu muốn một mình tấn công vào, để trở về với hình dạng bị đánh tả tơi hả?”

“ .... “

“ Cho dù là tôi, cũng có thể giúp chút xíu mà, nói mau đi!”

Mỗi lần đều như thế. Tính tình tôi không tốt, luôn nổi nóng. Nhưng, Thái Nguyên lại lấy tính mạng mình ra đặt cọc, muốn đi giúp tôi.

“ Cho dù cậu là cao thủ đánh nhau chuyên nghiệp thế nào, nhưng đối phương là Cường Thịnh Phái đấy. Ngày mai là ngày có cả người kế thừa và tất cả thành viên đều tập hợp lại. Cậu lại muốn tấn công trực diện vào ngày nguy hiểm như thế?!”

“ Thế thì làm sao? Tấn công sau lưng bọn chúng à?”

“ Thế thì phải dứt khoát một chút.”

“ Tớ muốn giết hết bọn chúng.”

“ Được, cậu muốn giết hết bọn chúng thì không vấn đề gì! Nhưng, cậu phải bình tĩnh một chút! Cậu tưởng, đột nhiên chạy đến trước mặt bọn chúng nói : Tôi muốn giết anh, thì bọn xã hội đen đó sẽ ngoan ngoãn nằm xuống đất

nói : Được, cô giết tôi đi.”

“ Nhảm nhí, tớ cúp điện thoại đây.”

“ Ái chà, nổi giận rồi,nổi giận rồi.”

Vừa mới cúp điện thoại, chuông báo có tin nhắn vang lên. Vẫn là Thái Nguyên. Cậu ta khuyên tôi suy nghĩ lại, tôi gỡ pin điện thoại, mạng cặp đi ra khỏi lớp.

“ Lý Huệ Ân, Lý Huệ Ân, em đi đâu?” Thầy chủ nhiệm gọi lớn sau lưng tôi, nhưng tôi vẫn bước.

Nếu ngày mai phải đánh nhau, hôm nay phải ngủ một giấc thật ngon. Ai biết được, tôi có lẽ sẽ bị một nhát dao của thằng điên nào đó, chìm vào giấc ngủ nghìn thu ?

Lúc đi xuống cầu thang, tôi gặp phải người không muốn gặp.

“ Về nhà sớm thế?”

“ Đừng hỏi như chúng ta rất thân nhau, tôi sợ người khác hiểu lầm” Tôi đi qua, nhưng Ngân Hách vẫn sát theo.

“ Cậu đi theo tôi làm gì?”

“ 10 giờ tối mai ở Danh Sơn Động, ở đó có một nhà máy sắp bị đập bỏ, chúng tôi sẽ tập hợp ở đó. Nếu có lòng tin, cậu đến đi.”

“ Tôi đã biết rồi. Không cần cậu nói với tôi.”

“ Được.”

“ Còn nữa, có một chuyện cậu nhất định phải rõ. Từ sau khi tôi biết sự tồn tại của Cường Thịnh Phái, đối với tôi, chỉ cần là người của Cường Thịnh Phái thì đều là kẻ thù. Chỉ cần cậu không rút hết dòng máu Cường Thịnh Phái trên người, cậu tuyệt đối không thể phủ nhận dòng máu đang chảy trong người là máu của Cường Thịnh Phái.”

“ Tất nhiên không thể phủ nhận. Cậu đã nói thế....” Giọng Ngân Hách trở nên đau thương, đây là thật không? Tôi cố không biểu lộ gì ra nét mặt, nói tiếp:

“ Người kế thừa Cường Thịnh Phái, tôi tuyệt đối không tha cho cậu .”

“ ... “

“ Cậu đợi đấy. Tôi nói là sẽ giữ lời.”

“ ... ”

Ngân Hách dừng bước, tôi đi ra khỏi cổng trường nhanh như gió. Tuy nói những lời nguyên rủa độc ác như thế, nhưng trong lòng tôi vẫn không thoải mái, trái lại, còn cảm thấy buồn nôn giống như ăn phải vật không nên ăn.

* * * * *

“Ồ điên.”

“Tớ biết.”

“Thần kinh không bình thường.”

“Tớ biết.”

“Nên vào trung tâm nghiên cứu những người không bình thường.”

“Tớ biết.”

“Cậu biết rồi, sao còn như thế.”

“Bởi vì tớ điên rồi, thần kinh không bình thường.”

Thái Nguyên nghe tôi nói thì tỏ vẻ bất lực và nắm chặt tay tôi: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

“Buông ra.”

“Tại sao cứ phải chọn ngày hôm nay? Đánh trực diện, cậu có chắc sẽ thắng không? Hả?”

“Nhất định phải hôm nay mới đánh. Hôm nay....hôm nay...”

Mùa đông. Mặt trời cũng sợ cái lạnh mùa đông, đã lặn sớm xuống dãy núi phía tây.

9 giờ 30 phút tối. Cho dù bây giờ, tôi xuất phát, cũng không biết có kịp không, nhưng, Thái Nguyên lại giữ chặt tôi, không buông ra.

“Thôi, để lần sau giết người thừa kế Cường Thịnh Phái đi. Như thế chẳng phải được rồi sao??”

“Không.”

Nghe nói bố Ngân Hách và bọn người giết mẹ tôi đã chết lâu rồi, cho nên bây giờ, người tôi có thể báo thù chỉ có Ngân Hách. Nhưng vừa nghĩ đến cái tên này, tim tôi lại đau buốt.

“Nếu không thì ngày mai đi đi.” Thái Nguyên lại dễ dàng.

“Không được, nhất định phải giải quyết vào hôm nay.”

“Đừng bướng bỉnh nữa! Cái tính ương ngạnh đó của cậu sẽ hại cậu đấy.”

“Nhất định phải hôm nay mới được. Nếu ngày mai không còn lòng

tin...Thế...Thế thì làm sao?”

“ Cậu không phải là...”

“ Cậu đừng nói gì nữa, đừng nói gì nữa. Cậu đừng cản tớ, cậu còn cản tớ nữa, tớ sẽ điên mất.”

“ Này, cậu đợi tớ!”

Tôi ngăn Thái Nguyên lại :” Đây là chuyện của riêng tớ.”

“ Bất luận là chuyện của cậu hay là chuyện của ai, tớ cũng phải đi cùng cậu.”

“ Thái Nguyên, đây là chuyện của tớ. Xin cậu...”

“ Đừng nói nữa! Nếu cậu chết, tớ lại không thể ngăn cậu, cậu có biết tớ sẽ đau khổ thế nào không?”

“ Tớ biết ! Nếu tớ là cậu, tớ cũng sẽ làm như thế. Nhưng, tớ xin cậu, chỉ hôm nay thôi.”

“ Này, cậu!”

“ Cậu cứ ở yên đây đi. Xin cậu ở yên đây đi.” Tôi vùng khỏi tay Thái Nguyên, chạy nhanh ra ngoài.

Chạy như điên đến nhà máy bị bỏ hoang đó, rồi bước chầm chầm đến trước cánh cửa được làm sơ sài và đưa tay ra. Nhưng, tôi lại không mở....

Hạ Ngân Hách ở trong đó....

Tôi phải dùng vũ khí trong tay tôi ....

Mắt tôi tối sầm, rốt cuộc mình muốn làm gì?....

Tôi hít một hơi thật sâu, thở ra. Rồi nghe thấy bên trong rất ồn ào. Lúc này, sau lưng tôi vang lên một giọng nói quen thuộc.

“ Làm gì thế? Đông cứng rồi à?” Là Tóc Xám.

“ ... “

“ Đã đến rồi thì vào đi chứ ? Hử?”

Tóc Xám nắm chặt nắm cửa, tôi im lặng ngẩng đầu nhìn hẳn.

“ Sao thế? Không muốn tôi mở cửa à?”

“ ... “

“ Nếu cậu sợ rồi, tôi sẽ thả cậu đi. Bởi vì chúng tôi cũng không muốn làm hỏng bữa tiệc. Trong 3 giây, cậu quyết định đi hay ở, xem như là tình nghĩa cũ của chúng ta.”

“ Chúng ta có tình nghĩa cũ gì chứ?”

Tóc Xám bật cười, mở cửa, nói lớn : “ Các vị, chúng ta có khách!”

Một đám người to lớn, vạm vỡ mặc đồ vest đen đều ngừng uống rượu, nhìn tôi . Nhưng ánh mắt của tôi chỉ tìm đến ánh mắt Hạ Ngân Hách đang ngồi ở giữa. Dáng vẻ hảnh mặc đồ vest đen, dựa nghiêng vào ghế làm tôi cảm thấy rất lạ.

“ Ái chà.... con nha đầu này tự tìm đến à.”

“ Nhưng chỉ có một đứa thôi à...., thế thì chúng ta cùng hưởng vậy? Ha ha ha..”

“ Đại ca, chúng ta đi quán bar đi! Chỉ một đứa con gái, quả thật không đủ.”

“ Khà khà...”

Nghe những lời bắn thiu như thế, Ngân Hách vẫn nhìn tôi, không biểu lộ gì. Trong mắt y đã nhìn thấy kết cục và tiêu tan.

“ Miệng...”

“ Này này! Cô ta nói rồi. Gì thế? Gì thế? Nói với anh nè...?”

“ Cánh cửa nhà máy bị Tóc Xám đóng lại. Hãnh bước chầm chậm lại đứng cạnh Ngân Hách, sau đó, nhìn tôi với vẻ mặt rất thích thú. Một thằng điên, cả người nồng nặc mùi rượu, đang lắc lư bên cạnh tôi. “ Là vì quá mắc cỡ rồi! Hà hà! Sao mà lại biết nơi này? Hừ? Ái chà, nhìn nó này. Mặt thật xinh đẹp. Hôm nay thật may mắn. Khà khà...”

“ Miệng...”

“ Cái gì...? Gì hả..?”

Hãnh kề mặt sát vào đúng lúc năm đấm của tôi tung ra :

“ Tao nói : Miệng câm lại!”

Bọn người mặc áo đen đó liền đứng dậy. Tôi không bận tâm đến, mắt nhìn chăm chăm vào mặt Ngân Hách, nói :” Bữa tiệc cuối cùng trước khi xuống địa ngục vui không?”

Ánh mắt Ngân Hách nhìn tôi nhọn như kiếm, lạnh như lưỡi dao. Tôi lại nắm chặt tay.

“ Hạ Ngân Hách, cậu tình ngộ đi!”

“ Gì cơ?”

“ Con nhỏ này ăn phải gan hùm mật gấu rồi à?”

Bọn người áo đen vây quanh tôi. Tôi đảo mắt đếm sơ qua, cũng không hơn 30 tên, vẫn không được một nửa số người mà mình dự liệu.

“Đừng xem thường bọn họ. Những người ở đây đều là người trong cấp lãnh đạo.” Tóc Xám dường như đọc được ý nghĩ của tôi.

Quả nhiên! Nếu là lãnh đạo, thế thì mỗi người trước mặt tôi đều có ít thì 50, nhiều thì mấy trăm thuộc hạ. Đây chỉ là bữa tiệc tập trung những tên cấp trên, xem ra lực lượng của bọn này quá đông!

“Đại ca, con nhỏ này hình như quen đại ca. Sau khi bọn em bắt được nó, có thể tùy ý xử lý?”

Một tên nhìn tôi hoài nghi, hỏi. Chẳng bao lâu, Ngân Hách từ từ lên tiếng, lạnh lùng nói:

“Tùy mọi người.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 68

Ngân Hách vừa nói xong, bọn người xung quanh tôi chuẩn bị thế tấn công. Nhưng bọn chúng hình như đã say đắm rồi, có vài người còn lắc lư dữ dội, đứng không vững nữa. Lúc này, một tên trong bọn chúng hô lớn, xông vào, tôi cúi đầu tránh, rồi đá vào cằm hắn.

“ A!”

“ Con nha đầu này...”

“ Đừng vì nó là con gái mà xem thường. Đừng lơ là!” Tên bị tôi đánh hô lớn. Hình như, lúc này, bọn chúng mới định thần lại.

“ Lên đi!”

“ Con nha đầu này, tao không nhường mày nữa đâu!”

Tôi né mất tên đang xông vào tôi, cúi người chặn ngang chân một tên. Lúc này, hai ba tên ngã xuống như trò domino, nhân cơ hội này, tôi đá vào bụng ba tên liền, tiếp đó, đá vào cằm tên đang từ phía sau xông tới. Đây là cuộc chiến mà tôi phải dốc hết sức từ khi sinh ra tới giờ, cho nên dù tôi có giỏi bao nhiêu đi nữa, nhưng đối diện là bọn người cao lớn, hơn nữa là xã hội đen, nên có hơi vất vả.

Đúng lúc này, Ngân Hách lại lên tiếng.

“ Nếu cậu có thể đánh tới được trước mặt tôi, tôi sẽ một chọi một với cậu. Tất nhiên, cậu nhất định phải còn sống khi tới được chỗ tôi.”

Lời nói châm biếm của Ngân Hách làm khoé mắt tôi cay cay.

Đây là người tôi từng yêu sao? Người trở nên lạnh lùng như thế, như đang đợi đưa tôi vào chỗ chết, là người tôi từng yêu sao?

“ Đang nghĩ gì thế?”

Bốp! Không biết tên nào lấy gậy đánh vào sau vai tôi. Cảm giác đau đớn khiến tôi nhắm mắt lại, lúc này chắc không phải là lúc suy nghĩ.

“ Mẹ kiếp!”

Tôi hung hãn xông vào tên đánh lén sau lưng tôi. Gót chân nhắm vào vai

hắn, sau đó, mũi chân tìm vào bụng hắn.

“Chà...chà! Xông lên đi!”

“Tên này!”

“Muốn chết à!”

Tôi bị tiêu hao hết sức lực rồi sao? Tôi thật sự không làm được sao? Không, còn xa mà. Mẹ đang nhìn tôi. Tao sẽ đem những đau khổ mẹ đã chịu, trả lại bọn bay gấp mấy trăm lần!

“Con nha đầu này!”

“Cường Thịnh Phái mà có chút bản lĩnh thế này thôi sao?”

Tôi hạ hết những tên xông vào, tìm cơ hội tiếp cận Ngân Hách, nhưng mỗi lần đều bị thất bại. Ngân Hách ỉu xiu nhìn tôi, giống như đang xem bộ phim vừa dài, vừa chán vậy. Tôi từ từ tiến về phía Ngân Hách với tốc độ mà người khác không nhận thấy được.

Bốp! Bốp!

“Hự!”

“Hơ...hơ!”

“A!”

“...Hự!”

Những tên bị đánh ngã nằm lăn lốc dưới đất càng lúc càng nhiều. Mỗi lúc ngã vài tên, mặt Tóc Xám càng lúc càng đơ cứng lại. Tôi cũng bị đánh đến thương tích đầy mình, sắp đứng không nổi nữa. Dựa vào tính tự cao tự đại và ý chí chiến đấu tới bây giờ, sức lực của tôi đã đạt tới giới hạn cao nhất.

Nhưng, cơ hội thuộc về người cố gắng. Đúng lúc tôi tìm được sơ hở liền xông vào Ngân Hách, chớp mắt kề con dao sắc nhọn vào cổ hắn.

Tóc Xám nhú mày, nhìn tôi.

“Phù .... Phù..”

So với tôi, Ngân Hách tỏ ra bình thản, nói :” Tôi đã không để tâm đến.”

“Phù...phù...tuyệt...phù....đối.... không tha cho cậu.”

Ngân Hách nhìn tôi một lúc, Tóc Xám cũng nhìn tôi hằm hằm, muốn tấn công, nhưng bị Ngân Hách giơ tay ngăn lại.

“Không được động đến cô ấy.”

“Nhưng!”

“ Thi đấu cũng là thoả thuận. Nào, bây giờ, cậu muốn thế nào?”

“ Phù...phù....giết...cậu...phù...”

“ Thế, tôi đếm đến 3, cậu giết tôi đi. Tôi cho cậu cơ hội này.”

Sao có thể nói nhẹ nhàng, bình thản như thế? Cứ như đang đợi thời khắc này vậy?

Tay cầm dao của tôi hơi run lên.

“1!”

Giết hănh! Giết hănh! Trả thù cho mẹ! Trên người hănh đang chảy dòng máu của kẻ thù!

“ 2!”

Người mà tình cờ gặp nhau, từng chút từng chút khắc vào tim tôi như lấy dao khắc lên tấm gỗ vậy. Vết mặt bình thản của hănh mang đến cho tôi nỗi đau khổ to lớn.

“3!”

.... Tôi không có cách nào giết được hănh....

Ngân Hách cười:” Đã đếm xong rồi.” Nói rồi, anh ta lấy tay nắm chặt lưỡi dao kề trên cổ.

“ Cậu...cậu làm gì thế?”

Ngân Hách tiếp tục nắm chặt lưỡi dao đang cắt vào thịt, giật con dao khỏi tay tôi, rồi quăng ra xa. Máu chảy ra thấm ướt cả nền nhà, nhưng vết mặt Ngân Hách vẫn không thay đổi.

“ Nào, chúng ta đấu với nhau.”

Ngân Hách nghiêng đầu qua lại để thả lỏng cổ, anh ta bước đến giữa đám đông.

“ Tránh ra hết cho tôi!”

Bọn chúng đều tránh ra, Ngân Hách ngoắt ngoắt ngón tay với tôi, tôi chậm chậm bước qua, đứng đối mặt với Ngân Hách nhưng lại thù người, Ngân Hách đâm một đâm vào vai tôi.

“ Nếu cậu tiếp tục thù người ra, thì sẽ thành một con cừu non đấy.”

“...”

“Để cậu không cô đơn, tôi sẽ nhanh chóng đưa cậu lên thiên đàng.”

Tại sao có thể nói ra những lời như thế mà không hề chớp mắt chứ?

“ Hạ Ngân Hách, cậu thật giỏi tạo kinh ngạc...”

“ ...”

“ Cậu thật có thể dồn người ta đến phát điên.”

Tôi xông vào Ngân Hách, Ngân Hách cản được đòn tấn công của tôi rất nhẹ nhàng. Được một lúc, hắn tấn công nhẹ vào tôi. Bao giờ cũng thế, những đòn tấn công của tôi không có tác dụng gì với Ngân Hách, đều bị hắn cản được.

“ Người luôn bảo phải báo thù mà chỉ có chút bản lĩnh này sao?”

“ Câm miệng! Tôi không muốn nghe cậu dạy bảo!”

Lúc Ngân Hách phòng thủ và tấn công, máu trên tay cứ chảy mãi không ngừng. Dao của tôi đương nhiên là lợi hại rồi, cho dù chỉ là cắt nhẹ, vết thương cũng sẽ khá sâu. Hắn lại lấy tay nắm lưỡi dao sắc nhọn và mỏng như tờ giấy đó...A, tôi đang nghĩ gì thế? Người trước mặt tôi là kẻ thù tôi mà. Kẻ thù ?!

“ Cậu cứ như thế, thì ngay cả một sợi lông của tôi cũng không động đến được”. Hắn lại kích động vào lòng tự trọng của tôi!

Tôi lại tấn công Ngân Hách, lần này, tôi dùng hết sức lực.

Bốp! Bịch, bịch! Bốp! Đấm đá túi bụi vào người Ngân Hách, hắn dần dần giảm đi sức lực.

“ Đại ca!”

“ Các người không được động đây một bước chân nào! Hự!”

Lúc đánh nhau, sao có thể phân tâm chứ ? Kết quả, Ngân Hách bị tôi đá trúng vào bụng, anh ta lấy tay lau vết máu ở khoé miệng.

“ Hừ, thế, bây giờ bắt đầu chưa?” Nói xong, Ngân Hách tấn công tôi.

“ Hơ...hơ, hự”

“ Như thế còn báo thù gì! Cậu còn mặt mũi đứng đây à?”

“ Hơ! Tuyệt đối không tha cho cậu!”

“ ...”

“ Đồ...đồ khốn!”

Ngân Hách bật cười. Tôi nhìn thấy ống thép bên cạnh mình, liền cầm lên lao vào Ngân Hách. Trong chớp mắt, tôi thấy Ngân Hách không phòng bị gì cả, hoàn toàn đứng trọn đòn tấn công của tôi, anh ta mỉm cười giống như

đã rất an tâm.....

Tôi vội rút tay lại, nhưng đã quá trễ.

Bịch!

Ngân Hách ngã xuống sàn. Vì phòng các đòn tấn công của tôi, hắn đã thương tích đầy mình rồi, vết thương trên tay cũng rất nghiêm trọng. Trong tình trạng như thế còn có thể chống đỡ nổi, đây đã là một kỳ tích. Nhưng, hắn còn bị tấn công mạnh bằng ống thép.

“ Đại ca!”

“ Đại ca!”

“ Hạ...Hạ Ngân Hách, cậu...cậu...tại sao...”

Theo thực lực của hắn, hắn hoàn toàn có thể còn được đòn tấn công của tôi dễ như trở bàn tay, nhưng, hắn lại không làm như thế?

Ngân Hách buồn bã :” ....Tôi .... Tôi thua rồi...”

Ngân Hách làm tôi mất đi khả năng khống chế mình. Trước tiên, hắn dùng lời nói làm cho tôi giận, sau đó, dùng hành động để tôi đấu với hắn. Là hắn cố ý, đây hẳn là do hắn cố ý sắp xếp!

“ Nói dối! Cậu...sao có thể., sao có thể thế được!”

Tóc Xám bước lại trước mặt tôi, tát tôi một cái. Tôi rất cuộc đã làm gì....bị cuốn vào một vòng. lại một vòng xoáy, kết quả gây ra chuyện này....

“ Dừng tay!”

Hạ Ngân Hách ngăn hành vi của Tóc Xám lại. Sau đó, hắn nói một câu với giọng nói vang cả nhà máy, rồi ngắt đi.

“ Bắt đầu từ bây giờ, ai dám động vào cô ấy, tôi tuyệt đối không tha cho hắn.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.

Chương 69

Ngất đi rồi. Không, nghe nói là không muốn hồi phục lại ý thức.

Ngân Hách được đưa vào phòng cấp cứu, thở bằng máy Ôxy. Đến bây giờ, tôi vẫn chưa nhìn thấy cậu ấy.

“ Lại đến nữa à?”

“ Cho tôi gặp mặt cậu ấy.”

“ Câm miệng. Con nha đầu như cậu... Thôi đi, cậu đi đi!” Tóc Xám khoát tay, hình như không kiên nhẫn được nữa.

Phòng cấp cứu có quy định thời gian thăm bệnh, mỗi ngày vào thời gian này, tôi đều chạy đến thăm. Nhưng, mỗi lần đều bị bọn chúng cản lại ngoài cửa.

“ Tôi muốn gặp cậu ấy. Tôi muốn ..... gặp Ngân Hách “

“ Nực cười.”

“Tôi biết, là tôi làm cậu ấy thành ra như thế. Nhưng, tôi muốn gặp cậu ấy.”

Sau khi Ngân Hách ngã xuống, tôi mới biết rõ, mình đã làm một việc đáng sợ, trong lòng tôi bắt đầu bất an.

“ Cậu không phải ghét hẳn sao? Cho nên, cậu mới làm hẳn thành ra như bây giờ, phải không? Đúng như cậu đã mong muốn rồi, cậu còn đến thăm hẳn làm gì? Cậu đến xem chuyện cười à?” Tóc Xám lớn tiếng hơn.

“ Tôi biết. Tuy tôi không hy vọng cậu ấy trở thành thế này...nhưng....”

“ Bất luận thế nào, cậu vốn dĩ muốn hẳn thành như thế, không phải sao? Bây giờ, cậu hài lòng chưa? Cậu về đi!”

“ ...”

“ Tôi thật sự muốn đấm cậu một đấm. Nhưng, tôi nể mặt Ngân Hách nên mới thôi.”

“ Tôi muốn gặp Ngân Hách“

“ ....”

“ Tôi nói, tôi muốn gặp Ngân Hách.”

“ Hãn không muốn gặp cậu, cậu mau đi đi.” Tóc Xám chặn ngang trước mặt tôi, không có ý nhường đường.

Tôi biết, tội tôi rất lớn. Là tôi làm cậu ấy thành thế này, bây giờ lại chạy đến thăm cậu ấy, tôi biết điều này rất nực cười. Điều này tôi biết, nhưng...

“ Tôi sắp điên rồi!”

Tóc Xám không phòng bị gì, tôi đâm vào bụng hãn, rồi xông vào trong. Tôi chạy đến bên Ngân Hách mà mỗi lần đến, tôi chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm vào được, nắm lấy tay cậu ấy.

“ Mở mắt ra đi, Ngân Hách! Mở mắt ra nhìn tớ đi! Cậu cứ nằm như thế sao được?”

“ Cậu ra ngoài cho tôi! Ra ngoài!”

Vừa nhìn thấy Ngân Hách, tôi bị Tóc Xám kéo ra khỏi phòng cấp cứu. Cho dù như thế, mắt tôi vẫn không rời khỏi phòng cấp cứu.

Bịch!

“Á!” Tôi bị quăng vào tường.

A...đau quá...Tóc Xám nhìn tôi với ánh mắt khiến người ta sợ run cả người, nói :” Thế nào? Nhìn thấy hãn thành như thế, cậu vui rồi chứ?”

“....”

“ Hôm đó, tôi để cậu sống mà rời khỏi là muốn nói cho cậu biết, sau đó đừng không biết trời cao đất dày như thế nữa, sống yên ổn. Tôi không biết, cậu lấy đâu ra can đảm mà xông vào. Nhưng, cậu nhất thiết đừng chìm đắm trong nỗi thương cảm và hoang tưởng vô dụng nữa. Biết chưa?”

“...”

“ Tôi hỏi cậu biết chưa?”

Rầm! Tóc Xám đâm mạnh vào tường, sát bên tai tôi. Nhưng, tôi không hề chớp mắt. Cứ như thế, Tóc Xám nhìn tôi một lúc, rồi đẩy tôi đến cầu thang.

“ Lần sau, sẽ không kết thúc đơn giản như thế.”

“ Ngày mai, tôi cũng sẽ đến.”

“ Đồ điên!”

“ Ngày mốt cũng đến, ngày kia cũng sẽ đến...Cho đến ngày cậu ấy tỉnh lại, mỗi ngày, tôi đều đến. Như thế, cậu ấy có lẽ vì ghét tôi mà tỉnh lại.”

“ Như thế, hãn sẽ càng không tỉnh dậy!”

“ Tôi sẽ đến. Cho dù cậu ấy ghét tôi, tôi cũng phải làm cậu ấy tỉnh lại!”

Tim tôi giống như bị cái dùi mài nhọn đâm vào mấy lần vậy. Rõ ràng là đánh nhau bằng cơ thể, nhưng rồi luôn cảm thấy, bộ phận bị thương chỉ là trái tim, cứ đau mãi.

Đi ra khỏi bệnh viện, trời đang mưa như trút, tôi bước đi trong mưa. Những hạt mưa to, trùng trùng lớp lớp rơi trên người, tôi cắn chặt môi, đi tiếp. Môi dưới như đã bị cắn rách, đau buốt.

Tôi báo thù rồi, đã hoàn thành kế hoạch báo thù mong đợi bấy lâu nay bằng chính đôi tay của mình. Vì người mẹ mà tôi luôn yêu thương và không bao giờ quên, tôi đã trả thù rồi. Rõ ràng là, tôi đã thắng... Việc trả thù của tôi rất thành công....Nhưng tại sao, người bị đau lại là tôi...?

* * * * *

“ Lý Huệ Bân, cậu điên rồi à?”

“ ...”

“ Con nha đầu này quả thật điên rồi, điên rồi! Cậu nhìn sang vẻ cậu kìa?”

“ A, tớ thật chịu không nổi cậu.”

Nhìn thấy người tôi ướt sũng nước mưa, Tú Nhi vừa lắc nhai, vừa vội vã đi lấy khăn tắm trùm cho tôi. Sau đó, nó dẫn tôi vào phòng khách ấm áp, lấy khăn lông lau tóc.

“ Cậu thế này là đáng vẻ gì?”

“ ...”

“ Lại đến bệnh viện à? Ai làm cậu thành thế này? Hả? Vì chuyện này, cậu không thiết tha gì đến học hành. Đây là số mệnh hai người?”

Đau khổ như thế cũng là số mệnh sao? Số mệnh tôi được định trước là phải đau khổ sao?

“ Làm gì mà nhìn tớ như thế?” Tú Nhi hỏi.

“ Cậu ấy không muốn tỉnh lại...”

“ Gì cơ?”

“ Cậu ấy không muốn tỉnh lại. Ngân Hách, cậu ấy không muốn tỉnh lại. Đây cũng là số mệnh của Ngân Hách sao? Sao lại có số mệnh chết tiệt thế chứ? Sớm biết như thế, chi bằng một mình tớ đau khổ, để tớ quên đi ký ức, chẳng phải được rồi sao? Tại sao! Rốt cuộc là tại sao!”

Cả người tôi run lên, Tú Nhi ôm chặt lấy tôi :” Người bạn đáng thương của tôi, rốt cuộc phải làm sao chứ...Cậu đau khổ như thế, tớ phải làm gì cho cậu?”

“ Hu hu...Hu hu!”

“ Cậu buồn như thế, phải làm sao bây giờ. Đừng khóc nữa. Đừng khóc....”

“ Hu...Híc....híc...”

“Tớ có thể làm gì cho cậu chứ ?”

“ Hu hu...Hu hu hu...”

“ Khóc đi...đến khi nào cậu cảm thấy dễ chịu.”

“ Hu hu...”

“ Cậu là người kiên cường. Sau khi khóc xong, cậu nhất định sẽ tốt lên. Cậu là người kiên cường, tớ tin cậu.”

Cho dù tôi cắn chặt răng, đến khi môi chảy máu. Cho dù tôi nhắm nghiền mắt, đến khi đau cả mắt, tôi vẫn không ngăn được nước mắt buồn bực và nỗi oán hận trong lòng.

Tôi hối hận, hối hận đã trả thù. Chuyện đó không liên quan gì đến Ngân Hách, nhưng tại sao tôi còn....

“ Đừng khóc nữa.Đừng khóc nữa. Huệ Bân ... Người bạn tội nghiệp của tôi, đừng khóc nữa. Số mạng cậu ở kiếp này quả thật quá lận đận. Kiếp sau nhất định sẽ hạnh phúc. Nhất định như thế” Rồi cuối cùng Tú Nhi nói.

Buổi tối mà tôi khóc và được Tú Nhi ôm vào lòng đó, tôi đã cầu nguyện một điều...

... Đem tất cả hạnh phúc của tôi ở kiếp sau cho Ngân Hách.

* * * * *

Cứ như thế, ngày nào, tôi cũng mang theo hy vọng chạy đến bệnh viện, nhưng luôn trở về trong thất vọng.

“ Huệ Bân, con không có chuyện gì chứ?” Dì hỏi.

“ Dạ, không có gì.”

“ Hôm nay nghỉ một ngày đi.”

“ Không, con phải đi xem sao.”

Tiếp theo lời dì, tôi cũng lắc đầu với câu nói của bố.

“ Hôm nay nghỉ ngơi đi.”

“ Con không sao.”

“ Thế, cũng phải ăn cơm rồi hãy đi.”

“ Con ăn không nổi”

Bố và dì rất lo lắng cho tôi, bây giờ, tôi không còn sức mà cười với họ nữa. Ngồi trên xe buýt với cánh tay quấn miếng vải băng. Tôi phát hiện tay mình bị thương và Tú Nhi đã băng bó. Tôi không biết tay mình bị thương lúc nào, chỉ cảm thấy hơi đau mà thôi. Chầm chậm tôi tháo miếng vải băng ra, bỏ vào túi. Chút vết thương này, ngay cả quần vải băng cũng là xa xỉ. Tôi nhìn kiến trúc đồ sộ của bệnh viện, hôm nay nó có vẻ to hơn? Chầm chậm bước lại căn phòng cấp cứu quen thuộc. Nhưng hôm nay không biết tại sao, tôi không nhìn thấy Tóc Xám, mà thấy hai tên mặc bộ vest đen đứng hai bên cửa như thần giữ của vậy. Bọn chúng ngăn tôi lại.

“ Không được vào!”

Nhìn kỹ, hoá ra là mất tên bị tôi đánh cho tơi tả.” Tụi mày là mấy thằng hôm trước phải không?”

Thấy tôi nhận ra, hai đứa cũng sững người một chút. Tôi trừng mắt nhìn, nói tiếp:”Lui ra!”

“ Không được!”

“ Tôi muốn vào, tránh ra.”

“ Con nha đầu này!”

Tui tao rất mệt, nhưng đối phó với những tên như bọn mày vẫn còn dư sức. Đúng lúc tôi định đấm bọn chúng, có người nắm chặt cổ tay.

“ Tóc... Xám?...”

“ Vào đi.”

“ Hử...?”

“ Tôi bảo cậu vào.”

“ Sao bỗng nhiên....”

Tóc Xám quăng cho tôi cái áo bệnh nhân màu trắng, nói: “ Hẩn tình rồi.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 70

Tỉnh rồi, tỉnh lại rồi....

“Thật sự ... tỉnh .... rồi chứ?”

“...”

“Thật sự tỉnh lại rồi chứ?”

“Cậu tự đi xem đi.” Tóc Xám lúc nào cũng ghét tôi, hằm nhìn tôi hằm hằm, rồi quay lưng ra ngoài. Tôi chạy ngay vào phòng cấp cứu. Lúc này, tôi còn mệt muốn xỉu, nhưng không biết lúc này mình lấy đâu ra sức để chạy nhanh như vậy?

Lúc bước vào phòng cấp cứu tìm kiếm, ánh mắt tôi dừng lại ở một nơi: Ngân Hách, người tôi yêu bằng tất cả trái tim và tâm hồn, anh ấy đang nói chuyện với y tá.

“Anh cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt...”

“Anh tỉnh lại quả là kỳ tích. Lát nữa sẽ đi chụp X-quang, anh đợi chút xíu.” Ngân Hách khẽ gật đầu.

Tôi nhìn khuôn mặt trắng bệch của Ngân Hách, anh ta cũng đã nhìn thấy tôi. Trong chớp mắt, mắt tôi đỏ lên, nước mắt tuôn ra.

Là tôi làm cậu ấy thành thế này, vì hai chữ “báo thù”, tôi làm Ngân Hách thành thế này.

Ngân Hách nhìn tôi rất lâu, sau đó, ngoắc tay với tôi. Ngân Hách tiều tụy đi nhiều, tới lúc mình sắp mất đi anh, tôi mới biết, mình đã gây ra họa rất lớn.

“...Ngân ... Hách ..”

Tôi những tưởng, báo thù sẽ khiến cho mình dễ chịu hơn, cho rằng, thoát khỏi cảm giác có tội với mẹ trong sâu thẳm lòng tôi, sẽ khiến tôi hạnh phúc hơn, vết thương lòng sẽ lành lại?

“Sao cậu khóc? Xảy ra chuyện gì à? Là ai làm?” Ngân Hách lấy tay ra hiệu cho hai tên mặc đồ đen đi chỗ khác.

Nhìn thấy cậu ấy, tim tôi lại đau. Vì người yêu, nước mắt có chảy thế nào cũng không hết....

“ Tại sao ... để bị tôi đánh?...”

“ Cậu không phải muốn trả thù sao?”

“ Tại sao ... cố ý để bị đánh?...”

“ Cậu từng nói, cậu muốn trả thù.”

“ Cậu thật sự cố ý để bị đánh.”

“ Có lẽ thế.”

Tôi và cậu ấy lặng lẽ nhìn nhau hồi lâu. Rồi tôi lên tiếng :” Xin lỗi....xin lỗi....xin lỗi..hu hu..”

“ Không sao. Con người, ai rồi cũng phải chết mà.”

“ Xin lỗi, xin lỗi..”

Cho dù tôi nói rách cả cổ họng, cũng không thể bù đắp được lỗi lầm. Tôi bị ngọn lửa báo thù đốt cháy cả đầu óc nên mới làm ra những chuyện điên rồi như thế. Cho dù, tôi nó xin lỗi đến rách môi, cũng không thể lấy lại được những tổn thương tôi đã gây ra cho Ngân Hách.

“ Đừng khóc.” Ngân Hách kéo tôi lại gần và lấy tay không bị truyền nước biển vuốt tóc.

“ Hu hu....hu hu...Hu..hu..”

“ May là tớ còn có thể nhìn thấy cậu.”

“ Hu...Hu hu hu..”

“ Tớ nhớ cậu đến sắp chết.”

“ Thế, tại sao cậu không tỉnh lại sớm một chút? Tại sao?! Hu hu....”

“ Tớ sợ, tỉnh lại, cậu sẽ không ở bên cạnh tớ.”

“ ...”

Không cần nhìn, tôi cũng biết, trái tim cậu đã bị tôi làm tổn thương rất nhiều. Tôi cứ tưởng, tôi là người bị hại nên có thể thoải mái báo thù. Nhưng tôi lại không biết, người bị hại thực sự là cậu. Cậu không cách gì biểu lộ đau khổ nên kiềm chết tiếng rên và ôm tất cả mọi chuyện vào lòng.

“ Đau quá. Ngân Hách...tớ...rất đau...”

“ Cái gì? Đau ở đâu?...”

“ Bởi vì, tớ quá xấu hổ với cậu....Tớ đau đến sắp phát điên. Tớ trả cho cậu

thế nào? Tớ nên lấy gì để trả cho cậu?”

“ Không cần trả. Cậu không hề có lỗi. Trái lại, trước đây, tớ làm nhiều chuyện xấu. Đây chẳng qua là sự trừng phạt đối với tớ, chỉ là trả giá cho những tội ác đã phạm phải.”

Tấm lòng Ngân Hách bao la hơn tôi, có thể chôn giấu được tổn thương to lớn tôi mang lại cho cậu ấy.

“ Cậu...khỏe không...?”

“ Ừ, vẫn khỏe. Chỉ là...cánh tay hơi đau...” Ngân Hách nhìn cánh tay quấn băng trắng toát nói.

“ Đau... không ? Hả? ...”

“ Không sao. Tốt rồi.” Ngân Hách cười mông lung.

Tôi nhắm chặt hai mắt nhưng nước mắt vẫn trào ra. Ngân Hách lại giơ cánh tay không bị thương lau nước mắt cho tôi. Rồi tôi mở mắt nhìn Ngân Hách, sao có thể cho rằng, quên đi đôi mắt này, tôi vẫn có thể sống được chứ? Tôi nói với anh ngàn câu: “ Tớ yêu cậu” cũng không đủ, tại sao lại muốn tấn công anh chứ?

“ A! Đau quá.”

“ Hả? Đau ở đâu?” Tuy nước mắt làm mắt tôi nhoè đi, nhưng vẫn lấy tay xoa xoa Ngân Hách và vội hỏi.

“ Tim tớ đau. Bởi vì, cậu khóc nên tim tớ đau. Thật là....”

“ Xin lỗi....xin lỗi...”

“ Không có gì, đổi lại là tớ, tớ cũng sẽ như thế...”

“ ...”

“ Tóm lại, tớ rất khỏe, cậu đừng khóc. Cậu khóc, bệnh tình của tớ có thể sẽ nặng hơn. Nói không chừng, tớ sẽ ngất đi, không tỉnh lại.”

“ Cậu...”

“ Ê! Đây là phòng cấp cứu.” Ngân Hách cười hóm hỉnh. Sau đó, cậu ấy dịu dàng ôm lấy tôi. Mùi hương quen thuộc của Ngân Hách lại xoay quanh tôi, nước mắt tôi lúc này mới ngừng chảy.

“ Đừng khóc, cậu cũng đừng buồn...”

“ ... “

“ Chỉ cần cậu đừng bỏ tớ là được rồi.”

“ Cậu sẽ tha thứ cho tớ chứ?”

“ Ừ. Thế, mối thù của mẹ cậu thì làm sao? Tớ chết rồi, việc báo thù mới kết thúc phải không?” Ngân Hách đẩy tôi ra khỏi lòng mình và hỏi.

Tôi lắc đầu, nói :” Lúc Hạ Ngân Hách cố ý để tớ đánh trúng, việc báo thù đã kết thúc.”

“ ...”

“ Bây giờ, cậu không phải là người kết thừa Cường Thịnh Phái, mà là Hạ Ngân Hách, người tớ đã yêu.”

Ngân Hách nhìn tôi với ánh mắt đăm đũa, tình tứ, nói :” Sao cậu không biết như thế sớm hơn một chút chứ?”

“ Là cậu quá tàn nhẫn...”

“ Là cậu quá vô tình.”

“ Thế, cậu cũng không thể trở nên lạnh lùng như thế.”

“ Thế cậu cũng không thể đột nhiên nói chia tay, cũng không thật lòng tâm sự với tớ một tiếng.”

Ai có thể địch lại miệng lưỡi Ngân Hách chứ?

Tôi lau những giọt nước mà bây giờ mới chảy ra, nhìn cánh tay Ngân Hách, hỏi : “ Ngoài chỗ này ra, còn chỗ nào bị thương nữa không?”

“ Ừ. Có lẽ không có. Cậu cảm thấy có lỗi lắm phải không?”

“ Hử? Ừ. Xin lỗi...” Tôi cúi đầu. Ngân Hách lấy tay nâng cằm tôi lên và hôn nhẹ lên môi tôi.

“ Xin lỗi tớ phải không.?”

“ Cậu! Hơ? ừ.”

“ Có thật muốn xin lỗi tớ không?”

“ Này, tớ thành thật xin lỗi cậu, nhưng...”

Ngân Hách lại hôn nhẹ lên môi tôi. Tôi sợ quá, tránh xa ra. “ Này, đừng đùa nữa!”

“ Lại đây!”

“ Cậu bảo tớ qua thì tớ qua à?”

“ Này, tớ bỗng cảm thấy rất đau.” Ngân Hách nằm trên giường, quay lưng lại. Tôi chạy lại.

“ Này, cậu....”

“Bắt được rồi...”

“A..”

Ngân Hách nắm chặt tay tôi, để tôi ngồi trên mép giường. Sau đó, hấn lại hôn tôi. “Cậu chẳng phải nói là cảm thấy hồ thẹn với tớ sao?”

“Hả? Ơ...ơ...tất nhiên là cảm thấy hồ thẹn với cậu.”

Ngân Hách bỗng kề sát mặt vào mặt tôi, nói:” Nếu cậu cảm thấy có lỗi với tớ thì hôn tớ đi.”

“Này, đây là phòng cấp cứu.”

“Tớ vốn còn muốn đứng hôn cậu giữa đường cao tốc nữa kìa.”

Xem ra, tôi đánh mạnh tay quá rồi. Hình như, hơn một nửa bộ phận trong não hấn đang trong quá trình hồi phục.

“Có phải mình đánh mạnh tay quá không?” Tôi lẩm bẩm.

“Hả?” Mặt Ngân Hách trông rất ngố.

“Không có gì. Tớ đồng ý với cậu! Ha ha ha...” Tôi nói qua loa cho xong, đợi sau khi về nhà sẽ tính sau.

Bảo tôi hôn trước mặt nhiều chị y tá như thế, tôi làm không được, chỉ cần hôn một cái thôi. Ngân Hách nở một nụ cười.

“Nếu tớ không hài lòng, phải hôn lại lần nữa.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 71

“ Hạ Ngân Hách!”

“ Chuyện gì ?”

Ngày thứ hai, sau khi Ngân Hách được chuyển sang phòng bệnh cao cấp, Tóc Xám xuất hiện.

“ Chúng ta đã lâu không gặp, cậu sao lại nói với giọng điệu như thế?”

“ Gặp cậu, tôi thật không vui chút nào.”

“ Cậu có cần phải tỏ rõ thái độ như thế không? “

“ Ừ”

“ Cậu xui thật.”

“ Cậu cũng thế.”

“ Bệnh mới khỏi, cậu đã như thế sao? Cũng nhờ có tôi, cậu mới có thể hồi phục.”

“ Nhờ cậu gì chứ?”

“ Tiền điều trị đều do tôi trả.”

“ Thật không? “

Tóc Xám gật đầu và đưa giỏ trái cây ra trước mặt Ngân Hách.

“ Cảm ơn.”

“ Phải đưa đồ ăn cho cậu, cậu mới nhìn mặt tôi à?”

Ngân Hách từ nãy giờ cứ đọc sách, nhìn thấy giỏ trái cây mới cảm ơn Tóc Xám. Nhưng, chuyện này mới khiến Tóc Xám càng nổi giận.

“ Cậu không đẹp, nhìn mặt cậu làm gì?”

“ Tôi không phải con gái, tất nhiên không đẹp rồi.”

“ Cho dù cậu là con gái, cũng không đẹp gì hơn. Cậu đến nhất định là có chuyện gì rồi.”

“ Này!” Tóc Xám vỗ vào cánh tay bị thương của Ngân Hách mà không chú ý gì cả, Ngân Hách nhú mày đe dọa. Nhưng, Tóc Xám vẫn chạm vào cánh tay đó của Ngân Hách, xem ra, đầu óc Tóc Xám cũng không tỉnh táo lắm.

“ Tên này!” Ngân Hách lấy cuốn sách mình đang xem đánh Tóc Xám một cái.

“ Cậu muốn lấy món ăn tinh thần làm vũ khí à?” Tóc Xám hỏi. “ Món ăn tinh thần cũng phải trong hoàn cảnh tốt mới có thể ăn được chứ.”

Rồi sau đó, hắn nói :

“ Đây, tôi phải đi rồi.”

“ Ừ, đi đi.”

“ Không phải. Tôi phải đi Phủ Sơn.”

“ Phủ Sơn?”

Ngân Hách lúc này mới lại nhìn mặt Tóc Xám.

“ Ừ. Xem ra, cậu không hy vọng gì rồi. Hơn nữa, gần đây, tình hình chung quanh khá phức tạp. Hơn nữa, tớ còn phải chỉnh đốn lại tổ chức, quả thật rất bận. Cho nên phải đi Phủ Sơn lánh mặt một thời gian.”

“ Nếu cậu đi, có chuyện gì làm không? “

“ Tất nhiên, còn phải hỏi.”

“ Ẩn cư ở Phủ Sơn, tình thế vẫn khá nghiêm trọng.”

“ Có lẽ.”

“ Thật sự phải đi à? Cậu sẽ liên lạc với tôi chứ?”

“ Sao, không nữa xa tôi à?”

“ Không, tôi chỉ muốn bỏ đi cách liên lạc.” Ngân Hách lạnh lùng trả lời, không chút nề nang.

“ Khà khà, chỉ cần tôi nhớ cách thức liên lạc với cậu là được rồi.”

“ Tôi sẽ đổi số điện thoại.”

“ Im đi. Có thể, đây là lần gặp mặt sau cùng. Nhưng cậu ... “

“ ... “

Tóc Xám nhìn tôi, rồi quay qua hỏi Ngân Hách :” Cậu thật sự không muốn trở về Cường Thịnh phái ? “

“ ... ”

“ Nếu cậu trở về, tôi sẽ đợi cậu cùng về. Bởi vì, chúng tôi cần cậu.”

“ Xin lỗi...”

“ Thôi đi, tôi đi đây. Còn nữa, đây là số điện thoại của tôi, cậu cầm đi. Nếu cậu dám vứt đi, tôi sẽ cầm con dao lớn mà xuất hiện trong giấc mơ của

cậu.”

“ Tôi sẽ vút đi.”

“ Thế, tôi sẽ cầm búa mà xuất hiện trong giấc mơ của cậu.”

Lần đầu tiên, tôi thấy Tóc Xám nói đùa, điều này làm tôi rất ngạc nhiên, nhưng Ngân Hách hình như đã quen rồi, nên chỉ cười hì hì.

Tóc Xám đi ra khỏi phòng bệnh rồi, Ngân Hách cầm điện thoại lên. Cậu ta nhìn vào danh thiếp và bấm số.

“ Alô. Ai thế?”

Giọng nói của Tóc Xám vang lên. Ngân Hách sẽ không phải mới đó mà đã nhớ hẳn rồi chứ?

“ Là đại ca cậu.”

“ Khà khà, bây giờ không phải nữa rồi. Nhóc!”

“ Đến Phú Sơn thì không còn sợ gì nữa à?”

“ Đúng thế, tôi không còn sợ gì nữa. Nhóc!”

“ Nhóc, nhóc cái gì ?”

“ Hì, sao cậu gọi điện cho tôi? Mới đó mà đã nhớ tôi rồi à? Hay là đổi ý rồi?”

“ Đi đường thuận lợi nhé!”

“ Chỉ để nói câu này thôi à? Thật phí tiền điện thoại.”

“ Giàu có như cậu còn tính toán gì?”

“ Ao ước được như vậy lắm hả? Muốn thì trở về đi.”

“ Thôi được rồi, cúp máy đây.”

“ Nhớ giữ gìn sức khoẻ đấy! Lần sau đến Phú Sơn chơi”

“ Biết rồi. Đi đường thuận lợi nhé!”

“ Không phải hôm nay đi! Được, biết rồi. Chúc cậu mau hồi phục.”

Tít....

Tôi nghe rất rõ tiếng Tóc Xám, Ngân Hách tỏ ra có chút lưu luyến.

Tôi nắm chặt tay Ngân Hách :” Nếu muốn trở về. cậu có thể trở về.”

“ Khỏi cần, Cường Thịnh phải không còn tác dụng gì nữa.”

“ Tác dụng?”

“ Ừ. Bởi vì tớ biết, cho dù tớ không trở về, cậu cũng sẽ tấn công vào Cường Thịnh phải.”

Cho nên, cậu mới không trở về Cường Thịnh phái để đánh tay đôi với tôi? Cũng không biết, hẳn có nhìn thấy vẻ mặt cảm động của tôi hay không. Hẳn nhặt cuốn sách rơi dưới đất lên và nói tiếp :

“ Tớ sợ cậu sẽ gây ra chuyện. Tớ phải giám sát cậu, phải không? “

“ ...”

Tôi lau nước mắt và lấy hộp cơm trong túi ra :” Tớ mang theo hộp cơm trộn đây.”

“ Mua hả?”

“ Không, tớ làm...”

“ Hử, thật à?” Tuy miệng hỏi như thế, nhưng mặt hẳn lại đờ ra, tỏ vẻ hoài nghi. “ Chắc là ngon lắm?”

“ Ừm ... Này, đưa đây. Nào, ăn thôi.”

“ Cậu cũng ăn à? ”

“ Ừ, tất nhiên! Tớ cũng chưa ăn cơm mà. Không phải ở bệnh viện cậu được cung cấp cơm sao? “

“ Cậu lấy đưa ra. Chút này chỉ đủ tớ ăn thôi.”

“ Này này! Đưa đây! Cậu bưng hết hộp cơm đi, thật quá gian xảo.”

Hạ Ngân Hách, tên xảo quyệt này, không chỉ ăn cơm của bệnh viện, mà ngay cả hộp cơm của tôi cũng không tha, còn muốn ăn hết. Thật không lịch sự.

“ Đưa đây, đưa đây!”

“ Đứng qua một bên hóng mát đi. Đi đi!”

Ngân Hách đẩy tôi ra, còn tôi lại nắm lấy hộp cơm và muốn ăn cùng. Lúc này, xuất hiện người thứ ba.

“ Cô Lý Huệ Ân.”

“ Là tôi”

“ Bác sĩ điều trị muốn gặp cô. Bây giờ có tiện không?”

“Hả? À, được.”

Tôi không phải người giám hộ? Lẽ nào, Tóc Xám chuyển quyền giám hộ cho tôi? Có lẽ không phải... . Người giám hộ Ngân Hách nên là bố chứ?

Tôi không nghĩ quá nhiều. Lúc tôi đi theo chị y tá, bước vào phòng Viện trưởng, nhìn thấy một dang người rất quen.

“ A, cô Huệ Bân đến rồi à?”

“ Dạ...nhưng, ngài làm sao biết tôi...”

“ À, là chủ tịch gọi cô đến.”

“ Hả?”

“ Con gái ngài tới rồi, chủ tịch.”

“ Chủ...tịch..?”

Người đó từ từ quay đầu lại. Không ai khác, thật sự là bố.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 72

“Bố... bố...”

“Con ngồi xuống trước đi.”

Vẻ mặt bố rất nghiêm túc, hình như đang chịu đựng chuyện gì. Tôi cẩn trọng ngồi vào cái ghế cạnh bố.

Lúc này, viện trưởng lên tiếng.

“Ừm... Vì là người quen với chủ tịch, tôi mới thông báo ngài đến đây một chuyến. Tôi không làm mất thời gian của ngài chứ?”

“Không có. Xin ngài nói về tình trạng của Ngân Hách đi.”

Chuyện ...chuyện này rốt cuộc là sao? Bố và viện trưởng bệnh viện quen nhau? Hơn nữa, chuyện họ nói về Ngân Hách rốt cuộc là gì?

“Sức chịu đựng của Ngân Hách quả thật rất lớn. Theo phim X-quang chúng tôi chụp, cơ cánh tay của anh ta sắp đứt. Đây là tình trạng rất nguy hiểm, hơn nữa, cánh tay đó đã mất quá nhiều máu, tình hình rất khẩn cấp. Nhưng phẫu thuật cơ tay rất nguy hiểm, chúng tôi chỉ có thể dùng được vật lý trị liệu thôi.”

Lời nói của viện trưởng như hình thành cơn lốc trong não tôi, tai tôi ù ù.

“Ông nói là ý gì? Sau này, sẽ không thể... dùng cánh tay đó được nữa, phải không?”

“Chúng tôi cũng không loại trừ khả năng này. Tình trạng cậu ấy nghiêm trọng hơn những bệnh án khác : mất nhiều máu, xương có vết nứt, lại thêm cơ tay sắp đứt. Cánh tay có thể còn gắn trên người đã là một kỳ tích. Hơn nữa sức chịu đựng của Ngân Hách rất lớn, thật khiến người ta khâm phục. Cho dù chúng tôi dùng bao nhiêu mũi thuốc giảm đau, cũng rất khó tỏ ra thoải nhiên như thế.”

Nói không loại trừ khả năng này, không phải là nói, có khả năng cánh tay sẽ tàn phế sao? Tôi từ từ ngẩng lên nhìn bố, quả thật không đoán ra, bố đang nghĩ gì.

Bố nhìn viện trưởng, hỏi : “ Thế, phải làm sao?”

“ Bởi vì vết đứt của cơ tay Ngân Hách ở vị trí rất nguy hiểm, với điều kiện hiện nay ở trong nước, chúng tôi không dám mổ. Cho nên, tốt nhất nên đi ra bệnh viện lớn ở nước ngoài thì tốt hơn. Nếu phẫu thuật thành công, cũng phải trị liệu cho hồi phục. Để hoàn toàn hồi phục, cần ít nhất cũng phải 2 năm.

Trời ơi, ngay đến năm mơ, tôi cũng không ngờ đến. Tôi cứ tưởng, lúc Ngân Hách mở mắt ra, tất cả mọi chuyện đều đã giải quyết. Bây giờ, tôi nên bắt tay từ đâu đây?

“Đối với tình trạng của Ngân Hách, bệnh viện ở nước ngoài chữa trị càng có hiệu quả và khả năng cũng cao hơn.”

Ngân Hách phải ra nước ngoài?

“ Càng sớm càng tốt phải không? “

“ Vâng, câu hỏi của ngài cũng là câu trả lời ạ.”

Bước ra khỏi phòng viện trưởng, tôi ngồi xuống ghế dài ở hành lang bệnh viện. Bố cũng ngồi xuống. Tôi đã quên hết những chuyện định hỏi bố.

“ Con không muốn biết tại sao bố lại đến bệnh viện à?”

“ Bố, cánh tay Ngân Hách... sẽ không sao chứ?”

“ Bệnh viện bỗng gọi điện cho bố. Bố đến xem mới biết, con đưa Ngân Hách nhập viện, người giám hộ lại biết tên bố. Nếu không quen viện trưởng ở đây, bố năm mơ cũng không ngờ, con lại làm ra chuyện này.”

“ ...”

Tôi im lặng không trả lời. Bố nói tiếng, tôi chỉ im lặng nghe. Chi phí điều trị là Tóc Xám trả....nhưng người giám hộ lại điền tên bố. Chuyện này bị bố phát hiện rồi.

“ Con không muốn nói gì với bố à?”

“ ...”

“ Bố hỏi lại lần nữa, con có gì muốn nói gì với bố không?”

“ Bố đang nói gì? “

“ Về chuyện Ngân Hách bị thương, con không muốn giải thích với bố à?”

“ ...”

Tôi ngẩng đầu, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của bố. Đó không phải vẻ mặt

quở trách tôi vì tôi gây ra chuyện, lại không nói với bố. Đó là vẻ mặt nghiêm trọng, cố nén cơn giận sau khi biết được sự việc

“ Bố...”

“ Bố luôn tin tưởng con! Cho dù con đánh nhau, bố cũng định tha thứ cho con lần này. Nếu Ngân Hách là hạng người đó, con nên sớm nói cho bố biết chứ!”

“ ... “

“ Huống hồ, hẳn còn là người của tổ chức xã hội đen.”

“ Bố...”

“ Không thương lượng với bố, con đã tự đi khiêu chiến với tổ chức xã hội đen? Con định giấu tới khi nào?”

Cảm giác thế giới này rời xa tôi có lẽ là thế này? Đầu óc mù tịt, tai ù ù, cả người run rẩy.

Sao bố biết chứ?

“ Bố...bố!”

“ Con im đi! Con làm bố rất thất vọng.”

Bố đứng dậy, bước nhanh ra khỏi bệnh viện. Tôi lập tức đi theo, nhưng bố như cố thoát khỏi tôi .

Từ sau khi mẹ mất, cho dù tôi phạm tội lớn thế nào, bố chỉ là dí dí ngón tay vào trán tôi. Vẻ mặt và hành động kỳ lạ lần này của bố khiến tôi biết rõ, lần này tôi làm tổn thương rất nhiều người.

“ Bố!”

Tôi lại đi đến gần bố. Bố chợt hất cằm về phía chiếc xe: “ Lên xe!”

“ Bố, Ngân Hách đang ở trên đó...”

“ Hẳn không có liên quan gì đến bố nữa!”

Bố, sao có thể nói ra những lời tàn nhẫn như thế.

“ Lên xe, trước khi bố kéo con đi!”

“ Con không thể đi.”

“ Lên xe ngay !”

“ Không!”

“ Con nha đầu này!”

Tôi biết rõ tội mình đang phạm là tôi tà trời. Trả thù – Tình yêu - Chử hiếu

, ba điều này đan xen vào nhau, phức tạp. Cuối cùng tôi như không tìm được gì cả.

Ngân Hách thế nào cũng không can hệ gì à?

“Bố!... Bạn bè Ngân Hách đã thanh toán tất cả tiền điều trị cho anh ấy.

Tóc Xám từng nói, sẽ trả tiền chữa trị của Ngân Hách, cho nên, về chuyện này không cần lo lắng.”

“Cho dù là bạn bè, chẳng qua cũng chỉ là một bọn lưu manh thôi.”

“Bố!”

“Ai lại muốn gánh vác số tiền lớn như thế cho bạn mình chứ?”

“! “

Tôi cắn chặt môi dưới, cúi đầu, nhìn tấm gạch nền dưới đất. Tôi còn phải lên lầu gọt trái cây cho Ngân Hách; chuẩn bị cơm cho anh; còn phải cho anh uống thuốc. Việc phải làm cho Ngân Hách thật sự rất nhiều, rất nhiều!

“Là con gây ra. Bố, là con...là con gây ra. Là con gái bố làm Ngân Hách thành như thế. Con không mong được bố tha thứ. Cho nên, bố bỏ qua... bỏ qua cho Ngân Hách đi.”

“Câm miệng! Con có biết máu đang chảy trong người nó là máu của ai không?”

“Con biết! Con quá biết. Con biết, người con muốn tìm mấy năm nay là Ngân Hách. Nhưng... Đó không phải là chuyện Ngân Hách muốn. Anh ấy không biết gì cả phải không? Sinh ra ở đó cũng không phải lỗi của anh ấy. Không phải anh ấy muốn trở thành như thế, phải không? Đó là chuyện xảy ra khi Ngân Hách còn nhỏ. Ngân Hách mới biết chuyện này cách đây không lâu.

“Con vừa thi xong đại học, nó đã trở về tổ chức rồi.”

“Cậu ấy vì ghét tổ chức nên mới rời khỏi đó. Là vì con muốn tìm người trả thù, nên đẩy cậu ấy vào cuộc. Là con bảo cậu ấy trở về.”

“...”

“Là con làm cậu ấy thành như thế. Vì con muốn trả thù, nên để con được toại nguyện, cậu ấy để con đánh một cách vô điều kiện. Kết quả mới thành như thế. Nhưng cậu ấy vẫn chấp nhận con, quý trọng con... Điều này, bố có lẽ rõ hơn con chứ?”

“ Chính vì như thế, bố càng cảm thấy hổ thẹn với mẹ con.”

“ Bố...”

“ Đừng làm ra vẻ mặt như thế. Hắn vào nhà chúng ta để bảo vệ con với cơ thể dơ bẩn như thế. Chuyện này vốn đã là chuyện không thể tha thứ được rồi!”

“ Bố !”

“ Quả thật là dẫn sói về nhà.”

“ Bố!”

“ Lên xe!”

“ Không!”

Tôi quay lưng chạy về bệnh viện.

Nhìn thấy tôi hốt hoảng chạy vào phòng. Ngân Hách hỏi xảy ra chuyện gì. Chuyện tôi có thể làm chỉ là ngăn không cho nước mắt chảy ra, tuy tôi cố hết sức, nhưng nước mắt vẫn đầm đìa.

“ Sao thế? Xảy ra chuyện gì?”

Nhìn thấy cánh tay đang bó bột của Ngân Hách, tim tôi lại đau. Tôi nhắm nghiền mắt.

“ Sao thế? Cậu rất cuộc sao thế?”

Tôi đang đứng ở cửa phòng, Ngân Hách chạy lại trước mặt tôi, dịu dàng lau nước mắt.

“ Ngân Hách, Ngân Hách. Xin lỗi...xin lỗi...hu hu... đều tại tớ....cánh tay cậu....ko chùng sẽ tàn phế...”

“ ...?”

Tôi mong cậu nổi giận, mong cậu oán trách tôi .

Nhưng....

“ Cánh tay này à? Tớ biết rồi.”

“ Sao cơ?”

“ Thật ra, tớ đã cảm nhận được.”

Ngân Hách chạm vào cái ngón tay bị thương.

“ Không chút cảm giác nào.”

“ Làm thế nào....làm thế nào bây giờ .... Tại sao chỉ có cậu chịu khổ! Người có tội là tôi, nhưng tại sao mỗi lần đều là cậu chịu tôi! Hu....hu hu...hu...”

Thượng đế ơi, con đã chịu đủ rồi, có thể không chịu khổ nữa được không? Ông muốn xé toạc vết thương đang lành của con để hút máu ra phải không? Có thể đừng hành hạ con nữa được không? Lẽ nào, con là đứa con bị ông bỏ rơi ?

“ Đừng khóc.” Ngân Hách buồn rầu nói nhỏ.

“ Ngốc lắm, cậu phải nổi giận chứ! Hu...hu hu...hu...nổi giận chứ. Mắng tôi là sao chổi, huh u... bảo tôi xéo đi. Cậu hãy mắng tôi một trận đi chứ! Tại sao?”

“ Đừng khóc. Khóc nữa, ông già Noel sẽ không tặng quà cho cậu đâu. Sắp lễ Noel rồi, đừng khóc nữa, ngoan. Tớ không sao....giống như lúc trước vậy.”

Nụ cười mông lung và bi thương của Ngân Hách giống như con dao nhọn đâm vào tim tôi.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 73

“ A...ừ...ừ..”

Trong cơn ngủ say, tôi nghe thấy âm thanh rất lạ, liền mở mắt ra nhìn. Tôi thấy Ngân Hách đổ mồ hôi lạnh toát cả người và đang giãy giụa. Chớp mắt, tôi tỉnh ngủ ngay.

“ Ngân Hách, Ngân Hách, cậu sao thế? Cậu đợi chút.... Y tá!”

Tôi chạy nhanh ra ngoài hành lang nhìn tứ phía. Tôi vội vàng tìm một cô y tá.

“ Cô.... cô y tá ơi, bệnh nhân Hạ Ngân Hách phòng bệnh đặc biệt có biểu hiện khác thường.”

Nghe tôi nói, y tá chạy ngay đến phòng bệnh xem xét tình trạng trên người Ngân Hách.

“ Bắt đầu khi nào ?”

“ Em cũng không biết. Khi em tỉnh dậy, cậu ấy đã như thế.”

“ Chị đi tìm bác sĩ. Em ở đây xem chừng bệnh nhân, đừng để anh ta làm hại đến mình hoặc ngắt đi.”

Nhìn thấy Ngân Hách ôm cánh tay bó bột giãy giụa trên giường, tôi bỗng sợ. Đừng để lo lắng của tôi và sự tưởng tượng của tôi thành hiện thực chứ?!

“ Ngân Hách, Ngân Hách, cậu có thể nhìn thấy tớ không?”

“ A...a...ừ ừ, ơ....!”

“ Bác sĩ sao vẫn chưa tới! Ngân Hách! Ngân Hách!”

Lúc này bác sĩ chạy vào, chích cho Ngân Hách mũi thuốc giảm đau.

“ Phù...”

“ Bác sĩ, Ngân Hách sao thế? Cậu ấy sao lại thành như thế.”

“ Bởi vì thuốc giảm đau đã hết tác dụng nên mới bị đau đớn. Nhìn thấy cậu ấy kiên cường như thế, thật hiếm có.” Bác sĩ nhìn Ngân Hách với ánh mắt thương hại.

“ Thế....thế, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng chứ?”

“ Đúng thế. Thời gian có hiệu lực của thuốc giảm đau cũng giảm bớt từ từ. Tốt nhất nên mau chóng đưa đến các bệnh viện lớn ở nước ngoài....”

“ Thế, ra bệnh viện lớn ở nước ngoài cần bao nhiêu tiền? Phải làm gì chứ?”

“ Cho dù nhanh thế nào đi nữa, ra nước ngoài cũng phải cần một tuần. Hơn nữa, còn phải cần rất nhiều tiền, cho nên, cô nên nhanh chóng chuẩn bị đi.” Sau khi bác sĩ đi ra khỏi phòng, tim tôi mới hơi bình tĩnh trở lại. Phải đưa cậu ấy đến bệnh viện lớn ở nước ngoài?

Lúc tôi đang ngồi cạnh giường thờ dài, tôi cảm thấy có cái gì đó đặt lên đầu tôi. Ngẩng lên nhìn, hoá ra là tay Ngân Hách.

“ Ngân Hách trở mình mấy lần, cuối cùng ngủ thiếp đi.

* * * * *

Không còn cách nào khác. Đây là lựa chọn cuối cùng, cũng là phương án tốt nhất tôi có thể làm.

“ Ngân Hách, cậu vẫn khoẻ chứ?”

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, chiếu vào mặt Ngân Hách, cậu ta nhú mày, khẽ gật đầu.

“ Cậu sao có thể chịu được cơn đau chứ? Quả thật là người thép.”

“ Tớ vốn rất khoẻ mạnh mà.”

“ À, tớ ra ngoài một chút.”

“ Mới sáng sớm, cậu muốn đi đâu?”

“ Máy ngày nay, cứ ở trong bệnh viện mà đối mặt với cậu, tớ nhìn chán rồi. Tớ phải ra ngoài tìm nhân tình đây.”

“ Thế, tớ sẽ mặc đồ bệnh nhân đi theo cậu.”

“ Tức cậu quá, tớ còn phải đi thăm rất nhiều anh đẹp trai nữa.”

“ Thế tớ sẽ mang theo bình nước biển đi theo cậu.”

“ Còn phải nắm tay các anh đẹp trai đó, giả vờ như chưa có bạn trai.”

“ Thế tớ sẽ mang theo bình nước biển, mặc áo bệnh nhân mà công cậu đi tới đi lui trên đường.”

Tưởng tượng ra một chuyện thật đáng sợ. Tôi khẽ lắc đầu. “ Thật ra, tớ đi gặp bố.”

“ Chủ tịch? Tại sao?” Ngân Hách vẫn không biết là bố đã biết mọi chuyện.

Tôi mỉm cười và trả lời: “ Tớ sợ, ông ấy lâu quá không gặp tớ sẽ lo lắng, tớ

đi một chút rồi về.”

“Ừ. Nhưng nếu cậu dám đi tìm tình nhân khác, đừng quên những lời nói lúc này.”

Ừ, tôi sao quên được chứ?

“Đi đường cẩn thận nhé.”

“Biết rồi.”

Tôi đến công ty của bố, bước vào văn phòng chủ tịch. Nhưng, bố tỏ ra rất lạnh lùng.

“Bố...”

“Cô còn nhớ tôi là bố cô sao?”

“Bố...”

“Đến tìm tôi có chuyện gì?”

Cổ họng tôi nấc nghẹn, lưỡi cứng đờ, thật khó mở lời. Nhưng vừa nhớ đến chuyện tối qua, tôi lên tiếng.

“Xin bố..... giúp Ngân Hách.”

“Nếu con muốn nói với bố điều này thì miễn bàn.”

“Bố giúp cậu ấy một lần. Bây giờ, cậu ấy quá đau khổ rồi.”

“Chúng ta cũng từng đau khổ như thế! Không, chúng ta đau khổ hơn hẳn! Lẽ nào con quên, tại bố của nó, nhà chúng ta bị đau thương đến mức nào.?”

“Đó không phải lỗi của Ngân Hách.”

“Không gặp được người cha tốt là lỗi của nó.!”

“Bố!”

Nói xong, bố chỉ chăm chú vào giấy tờ. Lẽ nào, tôi thật sự không làm được gì?

“Bố...con...con mệt lắm rồi. Con đã đánh cậu ấy thành ra như thế. Con cứ tưởng, thay mẹ báo thì rồi, con sẽ rất vui, rất thoải mái...Nhưng con sai rồi. Con rất đau khổ! Cảm giác đó giống cảm giác khi làm đám tang mẹ. Bố, bố chỉ cần nổi giận thì được rồi...Nhưng...nhưng con thì sao? Nhưng bố có biết rằng cậu ấy đứng yên để cho con đánh.”

“...?”

“Con thương mẹ, nhưng con cũng yêu Ngân Hách! Cho nên, con rất đau khổ! Con muốn cứu Ngân Hách, con muốn cậu ấy khoẻ lại. Cho dù lấy

cánh tay của con cho cậu ấy, con cũng không tiếc.”

Bố từ từ ngẩng lên nhìn tôi, còn tôi lại cố tránh ánh mắt của bố. Tôi biết, những lời tôi nói ra là bất hiếu, nhưng đây đều là những lời thật lòng. Bởi vì tôi yêu bố, đồng thời cũng yêu Ngân Hách.

Bố nặng nề nói :” Thế nếu bố đồng ý với con, đưa hẳn ra nước ngoài trị bệnh. Con có thể chuyện gì cũng nghe lời bố không?”

“ Có thể!”

Bố im lặng nhìn tôi một lúc, rồi nở nụ cười lạnh nhạt:

“ Hãy chia tay với nó.”

* * * * *

“ Không được.”

Đúng như tôi đã dự liệu, Ngân Hách lắc đầu phản đối kịch liệt :” Cho dù cơ tay đứt hết, thuốc giảm đau không còn tác dụng, tớ cũng tuyệt đối không thể làm như thế. Không, tuyệt đối không thể. Cho dù chặt đứt cánh tay đi, tớ cũng không chia tay với cậu.”

Nước mắt tôi tuôn rơi.

Bởi vì trò đùa của số phận, chưa đến 20 tuổi, cậu ấy đã bao lần bị dao kề vào cổ, tôi cũng mấy lần chĩa mũi dao vào Ngân Hách . Bây giờ, điều tôi làm lại là thông báo cuộc chia ly lần nữa.

“ Cậu biết rõ mà, sau khi cậu rời khỏi tớ, tớ làm sao sống nổi.”

“ Ngân Hách, cậu nghĩ lại đi...”

“ Không cần nghĩ nữa. Kết luận của tớ là thế này. Cho dù phải chặt đứt cánh tay đi, cho dù cơ tay đều bị đứt hết, tớ cũng không thể để cậu đi. Tuyệt đối không!”

“ Cậu như thế, tớ phải làm sao? Là tớ làm cậu thành thế này, tớ...phải làm sao?”

“ Cậu không cần đau khổ vì chuyện đó. Chỉ cần cậu ở cạnh tớ như không có chuyện gì xảy ra là được rồi! Hãy ở bên cạnh tớ.”

“ Nhìn thấy cánh tay tàn phế do tớ gây ra cho cậu, cậu tưởng tớ sẽ hạnh phúc sao? Nhìn cậu chịu đau đớn từ ngày này sang ngày khác mà không có thuốc giảm đau trợ giúp, cậu tưởng tớ sẽ hạnh phúc sao?”

Ngân Hách tránh nhìn những giọt nước mắt của tôi . “ Có thể giữ cậu bên mình....Tớ cho rằng, hạnh phúc bắt đầu như thế...”

“ Hu.... Hu..hu....”

“ Lại thế rồi. Tớ và cậu rốt cuộc là duyên phận gì? Lẽ nào chỉ là duyên phận lướt qua? Hay là tớ quá lưu luyến sự ngẫu nhiên chết tiệt đó?”

“ ....”

“ Hay là kiếp trước, tớ tạo nhiều tội ác, kiếp này bị trừng phạt phải mất đi người yêu thương nhất.?” Ngân Hách vẫn cúi đầu nói, nước mắt trào ướt cả cằm.

Tôi bước đến, vuốt tóc Ngân Hách, Ngân Hách lấy cánh tay còn lành lặn ôm chặt lấy tôi. “ Cậu bảo tớ...cậu bảo tớ sao có thể để cậu đi...Sao có thể để cậu đi lần nữa!...”

Cạch.

“ Huệ Bân, chúng ta về thôi.” Cửa phòng mở ra, là bố.

Tôi chậm rãi đứng dậy. Điều tôi có thể làm chỉ là thế này. Lưu lại trong tôi cũng chỉ là thế này. Lại một lần chia ly bất đắc dĩ.

Ngân Hách, tớ ổn, thật sự rất ổn. Tớ chỉ lo cậu sẽ đau khổ, cậu sẽ không yên tâm về tớ.

“ Chủ tịch...”

Ngân Hách gọi bố, nước mắt lăn dài trên má, nhìn người đàn ông lạnh lùng đứng trước mặt, Ngân Hách hỏi :” Khi nào đi ra nước ngoài.”

“ Khi nào tôi lên tiếng, thì sẽ được ngay.”

“ Cho tôi thời gian một ngày để sắp xếp một chút được không.?”

“ Một ngày?”

“ Sáng ngày mai, tôi sẽ trả Huệ Bân lại cho ông.”

“ Đề nghị này quá nguy hiểm.”

“ Sẽ không xảy ra chuyện gì khiến ông phải lo lắng đâu. Tôi chỉ muốn lưu lại hồi ức đủ để sống tiếp tục. Cho nên, ông cho tôi thời gian một ngày, chỉ một ngày.”

“ Không được! “

“ Bố!” “ Chủ tịch....”

Tôi và Ngân Hách nhìn bố với ánh mắt như nhau.

Chỉ một ngày. Chúng tôi nắm chặt tay bố và khẩn thiết nhìn.
Bố suy nghĩ rất lâu rồi nói :” Bây giờ là 2 giờ chiều, đúng 9 giờ sáng mai,
tôi sẽ đến.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương 74

Tôi và Ngân Hách tranh luận kịch liệt. Cậu ấy kiên quyết muốn trải qua một ngày còn lại ở bên ngoài, còn tôi lại muốn ở bệnh viện. Cuối cùng, tôi thất bại.

Hắn lại muốn làm cơm với cánh tay như thế, cho nên đặc biệt đi chợ mua đồ.

“ Có lẽ là ở đây. Không sai.” Ngân Hách mở cửa, tôi đi theo vào. Đây là một nhà trọ ngăn nắp và ấm cúng.

“ Nhà trọ này ở đâu có thế?” Tôi hỏi.

“ Là quà mà trước khi về Phủ Sơn, hắn mua tặng tớ. Đây cũng là một cách hối lộ.”

“ Cái bọc đen đó là gì?” Tôi chỉ cái bọc Ngân Hách nắm chặt trong tay hỏi. Nhưng, câu hỏi của tôi không được trả lời.

Bước vào trong nhà, ở đây sạch hơn tôi tưởng tượng.

“ Tớ đói rồi...” Ngân Hách nhìn tôi nói.

“ Mới ăn cơm trưa không bao lâu đã đói rồi? Kiếp trước, cậu là con ma đói à? Hây, dù sao tâm trạng cũng rất tốt, tớ làm đồ ăn cho cậu, chiên cơm rất giỏi.”

“ Làm ngon một chút.”

“ Món nào tớ làm cũng ngon cả.”

Tôi cố cười thật tươi, không ngờ, có lúc nhoen miệng cười lại khó như thế. Tôi đổ hết rau cải trong bọc ra rửa sạch, rồi bắt đầu gọt cà rốt.

“ Huệ Bân, Lý Huệ Bân...”

“ Gọt tớ làm gì? Tớ đang làm cơm.”

“ Làm nhanh chút xíu, tớ đói sắp chết rồi đây,”

“ Thế thì cậu đến giúp tớ đi.”

Nghe tôi nói, Ngân Hách bước nhanh tới nghe thật sự muốn giúp đỡ tôi . Hắn bỗng ôm lấy tôi từ phía sau.

“ Tớ bảo cậu giúp, cậu làm gì thế?”

“ Tớ truyền sức lực cho cậu.”

“ Nói nhảm. Buông ra.”

“ Cậu đừng động đậy. Đây là sức lực tớ cho cậu, để cậu trong 10 năm, 15 năm, cho đến lúc chết cũng tràn đầy sức sống như thế này...”

Cứ như thế, Ngân Hách đứng im lặng và ôm tôi từ phía sau bằng một cánh tay, mùi hương quen thuộc của Ngân Hách xông vào mũi tôi làm tôi suýt khóc.

“ Huệ Bân.... Huệ Bân ... Huệ Bân....”

“ Gì thế?”

“ Tớ đem tất cả sức lực cho cậu, cậu nhất định phải sống hạnh phúc.”

“ Còn cậu thì sao?”

“ Chỉ cần cậu hạnh phúc, tớ sẽ có sức, cho nên không sao.”

“ ....”

Tôi không còn gì để nói. Lúc cắt hành tây, tôi chảy nước mắt.

“ Hành tây cắt náy như thế, tớ sao có thể yên tâm để cậu đi chứ?”

“ Im miệng... Đừng nói nữa...” Tôi sợ Ngân Hách sẽ nghe thấy tiếng nấc nghẹn trong cổ họng, nên nhiều lần điều chỉnh hơi thở, nói.

“ Sau khi chia tay cậu , điều tớ hối hận nhất là chưa từng ôm cậu từ phía sau và chưa được ăn món ăn cậu làm cho tớ.... Cho nên, hôm nay tớ sẽ không còn hối tiếc nữa. Đừng để thời gian trôi đi vô ích.”

“ Ừ...”

“ Sao lại khóc?”

“ Tại hành tây cay quá!”

Phải, nhất định là tại hành tây cay mắt quá, chứ không phải tại tay tôi không nắm giữ được thời khắc này.

Vai áo tôi chạm phải khoé mắt Ngân Hách, cảm thấy chỗ đó bị ướt một mảng.

“ Hành này sao cay thế nhỉ?”

Ngân Hách cứ đứng như thế một lúc. Sau đó, hần lấy máy ảnh Polaroid chụp tôi một tấm, lấy tầm hình ra và nhét vào túi.

“ Đây, sao cậu tùy tiện chụp hình chứ? Lấy hình ra đây.”

“ Nếu như cậu không muốn giương mắt nhìn tướng công yêu quý của cậu chết đói, cậu lo làm cơm đi.”

Tiếp đó, Ngân Hách liên tục lấy máy ảnh chụp hình tôi . Sau đó, hẳn không cho tôi tắm nào mà bỏ hết vào túi của mình.

“ Nào, lấy hình ra đây.”

“ Cơm xem ra rất ngon ... Nào, ăn thôi.”

Ngân Hách nói mà không nhìn tôi và bắt đầu ăn. Tôi trừng mắt nhìn Ngân Hách một lúc. Cuối cùng, không cưỡng lại được, tôi cũng ăn.

“ Món ăn tớ làm quả nhiên rất ngon.”

“ Không ngon đâu.”

“ Ha, thế thì cậu đừng ăn nữa. Không được ăn!”

“ Nhỏ mọn, chỉ ăn thôi cũng tính toán, thật là. Làm rất ngon, được chưa?”

“ Thật sự rất ngon chứ?”

“ Ừ, ngon. Cậu thấy tớ ăn ngon miệng biết chừng nào?”

Nói rồi, Ngân Hách lại há to miệng ăn. Không kể nguội hay nóng, cũng không sợ sẽ bị phỏng miệng, Ngân Hách vẫn không ngừng ăn.

“ Nóng lắm, cậu ăn từ từ thôi.”

“ Ừ.”

“ Hạ Ngân Hách!”

Cứ như có người muốn giành cơm với cậu ấy vậy, cậu ấy liên tục cho cơm vào miệng. Nhìn thấy cậu ấy như thế, tim tôi lại đau.

“ Ngân Hách....”

“ ... Hình như tớ điên rồi. Tớ hình như thật sự điên rồi...”

“ ...”

“ Chỉ cần nghe thấy tiếng của cậu, tớ lại khóc. Nhìn thấy khuôn mặt cậu, tớ càng đau khổ muốn chết... Tớ rốt cuộc sao thế này? Tớ nên để cậu đi như thế nào. Tớ không có lòng tin, Huệ Bản, tớ... thật sự không có lòng tin...”

Ngân Hách dừng lại, lấy hai tay che mắt mình.

“ Hu... hu hu ... Ngân Hách .....”

Ngân Hách khóc, tôi cũng khóc, ôm chặt cậu ấy. Lần đầu tiên, tôi thấy Ngân Hách đau khổ như thế, tôi thật sự hiểu được trái tim đau khổ thế nào.

Ngân Hách, hãy để chúng ta tin rằng, đây là vì lần đầu tiên chúng ta ly biệt

nên đau khổ như thế, nhưng đây cũng là lần cuối cùng...Cho nên, hãy để chúng ta tin rằng, đau khổ như thế vì đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.

Chúng tôi dựa vào nhau.

* * * * *

“Đừng chụp nữa.” Tôi nói với Ngân Hách đang ngồi trên ghế nệm và tiếp tục chụp hình tôi. “Máy ảnh ở đâu có thế? Chụp như thế lãng phí phim lắm?”

“Tớ mua đấy. Phim cũng mua rất nhiều. Cho nên, cậu không cần lo.”

Tách!

“Đừng chụp nữa!”

“Nào, cười lên.”

“Lêu lêu...”

Tôi làm một cái mặt quỷ.

Tách!

“Này này! Đưa đây, mau đưa hình đây!”

“Không cho.”

Ngân Hách cầm máy ảnh chạy vào phòng đóng cửa lại.

“Này! Mở cửa! Hạ Ngân Hách! Không mở há? Cậu chết chắc!”

Cộc cộc cộc.

“Tớ điên sao? Tớ mở cửa, cậu sẽ giật hết mấy tấm hình. Tớ phải giấu chúng đã.”

“Câm miệng! Mau đưa đây. Đưa đây! Đây là cậu xâm phạm quyền tự do của tớ đấy. Mau trả hình cho tớ.”

“Cậu có vào cũng không tìm thấy.”

Tôi nhìn cánh cửa, giống như đang nhìn Ngân Hách vậy, bỗng nghe một vật dựa vào cửa, tiếp theo là tiếng ma sát. Có lẽ là Ngân Hách ngồi dựa vào cửa. Tôi cũng ngồi dựa vào cửa, cứ như thế, chúng tôi ngồi dựa vào nhau qua cánh cửa.

“Trả hình cho tớ.”

“Đợi tớ chết rồi sẽ trả cho cậu.”

“Đẹp... thôi được. Cho cậu hết, được chưa?”

“ Tớ vốn định lấy hết.”

“ Cậu ....”

“ .... Huệ Bản , xem ra tớ nghĩ sai rồi.”

“ Chuyện gì?”

“ Có chụp nhiều đi nữa, cũng chụp không hết về mặt cậu...”

“ ... “

“ Có chụp thế nào, ngày mai về mặt cậu sẽ khác đi....”

“ .... “

“ Cho dù tớ đem tất cả hình theo, cũng không thay thế được cậu.”

“ Thế cậu còn chụp làm gì?”

“ Tớ sợ tớ sẽ không nhớ. Để khi gặp người khác, tớ có thể đường đường chính chính nói với họ: đây là người con gái tớ yêu. Để lúc chúng ta lướt qua nhau trên đường, tớ cũng có thể vừa nhìn là đã nhận ra cậu.”

Hình như có gì đó trong cổ họng tôi, trái tim tôi lại bị hành hạ, đau khổ lần nữa. Tôi cố nuốt nước mắt vào trong, nói : “ Thế cậu cũng phải đưa hình cậu cho tớ.”

“ Không được, như thế là xâm phạm quyền tự do của tớ.”

“ Đưa đây!”

Một lúc sau, Ngân Hách mới trả lời :” Cậu quên tớ đi, chỉ cần tớ nhớ cậu thôi là được rồi...”

“ Không, không được! Đưa hình cậu cho tớ. Đưa cho tớ!”

Tôi gõ cộc cộc vào cửa, nói.

“ Hình, mau đưa hình cậu cho tớ!”

“ Hi.... Được rồi. Lần sau cho cậu. Đợi cánh tay tớ lành rồi, tớ sẽ chụp hình cho cậu.”

Lần sau....

Chúng ta còn lần sau sao?

* * * * *

Chúng tôi cùng nằm trên giường và nắm chặt tay nhau. Ngân Hách muốn ngồi trên ghế, nhưng tôi lại muốn nằm trên giường. Ánh trăng chiếu qua cửa sổ và chiếu vào Ngân Hách, càng khiến tôi say mê. Bên ngoài không thấy đèn đường, trong phòng cũng không bật đèn, trong đêm tối như thế,

tôi và Ngân Hách lấy ánh trăng của vũ trụ làm ánh sáng của mình.

“ Ngủ rồi à?”

“ Chưa, còn bao nhiêu thời gian.”

Tôi định giơ tay lên xem đồng hồ, nhưng Ngân Hách ngăn lại.

“ Đừng xem đồng hồ.”

“ Ừ. Nếu thời gian ngừng lại như thế này thì hay biết mấy.”

“ Ừ. Nếu chúng ta có thể ở mãi cạnh nhau thế này thì hay quá.”

“ Cậu là hiện thân của ma đói, cho nên không được. Nếu chúng ta cứ ở bên nhau thế này, cậu nhất định sẽ la đói cả đời.”

“ Đúng thế.” Ngân Hách khẽ cười. Hảnh buông tay ra và vuốt tóc tôi, rồi vuốt mắt, mũi, cằm, tai, môi tôi, sau đó, hảnh nhẹ nhàng hôn lên môi tôi.

Người đẹp ngủ trong rừng được hoàng tử hôn mới tỉnh lại. Công chúa Bạch Tuyết được hoàng tử hôn mới nôn miếng táo có độc ra và sống lại. Tôi có được tình yêu của Ngân Hách nhưng lại dần dần mất đi thời gian ở bên nhau.

“ Đừng khóc nữa....” Ngân Hách dịu dàng lau nước mắt cho tôi, tôi cũng nhẹ nhàng ôm lấy Ngân Hách.

“ Ngân Hách, tớ muốn khóc, khóc nhiều như thế. Nước mắt không ngừng lại được.”

“ .... “

“ Tớ sẽ nhớ cậu đến phát điên lên mất.”

Qua hôm nay, chúng tôi sẽ không còn liên hệ gì đến nhau. Tôi không biết Ngân Hách sẽ đi về phương nào, Ngân Hách cũng sẽ không biết tung tích tôi. Chỉ biết, người nào kia đang sống ở một nơi nào đó trên thế giới.

“ Chỉ cho phép cậu khóc hôm nay thôi. Bởi vì bắt đầu từ ngày mai, tớ không thể lau nước mắt cho cậu được nữa...”

“ Ngân Hách.... Hu hu... Hu....”

“ ... “

“ Ngân Hách.... xin lỗi đã làm cậu bị thương thành thế này.”

“ Cảm ơn cậu, đã chăm sóc tớ đến bây giờ .”

“ Xin lỗi, mỗi lần đều làm cậu rơi nước mắt.”

“ Cảm ơn cậu, đã để tớ được cùng cười với cậu.”

“ Xin lỗi, tớ đã làm tổn thương trái tim cậu.”

“ Cảm ơn cậu, đã cho tớ được hoàn thành tâm nguyện cuối cùng.”

“ Hu...hu hu ..... Xin lỗi... Hu... em yêu anh...”

“ Cảm ơn em, cho anh được yêu em. Thật sự cảm ơn em.”

Trong trò chơi số phận tàn khốc của Thượng Đế, chúng tôi vẫn mãi liệt yêu nhau.

Bị Người vứt đi như rác rưởi, chúng tôi vẫn yêu nhau sâu sắc.

Tuy Người quay lưng với chúng tôi, nhưng chúng tôi vẫn yêu nhau với trái tim rực cháy trong lòng.

* * * * *

Tâm sự Ngân Hách .

5 giờ sáng, tôi nhìn Huệ Bân đang ngủ say một hồi lâu, sau đó nhẹ nhàng ngồi dậy và dán hình tôi đầy cửa sổ, trên tường, trên giường. Tôi đặt mảnh giấy và chiếc nhẫn lên giường, chỗ mình nằm lúc nãy. Làm xong mọi việc, tôi nhìn Huệ Bân lần nữa và nhẹ nhàng vuốt má cô ấy. Tôi vẫn cố nén cơn đau trên cánh tay.

Đừng hối thúc tôi nữa, đây là lần cuối cùng, cho nên, cầu xin mày hãy yên lặng chút xíu đi, cơn đau ạ. Không cần mày hối thúc như thế, tao cũng phải rời khỏi.

“ Huệ Bân, hy vọng em đừng giống như anh....”

Nước mắt tôi rơi xuống.

Tôi nhắc điện thoại và bấm số.

“ Có chuyện gì? Mới sáng sớm thế này...”

“ Rất xin lỗi, tôi hi vọng có thể đi ngay bây giờ.”

“ Cậu đang ở đâu? Tối qua cũng không có ở bệnh viện...”

“ Tôi đang trên đường trở về bệnh viện.”

“ Không phải nói đến 9 giờ sao? Tại sao lại vội thế?”

Tôi từ từ quay đầu lại, dịu dàng nhìn Huệ Bân đang ngủ như thiên thần rồi trả lời.

“ Bởi vì, tôi không có lòng tin, sau khi cô ấy tỉnh dậy, tôi sẽ có thể đi.”

Tâm sự Ngân Hách kết thúc.

* * * * *

Cảm thấy bên cạnh mình trống trải, tôi choàng tỉnh.

“Ngân Hách.... Ngân Hách.... Đi đâu rồi? Ngân Hách..?”

Tôi bỗng cảm thấy bất an, bật dậy khỏi giường và tìm kiếm các nơi khác. Nhà vệ sinh, nhà bếp, tôi đều tìm cả rồi, nhưng vẫn không thấy anh ấy...

Ngân Hách đã đi rồi?

Tôi thất vọng ngồi xuống giường. Tay tôi vô tình chạm phải vật gì đó, là một chiếc nhẫn và mảnh giấy nhẫn lại.

Nhìn xung quanh. Đây là món quà cuối cùng.

Tôi ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ảnh Ngân Hách được dán đầy trên cửa sổ và trên tường. Đây là thoả thuận cuối cùng mà Ngân Hách thực hiện?

Em không làm gì cho anh cả, sao anh để lại nhiều như thế.

Tôi chậm rãi bước lại gần bên cửa sổ vẫn còn ẩm hơi sương rồi gỡ xuống một tấm hình. Cũng không biết hình này chụp khi nào, Ngân Hách đang cười rất tươi. Tấm này.... tấm kia... đều là đang cười, cười như không có chuyện gì xảy ra. Gỡ tất cả hình xuống, tấm cuối cùng vẫn là đang cười.

Ngân Hách, anh từng nói, cho dù có nhiều hình đi nữa cũng sẽ không bù đắp được sự trống trải trong lòng. Anh từng nói, ngày mai anh sẽ có dáng vẻ khác đi. Phải, anh nói đúng, cầm nhiều hình anh như thế, nhưng em lại trào nước mắt. Có lẽ, anh nói đúng.

Ngân Hách, hoá ra, cả hai ta đều ngốc, chúng ta lại không chụp chung một tấm.

Em yêu anh quá, Ngân Hách. Nếu có một ngày, chúng ta gặp lại nhau, em sẽ càng yêu anh hơn.....

8 năm sau.

“Bố ... bố!”

“Huê... Huê Bân ...”

Bố đưa tay về phí tôi, tôi nắm chặt tay ông.

Thượng đế ơi, bố là người thân duy nhất còn lại bên tôi. Lẽ nào, hôm nay, ngày cũng lấy đi linh hồn đáng thương của bố.? Người bố vì tôi mà tiếp tục sống đến bây giờ.?

“Bố....bố .... đã làm ..... nhiều chuyện có lỗi với con...”

“Bố, bố đừng nói nữa. Hu...hu...Bố đừng nói gì nữa.”

“Bố...viện lý do là bảo vệ con....khiến con hy sinh quá nhiều thứ.”

Đứa con gái như tôi bây giờ mới hiểu một vài chuyện kinh doanh của công ty. Tôi còn nhiều chuyện muốn kể cho bố nghe, muốn làm cho bố xem. Tôi còn phải làm rất nhiều việc cho bố....

“Bố, con đồng ý với bố. Con sẽ kết hôn! Con sẽ làm theo tâm nguyện của bố, sẽ sinh cháu ngoại dễ thương cho bố!”

“Ơ ơ...phải. Ơ ơ....tất nhiên rồi....tất nhiên phải kết hôn rồi. Bố còn phải sờ vào bàn tay nhỏ bé của cháu ngoại...ơ...ơ...Nhưng...”

“Bố, hu hu.... Bố, bố không thể bỏ con đi như thế được. Đừng đi! Con xin bố! Con sẽ có hiếu với bố. Mỗi ngày, con sẽ đến công ty đúng giờ ... Hu hu...cũng sẽ đi học lớp dạy cô dâu, chuẩn bị xuất giá. Hu hu.... bây giờ mới bắt đầu mà! Tại sao?”

“Ơ ơ ... tốt . Sau này, con phải cố gắng nhiều hơn ..... Bố sẽ ở trên đó...ơ ơ... nhìn con, bảo vệ con.”

“Bố đừng đi. Bố hãy ở bên cạnh nhìn con, bảo vệ con!”

Chuyện cũ lại hiện lên trong đầu tôi, giày vò tôi .

“Ơ ơ .... con.. ơ ơ .... Từ lúc học tiểu học .. Ơ ơ.... đã là một đứa trẻ quậy phá. Đập vỡ cửa kính, đánh các bạn nam... Lúc học cấp hai...ơ ơ .... Con đi đánh nhau khắp nơi... ơ ơ .... Học cấp ba .... vì tình yêu .... con đã làm bố buồn.... ơ ơ... quá chùng...ơ ơ ..”

Tôi cảm thấy, đây là lần cuối cùng bố nhớ lại những chuyện trước đây, điều này làm tôi lo sợ.

“Con không dám nữa. Con thật sự không dám làm bố giận nữa.”

“Ơ ơ... bây giờ ... nhớ lại ... ơ ơ ... lúc con còn nhỏ... ơ ơ..”

Hơi thở của bố càng lúc càng gấp gáp.

Lúc nhỏ, tôi thấy những đứa trẻ khác tặng quà sinh nhật cho bố mình. Nhưng, thực sự tôi chưa từng tặng bố món quà sinh nhật nào. Tôi cũng chưa từng nói là yêu bố. Tôi càng không làm nũng như mấy đứa con gái khác. Nhìn đôi vai ngày càng tê cứng và chùn xuống của bố, tôi chưa từng xoa bóp cho bố một lần nào. Tôi sống dưới đôi cánh tay bố vậy mà không nhận ra điều này, dù chỉ một lần.

“Là con quá hư hỏng, là con quá nhẫn tâm.Bố..”

“ Con luôn là một đứa bé thông minh...Ơ ơ... Bố tin... con sẽ ổn...”

“ Bố! Con còn rất nhiều việc phải làm. Con còn rất nhiều việc muốn làm cùng bố. Con cầu xin bố!”

Thượng đế ơi, thời gian càng dài, con càng oán giận ngài. Tại sao lần nào, ngài đều mang những người con yêu thương nhất bên cạnh con đi như thế. Đầu tiên là mẹ, Ngân Hách, bây giờ là bố?

Con đã không còn gì, ngài lại cướp đi trái tim con lần nữa, làm con rơi lệ lần nữa. Sao ngài tàn nhẫn. vô tình ?....

“ ...Ơ ơ ... Con đi xem mặt đi...Ơ ơ...Là bố sắp xếp....ơ ơ ....Sau đó, nhất định phải ..... nhất định phải kết hôn với .... người đó... ơ ơ..”

“ Dạ...dạ...bố, con sẽ kết hôn, con sẽ kết hôn... Hu hu....Bố phải dắt tay con .... hu hu... dẫn con vào lễ đường... hu .. hu... “

“ Đã trễ rồi.... trễ rồi... Bố đã ... Ơ ơ .... không nhìn thấy được mặt Huệ Bân nữa.... ơ ơ...”

Bố nhìn vào không trung. Tôi biết rõ, tất cả đã kết thúc rồi.... Tôi có cảm giác như mình đang đứng bên vách núi cheo leo. Biết rõ không còn hy vọng, tôi vùng vẫy, muốn sống

“ Bố! Hu hu... Đừng tha thứ cho con, đừng tha thứ cho đứa con gái ương bướng này. Hu hu...”

Bố vuốt tóc tôi, giọng nói yếu ớt:

“ Không.... Ơ ơ ... Con là đứa con yêu quý.... duy nhất của bố... Đứa con gái .... đáng yêu của bố...ơ..ơ...”

Rồi ông im lặng.

“ Bố! Bố! Bố ơi....”

... Con chim trắng muốt đó bay về trời. Nó nặng nề vỗ đôi cánh trắng bay về nơi chân trời rục rờ. Nó càng bay càng xa.

Hy vọng con chim trắng đó có thể bay đến nơi yên bình vĩnh cửu....

Hôm đó, bầu trời bỗng rất rục rờ.

* * * * *

“ Là ở đây phải không?”

Đây là buổi xem mặt do bố tôi sắp xếp trước lúc lâm chung. Vừa đi theo chị thư ký của nhà hàng, tôi vừa nhìn ra ngoài cửa sổ. Rồi tôi lấy chiếc

nhẫn trong túi ra ngắm.

Tôi luôn mang theo bên mình chiếc nhẫn mà Ngân Hách tặng trước lúc bỏ đi. Đeo nó vào ngón tay, tôi quả thật rất đau lòng, cho nên chỉ có thể cất giữ cẩn thận trong túi và luôn mang theo bên mình.

Đám tang bố vừa xong, tôi liền đến gặp mặt.

Lần này, cho dù xảy ra chuyện gì, tôi cũng phải kết hôn. Tôi kết hôn là để hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của bố khi còn sống.

Đôi khi, tôi sẽ thỉnh thoảng nhớ đến Ngân Hách, tôi hy vọng anh sẽ sống tốt. Chỉ cần còn sống dưới bầu trời này, sẽ có một ngày trước lúc chết, chúng tôi ít nhất có thể gặp nhau một lần chứ? Thế giới này nhỏ như thế, thế thì cho dù lúc đi ngang qua mà không nhận ra nhau, thì chúng tôi cũng xem như gặp nhau rồi, phải không?

Keng. Chiếc nhẫn trên tay tôi rơi xuống đất và lăn tới chân người nào đó.

“A! Xin đừng giẫm lên.”

Người đàn ông đó nhặt chiếc nhẫn lên đưa trước mặt tôi:” Có lẽ là một vật rất quan trọng.”

Tôi cầm chiếc nhẫn và lau chùi nó, rồi mới nhìn thấy mặt người đàn ông đó.

Trong nháy mắt, tôi không nói nên lời.

“ Đúng thế, chiếc nhẫn này rất quan trọng. Là vì anh tặng nên mới quan trọng như thế phải không?”

Nụ cười cởi mở mà lau linh năm xưa...

“ Cô là cô Lý Huệ Bân phải không. Tôi là người phải gặp mặt cô. Tôi tên....”

“ Ngân Hách....”

Nghe tôi nói ra tên anh ta mà tôi có vẻ như không dám tin, người đàn ông đó lại nhướn miệng cười :” Còn nhớ à? Tại sao không nói chuyện?”

“ Ngân Hách!”

“ Nào, lại đây.”

Với dáng vẻ tuấn tú như trước đây, Ngân Hách dang đôi tay lành lặn hoàn toàn.

“ Ngân Hách!”

Tôi sà vào lòng Ngân Hách.

Tôi nhớ anh biết chừng nào... Được anh ôm vào lòng, tôi vẫn không dám tin đây là sự thật.

“ Còn khóc à? Không phải lúc đó, nước mắt đã cạn khô rồi sao?”

“ Sao anh lại đến? Hử? Chuyện này là sao?”

Sau 8 năm, anh lại xuất hiện trước mặt tôi như không có chuyện gì xảy ra....

“ Vì sợ em khóc nè, anh mới đến ôm em vào lòng. Chiếc nhẫn giữ kỷ chứ?”

“ Ngân Hách... Anh là Ngân Hách... đúng không?”

“ Tất nhiên rồi. Anh là Hạ Ngân Hách, con rể đã được bố vợ đồng ý.”

“ Bố đồng ý..?”

Nhớ đến bố, nước mắt nhớ thương bỗng trào ra.

Đây là do bố dày công suy nghĩ.

Ngân Hách nhẹ hôn môi tôi.

“ Không nhìn thấy khuôn mặt em, anh sao có thể chịu nổi 8 năm nay chứ. Hà...”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương Kết 1
Câu chuyện kết hôn.

“ Này, em mau lại xem chừng con này.”

“ Ngân Hách, anh lại chăm con trước đi.”

“ Này! A, ôi!”

Hạ Ngân Hách cũng chịu không nổi bị hành hạ. Chẳng qua là con gái nhỏ của anh ta mấy sợi tóc, anh ta đã la lên như giết người vậy.

“ Anh như thế thì sao làm chủ tịch được?”

“ Làm chủ tịch và trông con có quan hệ gì? A, con bé này, không biết giống ai mà mạnh như thế.?”

Ngân Hách xịu mặt, cứ như da đầu sắp tróc ra vậy. Tôi trừng mắt nhìn anh, Nhân Duyên là kết tinh tình yêu của chúng tôi.

“ Ai da, Nhân Duyên, bố con quả thật biết giả đò, phải không?”

“ Oan quá.”

“ Ai da, Nhân Duyên, xem bố con kìa.”

“ Sao lại nói với con những lời như thế. Em cứ nói tiếp đi, dù sao con cũng không hiểu.”

“ Ái chà, Nhân Duyên. Thật là phải kìm bố lại, phải không?”

Ngân Hách trở thành chỉ tịch công ty chúng tôi, đây là di chúc của bố. Nhìn thấy tôi cứ nhớ Ngân Hách, không thể yêu ai được nữa, bố bỏ đi định kiến của mình mà chọn tình yêu của con gái.

“ Em mau cho con ngủ trước đi.”

“ Nhân Duyên không muốn ngủ.”

“ Không biết rốt cuộc giống ai?”

Ngân Hách nhìn Nhân Duyên với ánh mắt nài nỉ.

“ Giống ai? Em nghĩ tứ nghĩ lui, Nhân Duyên là giống anh, Hạ - Ngân - Hách.”

“ Đương nhiên rồi, Nhân Duyên là con anh mà, tất nhiên, nó phải giống

anh. Nhưng tính cách sao lại giống em.”

“ Cái gì? Có liên quan gì đến em?”

“ Tính tình nó giống em như in.”

“ Giống em điểm nào? Điểm nào?”

“ Sức mạnh. Em biết nó đã nhổ của anh bao nhiêu sợi tóc rồi không?”

“ Em mạnh thì sao?”

“ Anh ăn xong rồi. Anh dọn dẹp phải không?”

“ Ừ. Em đang trông con, anh dọn đi. Nhưng, em mạnh thì sao?”

“ Bây giờ lại không ngăn anh dọn bàn ăn nữa. Chán thật.”

So với 8 năm trước, tôi đã thay đổi rất nhiều. Sau khi có Nhân Duyên, Ngân Hách thường xuyên giúp tôi làm việc nhà. Làm chủ tịch công ty, anh đã bận lắm rồi, về nhà, anh còn phải bận việc nhà.

“ Làm chủ tịch vất vả lắm hả?”

“ Sao?”

“ Nếu làm chủ tịch vất vả, anh nhường chỗ cho em đi. Anh về chăm sóc Nhân Duyên.”

“ Anh thà cả đời làm chủ tịch.”

“ Bởi vì anh kiếm nhiều tiền như thế, em tha cho anh.”

Nghe tôi nói, Ngân Hách bật cười, bộn bộn ăn, còn tôi dỗ Nhân Duyên ngủ. Sau đó, Ngân Hách ngồi cạnh bên tôi.

“ Nhân Duyên, ngủ đi nha.”

Ngân Hách nói với Nhân Duyên. Nhân Duyên còn rất nhỏ, nó kêu lên sung sướng và hươ hươ đôi tay nhỏ xíu.

“ Thật dễ thương, phải không? Sao lại đáng yêu thế này.?”

“ Sau này lớn lên, con đừng làm quá nhiều đàn ông quì dưới chân con.”

“ Thật là. Anh mới là đừng để quá nhiều đàn bà quì dưới chân anh đấy.”

“ Em rốt cuộc đang nói gì?”

Ngân Hách cắt ngang lời tôi, tôi trừng mắt nhìn anh. Ngân Hách đón lấy Nhân Duyên trên tay tôi, nói:” Nhân Duyên à, con mau ngủ đi thì mới có thể có em được.”

“ Đây, anh ẵm con rồi nói gì thế?”

“ Muốn có em, con phải mau ngủ đi.”

“Này, thật là. Hạ Ngân Hách, em thật chịu không nổi anh. Anh ẵm con rồi nói lung tung gì thế?”

“Ngủ rồi, ngủ rồi.”

Có câu nói rất hay : Thành tâm ắt có linh nghiệm. Tôi nghe nói, con mà nằm trong lòng bố thì ngủ rất ngon, quả nhiên không sai. Cho dù tôi đỡ Nhân Duyên ngủ thế nào, nó vẫn không ngủ, nhưng Ngân Hách vừa ẵm không tới 10 phút, nó đã ngủ rồi.

Ngân Hách đặt con lên giường dành cho trẻ em cạnh bên giường chúng tôi.

“Ái chà, anh thật biết dỗ trẻ con ngủ đấy.”

“Có lẽ là anh bế nó, nó thấy dễ chịu hơn.”

“Là vì con gái thích bố hơn.”

“Có lẽ thế.”

“Thật bực bội, nó là do em sinh ra mà.” Lúc tôi đang nhìn Nhân Duyên và lăm bắm một mình, Ngân Hách ôm chặt tôi từ phía sau rồi ôm tôi đến bên giường, nói : “Đừng lo lắng, không phải còn có anh sao?”

“Hi. Người em tin tưởng nhất chính là anh. Em đi tắm đây.”

“A... này, đợi chút nữa hãy tắm.”

Vừa nói, Ngân Hách ôm ngang hông tôi và kéo ngã xuống giường. Tôi đè lên cánh tay Ngân Hách, nhưng tôi vẫn không nói gì mà nằm im. Ngân Hách xoa xoa bụng tôi, nói :

“Sao em sinh con rồi mà không mập?”

“Sao, anh muốn em mập lắm hả?”

“Thật kỳ lạ.”

“Này, nhột quá. Đừng xoa nữa.”

“Thật thần kỳ.”

“Này, này! Ngừng lại, ngừng lại!” Tôi vùng khỏi lòng Ngân Hách. “Đừng xoa bụng em nữa.”

“Tại sao? Cơ thể em cũng là cơ thể anh. Mau lại đây.”

“Hi, không! Nói tới nói lui, chúng mình vẫn chưa trải qua cuộc sống tân hôn.”

“Bây giờ không phải đang trải qua sao?”

“Chúng mình có con nhanh như thế.... Em vốn định 3 năm sau mới có

con.”

Nghe tôi nói, Ngân Hách kéo tôi nằm xuống giường. “ Không sao, vừa nuôi con, vừa sống cuộc sống tân hôn thì được rồi. Giống như bây giờ vậy.”

Ngân Hách muốn hôn tôi. Tôi ngăn lại. Ngân Hách hơi nhú mào.

“ Xin anh, kiềm chế chút đi. Ngân Hách tiên sinh.”

“ Tại sao?”

“ Đã lâu rồi, chúng ta chưa đối thoại với nhau, không phải sao?”

“ Đối thoại? Được, thế thì bắt đầu đi.”

Thật là, bảo tôi nói, tôi không biết phải nói gì. Tôi chỉ nằm thừ người ra. “ Nghĩ kỹ lại, chúng mình chưa từng nói chuyện yêu đương.”

“ Lúc học cấp 3, không phải đã nói rồi sao?”

“ Lúc học cấp 3 .... lúc đó, cả hai chúng ta đều không biết đang muốn gì?”

Nghe tôi nói, Ngân Hách ôm chặt eo tôi.

“ Này, không biết lúc đó, em khóc biết bao nhiêu lần.”

“ Không phải chỉ mình em khóc, anh cũng khóc.”

Nghe Ngân Hách nói, tôi nhoẻn miệng cười. “ Phải, anh cũng khóc.”

“ Lúc đó, anh thật cảm thấy như thế giới này sắp đến ngày tận thế. Để chữa trị cánh tay anh, chúng mình đã chia tay. Chúng mình chia tay 2 lần phải không nhỉ?”

“ Ừ.”

“ Số lần nhiều rồi. Thế thì, để kỷ niệm chuyện này, chúng mình lại một lần nữa đi!”

“ Ái chà.... biến thái.”

“ Biến thái gì chứ, chúng mình là vợ chồng mà.”

“ Em đi tắm đây.”

“ Anh tắm rồi.”

“ Thế à. Bây giờ là em tắm.” Tôi đi vào phòng tắm.

Cuối tuần, Ngân Hách đưa tôi và Nhân Duyên vừa đi mua sắm, vừa đi bệnh viện mà không oán than một lời, anh chắc rất mệt. Tôi ngồi cạnh Ngân Hách và vuốt tóc anh.

Theo thói quen, Ngân Hách nắm chặt cổ tay tôi. Anh là người đàn ông rất nhạy, có lẽ là vì từ nhỏ, anh đã được rèn luyện thành như thế. Chỉ cần có

người chạm nhẹ vào, anh đều sẽ nắm chặt cổ tay và quan sát tình hình chung quanh.

Tôi ngẩng đầu nhìn tấm hình cưới của chúng tôi.

* * * * *

“ Ái chà, lấy vợ rồi à?!”

Lần đầu tiên, tôi nhìn thấy bạn bè Ngân Hách tràn vào. Tôi còn nhìn thấy vài người ngoại quốc có tóc vàng, mắt xanh, mấy người bạn này vì dự đám cưới Ngân Hách mà bay từ Mỹ qua. Cái kiểu Ngân Hách nói chuyện bằng tiếng Anh với những người đó khiến tôi thấy hơi lạ. Có vài người bạn Hàn Quốc trong đó.

“ Chúc mừng nhé! Hạ Ngân Hách!”

“ Chúng tôi đến phòng trang điểm xem mặt cô dâu rồi. Thật xinh đẹp.”

“ Cô ấy vốn dĩ rất đẹp.”

“ Ái chà. Thật là người sợ vợ.”

Đến lúc này, không khí vẫn yên lành, vui vẻ. Mọi người đều ngồi vào chỗ. Bên cô dâu khách đã ngồi đầy rồi, nhưng bên chú rể chỉ mới ngồi được một nửa. Bởi vì, Ngân Hách vẫn chưa kết giao được nhiều người Hàn Quốc, hơn nữa, anh cũng không có cơ hội kết giao, cho nên, tôi hơi lo lắng.

Nhưng, bỗng.....

“ Hạ Ngân Hách!”

Có một người gọi lớn tên Ngân Hách và đi đến, chính là Tóc Xám. Hắn không đến một mình, phía sau là một đám người. Quan trọng là, Tóc Xám không phải người bình thường. Gì thế? Mang theo nhiều đuôi thế làm gì? Là một nhóm người tôi lớn mặc đồ vest đen.

“ Đều là bạn tôi. Là đến chúc mừng cậu.”

“ Cậu tưởng đây là đám tang à? Mọi người đi thay quần áo đi rồi đến.”

“ Cậu tưởng cậu là anh Hai à?”

“ Câm miệng. Thế này không thể vào. Mau bảo bọn họ đi thay đồ rồi đến.”

“ À, tên Ngân Hách ngoan cố này.”

Tính cách cũng thay đổi rất nhiều. Theo thời gian trôi đi, có vài thứ không ngừng thay đổi. Ngoài tình yêu của tôi và Ngân Hách dành cho nhau là mãi mãi.

“ Này, bọn bay đi thay quần áo rồi đến.”

“ Dạ, đại ca.”

Những người này đồng loạt cúi gập người, rồi biến mất. Một lát sau, họ đều thay quần áo bình thường, rồi ngồi phía bên chú rể. Uy lực của Ngân Hách thật khiến người ta kinh ngạc.

“ Nào, chú rể vào lễ đường.”

Ngân Hách đã đẹp trai đến thế, mặc bộ đồ chú rể thì càng đẹp hơn. Ngân Hách vừa đến chỗ hành lễ, tiếp theo là tôi. Tôi vốn không muốn đọc mấy lời cầu nguyện dài lê thê, thấy chán.

Thời gian cầu nguyện quá dài, kết quả xảy ra một chuyện: một người bạn Tóc Xám đưa đến vờn vai, ưỡn ngực. Như thế, lời cầu nguyện mới được rút ngắn, thật sự rất cảm ơn người này.

“ Này, không thể để họ đi như thế được....”

Một người bạn của Ngân Hách điều khiển buổi lễ, mặt hắc giống như trái dưa chuột, đúng là ngu ngu, mã mã, hắc thích trò đùa như Ngân Hách. Nếu không phải là buổi lễ kết hôn, tôi đã bóp nát hắc.

“ Hoét...” Tiếng huýt sau vang lên xung quanh. Đây là đang làm gì?

“ Thế, đầu tiên, hôn nhẹ lên má một cái.”

Đây xem như là dợt thử, Ngân Hách hình như đợi câu nói này lâu lắm rồi, anh hôn nhẹ lên má tôi. Nhưng, đây chỉ là ả đầu tiên, chiếm phân nửa khách mời bên chú rể, những người bạn của Tóc Xám đương nhiên không để màn kịch hay kết thúc như thế. Bọn họ rất hưng phấn và tích cực đưa ra ý kiến :” Hôn đi!Hôn đi!”

Chúng tôi hôn nhau, người điều khiển buổi lễ vẫn không tha chúng tôi.

Cuối cùng, Ngân Hách cũng lên tiếng:” Xem cậu làm sao khi kết hôn?”

“ Oa... Chú rể lại đe dọa người khác à? Thế thì hôn lại lần nữa để làm kỷ niệm.”

“ Được, tôi hôn đến khi rách môi mới thôi.” Nói rồi, Ngân Hách thật sự hôn tôi rất lâu.

Đây mà là lễ kết hôn gì chứ, chỉ là thi đấu “ võ miệng”!

Sau khi chúng tôi hôn nhau rất lâu, mọi người mới buông tha. Chúng tôi có thể thuận lợi thoát khỏi lễ đường.

* * * * *

“ Làm gì thế?”

Ngân Hách ngồi dậy trên giường hỏi, vậy mà, tôi tưởng anh ngủ rồi. Tỉnh rồi à? Tôi chưa làm gì cả đã tự tỉnh dậy rồi.

“ Không có gì, chỉ nghĩ lung tung....”

“ Đang nghĩ về anh hả?”

“ Ừ. Nghĩ về anh.”

“ Nếu nghĩ về anh.”

“ Nếu nghĩ về anh. Em có phải đang thăm mắng anh không?”

“ Anh tưởng em là anh à?”

Tôi đang sấy tóc, Ngân Hách bước tới trước mặt tôi, ôm ngang hông tôi rồi đặt tôi lên giường.

“ Em phải sấy tóc.”

“ Anh chịu đựng lâu lắm rồi.”

“ Anh không phải ngủ rồi sao?”

“ Tóm lại, anh đợi lâu lắm rồi.”

Nghe Ngân Hách nói, tôi nhoen miệng cười.

“ Thế thì đợi em sấy khô tóc đi.”

“ Ngày mai, anh phải đi làm.”

Ngân Hách nhoen miệng cười, tôi vừa hé môi, định nói lý do thì Ngân Hách đã hôn môi tôi.

“ Này, sấy tóc...”

Lúc tôi lại định lên tiếng, Ngân Hách lại hôn môi tôi. Mỗi lúc tôi định nói, anh lại làm như thế. Nhìn thấy tôi không nói gì nữa, Ngân Hách toét miệng cười. “ Ngoan thật, sớm nghe lời thì có phải tốt hơn không?”

“ Anh...”

Tôi lấy tay che mặt, Ngân Hách hôn lên cổ tôi, nói :” Nhân Duyên, con đợi nhé. Bố mẹ sẽ sinh em cho con.”

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương Kết 2

Câu chuyện của Thành Huân

“ Nào, tớ giới thiệu một chút. Đây là Thành Huân, vừa về nước không lâu. Đây là lớp phó thời cấp ba, Kim Trinh Hi. Tớ đi đây...”

“ Bái bai.!”

“ Chị!”

Thành Huân vội gọi Huệ Bân, nhưng cô đã đứng dậy. Huệ Bân không thể từ chối yêu cầu của Trinh Hi, người từng là lớp phó của cô, đã sắp xếp cho họ gặp nhau. Kết quả sau đó tốt xấu thế nào, không phải trách nhiệm của cô.

Về mặt hai người còn lại hoàn toàn trái ngược nhau : Trinh Hi thì vui đến nỗi cứ cười toe toét, ngược lại, Thành Huân tỏ ra khó xử. Vừa về nước không bao lâu, lúc Huệ Bân nói muốn gặp anh, anh cảm thấy hơi lạ, nhưng anh hoàn toàn không ngờ sẽ có việc sắp xếp chuyện này.

“ Còn nhớ tôi không?”

Thấy Trinh Hi cẩn thận dò hỏi, Thành Huân càng cảm thấy khó xử hơn. Sao có thể không nhớ chứ? Nguyên nhân mình lại ra nước ngoài là gì: một vì bị Huệ Bân từ chối, nguyên nhân khác nữa là bị lớp phó báo theo dai dẳng, làm anh sợ quá, phải “ trốn “ đi thôi.

“ Dạ....”

“ Không cần khách sáo. Chúng ta đã lâu không gặp.”

“ Không phải, em khách sáo là điều nên làm.”

Thành Huân định dùng lễ độ để vạch rõ giới hạn, nhưng về mặt Trinh Hi không thay đổi gì, lại càng nói năng đĩnh đạc hơn. Điều này khiến Thành Huân có hơi sợ hãi.

“ Đúng thế! Chúng ta đã lâu không gặp nhau như thế thì sao có thể thân thiết ngay được? Hơn nữa, tính cách chúng ta rất khác nhau. Hoá ra, em

đang mắc cỡ à? Thật ra, chị cũng cảm thấy rất ngại.”

“ Dạ, chị không có hẹn à?”

“ À, không có.”

Trinh Hi chuẩn bị tâm lý sẵn rồi. Lúc nghe tin Thành Huân ra nước ngoài du học, cô đau lòng biết bao. Tuy đã quên khoảng thời gian đó, nhưng khi nghe Thành Huân trở về nước, cô lập tức nhờ Tú Nhi sắp xếp cho gặp mặt, nhưng, Tú Nhi từ chối. Lần này tìm Huệ Bân, cô vất vả lắm mới có được cơ hội gặp mặt.

“ Em biết không? Chị đợi em lâu lắm rồi.”

“ Thế à...”

“ Trước đây em rất dễ thương, bây giờ càng đẹp trai.”

“ Cám ơn.”

“ Em thật là người hay mắc cỡ. Không sao, em có thể tin tưởng người chị này.”

Trinh Hi nhìn Thành Huân, ánh mắt trù mến. Thành Huân lại nổi da gà cả người. Nước uống nôn ra không được, nuốt cũng không được, đành ngậm trong miệng.

“ Chị rất muốn biết, tại sao lúc đi du học, em không nói với chị?”

“ ....”

“ Em không nhớ chị à? Nhưng chị rất nhớ em...”

“ ...”

Thành Huân còn có thể nói gì chứ?

“ Hoá ra, em cũng nhớ chị, phải không? Đừng mắc cỡ nữa.”

“ Phù ừ...”

Nước uống ngậm trong miệng cuối cùng cũng phun ra không khí, những giọt nước li ti tất nhiên bắn vào mặt Trinh Hi đang ngồi đối diện.

“ A, xin lỗi. Chuyện này...” Thành Huân vội lấy khăn tay lau mặt cho Trinh Hi.

“ Thật xin lỗi.”

“ Không sao.... không việc gì...”

Trinh Hi đỏ mặt. Thành Huân mới nhận ra, vội lấy tay ra và đưa khăn tay cho Trinh Hi.

“ Chị lau đi.”

“ Cám ơn. Chị đi nhà vệ sinh chút xíu....”

Nhân lúc Trinh Hi rời khỏi, Thành Huân vội gọi điện cho Huệ Bân, lòng như lửa đốt.

Tít..tít...tít...

“ Chị, là em! Chị rốt cuộc đang nghĩ và làm gì thế, lại giới thiệu cô ấy cho em. Há?”

“ Xin lỗi, tôi là Ngân Hách. Cậu là ai?”

“ Dạ...em là Thành Huân.”

Thành Huân lập tức lễ độ. Tuy có hơi khúm núm, nhưng trước đó không lâu, anh nhìn thấy Ngân Hách, quả thật rất đẹp trai. Hơn nữa, từ sau khi kết hôn, Ngân Hách càng quyến rũ hơn.

“ Cậu là ai?”

“ Em đã từng tham gia lễ cưới của anh chị mà.!”

“ Người dự lễ cưới nhiều như thế.”

“ Thế, anh không biết tôi là ai sao không lễ độ.”

“ Cậu không phải nhỏ tuổi hơn tôi sao?”

“ Cái gì?”

“ Cám miêng.”

“ Tôi tìm chị Huệ Bân!”

“ Cô ấy đang ngủ.”

“ Gọi chị ấy dậy.!”

“ Muốn bị đánh hả? Cậu rốt cuộc là ai? Đã biết cô ấy là gái đã có chồng thì đừng quấy nhiễu cô ấy nữa.(Tút... tút...)

Sao có thể hoang đường như thế. Thế này chừng phải quá đáng lắm sao? Đã không biết là ai lại không lễ độ, mình chưa làm gì đã bị cảnh cáo, còn nói đừng quấy nhiễu chị Huệ Bân?

Thành Huân buồn bực, uống cạn ly nước. Nhưng đây chỉ là làm mát bao tử, không giải quyết được phiền muộn trong lòng. Hây, thật mất mặt quá.

“....Chị trở lại rồi.”

“ À, dạ...”

Trinh Hi nhìn Thành Huân cười toe toét, anh ta nhìn Trinh Hi không tự

nhiên lắm, hình như cô khác trước đây nhiều. Những vì những chuyện trước đây giống như ác mộng vậy, cho nên, Thành Huân không muốn đối xử công bằng với Trinh Hi. Không, cho dù chỉ nghĩ thôi, cậu cũng không làm được.

“ Chúng ta ra ngoài nhé?”

“ Bên ngoài nóng như thế, ở lại đây đi.”

“ Nhưng nói thế nào cũng là hẹn hò mà...”

“ ... “

“ Số điện thoại của em là bao nhiêu?”

Thành Huân muốn đứng dậy, bỏ đi. Nhưng như thế không được, thế nào cũng phải nể mặt chị Huệ Bân.

“ Điện thoại em hư rồi,:

“ Sửa xong thì gọi cho chị.”

“ Em không muốn sửa, muốn mua cái mới.”

“ Nhưng số đâu có đổi. Mau viết cho chị.”

Thành Huân viết số điện thoại của mình đưa cho Trinh Hi mà lòng không muốn chút nào.

Khác với nét chữ nguệch ngoạc của Thành Huân, Trinh Hi viết số điện thoại của mình lên tờ giấy một cách rõ ràng, sạch sẽ rồi đưa cho Thành Huân. “ Đây là số điện thoại của chị, nhất định phải gọi cho chị đấy.”

“ Dạ.”

“ Chúng ta tiếp tục ở đây sao?”

“ Nhưng em nghĩ ra ngoài quá nóng.”

“ Thế cũng phải đi ra chứ.”

“ À, chuyện đó...Em có hẹn.”

“ Hả? Cuộc hẹn gì?”

Thành Huân bỗng buột miệng nói ra một câu kỳ lạ. “ À, hẹn ở hộp đêm!”
Ban ngày ban mặt, lấy đâu ra hộp đêm chứ?

“ Thế thì buổi tối rảnh phải không?”

“ À....Dạ”

“ Thế thì em có thể đi với chị rồi.”

“ Dạ....”

Thành Huân trả lời ỉu xìu, từ sau lúc đó đã 10 năm trôi qua rồi, anh có thể làm gì chứ? Hơn nữa, bà chị này đã 29 tuổi rồi.

“ Có muốn đi hộp đêm với chị không?”

“ Không.”

“ Thế thì đi ăn kem với chị nhé?”

“ Không.”

“ Chúng ta đi ăn cơm đi.”

“ Em không đói.”

“ Tại sao từ chối tất cả đề nghị của chị thế...”

Trinh Hi thấy Thành Huân cứ nói “ không” thì tức anh ách, cảm thấy, 10 năm nay, nguyên nhân cô không tìm được một nửa của mình là vì Thành Huân. Cho nên, cô không muốn lại để mất Thành Huân như lần trước nữa. Tuy thời gian qua, cô cũng quen với nhiều người đàn ông, nhưng không vừa ý ai cả. Ngay cả người yêu đầu tiên là ai, người thứ hai là ai, cô cũng không nhớ. Trinh Hi nghĩ, có lẽ người cô chờ đợi chính là người này.

Xa cách 10 năm, dáng vẻ Thành Huân đã thay đổi nhiều. Cảm giác trước đây của cô, một nửa là thích, một nửa là muốn xem phản ứng của Thành Huân mỗi khi chọc gheo cậu ấy, cho nên lúc đó, cô mới bày tỏ tình cảm mình một cách hời hợt. Nhưng Thành Huân bây giờ thì khác khi đó, cơ thể rắn chắc, khuôn mặt đẹp trai, còn giọng nói nhỏ, trầm ấy nữa, rất nam tính. Tất cả đều khiến Trinh Hi động lòng.

“ Chị có thể cầm tay em không?”

“ Gì cơ?”

Đợi khi Thành Huân kịp phản ứng, tay cậu đã bị Trinh Hi kéo đi. Trinh Hi không để ý đến nét mặt khó chịu của Thành Huân, kéo tay cậu ấy mà đi trên đường.

“ Thế này...Em cảm thấy hơi nóng.”

“ Không sao, chúng ta đi ăn kem mà.”

Thành Huân bị kéo vào quán kem và ấn ngồi xuống ghế.

“ Em muốn ăn kem gì?”

“ Kem vani.”

“ Oa...giống y như chị.”

“ À... Em muốn ăn kem sôcôla.” Thành Huân vội nói lại.

Nhưng, Trinh Hi sao có thể bỏ qua cơ hội này :” Oa... Chị cũng thích kem sôcôla lắm!”

Bị bà lão này đánh bại rồi.

Trinh Hi đưa ly kem sôcôla trước mặt Thành Huân, anh ta thần thờ cầm lấy.

“ Kem này ngon thật.” Trinh Hi cười hì hì, lúc này, vẻ mặt Thành Huân hơi giãn ra. Lúc này không chú ý, bây giờ nhìn kỹ lại, Trinh Hi cười rất đẹp. Đẹp thật. Thành Huân nói thầm trong lòng.

“ Ăn kem xong thì làm gì?”

“ Ai về nhà này, thế nào?”

“ Sao? Em ghét ở cạnh chị à?”

Tuy Trinh Hi nói trúng tim anh ta, nhưng anh sao có thể nói trước mặt cô ấy chứ.

“ Không phải. Em chỉ là hơi mệt.”

“ Thế, chúng ta đi chụp hình chân dung đi. Sau khi mua nón xong thì về nhà.”

“ Dạ...”

Xem ra, hôm nay không thể làm gì khác được.

Nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Thành Huân, Trinh Hi hỏi. “ Khi nào, em mới không khách sáo?”

“ Em vốn không tùy tiện nói những câu không lễ độ.”

“ Trước đây không phải thường nói sao?”

“ Trước đây là vì em không hiểu chuyện.”

“ Phải, lúc đó không hiểu chuyện. Em biết không, khi học cấp ba, chị ngày nào cũng cãi nhau với Huệ Bân.”

Thì chị bây giờ vẫn vậy mà? Thành Huân nói thầm trong cổ họng, lưng toát mồ hôi.

“ Thế à?”

“ Ừ! Không biết lúc đó tại sao lại như thế! Bây giờ nghĩ lại, lúc học cấp 3, sao chị gặp được em.”

“ ... “

“ Lúc đó, mọi người đều lo học....”

Trinh Hi nhớ kỹ lại. “Chị nhớ lúc đó, chị thường chọc em .....”

“ ... “

“Có điều, bắt đầu từ lúc đó, chị đã thích em. Tuy nhiên, em bỏ chị, chạy mất.”

“Em không có...bỏ...chị.”

Lời Thành Huân nói ra hoàn toàn khác với những gì anh ta nghĩ trong đầu. Nhưng, Trinh Hi lại xem những lời này là thật, hai tay run run.

“Thật không? Là thật chứ?”

“Dạ...”

Thành Huân hồi hận đã nói như thế, còn Trinh Hi thì vui ngất trời. Về mặt gai người đối ngược nhau rõ ràng.

“Chị mau ăn kem đi.”

“Ừ, em không ăn à?”

“Em ăn.”

“Được, chúng ta cùng ăn.”

Cuối cùng, sau khi ăn hết mấy ly kem, họ mới ra khỏi quán. Rồi, Thành Huân lại bị Trinh Hi kéo vào máy chụp hình lấy liền.

“Cái này chụp thế nào?”

“Em chưa chụp lần nào à? Em chỉ cần làm theo những gì chị nói là được rồi.”

Trinh Hi bỏ vào máy 500 won, màn hình hiện lên mặt Trinh Hi và Thành Huân.

“Thế này chụp được chưa?”

Thành Huân đưa hai ngón tay hình chữ V mà tỏ ra không tự nhiên lắm. Ngược lại, Trinh Hi làm ra các động tác thật thành thục, hình như thường xuyên chụp hình lắm.

Lúc chụp được 5 tấm trong 6 tấm, Thành Huân cảm thấy gò má mình chạm phải cái gì đó mềm mại. Anh vội nhìn vào màn hình, đúng như anh đã nghĩ, là môi Trinh Hi chạm vào má mình.

Xin chọn 4 tấm. Theo yêu cầu của máy chụp, Trinh Hi chọn 4 tấm. Cô tất nhiên không để mất tấm hình đó, sau đó, cô chọn các chức năng in, viết lời, cô viết lung tung lên tấm hình. Màn hình hiện lên hướng dẫn in hình.

“ Thành Huân sợ à?”

“ Dạ.”

“ Sao lại sợ? Trước đây, chị cũng từng làm chuyện như thế với em.”

Anh ta nhớ lại lúc trước, sau lần bị Trinh Hi phát tin hiệu, cậu vội sắp xếp hành lý.

“ Dạ...đúng.”

“ A...ra rồi. Lại xem đi!”

Trong 4 tấm hình, thì có 3 tấm, tư thế của Thành Huân giống như nhau. Cậu đều đưa hai ngón tay một cách không tự nhiên, mặt rất khó coi vì không muốn cười mà không thể không cười trước máy.

Còn lại chính là tấm hình đó.

Trinh Hi hoàn toàn không biết đến cảm giác của Thành Huân, cứ cười ngặt nghẽo. Trinh Hi cắt một tấm hình đưa cho Thành Huân.

“ Được rồi! Bây giờ, chúng ta đi mua nón thôi.”

“ Hừ...”

Thành Huân thật không muốn bỏ tấm hình này vào túi. Nhưng cũng không thể cầm trên tay đi tới khắp nơi, cho nên, anh đành phải nhắm mắt, nghiêng răng, bỏ tấm hình vào túi.

“ Làm gì thế? Đi thôi.”

Hôm nay là ngày đáng nguyên rủa. Sao có thể bị Trinh Hi xỏ mũi dắt đi như thế chứ? Tại sao những ý nghĩ từ chối trước mặt Trinh Hi đều không rõ ràng, lẽ nào là bị hồi ức 10 năm trước trói chặt tay chân, hay là vì, cô ấy quen với Huệ Bân. Nếu những điều này không phải là nguyên nhân, thế thì chỉ có thể nói là, trên người Trinh Hi có gì đó đặc biệt. Nếu là người con gái khác, sớm đã bị tôi nắm trong lòng bàn tay... Tôi lại không nói nên lời từ chối. Vấn đề này thật nghiêm trọng.

Tóm lại, những ý nghĩ của Thành Huân vô cùng rối loạn.

“ Oa, đến xem cái nón này đi!” Trinh Hi đội cái nón lên đầu mình, rồi cô lấy cái nón có kiểu y như thế đội lên đầu Thành Huân.

Nhìn dáng vẻ cô ấy hình như không biết mệt mỏi là gì. Nếu là người con gái khác, cô ta chắc đã ngượng ngùng mà chạy xa rồi.... Cô gái này, cho dù để cô ấy một mình trên sân khấu, cô nhất định có thể diễn kịch một mình.

“ Cái này thế nào? Chúng ta đến mua nón cho chị mà, không phải sao?”

“ Đúng thế! Đã đến rồi, em cũng mua một cái đi.”

“ Em không đội nón.”

“ Tại sao? Đội thử xem! Nhất định rất hợp.”

“ Không, thôi đi. Em không đội.”

Trinh Hi vẫn chụp nón loè loẹt lên đầu Thành Huân. Cuối cùng, Trinh Hi vẫn mua hai cái nón giống như nhau.

“ Này. Đây là cái của em.”

“ Em đã nói em không đội nón mà...”

“ Thế, cũng phải cầm chứ. Đây là quà mà.”

“ ... “

Thành Huân uể oải nhận món quà, bởi vì là món quà mình ghét, vai cảm thấy nặng ngàn cân.

“ Dù sao, nón cũng mua rồi. Em về đây.”

“ Ừ, được.”

Tuy cảm thấy Trinh Hi vui vẻ đồng ý như thế thật ngoài như dự định, nhưng cảm giác được giải phóng đã làm tê liệt tất cả giác quan.

“ Không cần đưa chị về nhà nhé.?”

“ Tất nhiên! Nhà chị ở gần đây.”

Thành Huân quay đi. Trên đường về nhà, anh ta không quay lại nhìn một lần. Anh ta không biết, Trinh Hi đang nhìn theo bóng anh, cô nhìn theo rất lâu. CHìm đắm trong niềm vui được giải phóng, anh ta không biết mình đang giẫm trên sự kỳ vọng của Trinh Hi để trở về nhà.

A, suýt chút nữa bị dõn đến phát điên!

Kết thúc rồi. Đã gặp cô ấy một lần rồi thì sẽ không gặp lại nữa đâu.? Vừa nghĩ đến sẽ không gặp lại Trinh Hi nữa, Thành Huân vui sướng như điên. Cảm giác được giải phóng tuy rất vui nhưng vẫn muốn nói một câu với Huệ Bân, người đã sắp xếp cuộc gặp này, làm anh bị hành hạ. Lúc anh vừa nghĩ đến vấn đề này, điện thoại kêu tíu tíu, có một tin nhắn.

Là ai chứ?

Vứt cái túi giấy đựng nón vào cạnh bàn, anh mở điện thoại, vừa nhìn thấy tin nhắn thì lập tức mặt tái mét.

Em bỏ quên khăn tay rồi. Ngày mai, chị đợi em ở đó. Trinh Hi.

Lý Thảo Nhã
Người Săn Ác Quỷ
Dịch giả: Thế Anh.
Chương Kết 3

A, tôi điên lên mất!

Sau khi gọi điện cho Huệ Bân, tâm trạng Thành Huân rất buồn bực. Không đi, sợ Huệ Bân sẽ tính sổ anh ra, đi thì sợ Trinh Hi sẽ quần lấy anh ta. Lúc mới bắt đầu, Huệ Bân còn nhỏ nhẹ, nhưng vừa nghe nói Thành Huân chắc không đi, cô liền hiện rõ bộ mặt thật của mình. Kết quả, Thành Huân đành phải hét lên : “ Em đi!” Rồi cúp máy.

Thành Huân nằm trên giường, nhớ lại khuôn mặt Trinh Hi mà không có cảm giác hay suy nghĩ gì. Rồi nhớ ra, thật tình, cô ấy cũng rất đẹp, tính tình hoạt bát, rộng rãi.

Hây, thuận theo tự nhiên đi.

Thành Huân cũng chẳng mong tới ngày mai, cứ như thế, anh ngủ mất. Hôm sau, sau khi thức dậy, Thành Huân đang chuẩn bị ra ngoài.

Tít tít tít....tít tít tít...

“ Alô, xin chào.”

“ Alô, cậu về nước rồi sao không lộ diện.”

“ Im đi. Cậu có phải cố ý chọc giận tớ?”

“ Gì thế? Cậu không phải đang yêu chứ?”

“ Thôi đi, tớ cúp máy đây.”

“ Tới gặp nhau đi.”

“ Ở đâu?”

“ Tất nhiên là chơi thật thoải mái ở hộp đêm rồi. Phải không?”

“ Thôi được. Tớ biết rồi. Cúp máy đây.”

“ Liên lạc sau!”

Phải, điều cậu muốn chính là cuộc sống này. Nhưng, thế này rốt cuộc là gì? Mặc xong quần áo, lúc định đi đến chỗ hẹn, anh mới nhớ không có hẹn giờ. A, tức chết đi được. Thật là....

Thành Huân nhấn số điện thoại của Trinh Hi mà lòng không muốn chút

nào.

“ Alô?”

“ Là Thành Huân. Chị nói với em mấy giờ gặp mặt?”

“ Hả? Thành Huân? Điện thoại em sửa rồi à?”

“ Dạ, sửa rồi.”

“ Bây giờ, chị đang ở chỗ hẹn. Em mau đến đi.”

Sau khi cúp máy, bỏ điện thoại vào túi quần, Thành Huân lẩm bẩm : “ Không biết tôi chừng nào đi, muốn đợi đến khi nào?”

Trinh Hi đang nhớn nhợ đợi Thành Huân ở chỗ hẹn, ngồi bên còn có Huệ Bân.

“ Huệ Bân, thật cảm ơn cậu! Tớ tận đáy lòng rất cảm ơn cậu.”

“ Được rồi. Bây giờ mới cảm ơn tớ...”

“ Sao? May nhờ có cậu, tớ mới có thể gặp được Thành Huân. Tớ thật vui.”

“ Nhưng, Thành Huân hình như không nghĩ như thế?”

Trinh Hi nhìn thấy hình dáng Huệ Bân càng thướt tha hơn trước, bỗng cảm thấy thời gian, năm tháng trôi nhanh như thoi đưa. Trinh Hi uống một ngụm nước rồi nói: “ Không đâu. Tớ đã có biện pháp, tớ biết làm thế nào để cầm cương con ngựa non háu đá đó.”

“ Cậu đang nói gì thế? Biện pháp gì?”

“ Đừng thấy cậu ấy cứng rắn thế, cuối cùng vẫn là đồ vật trong tay tớ.”

“ Thật không? Thế thì cậu phải cố gắng. Cậu ta đến rồi, cậu đi đi.”

“ Còn cậu?”

“ Tớ phải đợi Ngân Hách.”

“ Hai người hạnh phúc như thế, còn chê gì?”

“ Nếu cậu trực tiếp đến nhà tớ xem chúng tớ sống thế nào, cậu sẽ biết thôi.”

“ Được thôi. Tớ đi đây, bái bai!” Trinh Hi vẫy vẫy tay bỏ đi, Huệ Bân nhìn theo bóng cô ấy mà liên tục thở dài.

Vẫn không lớn chút nào.

Thành Huân đang định mở cửa tiệm thì thấy Trinh Hi từ trong đi ra. Anh lùi lại một bước. “ Chị ra rồi?”

“ Ừ. Em đến nhanh thật. Điện thoại cũng sửa nhanh thật.”

“ Đầu tiên, Thành Huân hơi sững người. Sau đó, anh nhoẻn miệng cười :”

Chị nói đang giữ khăn tay của em?”

“ Ừ! Hôm nay đưa chị đi chơi đi. Thế, chị sẽ trả cho em.”

“ Em không cần khăn tay, chị giữ đi.”

“ Thế thì cũng phải đưa chị đi chơi, phải không?”

“ ... “

Quả thật không cách nào từ chối. Bởi vì, Trinh Hi đã nắm chặt tay anh ta. Hai người cùng đi đến khi phố sầm uất. Lúc đầu, cánh tay cảm thấy không thoải mái lắm, nhưng bây giờ cảm thấy rất tự nhiên. Bước chân cũng cùng nhau.

“ Em nhìn cái đó kìa.”

“ Cái gì?”

“ Em không cảm thấy rất thần kỳ sao?”

Lúc mới bắt đầu chỉ là cố gắng cho vừa lòng cô ấy, nhưng bất giác, ánh mắt Thành Huân di chuyển theo ngón tay Trinh Hi, cô ấy chỉ đâu thì nhìn đó. Cái Trinh Hi chỉ là cây kem rất cao, Trinh Hi nhìn cây kem đó hình như rất muốn ăn.

“ Để chị đi mua.”

“ Không, để em đi.”

Thành Huân cảm thấy lần này không thể nợ cô ấy thêm nữa. Từ cái nón, nghĩ kỹ lại, anh đã nhận rất nhiều thế. Nếu cứ tiếp tục thế này, sau này, những thứ anh nợ cô ấy sẽ càng lúc càng nhiều. Cho nên, Thành Huân nghĩ, phải trả cho xong những thứ này, anh mua hai cây kem. Trinh Hi tất nhiên không biết những tính toán chi li trong lòng Thành Huân, cô vui mừng, cho rằng đây là Thành Huân đang dần mở lòng với cô.

“ Của chị đây.”

“ Cám ơn, xem ra rất ngon.”

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ cao ráo, đẹp trai của Thành Huân, tim Trinh Hi lại đập liên hồi.

“ Ái chà! Này!” Có người vỗ mạnh vào vai Thành Huân. Quay lại nhìn, hóa ra là Thi Hiền, người hồi sáng đã gọi điện cho anh.

Trên đường gặp bạn, Thành Huân rất vui, anh hình như quên mất chuyện hồi sáng hai người đã gọi điện thoại. Trên thực tế, gặp mặt nhau tất nhiên

càng làm người ta vui hơn gọi điện thoại.

“ Ai da, đi đâu đây?” Thi Hiền hỏi.

“ Lâu quá không gặp, vẫn khoẻ chứ?”

“ Nói gì thế? Lúc này còn nói chuyện điện thoại. A, vị này là ai? Chị gái à?”

“ Hả? À .. bạn.”

Thành Huân trả lời qua loa. Trinh Hi đứng bên cạnh, cảm thấy bực bội vì Thành Huân không giới thiệu rõ về thân phận cô. Nhưng ngay lập tức, cô lại tự an ủi mình, đó chẳng qua là vì quan hệ của họ chưa phát triển đến giai đoạn nào.

“ Hai người đang hẹn hò nhau à?” Thi Hiền lại hỏi.

“ Ờ...”

“ Thế thì tớ đi trước đây. Lần sau đến nhé. Mọi người đang đòi gặp cậu đấy.”

“ Ừ, tớ biết rồi. Tạm biệt.”

Nhìn thấy nụ cười cởi mở của Thành Huân, Trinh Hi nghĩ, hoá ra Thành Huân có thể cười thoải mái như thế. Trước giờ, Thành Huân chưa hề cười với cô. Cô làm sao biết được, Thành Huân vì bất đắc dĩ mới cười với cô.

“ A?”

Tiền bản đi rồi, Thành Huân quay đầu lại. Anh nhìn thấy kem đang chảy xuống. Thành Huân muốn giúp nhưng lại làm hỏng chuyện. Kem làm bẩn chiếc áo đầm liền thân, màu trắng của Trinh Hi.

“ A..., xin lỗi.” Thành Huân lúng túng.

“ À, không sao, không việc gì.”

“ Làm sao đây? Thay áo trước đi.”

“ Hả? Nhà chị cách đây xa lắm.”

“ Thế thì mua cái khác thay đi.” Thành Huân dẫn Trinh Hi vào cửa hàng gần đó. Khung cảnh hoa lệ và sang trọng khiến người ta vừa nhìn đã biết giá cả quần áo ở đây không thấp.

“ À, hay là đến chợ gần đây đi.” Trinh Hi đề nghị.

“ Không được. Không thể mặc bộ đồ này đi đến chỗ xa như vậy.”

“ Quý khách mua gì ạ?” Một nhân viên tiến đến hỏi.

“ Xin chọn cho chị này một bộ quần áo.”

Trinh Hi chưa kịp lên tiếng, Thành Huân đã đẩy cô đến trước mặt người bán hàng. Trinh Hi bị người bán hàng kéo đi, cô bị hành hạ một hồi. Vì là Thành Huân nhờ cô bán hàng chọn bộ hợp nhất, cô bán hàng cứ ướm thử hết bộ này đến bộ khác lên người Trinh Hi. Sau cùng, cô bán hàng chọn một chiếc đầm liền xinh đẹp, màu vàng.

Cái này hoàn toàn khác với chiếc đầm màu trắng cô đang mặc. Áo đầm màu trắng chỉ là nhìn thấy xinh xắn, chứ không có ý gì khác. Còn áo đầm màu vàng không chỉ cho người ta cảm giác thiếu nữ mà còn bật ra hình tượng trong trắng.

Trinh Hi thay quần áo xong và bước ra. Cô bán hàng nhìn thấy thì tỏ vẻ mừng vui và nói với cô.

“ Màu càng thật hợp với chị!”

“ À... Tôi không thích màu vàng.”

“ Chỉ cần thường mặc quần áo có màu sắc phù hợp với mình, từ từ, chị sẽ thích thôi! Có lẽ vì ít mặc nên mới không quen. Hợp thật.”

“ À... Cảm ơn.”

Không biết tại sao, Trinh Hi cứng ngắc cả người, cứ như mặc bộ đồ không nên mặc vậy. Cô bán hàng không quên đội chiếc mũ lên đầu cô.

Thành Huân nhìn thấy cô bán hàng và Trinh Hi đi vào phòng thay đồ. Sau đó, anh thấy vô vị nên xem báo, hôm nay không có tin tức gì đáng xem cả. Thành Huân đưa mắt nhìn xung quanh.

“ Mời chị ra đây...”

Cô bán hàng vừa nói xong, Trinh Hi bước ra. Thành Huân sững người nhìn Trinh Hi.

“ Ở...kỳ lắm hả?”

Thành Huân cứ nhìn Trinh Hi chăm chăm, điều này làm cô thẹn thùng, bèn hỏi. Thành Huân lắc đầu. “ Không, rất đẹp .”

“ À, thật hả?” Trinh Hi mỉm cười, càng như hoa trên gấm. Nếu cô bán hàng không vỗ vào vai Thành Huân, nói không chừng, anh sẽ còn nhìn cô như thế, như là mất hồn vậy

Lúc trả tiền, Thành Huân lắc đầu. Giá chiếc áo rẻ hơn anh nghĩ. Nhưng đây

không phải vấn đề, vấn đề chính là vì anh ta sẽ nhìn cô ấy như bị mất hồn và không thể nào rời mắt khỏi cô. Hơn nữa, cảm giác hiếu kỳ bây giờ là về ai. Những vấn đề thế này, thế kia đan xen vào nhau, rất phức tạp, Thành Huân cảm thấy đầu óc sắp nổ tung.

“ Đi thôi!” Trinh Hi nói.

“ Ừ, đi.”

“ Được không?”

“ Được.”

“ Nghe em nói chị đẹp, chị vui quá chừng.” Trinh Hi nắm tay Thành Huân. Cảm giác bây giờ không giống như lúc nãy. Lúc nãy, anh cảm thấy có trách nhiệm, muốn chạy trốn, nhưng bây giờ lại trở nên thong thả, anh cảm thấy có thể từ từ tận hưởng khoảnh khắc này. Trò chơi đã hơi nghiêng về phía Trinh Hi.

Trên khu phố ồn ào, đông đúc, hai người khoác tay nhau đi là một chuyện khó khăn. Va chạm khắp nơi, thỉnh thoảng xảy ra cãi vã là chuyện thường.

“ A...”

Thành Huân không thik nơi phức tạp nên đi rất nhanh. Để theo kịp anh, Trinh Hi cuối cùng cũng gây họa.

“ Làm gì thế? Muốn chết à? Con khốn không có lịch sự!”

Xem ra tình thế khá nghiêm trọng. Tay Trinh Hi đánh trúng một người đàn ông có khuôn mặt hung tợn. Nhìn thấy cô ấy bước đi mà khua tay múa chân như thế, thì biết trước sẽ xảy ra chuyện như thế.

“ Gì hả? Con khốn?”

Chuyện không kết thúc như thế. Tính tình đanh đá như Trinh Hi tất nhiên không chịu bị sỉ nhục như thế. Hơn nữa, ông ta mở miệng đã chửi “ con khốn” thì thật quá đáng.

“ Phải. Mà không là con khốn, chẳng lẽ là ông à? Há?”

“ Này, ông là cậu tạp chủng không biết lễ độ.”

“ Cái gì?”

“ Nếu người khác nói ông như thế, ông có vui không?”

Nhìn thấy dáng vẻ sừng sỏ của Trinh Hi, Thành Huân bật cười, anh khuyến khích Trinh Hi.

“ Đừng cãi nữa, cô Trinh Hi.”

“ Bỏ tôi ra.”

“ Đừng gây nữa. Chỉ cần xin lỗi là được rồi. Mở miệng đã mắng chửi, chị cũng quá đáng rồi.”

“ Em làm gì thế?”

Trinh Hi đang chuẩn bị cãi nhau, Thành Huân khuyên cô và bảo cô đứng ở sau anh. Anh lại nói chuyện với người đàn ông đó, sau khi biết chắc Trinh Hi đứng phía sau và cách anh vài bước, anh bắt đầu cảnh cáo: “ Trước khi tôi vút ông xuống đường, mau ngậm miệng lại và cút đi.”

Người đàn ông đó thấy Thành Huân không phải hạng tầm thường, liền phun nước bọt rồi bước đi. Trinh Hi kinh ngạc nhìn Thành Huân.

“ Oa! Em làm sao để ông ta đi thế?”

“ Em chỉ nói xin lỗi, ông ta đi ngay.”

“ À, thế à? Sao lại là em xin lỗi. Nếu xin lỗi, thì phải là chị xin lỗi chứ.”

“ .... “

Chị sẽ không tiếp tục cãi với ông ta sao?

“ Đi thôi chị.”

Thành Huân và Trinh Hi dạo chơi cả ngày trời. Sau cùng, họ đến một nhà hàng ăn cơm, hai người ngồi đối diện nhau và chọn món.

“ Xem ra rất ngon. Thế thì chị không khách sáo đâu.”

“ Dạ, chị ăn đi.”

Hai người ăn rất ngon miệng. Nhưng trong lúc ăn, họ hầu như không nói chuyện, họ cứ như là không quen nhau vậy. ăn được một lúc, Trinh Hi lấy nước súc miệng, cô lấy khăn tay trong túi ra và đưa trước mặt Thành Huân.

“ Chị có thể giữ lại mà.”

“ Chị giặt sạch rồi.”

“ Chị giữ lại đi.”

“ Không, em cầm đi. Sau đó em trực tiếp tặng chị.”

“ Sao cơ?”

Thành Huân không hiểu gì, hỏi lại Trinh Hi.

Trinh Hi trả lời: “ Đã hẹn hò nhau 2 ngày rồi, chị nghĩ chúng ta nên tỏ rõ tình cảm của mình. Chị sẽ không bắt em trả lời ngay bây giờ . Một giờ

chiều mai, chúng ta gặp nhau đầu tiên, em thấy thế nào?”

Thành Huân nhận khăn tay Trinh Hi đưa . “ Nếu ngày mai có thể gặp nhau thì hẹn gặp lại.” Trinh Hi để câu nói có ý nghĩa sâu xa này rồi đi. Tất cả đều xảy ra trong chớp mắt.

Nếu đặt trường hợp lúc này, anh bỏ ngay khăn tay vào túi và giả vờ như không xảy ra chuyện gì cả, như thế, Trinh Hi sẽ từ bỏ hy vọng với anh. Nhưng kỳ lạ là, Thành Huân bây giờ không muốn bỏ khăn vào túi.

* * * * *

“ Đây, lúc này, đó là bạn gái cậu à? Đẹp thật đấy.” Thi Hiền hỏi.

“ Không phải bạn gái.”

“ Thế thì là gì? Nhưng trông hai người rất thân mật mà.”

“ Là cô ta tự tiện nắm tay tớ.”

“ Cậu bị xô mũi dắt đi à? Khà khà, thật đáng xem.”

Trong lòng Thành Huân vốn đã rối bời rồi. Nhưng, bạn bè anh lại tiếp tục khích anh.

“ Đây, cô ta nói thích anh à?”

“ .... ”

“ Cậu sẽ yêu cô ấy chứ?”

“ ... ”

“ Đây tớ thấy rất tốt. Yêu thử xem. Không hợp, chia tay là được rồi, không phải sao?”

“ .... ”

“ Yêu đi? Hai người không phải đã yêu nhau sao?”

Thành Huân tự nhiên cáu gắt:” Tớ mới không yêu cô ta! Tớ điên à? Lại yêu loại người như thế?”

“ Không phải thì không phải? Làm gì nổi giận chứ?”

“ Là cậu chọc giận tớ. Yêu? Hây, cậu không biết tớ thấy phiền thế nào đâu. Hô, nay là vì không muốn nợ cô ta nữa, tớ mới im lặng làm theo sự sắp đặt của cô ấy.”

“ Đây... đây.. ”

Không để ý đến lời cảnh báo của bạn, Thành Huân không dừng lại suy nghĩ của mình.

“ A, thật là...loại con gái như thế chỉ khiến người ta đau đầu!”

Thành Huân không nói được nữa. Có một người đang đứng. Chính là Trinh Hi, tuy không biết tại sao Trinh Hi lại ở đây, nhưng đó thật sự là cô ấy.

Thành Huân trở mắt nhìn, còn Trinh Hi thì nước mắt đầm đìa, ánh mắt oán hận. Rồi cô chạy ra ngoài, Thành Huân lập tức đuổi theo.

Trinh Hi chạy ra khỏi quán bar, trái tim cô tan nát. Bởi vì cô có năm mơ cũng không ngờ, Thành Huân lại ghét mình như thế. Cô cùng bạn vô tình đến cái quán bar đó, lại nghe được những câu như thế. Mình lại hồi hộp chờ ngày mai như con ngốc?

Bỗng nhiên, có người nắm cổ tay Trinh Hi, kéo cô quay lại.

“ Trinh Hi!”

Lần đầu tiên nghe Thành Huân gọi bằng tên, nhưng sao cô thấy không vui chút nào? Trinh Hi lấy tay che miệng, khóc tím tím.

“ Này! Chị ... đừng làm như thế.”

Nên tát hấn vài cái, nhưng Trinh Hi đã không làm được việc này. Thành Huân nắm chặt tay Trinh Hi. Anh không biết nên nói gì, đứng im lặng một hồi lâu.

“ Bỏ ra! Bỏ tôi ra!”

“ Chị! Chị bình tĩnh lại đi!”

“ Bỏ tôi ra! Cậu ghét tôi như thế, lại chịu đựng đến bây giờ? Thật vất vả cho cậu rồi. Tại tôi, hai ngày nay thật thiệt thòi cho cậu!”

Trinh Hi định quay đi. Thành Huân lại nắm chặt tay cô.

“ Chị, xin lỗi! Thật xin lỗi!”

“ Hu....hu hu...”

“ Em thật sự xin lỗi. những lời đó không phải nói với chị mà là nói với bản thân em. Là như thế.!”

“ Đừng nói nhảm.”

Nghe giọng nói giận dữ của Trinh Hi, mắt Thành Huân tối sầm. Nhưng anh lập tức hạ quyết tâm, nói lớn :

“ Chị, là thật! Em là thật lòng! Em không muốn thừa nhận. Em có năm mơ cũng không ngờ, trong hai ngày gần ngủi, em lại thích chị, người mà từ thời cấp ba đã thích chọc ghẹo em. Hôm nay...hôm nay em mới cảm nhận

được là em thích chị. Em vừa mới biết được tình cảm em dành cho chị.”

“ Hu...hu hu...”

Trinh Hi khóc tức tưởi, Thành Huân từ từ, cẩn thận ôm lấy cô. “ Xin lỗi, em thật sự xin lỗi. Chị! Những lời độc ác đó là vì em không muốn thừa nhận em thích chị... Xin lỗi...”

Thành Huân chỉ có thể thừa nhận . Từ lúc mua kem cho cô ấy, lúc cô mặc chiếc đầm đó bước ra, làm anh không thể nào nhìn chỗ khác, không muốn bỏ chiếc khăn tay Trinh Hi đưa cho anh vào túi, đây đều là vì....

Bịch. Là Trinh Hi đâm vào bụng Thành Huân.

“ Hự!”

“ Đây là....cái giá làm tôi rơi nước mắt!”

“ Hơ...em, thật đau quá.”

“ Bây giờ mới gọi tôi là chị ? Có biết tôi đợi nó bao lâu rồi không? Đồ ngốc!”

Trinh Hi kéo Thành Huân lại gần và hôn anh.

Theo bạn thì Thành Huân phải làm gì? Đúng rồi, anh cũng hôn lại Trinh Hi. Một tối mùa hè, để chúc phúc cho đôi tình nhân mới , bầu trời đêm lấp lánh vô số vì sao.

Lý Thảo Nhã

Người Săn Ác Quỷ

Dịch giả: Thế Anh.

Chương Kết 4

Ba lần tình cờ gặp nhau.

“ Không! Không! Chú, con không muốn!”

Cậu bé 10 tuổi, đôi mắt sáng, tóc đen, đẩy chú thân hình to lớn, chạy ra ngoài.

Không thể đi đến nhà trẻ, vẽ như những đứa trẻ khác, lại phải đi theo bọn người mặc đồ vest đen đó học võ công như cách phòng thân v.v... Điều này làm cậu ghét và sợ hãi.

“ Chết tiệt ...”

Những gì học được chỉ là những lời bọn họ chửi nhau. Nhìn thấy chú to lớn, cậu chạy thoát ra ngoài. Cậu chạy đến bên ngoài một kiến trúc đồ sộ. Ngày chạy trốn ra ngoài lại có mưa to. Cậu bé trốn bọn người to lớn đuổi theo mình, cố sức chạy.

“ Ngân Hách thiếu gia! Thiếu gia!”

Bọn người cao to, mặc đồ vest đen gọi lớn tên cậu bé và đuổi theo. Cậu bé chạy nấp vào một lỗ chó. Bọn người đuổi theo không tìm thấy cậu, họ tản ra, cố gắng tìm cậu. Cậu là người thừa kế tổ chức này, cũng là người có huyết thống duy nhất. Nếu không cẩn thận, để cậu bị thương, thế thì cái mạng nhỏ nhoi của họ khó giữ nổi. Cậu bé không hiểu tâm trạng sốt ruột của bọn người tìm cậu, chỉ cố nén hơi thở, mặt cậu hiện lên niềm vui được giải phóng và tự do.

Cậu bé nhìn xung quanh. Ở đây giống sân golf, vừa giống sân nhà, nhưng kỳ lạ là, không tìm ra cửa vào. Hơn nữa, từ chỗ nhìn thấy hoa ở khắp nơi cho thấy, đây không giống sân golf.

“ Là ai đó?”

“ Thế người là ai?” Cậu bé nhìn xung quanh. Lúc ngẩng đầu lên, cậu mới biết có một bé gái đang nhìn mình. Khuôn mặt xinh đẹp, môi chúm chím, nhưng xem ra không phải cô bé có tính cách dịu dàng.

Cậu bé vội thừa nhận lỗi của mình:” À, xin lỗi. Mình bị người ta truy đuổi, cứ trốn cứ trốn, rốt cuộc chạy vào đây.”

“ Là vào từ cửa bí mật của tớ phải không?”

“ Ừ. Nếu thật sự là cửa bí mật mà cậu nói.”

“ Thế thì không dễ bị phát hiện đâu. Cậu lại có bản lĩnh vào đây?”

Cậu bé thừ người nhìn cô bé mau mồm mau miệng đó. Cô bé lại nhìn cậu với vẻ mặt già dặn:” Cậu đang nhìn gì thế?”

“ Không có gì. Hoa ở đây thật đẹp.”

“ Cậu thật biết điều.”

Nghe cô bé bất thành lời nói như thế, cậu bé nhoẻn miệng cười, nói:” Ở nơi tớ sống, nếu không biết điều, tớ chỉ có chết.”

“ Là ý gì?”

“ Đây là sân nhà à? Lớn thật đấy!” Cậu bé vội đổi chủ đề.

Cô bé hình như không cảm thấy nên không hỏi tiếp, nói: “ Đây là sân sau. Nếu gọi là sân, thế thì cũng có thể nói là sân.”

“ Thế à? Cậu ở đây à?”

“ Ừ.”

Cậu bé nghe cô bé trả lời chắc như đinh đóng cột thì im lặng và nhìn những bông hoa trong sân, như là không có gì để hỏi nữa. Cô bé nhìn cậu với ánh mắt cảnh giác, rồi có thể là vì cảm thấy cậu không nguy hiểm, cô mới không cảnh giác nữa.

Cậu bé hỏi: “ Tớ muốn ở đây một lát rồi đi, được không?”

“ ... “

“ Không được thì thôi đi. Bởi vì lâu rồi, tớ không được chơi, cho nên...”

“ Được, chỉ cần cậu đừng làm phiền tớ.”

“ Làm phiền?”

“ Đây không phải là sân nhà tớ mà là nơi tớ luyện tập.”

“ Luyện tập? Cậu luyện tập kỹ thuật làm vườn à?”

Nghe cậu bé nói, cô bé lửa giận tới đầu. Không biết từ lúc nào, cô đã cầm một cây gậy và kề vào cổ cậu bé: “ Không phải, là luyện tập cái này.”

Cậu bé không biết nói gì, cậu từng cố hết sức tập qua cái này cho đến khi không muốn thấy nữa mới trốn đến đây. Nhưng, ở đây cũng có luyện tập cái này.

Thấy cậu bé không nói gì, chỉ đứng im lặng, cô bé cho rằng cậu sợ rồi nên lấy cây gậy ra khỏi cổ cậu. Sau đó, để cậu bé một bên, cô vung cây gậy đánh vào không khí.

Trong mắt cậu bé đã học qua kỹ thuật tấn công, động tác và tư thế của cô bé chẳng qua là vùng vẫy loạn xạ. Nhưng mắt cô bé ánh lên, cô bé lấy gậy làm kiếm đánh vào không khí, cứ như đang cảnh cáo kẻ thù trước mặt vậy.

Vút!

Còn có thể phát ra âm thanh khi múa trong không khí.

“ Động tác đó không phải như thế.”

“ Cậu nói gì?” Cô bé dừng lại nhìn, cậu bé đang ngồi dưới đất liền đứng dậy và sửa thế tay cầm gậy cho cô.

“ Tay này cao một chút, tay này thấp một chút. Thế này cầm gậy mới thoải mái, tấn công cũng dễ.”

“ Hừ!”

Cô bé vung gậy như không hài lòng về hành động của cậu, nhưng chẳng bao lâu, đã chứng thực được những gì cậu bé nói là sự thật, hơn nữa, như thế còn tiện tấn công một tay.

“ Ồ, cái này cậu học ở đâu?” Cô bé hỏi, làm cậu sửng ngờ.

“ À...tớ...Chú tớ biết đánh võ. Ha ha... Tớ thấy chú tập nên học được.”

“ Thế à? Thế thì cậu đánh cho tớ xem một lần đi.” Cô bé quăng cây gậy đang cầm lại, cậu bé cầm lấy. Khó khăn lắm mới thoát được ra ngoài, lại phải thị phạm ở đây!

“ Nhất định phải đánh sao?”

“ Đánh đi. Cậu không phải muốn chơi ở đây sao?”

“ Thôi được. Nếu đó là cái giá của việc chơi ở đây.”

Cuộc nói chuyện thành thực của họ, nếu ai nghe thấy có thể cho là cuộc nói chuyện của hai người già. Một người là vì từ nhỏ đã được dạy dỗ, đọc nhiều sách, một người là do môi trường lớn lên khiến phải như vậy.

“ Nào, bắt đầu đi.”

Cậu bé nắm chặt cây gậy, đánh nhanh nhẹn và dứt khoát vào không khí. Nếu có một ai đó trước mặt, người này nhất định là sẽ bị đánh tơi tả. Chẳng ai tin, đó là cậu bé 10 tuổi đánh gậy.

Cậu bé đánh vài động tác đơn giản rồi dừng lại, sắc mặt vẫn bình thường, với cậu đây là bài tập thể dục đơn giản.

“ Oa...”

Lúc cậu bé trả gậy lại, cô bé khen tấm tắc và cười. Lúc này còn nhìn hằm hằm, mặt lạnh tanh, nhưng bây giờ, cô cười như tìm được ốc đảo giữa sa mạc vậy. Cười rất dễ thương, cô bé đẩy cây gậy về phía cậu bé.

“ Cho tớ xem một lần nữa đi.”

“ Không. Tớ mệt rồi.”

“ Cậu thật lợi hại! Thật sự đều là nhìn thấy mà học được à?”

“ Hử? Ừ.”

“ Thế cậu có thể dạy tớ không?”

“ Hả?” Cậu bé không dám tin, hỏi lại.

“ Tớ muốn trở nên khoẻ mạnh. Nếu muốn tớ khoẻ mạnh, cậu nên dạy tớ. Thế nào?”

“ ... ”

“ Cậu có thể mỗi ngày đến đây chơi, muốn chơi bao lâu cũng được, bởi vì không ai dạy võ cho tớ cả.”

Chả trách sao nhiều sơ hở như thế, hoá ra là tự học. Cậu bé nghĩ, rồi cậu thấy cô bé cười dễ thương như thế thì gật đầu. “ Nhưng tớ không dám hứa, mỗi lần đều tuân thủ thoả thuận. Bởi vì, tớ rất khó ra ngoài.”

Nghe cậu bé nói, cô bé gật đầu, mỉm cười.

Cậu bé cười hì hì, hỏi :” Cậu tên gì?”

“ Tớ?” Cô bé cười, rồi nói : “ Lý Huệ Băng, tớ tên Lý Huệ Băng.”

“ Được, xin chiếu cố nhiều hơn, Lý Huệ Băng.”

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau. Hai người, ai cũng không nhớ lần gặp

nhau đầu tiên, lần đầu tiên giống như ngẫu nhiên gặp nhau.

“Thiếu gia, hôm nay sao lại chăm chỉ thế?”

“Tập xong bài tập này, 5 giờ, tôi có thể ra ngoài chơi không?”

“Không được, thiếu gia. Cậu đã ra ngoài chơi mấy ngày liền rồi.”

“Thế thì tôi không tập nữa.” Cậu bé vứt cây gậy mà lúc nãy cậu còn chăm chỉ tập luyện xuống đất, không chút lưu luyến. Sư phụ dạy cậu rất sốt ruột, vài ngày nữa, đại ca sẽ kiểm tra thực lực .... Nhưng nếu không để cậu ra ngoài chơi, cậu sẽ võ không luyện, cơm không ăn. Thế thì làm sao?

“Được...thôi được.”

Là nhân vật thứ ba cạnh đại ca, nghe nói, ông đáng sợ như vượt hổ. Nhưng trước mặt cậu bé, người đàn ông này đành bó tay. Nếu chuyện này bị bọn thuộc hạ nhìn thấy nhất định sẽ cười vỡ bụng.

“Được. Thế tôi sẽ luyện tập chăm chỉ đến 5 giờ . Đến 5 giờ, tôi sẽ ra ngoài ngay.”

“Ừ...”

“Ở trường đã dạy, đàn ông đã hứa thì phải chắc như đinh đóng cột. Chú đừng quên đấy.”

Người đàn ông mỉm cười.

Luyện tập đến 5 giờ, cậu bé chạy ra ngoài, chui vào cái cổng bí mật đó.

“Tớ đang đợi cậu .”

Đây là thời khắc hạnh phúc nhất trong ngày của cậu bé. Chỉ cần chui qua con đường bí mật đó, mình sẽ thành người quan trọng và tự do, hơn nữa, thời gian ở cùng cô bé là lúc vui vẻ, dễ chịu nhất.

Cô bé mỉm cười: “Cây gậy của cậu này.”

“Cám ơn.”

Cậu bé đem tất cả những gì học được, lần lượt dạy hết cho cô bé, cô tiếp thu rất nhanh. Suy cho cùng cũng là đứa trẻ, tập được 30 phút là đã thở phào rồi. Không, nói chính xác là chỉ có cô bé như thế, cậu bé có cơ thể khoẻ mạnh không thua người lớn. Hơn nữa, cậu còn nhanh nhẹn sắc bén hơn bất cứ người nào.

“Cậu sao không mệt chút nào?” Cô bé ngồi bệt xuống cạnh cậu bé.

“Bởi vì, tớ là con trai.”

“ Đẹp, chỉ cần là con trai thì mạnh thế sao?”

“ Không phải sao? Nếu không thì là vì bẩm sinh tớ đã lợi hại như thế.”

Ngay cả dáng vẻ cô bé dẫu môi, cậu bé cũng thấy rất dễ thương. Cô bé nằm giữa sân, cậu cũng nằm xuống.

“ Tớ thật ngưỡng mộ cậu . Nếu tớ sinh ra cũng lợi hại như cậu thì tốt biết mấy.”

“ Tại sao?”

“ Tớ muốn báo thù, báo thù...”

“ Báo thù? Đợi sau khi lớn lên hãy nói với tớ, tớ sẽ thay cậu báo thù.”

Cậu bé có lòng tin. Cậu tin mình có thể thay cô bé báo thù, bởi vì sau khi lớn lên, cậu sẽ kế thừa tổ chức của bố. Nếu như thế, cậu sẽ càng mạnh hơn bất kỳ ai.

“ Cậu thay tớ báo thù á?”

“ Ừ... Sau khi lớn lên, cậu đến tìm tớ. Cậu nhất định sẽ giết mình.”

“ Thế à? Biết rồi. Những tớ sẽ mạnh lên, nhất định...”

“ Đúng. Nhất định sẽ mạnh lên.” Hai đứa bé cùng nhìn bầu trời và cười.

Mấy ngày sau. Đến 5 giờ chiều, lúc cậu bé muốn ra ngoài chơi thì bị ngăn lại.

“ Làm gì thế? Tôi muốn ra ngoài.”

“ Đại ca đến rồi.”

“ Bố? Bảo ông ấy lát nữa hãy đến.”

“ Thiếu gia!”

“ Tôi rất bận.”

“ Xin đi theo tôi .”

Người đàn ông bất đắc dĩ phải ôm ngang hông cậu bé và ẵm cậu lên.

“ Thả tôi xuống. Bỏ tôi ra. Ông bỏ tôi ra không!”

Suy cho cùng cũng chỉ là cậu bé 10 tuổi, người đàn ông không hề hấn gì trước sự phản kháng của cậu bé. Trước mặt cha mình, cậu bé mới được thả xuống đất.

“ Có tiến bộ không?”

Cậu bé cảm nhận được rồi. Cách xa như thế, cậu có thể ngửi được mùi tanh của máu người, xa như khoảng cách giữa cậu và cha. Nhưng cậu cũng biết,

cậu sẽ rút ngắn khoảng cách này, có một ngày, cậu sẽ chiếm cứ vị trí đó.

“ Dạ.”

“ Thế thì cho bố xem đi.”

“ Bố.”

“ Chuyện gì?”

Vẻ mặt bố khi hỏi thật đáng sợ. Ánh mắt như nói, cho dù cả thế giới này đều là kẻ thù cũng không sợ. Vết sẹo vắt trên mặt bố hình như đang kể lại cuộc đời của bố.

Cậu bé muốn nói rằng, mình bây giờ có chuyện phải ra ngoài một chút, rằng có một cô bé đang đợi cậu. Nhưng đứng trước ánh mắt có thể nhìn thấu tâm can người khác của bố, cậu cuối cùng cũng không thể nói.

Tối hôm đó, trời mưa như trút nước, cơn mưa mùa thu lạnh giống như mưa đá và rơi trên người đau buốt.

Hôm sau, sau khi từ trường về nhà, cậu bé vội cầm lấy cây gậy. Cậu muốn nhanh chóng tập xong để ra ngoài chơi. Bỗng nhiên, người đàn ông bảo cậu bé bỏ gậy xuống và nói: “ Thiếu gia, bắt đầu từ bây giờ, cậu nên nghe rõ những gì tôi nói.”

“ Nói gì?”

“ Thiếu gia, cậu phải dẫn dắt tổ chức này tiến tới.”

“ Thế thì sao?”

“ Nếu muốn dẫn dắt tổ chức này, từ bây giờ, cậu phải mang ký hiệu của tổ chức. Có thể sẽ rất đau, rất đau khổ. Nhưng, chỉ cần chịu qua được nghi lễ sắp tổ chức bây giờ, cậu mới trở thành giống như đại ca. Tức là, cậu sẽ mạnh hơn bố cậu, cậu mới có thể dẫn dắt tổ chức tiến lên.”

“ Bây giờ phải làm gì?”

“ Khắc xăm hình chữ thập lên bả vai.”

“ Chỉ có như thế, tôi mới có thể trở thành người giống như bố à?”

“ Phải.”

“ Đau lắm à?”

“ Ừ.”

Cậu bé suy nghĩ rất lâu, nhưng cậu đã nói với cô bé rồi, cậu phải thay cô bé trả thì bọn người đã ăn hiếp cô bé. Nếu muốn thực hiện lời hứa này, cậu

phải có sức mạnh như bố.

“Được, con làm.”

“Cậu có chịu nổi không?”

“Cho dù con chịu không nổi, cũng phải làm, phải không?”

“...”

“Đi thôi.”

Nhìn thấy cậu bé bước đi ung dung, người đàn ông vừa cảm thấy thanh thản, vừa hơi lo lắng.

Cậu bé để lộ bả vai mình và nằm xuống, tay cậu bị cột chặt, miệng được nhét một hòn đá. Tiếp theo là tiếng da thịt bị đốt cháy, sự đau đớn mà cậu không nghĩ tới khiến cậu hét lên thảm thiết.

“A!”

Cơn đau như xé thịt làm cậu bé rơi nước mắt, đau đớn. Không ai ra mặt để ngăn lại, những người xung quanh đều làm như không thấy cậu, cho dù có đau lòng đi nữa, họ cũng chỉ quay mặt đi. Vị sư phụ đưa cậu bé đến, tức là người thứ 3 cạnh bố cậu cũng quay mặt đi. Biểu hiện của người đàn ông làm xung quanh hơi nhốn nháo, bố cậu tát người đàn ông một cái.

“Ông cho tôi xem.”

“Dạ, đại ca.”

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cậu bé, gương mặt bố cậu không chút biểu hiện gì. Ông ung dung, khoanh tay đứng nhìn nghi thức của cậu bé.

Sau khi nghi thức kết thúc, cậu bé ngất đi. Hai ngày sau, cậu mới tỉnh dậy.

“Ơ... a...”

“Cậu tỉnh rồi?”

“A...”

Chỗ vết xăm rất đau.

“Đau quá...”

“Đây là chuyện rất bình thường.”

Cậu bé nhìn miếng vải trắng quấn trên vai mình.

“Hôm nay là ngày mấy? Con đã không đi học.”

“Tôi đã xin nghỉ bệnh ở trường rồi, cậu đi đâu?”

“Con phải ra ngoài, con có việc.”

“ Bây giờ, cậu chưa hồi phục, cậu muốn đi đâu với bả vai trong tình trạng như thế?”

“Con có một nơi phải đi. Chú đừng ra ngoài.”

Lúc cậu bé biết đã đến 5 giờ chiều, cậu mặc áo ngủ và chạy ra ngoài. Bả vai lại đau, nhưng cậu bé vẫn chạy rất nhanh. Sau đó, cậu nhìn xung quanh rồi chui vào con đường bí mật.

Cộp!

“ A!...”

Bỗng nhiên có một cái cây đánh vào đầu cậu, cậu nhú mày và đi vào, thấy cô bé đang nhìn mình mà nước mắt lưng tròng.

“ Cậu đã 3 ngày không giữ lời rồi.”

“ Tớ muốn đến! Tớ muốn đến.... Nhưng tớ bị thương, không thể đến được.”

“ Bị thương à? Chỗ nào.?”

Cậu bé vội cởi áo cho cô bé thấy miếng vải băng trên vai. “ Cậu xem, nhìn thấy chưa?”

“ Bị thương ở đâu?”

“ Bả vai.”

“ Bả vai? Cho nên mới không thể đến?”

“ Ừ. Cho nên mới không thể đến. Xin lỗi.”

“ ... “

“ Cậu lo cho tớ à? Hôm nay, tớ dạy cho cậu tất cả những gì trước đây chưa dạy.”

“ Được, cậu phải dạy kỹ cho tớ.”

Cậu bé tận tình chỉ cho cô bé, cô đã nắm vững các kỹ thuật sử dụng gậy. Chẳng bao lâu, cậu bé đổ mồ hôi đầy mặt, chỗ đau trên bả vai đang hành hạ cậu. Nhưng, cậu không thể dừng lại. Cái này không giống sự chịu đựng của đứa trẻ, cũng là học từ tổ chức.

“ Cậu nực à? Đổ nhiều mồ hôi như thế.”

“ Ừ, có hơi nóng.”

“ Thế, chúng ta nghỉ một chút đi.”

“ Thôi được...” Cậu bé ngồi bệt xuống đất. Hai người đối mặt với nhau và từ từ thở.

“ Nhưng cậu sao lại bị thương ở vai?”

“ Thật ra, không phải bị thương...”

“ Gì cơ? Cậu nói dối à?” Cô bé cầm cây gậy cạnh mình lên.

“ Không, cậu nghe tớ nói.” Cậu bé vội giải thích.

“ Vai tớ bị xăm hình.”

“ Xăm hình?”

“ Ừ.”

“ Cho tớ xem, tớ sẽ tin cậu .”

“ Xin lỗi, bây giờ đau lắm. Tớ không dám chạm vào nó.”

“ Thế à? Thôi được.”

Nếu lúc đó, cậu bé cho cô bé xem vết xăm của mình, có lẽ câu chuyện sẽ khác.

“ Tớ ghét nhất xăm hình.”

“ Ghét?”

Nghe cô bé nói, cậu bé cẩn thận quan sát nét mặt cô bé và hỏi.

“ Ừ, ghét.”

Nhớ đến hình xăm cây thánh giá trên bắp tay bọn người giết mẹ mình, cô bé lại đau lòng.

Cậu bé nhìn lớp vải trắng, nói :” Thế sau này lớn lên, tớ sẽ xoá nó đi.”

“ Ừ, nhất định phải xoá đi. Nhưng, cậu sao phải xăm hình?”

“ Hả? Phải...”

Cậu bé sợ cô bé nghe được mình đang ở cạnh loại người thế nào thì sẽ chạy trốn, đây là cảm giác sợ hãi đầu tiên mà cậu tưởng tượng ra.

“ Ngay cả cậu cũng không biết tại sao mình phải xăm hình à?”

“ Chỉ là...Chú tớ nói, phải xăm, cho nên, tớ mới xăm. Nhưng rất đau.”

“ Đau! Tớ không thể xăm hình, không , tớ tuyệt đối không xăm hình. Cậu sau khi lớn lên phải xoá nó đi rồi hãy đến tìm tớ.”

“ Ừ, biết rồi.”

Cô bé và cậu bé hẹn với nhau : Ngày cậu bé xoá vết xăm trên vai, cô bé sẽ trở về tìm cậu.

Cậu bé trở về nhà, người rã rời. Chỗ cậu ở không giống như căn nhà lớn bọn người xã hội đen ở cùng, ngoài việc canh phòng nghiêm ngặt và không

có mẹ ra, những cái khác đều giống như căn nhà bình thường.

“ A!” Cậu thấy chóng mặt, ấn chuông cửa.

“ Ai đấy?”

“ Là con... Ngân Hách...”

Cậu bé nói xong câu này thì ngất xỉu. Thấy Ngân Hách bỗng nhiên biến mất khỏi màn hình, người đàn ông vội chạy ra ôm lấy cậu. “ Thiếu gia! Thiếu gia!”

“ Ở ... “ Tiếp theo đó, cậu ngất đi. Người đàn ông đặt cậu lên giường. Không biết đi đâu và làm gì, cậu bé xem ra rất mệt mỏi, hơn nữa, người ướt đẫm mồ hôi.

“ Sao thế?”

Không may là, bố cậu bé đúng lúc đang ở đây.

“ Dạ...đó là...”

“ Tôi hỏi sao thế. Đây rốt cuộc là chuyện gì?”

“ Đó là...”

Bốp! Bố cậu tát mạnh người đàn ông một cái. Cái tát bất ngờ làm khoe miệng người đàn ông chảy máu.

“ Tôi đâu dạy ông nguy hiểm thế nào. Chỉ cần nói sự thật, thằng bé tại sao lại thành như thế là được rồi.”

“ Thiếu gia khẳng khẳng đòi ra ngoài. Sau khi ra ngoài cách đây 2 tiếng trước, bây giờ cậu mới trở về.”

“ Tại sao để nó ra ngoài.”

“ Cậu bảo có việc phải đi. Tôi chưa kịp ngăn lại cậu đã đi rồi.”

“ Tại sao ngay cả một đứa trẻ ông cũng không chăm lo nổi? Không lẽ ông không còn bản lĩnh nữa.?”

“ ... “

“ Ông gạt tôi. Là ông có phép nó ra ngoài. Tôi nói sai à?”

“ Không có, ngài nói đúng.”

“ Sau này, ông không được để nó rời khỏi nhà này một bước. Xin nhà trường nghỉ ốm, để nó nghỉ học một tuần. Một tuần này, ông chỉ lo việc chăm sóc và luyện công, biết chưa?”

“ Dạ”

Cậu bé bị giam một tuần như thế, cậu không được ra khỏi cửa. Khi cậu tỉnh dậy, chuyện này đã được quyết định rồi.

Ba ngày không được ra ngoài.

Cậu bé nổi giận hét lớn: “ Cho con ra ngoài!”

“ Cậu không thể ra ngoài.”

“ Tại sao con phải sống như thế? Tại sao không thể giống như những đứa trẻ khác? Tại sao không thể sông như những đứa trẻ khác.”

“ Thiếu gia khác bọn chúng.”

“ Khác chỗ nào?”

“ Những đứa trẻ khác tự chọn cuộc sống của mình, còn thiếu gia chỉ cần tuân theo cuộc sông đã được định trước là được rồi.”

“ Cuộc sống định trước?”

“ Bây giờ, cậu còn quá nhỏ. Cậu không thể hiểu được, đợi khi lớn lên, cậu tự nhiên sẽ hiểu, Nếu không tuân theo cuộc sống đã được định sẵn sẽ có kết quả như thế nào, có lẽ sau này, cậu sẽ hiểu.”

Để hiểu câu nói này, cậu phải mất một khoảng thời gian rất lâu. Cứ như thế, sau khi một tuần bị giam cầm kết thúc, lúc cậu bé chạy đến cái cổng bí mật đó, nó đã bị lấp kín. Cho dù cậu gõ thế nào, cô bé cũng không xuất hiện. Sau này cậu mới biết cô bé đã chuyển đi đến một nơi rất xa, sẽ không gặp nhau nữa.

Mấy ngày liền, cậu bé vẫn đứng trước cái cổng bí mật đó và đợi đến một tiếng đồng hồ. Từ đó về sau, trong mắt năm liền, cậu không gặp lại cô bé đó nữa.

Cuộc gặp gỡ ngắn ngủi đó lướt qua. Ký ức quan trọng và quý báu trong khoảng thời gian quý báu đó, họ dần quên đi. Theo thời gian hai người lớn lên, trong biển thời gian mênh mêng, ký ức dần bị bào mòn. Sau đó, trải qua một khoảng thời gian rất lâu, đến lúc ký ức này sắp tiêu tan hết.

“ Đại ca, hôm nay là ngày giỗ con nhỏ đó.”

“ Không cần thiết.” Bố cậu bé ôm người đàn bà khác, nói. Cho đến năm ngoái, bố cậu dự lễ giỗ không sót một lần. Nhưng, bố cậu thay đổi rồi. Sau khi có được tất cả những gì muốn có, ông trở nên phóng đảng, mê muội. Thay đổi quá nhiều rồi.

“ Nhưng thiếu gia muốn ông đến dự...”

“ Câm miêng.!”

“ ....”

“ Tao nói không đi là không đi. Tại sao phải dự lễ giỗ hạng đàn bà như thế?”

“ Nhưng, đó là mẹ của thiếu gia.”

“ Ha, có thể là mẹ nó, nhưng không phải vợ tao! Nó chỉ là người sinh cho tao người thừa kế thôi.”

Nghe bố cậu bé nói, người đàn ông từng là sư phụ cậu im lặng. Ông cũng già rồi, nhưng tâm hồn ông không đổi. Ông giống như một con chó trung thành, cho dù chủ ngược đãi thế nào đi nữa, kềm dao vào cổ ông, ông cũng sẽ không bỏ đi.

“ ...”

“ Sao lại làm ra vẻ mặt như thế! Con đàn bà đó sau khi sinh hạ người thừa kế thì bị vứt bỏ rồi. Tình yêu? Hà! Ta không định yêu nó. Con đàn bà đó...”
Rầm!

Cửa quán bar bị đập mạnh. Cậu bé cũng thay đổi rồi, đã 8 năm trôi qua rồi. Đôi mắt trong sáng chất phác của cậu bé đã như có ít bụi vẫn đục.

“ Thăng nhỏ này!”

Nghe bố nói, cậu bé trừng mắt nhìn ông.

“ Ông vừa mới nói gì?”

“ Ha, mày muốn nói gì?”

“ Ông vừa nói mẹ tôi thế nào?”

“ Thế thì sao? Mày muốn đánh tao hả?”

“ Ông nói mẹ tôi chỉ muốn bán rẻ thân thể?”

“ Thiếu gia, cậu hãy bình tĩnh. Thiếu gia!” Sư phụ năn nỉ.

“ Chú, chú lui lại phía sau đi.”

“ Thiếu gia!”

“ Ông bảo bà ấy chỉ muốn bán thân thể?” Cậu bé hất tung cái bàn đầy rượu thịt, bởi vì địa vị của cậu, ai cũng không dám manh động. Bố cậu lắc lư người và xông vào cậu với tư thế như muốn giết người. Cậu bé nắm chặt cánh tay sắp tát vào má mình.

“ Ông tưởng tôi còn là đứa trẻ à? Tôi sẽ không bị ông đánh nữa đâu. “

“ Hừ!”

Bố cậu bé rên lên một tiếng ngán ngùi. Cậu bé ngoặt cánh tay đó ra sau. “
Đừng có khinh thường mẹ tôi nữa. Tôi chưa từng gặp mẹ, chính vì chưa
từng gặp, cho nên, tôi càng nhớ. Bà ấy yêu ông bằng cả trái tim, nên mới có
tôi .”

“ Bỏ ra! ”

“ Nếu linh hồn mẹ trên trời nhìn thấy ông thế này, bà ấy nhất định sẽ khóc.
Bởi vì người đàn ông bà từng yêu lại trở thành người không bằng heo,
chó.”

“ Mà! A!”

Cậu bé đẩy bố mình về phía trước, nới lỏng tay ra, sau đó móc ra con dao.
Xung quanh trở nên nhốn nháo, ngộ nhỡ cậu đâm bố mình? Nhưng cậu lại
rạch vết xăm trên vai mình.

“ Ông phải nhìn cho kỹ. Nhìn cho rõ tất cả, không để sót một chi tiết nào.”

Cậu lấy dao lóc vết xăm trên vai mình ra, cậu lấy tay mình cắt thịt mình.
Xung quanh lại hỗn loạn, trong tiếng ồn ào, huyên náo, cậu bé không bận
tâm đến chuyện lau vết máu đang chảy trên vai.

“ Tôi, Hạ Ngân Hách, từ nay sẽ không bán mạng vì tổ chức bản thiêu này.”

* * * * *

“ Không sao chứ?” Sư phụ hỏi.

“ Không sao.”

“ Cậu thật độc ác.”

“ Từ nhỏ đã được dạy dỗ thành như thế.”

“ Cậu cũng quá lỗ mãng rồi.”

“ Tôi rất hạnh phúc.”

Người đàn ông từng làm sư phụ cậu đang quan sát kỹ cậu bé. Cậu bé trở
nên rất độc ác, lấy tay mình cắt thịt mình, thế thì phải độc ác đến mức nào?
Bỗng nhiên, mắt Tóc Xám xuất hiện giữa hai người họ: “ Bố.”

“ Chuyện gì?”

“ Bố hình như quên rằng bố là bố của con.”

“ .... “

“ Bố luôn không chú ý đến con, nhưng lại chăm sóc cho Ngân Hách tất cả. Có lúc, con cảm thấy Ngân Hách mới là con bố.”

Sư phụ từ tốn: “ Cho nên, con bực mình?”

“ Vừa bực mình vừa ngưỡng mộ.”

Tóc Xám là bạn cùng lớn lên từ nhỏ. Hắn khe khẽ bước đến gần và vỗ vỗ vào vai người cướp đi cái ổ của hắn:” Đau không?”

“ Ơ. “

“ Cậu quá lỗ mãng rồi.”

“ Cậu nói giống y như chú.”

“ Thế à? Cha nào con nấy mà.” Tóc Xám toét miệng cười, nói :” Cậu ở lại đây đi.”

Nghe Tóc Xám nói, Ngân Hách cười thầm. Sau đó, vào tối hôm đó, cậu sắp xếp hành lý để đi khỏi. Đã quyết định rời khỏi tổ chức, nên dứt khoát cắt đứt mọi quan hệ.

Đầu tiên, Ngân Hách viết hai lá thư bằng cánh tay bị đau. Một lá thư đặt ở phòng sư phụ, một lá thư đặt ở phòng Tóc Xám. Sau đó, cậu đi ra ngoài, tuy không biết chỗ nào để đi, nhưng ít ra, cậu thấy yên lòng.

Cứ như thế, tất cả đều kết thúc. Cắt đứt mọi tình cảm, đây chính là tự học được. Tình cảm đối với cậu, không có tác dụng gì.

Ngân Hách nhìn ngôi nhà cậu vừa đi ra một lúc rồi quay người chạy đi mà không ngoái đầu nhìn lại. Tất cả quan hệ với bọn người ở đây kết thúc như thế.

Lạnh quá!

Gió đêm thổi đến, Ngân Hách nhắm mắt. Sau đó, cậu ngồi trên ghế dài và nhìn thấy hai người đàn ông đang ngồi trên ghế dài đối diện nói chuyện.

“ Thật là, tìm đâu ra một tên con trai phù hợp điều kiện đó chứ?”

“ Chủ tịch không quan tâm nhiều như thế, dù sao cũng là bảo chúng ta tìm.”

“ Người theo dõi. Ai có thể thuần hoá nổi con nha đầu đó chứ.?”

“ Thật là...Con gái cũng không được, nhất định phải là con trai, biết võ, có lễ độ, hơn nữa còn yêu cầu ở lại ... hây...”

“ Bây giờ đã một tuần rồi. Không đơn giản như tìm bảo mẫu.”

Ngân Hách cẩn thận nghe cuộc nói chuyện của họ.

“ Xin lỗi. Có thể nói lại lần nữa cho tôi nghe không?”

“ Hử? Cậu là ai? À, trông cậu cũng được đấy.”

Hai người đàn ông ngồi đối diện nhìn Ngân Hách, rồi một người bắt đầu nói :

“ Chủ tịch công ty chúng tôi có một cô con gái. Suốt ngày đánh nhau, còn uống rượu nữa thì phải? Tóm lại, là đứa cứng đầu nhất thiên hạ. May mà học rất giỏi, cho nên vẫn chưa bị nhà trường đuổi. Chủ tịch chúng tôi muốn tìm một người bảo vệ để giám sát cô ta ở trường. Con gái có lẽ chịu không nổi con nha đầu đó, cho nên, chúng tôi phải tìm một học sinh nam biết võ, biết lễ độ làm người theo dõi. Ôi, thế này thì khó cho chúng tôi quá.”

“ Còn phải ở lại phải không?”

“ Phải. Nhưng cậu tại sao...”

“ Tôi được không?”

“ Hả? Cậu là học sinh à?”

Ngân Hách nhoèn miệng cười, nói :

“ Tôi tự nghĩ học. Có điều, nếu có thể cho tôi lại được đi học, tôi không cần trả lương. Chỉ cần giải quyết chỗ ở, cho dù mấy năm, tôi cũng tin sẽ làm tốt công việc của người theo dõi.”

Nghe Ngân Hách nói, khuôn mặt của hai người sáng lên. “ Xin hỏi, võ công giỏi không?”

“ Cũng được”

“ Nếu cậu đi theo chúng tôi, có thể phải kiểm tra võ công cậu trước. Bởi vì chúng tôi phải kiểm chứng bản lĩnh của cậu. Được không?”

“ Được, không vấn đề.”

Hôm sau, cậu đấu với vài người đàn ông. Hình như, Ngân Hách giành thắng lợi hoàn toàn.

“ Tốt, sau này, con gái tôi nhờ ở cậu.”

“ Cung cấp chỗ ăn, ở, tôi đã rất cảm kích rồi.”

“ Cậu nói không cần gì cả... Lẽ nào...”

Nghe câu hỏi của chủ tịch, Ngân Hách mỉm cười, trả lời :” Bởi vì tôi giống như cô nhi, không có gì cả. Cho nên, ngài không cần hỏi nữa.”

“ Nhắc đến nỗi đau của cậu, xin lỗi. Thôi được, con gái tôi tên Lý Huệ Bân, 19 tuổi. Sau này, xin chăm lo nhiều hơn.”

“ Xin đừng nói như vậy. Xin ông quan tâm nhiều hơn.”

Sau khi từ biệt xong, Ngân Hách đi ra. Để tìm khách sạn nghỉ qua đêm, Ngân Hách nhìn xung quanh. Lúc này, anh nghe thấy tiếng ồn ào liền quay lại nhìn. Không biết xảy ra chuyện gì, nhiều người vây xung quanh. Lúc anh định đến xem cho rõ ngọn nguồn, một người giật hành lý của Ngân Hách. Là ăn trộm. Ngân Hách đi về phía nhóm người đó để bắt kẻ trộm.

Một nê, chỗ có nhiều người vây xung quanh....

“ A, xin cậu đấy! Lí Huệ Bân, cậu hồi tính đi!”

“ Xui xẻo quá! A, tức quá đi.”

“ Tức thì cậu đánh người ta thành như thế à?”

“ A, thôi không nói nữa, đi thôi!”

Huệ Bân nghe Tú Nhi lải nhải bên tai, cô bịt tai lại.

“ Lý Huệ Bân, vừa nghĩ đến cậu là tức nhưc đầu.”

“ Tức cũng nhưc. Vừa nghe thấy cậu lải nhải là tức đau đầu.”

“ Gì cơ?”

“ Chúng mình đi uống gì đi.”

“ Hử... cậu mời.?”

“ Tất nhiên! Đi thôi!”

Tú Nhi và Huệ Bân đi về ngược hướng với Ngân Hách.

Nghe nói, một người gặp được một người khác trong con sông tình yêu thì phải qua 3 lần tình cờ gặp nhau. Nếu ngay lần cuối cùng cũng giống như hai lần trước, thì tình yêu của họ sẽ thế nào?

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Đánh máy: carmjlla

Nguồn: Nhà xuất bản: Nxb Thanh Hóa

Thư viện Ebook.com

Được bạn: Thanh Vân đưa lên

vào ngày: 28 tháng 1 năm 2010